

POLIROM

Michel Bussi

Fetiţa cu ochi albaştri

BIBLIOTECA POLIROM

Fenomenul editorial al anului 2012 în Franţa

virtual-project.eu

Michel Bussi

Fetița cu ochi albaștri

Traducere din limba franceză
de Mădălin Roșioru

POLIROM
2015

Pentru Maiou, mică libelulă născută odată cu această poveste

23 decembrie 1980, ora 00.33

Avionul Airbus 5403 Istanbul-Paris coborî vertiginos. Un plonjon de aproape o mie de metri în mai puțin de zece secunde, aproape vertical, înainte de a se stabiliza din nou. Cei mai mulți pasageri dormeau. Se treziră brusc, cu senzația terifiantă de a fi ațipit într-un montagne-russe.

Urletele, și nu zgâlțâielile avionului, o treziră brusc pe Izel din somnul ei fragil. Cu golurile de aer și rafalele de vânt se obișnuise în cei aproape trei ani de când bătea lumea-n lung și-n lat pentru compania Turkish Airlines. Era ora ei de pauză. Dormea de mai puțin de douăzeci de minute. Doar ce-și deschisese ochii, că Meliha, colega ei de tură, mai bătrâioară, își apleca deja spre ea decolteul sugrumat.

— Izel? Izel? Grăbește-te! Arde! Afară viscolește, se pare. Vizibilitate zero, spune comandantul. Ieși pe culoar?

Izel afișă aerul stewardesei experimentate care nu intră în panică pentru atâta lucru. Se ridică de pe scaun, își rearanjă taiorul, își trase puțin fusta, își admiră pentru o clipă reflexia corpului drăguț de păpușă turcească în ecranul stins din fața ei și înaintă către culoarul din dreapta.

Pasagerii treziți nu mai urlau, ci făceau ochii mari, mai mult uimiți decât neliniștiți. Avionul continua să se încline când într-o parte, când în cealaltă. Izel începu să se aplece cu calm către fiecare dintre ei.

— Nicio grijă, totul este în regulă. Doar trecem printr-o furtună de zăpadă pe deasupra Munților Jura. Vom fi la Paris în mai puțin de o oră.

Surâsul lui Izel nu era forțat. Spiritul ei deja hoinărea către
Paris. Trebuia să petreacă acolo trei zile, până la Crăciun. Se înviora ca o copilă la ideea că se vor juca de-a cadânele eliberate în capitala franceză.

Grijulie cu pasagerii, vrând să-i liniștească, se adresă, rând pe rând, unui băiat de zece ani care se înclești de mâna maică-sii, unui tânăr manager cu cămașa șifonată cu care i-ar fi plăcut să se reîntâlnească a doua zi pe Champs-Elysees, unei turcoaice căreia vălul, fără îndoială nearanjat din cauza trezirii brutale, îi acoperea ochii pe jumătate, unui bătrân chircit, aplecat, cu mâinile îndesate între genunchi, care o implora din priviri…

— Totul e bine, vă asigur.

Izel înainta cu calm pe culoar când avionul Airbus se aplecă din nou într-o parte. Izbucniră câteva țipete. Un tânăr așezat în dreapta stewardesei, care ținea în mâini un walkman cu casetă, strigă, cu un aer fals amuzat:

— Și looping-ul, pe când?

Îi răspunseră câteva râsete timide, imediat acoperite de plânsetul unui bebeluș. Copilul era culcat într-un coșuleț chiar în fața lui Izel. La câțiva metri. Privirea stewardesei se așternu peste fetița în vârstă de doar câteva luni, care purta o rochiță albă cu flori portocalii ce ieșea de sub un pulover tricotat, din lână bej.

— Nu, doamnă, interveni Izel. Nu!

Mama, așezată chiar alături, își desfăcea centura pentru a se apleca asupra fiicei.

— Nu, doamnă, insistă Izel. Trebuie să rămâneți cu centura pusă. E obligatoriu. Este…

Mama nici măcar nu încercă să se întoarcă, nicidecum să-i mai răspundă stewardesei. Pletele ei lungi, desfăcute, cădeau peste coșuleț. Bebelușul urla, mai tare încă.

Izel șovăi asupra conduitei pe care să o adopte. Se apropie.

Avionul coborî și mai mult. Trei secunde, poate încă o mie de metri.

Izbucniră câteva țipete scurte, dar cei mai mulți pasageri păstrară liniștea. Muți. Conștienți că mișcarea avionului nu mai era provocată doar de simple rafale hibernale. Sub efectul smuciturii, Izel căzu într-o parte. Cotul ei îi înfipse walkmanul proprietarului acestuia în partea dreaptă a pieptului, tăindu-i răsuflarea. Tânăra se ridică, fără să-și îngăduie timpul de a-și cere scuze.

Chiar în fața ei, fetița de trei luni plângea în continuare. Maică-sa se apleca din nou către ea, începând să desfacă centura de siguranță a copilului…

— Nu, doamnă! Nu…

Izel se enervă. Își trase cu un gest mașinal fusta ridicată peste ciorapul căruia îi fugise un ochi. Ce balamuc! Le va fi meritat din plin, cele trei zile și două nopți de plăceri la Paris!

Totul se petrecu atunci foarte repede.

Pentru o clipă, Izel crezu că aude, ca un ecou, un alt plânset de bebeluș undeva în avion, ceva mai departe, pe stânga. Mâna tulburată a tipului cu Walkman îi atinse în treacăt nailonul gri de pe coapse. Bătrânul turc își trecuse o mână peste umărul femeii cu văl și o ridica pe cealaltă, rugătoare, către Izel. Mama, chiar în fața ei, în picioare, își întindea brațele pentru a-și strânge fiica, eliberată de chingile coșulețului.

Fură ultimele imagini de dinaintea coliziunii, înainte ca avionul Airbus să înfrunte muntele.

Șocul o azvârli pe Izel cu zece metri mai încolo, către ieșirea de siguranță. Piciorușele ei adorabile în ciorapi negri se răsuciră ca membrele unei păpuși de plastic în mâinile unei fetițe sadice; pieptul ei firav fu strivit la contactul cu tabla; tâmpla ei stângă explodă la impactul cu colțul ușii de evacuare.

Izel muri pe loc. Din acest punct de vedere, fu cea mai norocoasă.

Nu apucă să vadă cum se sting luminile. Nu văzu cum avionul se răsucește ca o cutie de suc ordinară la contactul cu o pădure de arbori care păreau să se sacrifice unul câte unul pentru a încetini cursa nebună a avionului Airbus.

Când, în sfârșit, totul se opri, nu simți cum se răspândește mirosul de kerosen. Și nici nu avu vreo durere când explozia îi sfârtecă trupul, ei și celor douăzeci și trei de pasageri mai apropiați de ea.

Nu urlă când flăcările invadară habitaclul, prinzându-i ca într-o capcană pe cei o sută patruzeci și cinci de supraviețuitori.

Optsprezece ani mai târziu

1

29 septembrie 1998, ora 23.40

Din acest moment, știți deja totul.

Crédule Grand-Duc își ridică stiloul, iar privirea i se pierdu înainte, în apa limpede a imensului vivariu. Ochii îi urmăriră câteva clipe zborul disperat al libelulei-arlechin care-l costase aproape două mii cinci sute de franci în urmă cu mai puțin de trei săptămâni. O specie rară. Una dintre cele mai mari din lume, replică exactă a strămoșului ei preistoric. Libelula lungă se agita de la un geam la altul, în mijlocul unui roi frenetic de câteva zeci de alte libelule. Prizoniere. Prinse ca într-o capcană.

Toate simțeau că se apropie de moarte.

Stiloul se așternu din nou pe foaie. Mâna lui Crédule Grand-Duc se agită, nervoasă.

Am recenzat în acest caiet toate indiciile, toate pistele, toate ipotezele. Optsprezece ani de investigații. Totul este consemnat în această sută de pagini. Dacă le-ați citit cu atenție, știți acum la fel de multe ca mine. Poate veți avea mai multă perspicacitate? Poate veți urmări vreo direcție pe care am neglijat-o? Poate veți găsi cheia, dacă există vreuna? Poate…

De ce nu?

Pentru mine s-a terminat.

Stiloul se ridică, tremură la câțiva milimetri deasupra hârtiei. Ochii albaștri ai lui Crédule Grand-Duc se pierdură încă odată în geamul neted al vivariului, apoi alunecară către șemineu, în care flăcări lungi devorau un vraf de ziare, hârtii și bibliorafturi, înainte de a se așterne încă odată pe caiet. Stiloul alunecă.

Să spun că n-am nici regrete, nici remușcări ar fi exagerat, dar am făcut tot ce mi-a stat în putință.

Câteva secunde bune, Crédule Grand-Duc privi țintă la ultimul rând, apoi închise încet caietul verde-pal.

Am făcut tot ce mi-a stat în putință, își repetă el, în sfârșit satisfăcut de concluzia sa.

Ora 23.43

Își aranjă stiloul într-un suport din fața lui, luă din dreapta biroului un post-it galben pe care îl lipi pe coperta caietului. Mâna i se îndreptă din nou către suportul cu obiecte de scris. Degetele apucară un marker cu care scrise pe petecul de hârtie, cu litere răsfirate, pentru Lylie. Împinse caietul către marginea biroului și se ridică.

Privirea lui Grand-Duc întârzie câteva clipe pe birou, unde strălucea o placă de cupru. Grand-Duc citi, cu ironie, Crédule Grand-Duc, detectiv privat. Afișă un surâs dezamăgit. Toată lumea îi spunea Grand-Duc de multă vreme, acum nimeni nu-i mai folosea prenumele ridicol. Nimeni, în afară poate de familie și de Marc Vitral. Și asta când fuseseră mai mici. Trecuse o veșnicie de atunci.

Grand-Duc merse în bucătărie. Aruncă o ultimă privire către chiuveta din inox gri, către podeaua cu dale octogonale albe, către dulapurile închise, din lemn deschis la culoare.

Fiecare element era în ordine perfectă, lustruit și la locul lui; orice urmă de viață anterioară fusese meticulos ștearsă, ca într-o casă de închiriat care trebuie restituită proprietarului. Grand-Duc era scrupulos până la capăt, până la ultima suflare. Știa acest lucru. Asta explica multe. De fapt, totul.

Se întoarse, înaintă spre șemineu până ce aproape simți căldura cum îi linge mâinile. Se aplecă și aruncă în vatră două bibliorafturi. Se dădu înapoi pentru a se feri de jerba de scântei.

Fundătura…

Își consacrase mii de ore pentru a merge până la capătul celui mai mărunt detaliu al acestui caz… Toate indiciile, însemnările, cercetările își luau acum zborul, sub formă de fum. Urmele investigației aveau să dispară în numai câteva ore.

Optsprezece ani de investigație, în zadar.

Ce ironie…

Întreaga lui viață se rezuma în acel autodafe al cărui martor unic era.

Ora 23.49

Peste paisprezece minute, Lylie va avea optsprezece ani, cel puțin oficial… Cine era ea? Încă nu avea nicio certitudine. O șansă din două, ca în prima zi. Cap sau pajură.

Lyse-Rose sau familie?

Dăduse greș cu cercetările. Mathilde de Carville cheltuise o avere, optsprezece ani de salariu, degeaba…

Grand-Duc înaintă către birou și-și mai turnă un pahar de vin gălbui. Vechi de cincisprezece ani, din rezerva specială păstrată de Monique Genevez, poate singura amintire plăcută a investigației, în cele din urmă. Zâmbi ducându-și paharul la buze. Nu avea nimic din caricatura bătrânului detectiv alcoolic, era mai curând genul care coboară rar și cu zgârcenie în pivniță, la marile ocazii. Aniversarea lui Lylie era una dintre acestea, în seara de-acum. Și, cel puțin, și ultimele lui minute de viață.

Detectivul dădu pe gât paharul de vin.

Era chiar una din rarele senzații pe care le va regreta, inimitabilul gust al acelui vin gălbui îi străbătea corpul, arzându-l cu o durere delicioasă, făcându-l să uite timp de o deșertare obsesia, enigma fără răspuns căreia își consacrase viața.

Grand-Duc lăsă paharul pe birou și mută caietul verde-pal, șovăind dacă să-l deschidă pentru o ultimă oară. Observă post-it-ul galben, pentru Lylie.

Ar rămâne carnetul, suta de pagini redactate în ultimele zile… Pentru Lylie, pentru Marc, pentru Mathilde de Carville, pentru Nicole Vitral, pentru polițai, pentru avocați, pentru oricine ar dori să se scufunde în această punere în abis…

O lectură fermecătoare, fără îndoială. O veritabilă capodoperă, o investigație polițistă care îți taie răsuflarea… Totul era acolo…

Mai puțin finalul…

Redactase un roman-anchetă căruia i se va fi smuls ultima pagină, un thriller din care ultimele cinci rânduri s-ar fi șters.

O înșelătorie…

Probabil viitorii cititori s-ar crede mai iscusiți decât el, s-ar încrâncena… s-ar gândi ei, să găsească soluția.

La urma urmei, și el crezuse… Avusese întotdeauna acel soi de certitudine că exista o dovadă, că ecuația se putea rezolva, că trecuse el pe lângă ceva. O impresie, doar o impresie, dar atât de stăruitoare… Certitudinea asta îl făcuse să trăiască până la scadența de astăzi, aniversarea a optsprezece ani ai lui Lylie, peste zece minute… Poate că doar inconștientul lui întreținea această iluzie, pentru a-l împiedica să-și piardă cu totul nădejdea, ar fi fost atât de crud să fi căutat vreme de ațâți ani cheia unei probleme fără soluție…

Am făcut tot ce mi-a stat în putință, reciti detectivul. Restul nu-l mai privea, acum.

Grand-Duc aruncă o ultimă privire prin încăpere. Se abținu să meargă să aranjeze sticla goală și paharul murdar și surâse iarăși în sinea lui. Polițaii și medicii legiști care se vor apleca peste corpul lui, în câteva ore, nu-și vor bate capul cu un pahar nesters. Sângele și creierul aveau să i se răspândească într-o baltă vâscoasă peste biroul din acaju și peste parchetul ceruit. Vor mânji totul. Dacă nu-i va fi sesizată dispariția de îndată, ceea ce era cel mai probabil (cui i-ar putea lipsi, oricum?), putoarea cadavrului său îi va atrage pe vecini, un corp în putrefacție scăldat în excrementele insectelor necrofage care-și vor fi început ospățul.

Cu atât mai bine, gândi Grand-Duc.

Se aplecă și aruncă în șemineu o bucățică de carton care le scăpase flăcărilor.

Ultima lui noblețe.

Fără grabă, Grand-Duc se îndreptă spre secreterul din acaju care ocupa colțul încăperii din partea opusă șemineului. Deschise sertarul din mijloc, scoase din toc un revolver, un Mateba ca nou, al cărui metal gri scânteie în lumină. Mâna detectivului scotoci mai adânc în sertar și scoase trei gloanțe. De 38 de milimetri.

Grand-Duc surâse. Cu un gest antrenat, bascula butoiașul și introduse ușor gloanțele în lăcașuri.

Unul singur ar fi ajuns, chiar dacă se cam îmbătase, dacă avea să tremure, desigur, să șovăie. Dar fără îndoială s-ar descurca să-și pună pistolul la tâmplă, să-l țină ferm, să apese.

Nu putea să se rateze, chiar și cu șaizeci și doi de centilitri de vin în sânge.

Puse revolverul pe birou, deschise sertarul din stânga, scoase de acolo un ziar, un număr din L'Est r*é*publicain foarte vechi, îngălbenit. De luni întregi se tot gândea la acea punere în scenă macabră, la ritualul simbolic care îl va ajuta s-o isprăvească, să-și ia zborul deasupra labirintului, definitiv.

Ora 23.54

Câteva ultime pagini se răsuceau sub mușcătura flăcărilor, în șemineu. Privirea detectivului alunecă spre vivariu și spre bâzâitul funebru al libelulelor. Alimentarea electrică era întreruptă de treizeci de minute. Private de oxigen, lipsite de hrană, libelulele nu vor supraviețui nici măcar o săptămână… Cheltuise totuși o sumă colosală

pentru a cumpăra speciile cele mai rare, cele mai vechi; vreme de mulți ani petrecuse ore întregi cu întreținerea vivariului, se îngrijise să le hrănească cu tot soiul de insecte minuscule, să le fortifice, să le acupleze, mergând până a le asigura îngrijirea, atunci când era în misiune, de către o firmă specializată.

Atâtea eforturi pentru a le lăsa să moară. Și pe ele…

În cele din urmă e plăcut, gândi Grand-Duc, să decizi astfel viața și moartea altora, să protejezi pentru a condamna mai bine, să dai speranță pentru a sacrifica mai bine. Să te joci cu destinul, ca un Dumnezeu șiret și imprevizibil… La urma urmei, și el fusese victima unui astfel de zeu sadic…

Crédule Grand-Duc se așeză pe scaunul de la birou, împinse din nou, pe negândite, caietul verde-pal, mai aproape de margine, ca și când s-ar fi temut să nu-l mânjească picăturile de sânge.

Desfăcu ziarul L'Est r*é*publicain pe birou, chiar în fața lui. Ediția din 23 decembrie 1980. Reciti prima pagină a ziarului, încă odată: Salvată ca prin minune de pe Mont Terrible.

Titlul bara întreaga pagină întâi a ziarului. Chiar sub acesta, o fotografie destul de neclară dezvăluia silueta unei carcase de avion sfărâmate, arbori scoși din rădăcină, zăpadă mânjită de salvatori. Câteva rânduri detaliau catastrofa, sub fotografie:

Prăbușire dramatică a avionului Airbus 5403 Istanbul-Paris, pe coasta Muntelui Terrible, la frontiera franco-elvețiană, în noaptea dintre 22 și 23 decembrie 1980. O sută șaizeci și opt din cei o sută șaizeci și nouă de pasageri și membri ai echipajului au murit pe loc sau au pierit în capcana flăcărilor. A scăpat ca prin minune doar un bebeluș de trei luni, aruncat de coliziune înainte să ia foc carlinga.

Grand-Duc ridică ochii. Avea să moară aplecându-se puțin în față, trăgându-și un glonț în cap. Ar cădea peste pagina întâi a ziarului. Sângele lui ar colora fotografia dramei, petrecută mai înainte cu optsprezece ani, amestecându-se cu sângele celor o sută șaizeci și opt de victime. Ar fi găsit astfel, peste câteva zile, peste câteva săptămâni. Nimeni nu l-ar regreta… Nicidecum familia de Carville… Familia Vitral poate că ar suferi puțin… Émilie, Marc. Mai ales Nicole.

O culme, ironia supremă.

Ar fi descoperit și i s-ar da acel caiet lui Lylie, cartea scurtei sale vieți. Testamentul lui.

Grand-Duc își privi pentru o ultimă oară reflexia în placa de cupru, aproape mândru. Era un sfârșit frumos, la urma urmei, mult mai bun decât restul.

Avusese șansa lui, cel puțin asta se putea spune: optsprezece ani de investigații…

Ora 23.57

Venise ora.

Așeză ziarul L'Est r*é*publicain cu delicatețe, chiar în fața lui, își trase scaunul înainte și apucă ferm crosa revolverului în palma lui umedă.

Brațul i se ridică, încet.

Atingerea țevii reci pe tâmplă îl făcu să tremure, fără voie. Dar era pregătit. Alcoolul îl

va ajuta.

Încercă să-și golească mintea, să nu se gândească la glonțul aflat la câțiva centimetri de creier, care avea să-i străbată craniul…

Să nu se mai gândească la nimic, să privească țintă la neant.

Arătătorul i se îndoi pe trăgaci. Nu mai avea decât să apese și totul se va fi isprăvit.

Să închidă ochii sau să-i deschidă?

O picătură de sudoare i se rostogoli pe frunte și căzu pe ziar.

Să-i deschidă și să isprăvească.

Corpul se aplecă, ochii îi priviră țintă ziarul, aflat la douăzeci de centimetri înaintea lui. Privi pentru ultima oară fotografia carlingii calcinate, pe cea a pompierului din fața spitalului din Montbéliard, ținând delicat trupușorul mult prea albastru. Bebelușul salvat ca prin minune.

Arătătorul de pe trăgaci deveni mai ferm.

Ora 23.58

Ochii detectivului coborâră încă puțin, de-acum goi, pierzându-se în cerneala neagră a primei pagini a vechiului cotidian. Glonțul avea să-i perforeze tâmpla, fără să întâmpine cea mai mică rezistență. Nu mai avea decât să-și îndoaie degetul, încă un pic, câțiva milimetri. Privirea i se aținti, pentru veșnicie; cerneala neagră a ziarului se făcu mai clară, ca obiectivul unui aparat de fotografiat care se reglează, ca o ultimă fereastră spre lume, înainte ca totul să se scufunde în ceață.

Arătătorul. Trăgaciul.

Ochii larg deschiși.

Inimaginabilul îl străfulgera pe Grand-Duc, ca și când o descărcare electrică pe cât de intensă, pe atât de neașteptată îl străbătuse.

Ceea ce privea țintă nu era cu putință. O știa!

Degetul își reduse presiunea, încet.

Grand-Duc crezu mai întâi că i se năzare, că avea o halucinație provocată de moartea iminentă, un mecanism de apărare născocit de creier…

Nu!

Ceea ce vedea, ceea ce citea pe ziar era aievea. Îngălbenit de ani, puțin șters, și totuși nu lăsa loc de îndoială.

Totul era acolo.

Spiritul detectivului porni la drum, de-a lungul anilor eșafodase atâtea ipoteze, cu sutele, dar acum avea punctul de plecare, nu-i mai rămânea decât să tragă de fir, totul se va deznoda cu o simplitate descumpănitoare.

Totul era limpede, evident…

Își coborî arma și, fără voie, lăsă să-i scape un râset de dement.

Privi pendula.

Ora 23.59

Tot nu-i venea să creadă ce vedea. Îi tremurau mâinile. Un imens fior îl străbătea de la

ceafă până în partea de jos a spinării.

Izbutise!

Soluția se găsea acolo, în ziar, pe prima pagină, de la bun început. Aștepta răbdătoare: fusese riguros imposibilă descoperirea ei la vremea respectivă, cu optsprezece ani în urmă. Toată lumea citise ziarul cu pricina, îl analizase în detaliu, de mii de ori, și totuși nimeni nu putuse ghici, în 1980, și nici în toți anii următori.

Soluția sărea în ochi… cu o condiție.

O singură condiție. Absolut delirantă.

De a deschide ziarul cu optsprezece ani mai târziu!

2

2 Octombrie 1998, ora 8.27

Cei doi erau iubiți sau frate și soră?

Întrebarea o sâcâia de aproape o lună pe Mariam, patroana barului Lénine, din colțul făcut de avenue de Stalingrad cu rue de la Liberté, la câțiva metri de piața din fața universității Paris VIII – Vincennes – Saint-Denis. La ora aceea matinală, barul era pe trei sferturi gol, iar Mariam profita de răgaz pentru a așeza în ordine mesele și scaunele.

Cei doi despre care era vorba ședeau ca de obicei la capătul barului, aproape de fereastră, la o mescioară pentru doi, privindu-se drept în ochii albaștri, ținându-se de mână.

Iubiți?

Prieteni?

Frați?

Mariam oftă. O enerva incertitudinea. De felul ei, se baza pe o judecată mai degrabă sigură când venea vorba despre poveștile de dragoste ale studenților săi. Se reapucă de treabă, mai avea încă mese de șters, poate să dea și cu mătura; în câteva minute, stația Saint-Denis – Universite, capătul liniei 13 a metroului, își va revărsa miile de studenți grăbiți, stresați, deja preocupați… Stația nu se deschisese decât de patru luni: inaugurarea ei metamorfozase deja cartierul. Facultatea de la Saint-Denis era de-acum legată direct cu inima Parisului.

Mariam aranjă fără menajamente scaunele în jurul meselor, conștientă că dintre miile de studenți studioși și anxioși o proporție deloc neglijabilă va face un popas mai lung sau mai scurt la Lénine, preț de-o cafea, cât să fumeze o ultimă țigară în liniște ori să întârzie clipa în care se va închide în vreun amfiteatru… Să întârzie la curs… ori să nu mai meargă deloc, până la urmă… Mariam cunoștea iureșul de la ora 8.45. Văzuse cum se preschimbă, încetul cu încetul, universitatea Paris VIII – Vincennes – Saint-Denis, marea universitate a Științelor Umaniste, a Societății, a Culturii, din răzvrătită, într-o universitate de periferie banală și cuminte. De-acum înainte, cei mai mulți profi vor strâmba din nas dacă vor fi numiți la Paris VIII, ei țintiseră Sorbona, sau Jussieu, dacă nu se putea altfel… înainte de deschiderea stației de metrou, profii trebuiau să traverseze cartierul La Plaine Saint-Denis, să se confrunte un pic cu împrejurimile. Acum, cu metroul, se isprăvise și cu asta. Profii se lăsau înghițiți de metrou, linia 13, pentru a se repezi către locurile de prim rang ale culturii pariziene, biblioteci, laboratoare, ministere, instituții superioare…

Mariam se întoarse către tejghea pentru a căuta o cârpă de șters și aruncă o privire discretă spre cuplul care nu contenea s-o intrige, blonda drăguță și băietanul încremenit.

Perechea asta îi măcina nervii. Perfida enigmă sfârșise prin a o bântui.

Cine erau?

Mariam nu înțelesese niciodată o boabă despre cum funcționa învățământul superior, despre parțiale, module, greve, dar nimeni nu știa mai bine ca ea să supravegheze pauzele dintre orele de curs. Nu citise o iotă din Robert Castel, Gilles Deleuze, Michel

Foucault, Jacques Lacan, profii-vedete de la Paris VIII, cel mult li se încrucișaseră pașii o dată-de două ori, la ea în bar sau în piața universității, totuși se considera o expertă în psihanaliza, sociologia și filosofia chinurilor și iubirilor studențești. Își dădăcea protejații, obișnuiți ai cafenelei, și se ocupa de cele ale inimii cu o competență pe deplin profesionistă.

Încă odată, Mariam își întoarse capul spre cuplul de lângă geam. Relația dintre cei doi de-acolo era totuși mai tare decât experiența și intuițiile ei.

Émilie și Marc.

Incertitudinea asta o sâcâia în ultimul hal.

Amanți timizi sau rubedenii?

Mister. Mariam nu reușea să-și facă o idee precisă. Ceva nu se lega. Atât de asemănători și atât de diferiți. Mariam le cunoștea prenumele, reținea cum îi cheamă pe toți obișnuiții barului.

El, Marc, studia la Paris VIII de doi ani deja și era un client fidel la Lénine. Înalt, mai degrabă drăguț pentru un băiat, dar cu un aer un pic prea amabil, gen „Micul Prinț" nepieptănat, cam visător, cu o anumită lipsă de clasă; profilul studentului abia scos în lume care încă nu cunoaște codurile vestimentare, cu o latură provincială, dar și fără bani, ce nu-și poate oferi o garderobă la modă, modernă… Cât privește munca, Marc părea că nu se omoară prea tare… Studia pe îndelete dreptul european, din câte înțelesese ea… Un calm, un contemplativ în ultimii doi ani. Mariam înțelesese de ce.

El o aștepta. Pe Émilie a lui…

Fata sosise anul acesta, în septembrie. Deci era pesemne cu doi-trei ani mai mică decât el.

Da, aveau trăsături comune. Accentul un pic popular a cărui proveniență Mariam nu izbutea s-o stabilească, dar care era incontestabil același cu cel al lui Marc. Și totuși. Acel accent nu i se potrivea lui Émilie, personalității ei, și nici prenumele, banal, curent… Émilie era blondă, ca Marc, cu ochi albaștri, ca Marc… Semănau cât de cât. Dar pe cât de stângace, de simple, puțin împrumutate erau gesturile lui Marc, pe atât Émilie afișa un nu-știu-ce diferit în felul ei de a merge, un gen de noblețe în felul în care-și ținea capul, o eleganță rasată în cea mai mică mișcare, o grație ce părea moștenită dintr-o ascendență rară, dintr-o educație privilegiată… O aură poate frecventă în alte universități, în intimitatea marilor familii, a marilor institute, a școlilor normale superioare, dar aproape nelalocul ei aici, printre studentele din La Plaine Saint-Denis.

Alt mister, în ceea ce privește banii: nivelul de trai al lui Émilie părea la antipozi față de cel al lui Marc. Mariam era capabilă să evalueze dintr-o ochire originea, calitatea, costul hainelor purtate de studenții ei, de la H & M la Zara, trecând prin Jennyfer sau Yves Saint Laurent…

Émilie nu era de Yves Saint Laurent… dar nici departe. Ce punea pe ea, cu eleganță și simplitate, o cămașă de mătase oranj și o fustă neagră cu tăietură asimetrică, costa fără îndoială o mică avere… Nu, Émilie și Marc, chiar dacă veneau din același loc, nu aparțineau aceleiași lumi.

Și totuși erau de nedespărțit.

Exista între ei o complicitate care nu se inventează, care nu se fabrică în câteva luni de

studenție, de parcă ar fi trăit dintotdeauna împreună… Faptul se vedea în miile de mici atenții protectoare ale lui Marc pentru Émilie, discrete, sistematice, o mână pe umăr, un scaun tras, o ușă ținută, un pahar umplut…

Mariam știa să descifreze acele gesturi: obișnuințe de frate mai mare față de o surioară!

Șterse un scaun, îl puse la loc cu energie, fără a înceta să se gândească la cuplul cu pricina.

Émilie sosise la Paris VIII în septembrie, ca și când Marc îi pregătise terenul, petrecând doi ani să-i țină locul cald în amfiteatru, sau la masa de lângă fereastră, în barul Lénine. Mariam simțea în Émilie o studentă strălucită, ambițioasă, rapidă și hotărâtă. Artistă. Interesată de literatură. Determinarea ei era vizibilă când scotea o carte, un curs, când recapitula citind rapid, pe diagonală, note asupra cărora Marc ar fi zăbovit, cu mare chin, ceasuri întregi.

Frate și soră, atunci, în pofida diferenței sociale?

Numai că Marc era îndrăgostit de Émilie!

Fapt care iarăși sărea în ochi.

Nu ca un frate: ca un amant pierdut! Era evident pentru Mariam, în cea mai scurtă privire. O febră, o pasiune, imposibil să se fi înșelat.

Mariam nu mai înțelegea nimic.

Îi spiona de o lună întreagă. Lupu-și schimbă părul, dar năravul, ba. Aruncase pe furiș o privire peste numele de pe un dosar, de pe un test pus pe masă. Știa cum îi cheamă.

Marc Vitral.

Émilie Vitral.

Până la urmă, asta nu o făcea să progreseze cu nimic. Ipoteza logică era că ar fi frate și soră… Dar cu gesturile incestuoase cum rămânea? Mâna lui Marc pe talia lui Émilie. Poate pur și simplu se căsătoriseră. Între optsprezece și douăzeci de ani…? Neobișnuit pentru niște studenți, dar posibil… Sau să fi fost simplă coincidență de nume? Dar Mariam nu credea într-o asemenea posibilitate, decât dacă era vorba de o legătură de rudenie mai îndepărtată, ca între veri, sau de o familie recompusă, complicată…

Scaunele treceau rând pe rând pe sub cârpa agitată a lui Mariam, hârșâind gresia din bar.

Émilie părea să țină mult la Marc. Totuși, privirea ei era mai complexă, dificil de citit, adesea pierdută, mai ales când era singură, ca și când ascundea o rană, o profundă tristețe… Melancolia îi oferea lui Émilie acel farmec defazat, acea distanță față de lume care o făcea diferită de restul pipițelor din campus. Niciun student din barul Lénine nu se sfia s-o mănânce din ochi pe frumoasa Émilie, dar probabil din cauza acelei distanțe, a acelei rețineri, niciun student ieșit la agățat nu îndrăznise s-o abordeze…

În afară de Marc!

Émilie era a lui, pentru ea era aici. Nu pentru studii. Nu pentru facultate. Ci doar pentru a fi cu ea, pentru a o proteja.

Ca o gardă de corp.

Fapt pe care Mariam îl pricepuse.

Dar restul? Legătura care îi unea? Deseori Mariam încercase să stea de vorbă cu Émilie

și cu Marc, despre una, despre alta; fără să afle însă nimic intim.

Cu atât mai rău, pentru moment lăsa deoparte toate astea; va afla ea ce și cum, într-o bună zi.

Se zorea să șteargă ultimele mese când Marc ridică mâna.

— Mariam, spuse el, ne aduci două cafele și un pahar cu apă pentru Émilie?

Mariam surâse în sinea ei. Marc nu cerea niciodată cafea când era singur, dar comanda întotdeauna când era cu Émilie. O cafea lungă.

— S-a făcut, porumbeilor, răspunse Mariam.

Ca să-i testeze.

Marc afișă un surâs stânjenit. Nu și Émilie. Ea-și ținea capul ușor plecat. Abia acum Mariam își dădea seama că Émilie avea o figură înspăimântătoare în dimineața aceea, chipul deformat al cuiva care a pierdut o noapte, chiar dacă arbora un surâs de circumstanță, eleganța ei putând fi înșelătoare. Angoasa unui examen, a unei nopți de recapitulări, a unui portofoliu care trebuia predat de urgență?

Nu, era altceva.

Mariam azvârli zațul la coșul de gunoi, clăti expresorul. Cafeaua curse în cești.

Ceva grav.

Ca și când Émilie trebuia să-i dea o veste dureroasă lui Marc. Mariam văzuse atâtea întâlniri de adio, întâlniri patetice, băieți bravi care rămâneau singuri în fața cafelei în timp ce fata pleca, puțin stânjenită, dar mai ales eliberată. Émilie avea chipul unei fete care-și petrecuse noaptea gândindu-se și care în zori a făcut o alegere definitivă, gata să-și asume consecințele pe care hotărârea le presupune.

Mariam merse încet spre capătul barului Lénine, ducând pe o tavă cele două cafele și paharul cu apă.

Bietul Marc. Oare bănuia că era deja condamnat?

Mariam știa și să devină discretă. Lăsă cafelele și se întoarse, fără a asculta.

3

2 Octombrie 1998, ora 8.41

Marc Vitral așteptă câteva clipe, să se îndepărteze Mariam. Se aplecă spre rucsacul lui Eastpack pus alături de scaun și scoase de acolo un cubuleț cu latura de câțiva centimetri învelit în hârtie de staniol.

— La mulți ani fericiți, Émilie, spuse el cu voce veselă.

Îi întinse pachetul.

Émilie își dădu ochii peste cap, prefăcându-se mânioasă.

— Marc! îl certă ea, mi-ai urat deja de trei ori la mulți ani în ultima săptămână… Știi bine că n-am nevoie de toate astea…

— Șșștt… Deschide-l.

Émilie se încruntă și desfăcu pachețelul. Descoperi o bijuterie de argint. O cruce cu forme complicate ale cărei extremități se terminau cu un mic romb, mai puțin cea de sus, străpunsă de un cerc larg și cu o coroană deasupra. Émilie luă bijuteria în mâini.

— Ai înnebunit, Marc…

— Este o cruce tuareg! Se pare că există douăzeci și una de cruci diferite. Câte o formă originală pentru fiecare oraș din Sahara. Asta este crucea din Agadez. Îți place?

— Bine-nțeles că-mi place. Dar…

Marc continuă, nepotolit:

— Din câte se spune, romburile reprezintă cele patru puncte cardinale… Cel care dăruiește o cruce tuareg oferă lumea întreagă…

— Cunosc legenda, murmură Émilie cu voce blândă. „Îți dăruiesc cele patru colțuri ale lumii pentru că nu pot ști unde vei muri.”

Marc nu-și putu reține un surâs stânjenit. Bineînțeles, Lylie cunoștea deja totul despre crucile tuarege, ca despre tot restul. Tăcură câteva clipe. Émilie își duse mâna către ceașca de cafea. Instinctiv, Marc făcu la fel. Degetele îi alunecară, sperând să întâlnească degetele ei. Deodată, mâna lui Marc încremeni pe masă, ca bătută în cuie. Lylie purta un inel pe inelar! Unul de aur, foarte atent lucrat, care încastra un safir deschis la culoare; o bijuterie veche, superbă, care costa probabil o avere. Marc n-o mai văzuse înainte. Privirea i se încețoșă câteva secunde bune de aburii geloziei care îl năpădeau de fiecare dată când vreun detaliu pe care nu-l pricepea punea distanță între Lylie și el. Apucă să bâiguie:

— Acest… inel… Este… al tău?

— Nu… l-am furat azi-dimineață, în Piața Vendôme!

Marc nu-și reveni. Pleoapa îi tremura ușor. Deși crucea tuareg din argint pe care i-o dăruise îl costase un weekend și trei nopți de jucat de-a centralistul pentru France Telecom, „jobul” lui de student, ea părea o gigea din talcioc în comparație cu acel inel. De altfel, Lylie pusese deja bijuteria africană în scrinul ei mic de pânză. Pe când acea piesă de colecție…

Tânărul se forță să bea o gură de cafea și îngăimă:

— Acest… inel al tău. E… un cadou? De aniversare?

Émilie își coborî ochii încet.

— Oarecum… E mai complicat… E magnific, nu?

Ea făcu o pauză, căutându-și cuvintele.

— Îți voi explica, nu te supăra, nu pentru asta. Nu pentru inel, în orice caz…

Émilie își puse mâna peste cea a lui Marc.

„Nu te supăra, nu pentru asta. Nu pentru inel, în orice caz…”

Cuvintele se ciocneau în capul lui Marc. Ce voia să spună? Lylie arăta groaznic în dimineața aceea, de parcă nu dormise noaptea, chiar dacă se străduia să-i zâmbească, lungindu-și cafeaua cu puțină apă, ca de obicei. Deodată, ca și când ar fi luat o hotărâre importantă, privirea lui Émilie se ilumină, fata bău câteva picături din cafea și se aplecă la rându-i către geanta ei pentru cursuri, de unde scoase un caiet cu coperta verde-pal pe care i-l întinse lui Marc.

— Poftim, Marc, e rândul meu. E pentru tine!

O neliniște surdă îl năpădi din nou pe Marc.

— Ce e?

— Carnetul lui Grand-Duc, răspunse Émilie fără a-i lăsa lui Marc timp să respire. Mi l-a adus alaltăieri, cu o zi înainte de aniversarea mea. În fine, mai degrabă mi l-a lăsat în cutia de scrisori, sau mi l-a trimis prin cineva, l-am găsit de dimineață.

Marc atinse precaut caietul, cu vârful degetelor. Pleoapa îi tremura din nou.

Caietul. Însemnările lui Grand-Duc… Acum înțelegea. Émilie își petrecuse ultimele două zile și două nopți citind și recitind caietul… Optsprezece ani de investigație a detectivului privat bătrân și nebun. Durata unei vieți. A lui Émilie. Zi după zi, bob numărat.

Cadoul de aniversare, pe naiba!

Marc căută indicii în privirea fetei. Ce anume găsise în caiet? Ce adevăr? O nouă identitate? O seninătate, în cele din urmă? Sau nimic? Doar întrebări fără răspunsuri…

Émilie nu lăsa să se întrevadă nimic. Era prea puternică la acel joc. Își turna ușor apă în cafea, un ritual, și o bea cu înghițituri mici.

— Vezi tu, Marc, în sfârșit mi-a încredințat carnetul. Așa cum mi-a promis întotdeauna. Adevărul, pentru trecerea mea în rândul adulților.

Émilie izbucni într-un râs mai mult nervos decât spontan. Marc șovăia să ia caietul.

— Și…? zise el încurcat. Spune ceva în carnetul ăsta? Ceva important? Știi… știi acum?

Émilie se eschivă iarăși, își întoarse ochii spre geam și spre piața din fața universității Paris VIII, pe care studenții o traversau în valuri răzlețe.

— Ce să știu?

Marc simțea cum îl cuprinde exasperarea. Cuvintele i se ciocniră din nou în cap, dar nu mai ieșiră: „Să știi pentru ce a fost plătit atâta amar de vreme terminatul ăsta de detectiv privat! Să știi cine ești, Lylie. Cine ești!”.

Émilie se juca distrată, cu mâna stângă, cu montura inelului. Un amestec de oboseală și de răceală părea s-o facă indiferentă la enervarea crescândă a lui Marc.

— E rândul tău, Marc. E rândul tău să citești caietul.

Totul se răvășea în mintea lui Marc, nu mai avea nici măcar forța de a se gândi la inelul straniu pe care îl purta Émilie. Cine i-l dăruise? Când? De ce? Văzu caietul cum alunecă până la el și se auzi răspunzând:

— De acord, libelula mea… îl voi citi, mama lui de carnet…

Tăcu o clipă, apoi:

— Dar tu, tu ești bine?

— Da… Nu-ți face griji. Mi-e bine.

Émilie își muie buzele în cafea, lipăind băutura, ca și când se forța s-o bea.

Nu! Nu era bine.

Émilie ascundea ceva. Ceva descoperit de Grand-Duc, ceva notat în caiet. Identitatea ei?

— Grand-Duc a lăsat vreo însemnare, împreună cu caietul, vreau să zic?

— Nu, niciuna, dar tot ce era de spus e în caiet…

— Și-atunci?

— Vei citi. E mai bine dacă vei citi tu însuți.

— Dar Grand-Duc, el unde e acum?

Privirea lui Émilie se adumbri, ca și când dispunea de o informație îngrozitoare pe care nu voia s-o dezvăluie. Se uită ostentativ la ceas. Marc tresări:

— Trebuie deja să pleci?

— Da… N-am curs în dimineața asta. Tu, da! La zece! Drept constituțional european. Curs practic cu tânărul și pasionantul Grandin! Trebuie să te las, Marc.

Marc se strâmbă fără reținere.

— Unde te duci?

Émilie turnă o ultimă picătură de apă în cafea, bău restul fără grabă și se uită din nou la Marc, obosită. Se aplecă spre geantă, apoi se ridică aproape instantaneu.

— Am… am un alt cadou pentru tine.

Îi întinse un pachețel-cadou, abia mai mare decât o cutie de chibrituri.

Marc încremeni.

Îl năpădea un presentiment sinistru. Totul părea fals în atitudinea lui Émilie. Aerul ei vesel, gesturile ei forțate să pară firești.

— Dar nu trebuie să-l deschizi de îndată, continuă fără pauză Émilie, ci numai după ce plec. După o oră! Promiți? Pot avea încredere în tine? E ca la jocul de-a v-ați ascunselea, trebuie să-mi lași timp să dispar, închizi ochii și numeri, să zicem, până la o mie…

Émilie părea să-și fi pus toată energia rămasă în tentativa de a-și deghiza recomandarea într-un joc amoros gratuit. Dar Marc nu era naiv.

— Promiți? insistă Émilie.

Marc încuviință dând din cap, resemnat. Privirile li se întâlniră, îndelung. Pleoapele lui Émilie clipiră cele dintâi.

— Nu, n-o vei face. Ești căpos ca un catâr, Marc, te cunosc eu, o să-l desfaci imediat ce mă întorc cu spatele…

Marc nu negă. Émilie ridică o mână grațioasă.

Tot cu afurisitul ăla de inel.

— Mariam?

Patroana barului, ca și când le pândea acțiunile și gesturile, reacționă la sfert de cheie și apăru instantaneu în fața mesei lui Marc și Émilie.

— Mariam, îți încredințez o misiune. Îți las acest pachet. Trebuie să i-l dai lui Marc

peste o oră, nu mai devreme! Chiar dacă te imploră, te plătește sau te șantajează… Și, dacă mă gândesc bine, tot peste o oră mi-l trimiți la curs, în sala B 318, negreșit!

Mariam se trezi cu pachețelul în mână.

— Am încredere în tine, Mariam.

Femeia nu avea de ales. Émilie se ridică brusc, își îndesă în geantă cutia în care se afla crucea tuaregă și îl sărută cast pe Marc. Jumătate pe obraz, jumătate la colțul buzei. Ambiguu, ca pentru a o sfida pe Mariam…

Émilie împinse ușa de sticlă a barului Lénine și dispăru în piața universității, ca o fantomă, înghițită de fluxul de studenți.

Ușa se închise în urma ei.

Mariam strânse pachețelul în căușul palmei. Avea s-o asculte pe Émilie, bineînțeles, dar nu se dădea în vânt după acest joc. Avea experiența cuplurilor care se despart, femeile vădesc în acele momente o determinare și o imaginație uimitoare.

Émilie era una dintre acele femei.

Toată acea punere în scenă puțea a minciună. Émilie fugea cât o țineau picioarele, iar cadoul din mâna ei era o bombă cu ceas. Marc n-ar fi trebuit niciodată s-o lase să plece așa. Băiatul ăsta de treabă era prea naiv, prea încrezător… Mariam încă nu-și dăduse seama dacă fata care fugea de el îi era soră, soție, iubită sau prietenă, nu izbutea să priceapă ce legătură îi unea, dar era sigură că Émilie nu avea decât un scop în minte.

Să rupă acea legătură.

4

2 Octombrie 1998, ora 9.02

Marc se uita țintă la Mariam, aflată după tejgheaua ei. Patroana barului, între două comenzi, strecurase pachețelul încredințat de Émilie în casa de marcat, aruncându-i o privire fără echivoc. Nicio nădejde dinspre ea înainte de ora stabilită de Émilie. Solidaritatea feminină. În disperare de cauză, ochii i se îndreptară către caietul verde al lui Crédule Grand-Duc. Émilie știa ce face. O oră de așteptat aici, o oră înainte de primul curs, un curs practic adormitor despre dreptul constituțional european, animat de un prof tânăr care-și petrecea aproape jumătate din seminar răspunzând la telefonul mobil, Émilie îl prinsese în capcană. Îl încolțise. O oră de omorât timpul.

Barul Lénine era acum plin ochi. Un tip masiv îl întrebă pe Marc dacă putea lua scaunul din fața lui, iar Marc încuviință distrat. Pendula Martini în alb și roșu indica ora 9.03. Marc nu avea de ales, cu toate astea ezita să deschidă caietul. Mâna îi alunecă ușor peste cartonul colorat. Așteptă, își ridică din nou ochii. Acele negre ale pendulei Martini păreau lipite cu scotch.

9.04.

Marc oftă.

Încă nu-și băuse cafeaua, nu avea s-o mai bea acum, nu-i plăcuse niciodată cafeaua cu adevărat. Un prof bătrân, aflat în picioare la bar, în fața halbei, aplecat peste ziarul Le Parisien, îi pândea locul cu coada ochiului. Avea dreptate, Marc nu-și dorea în clipa aceea decât să se ridice, să fugă, să alerge după Émilie, să arunce nenorocitul de caiet la coșul de gunoi.

Privi pe fereastră, ca pentru a căuta, în mulțimea din ce în ce mai densă, silueta familiară a lui Émilie, ca și când masa de oameni avea să-și oprească mișcarea, să se dea în lături, să formeze un drum uman între ea și el. Ochii i se adumbriră. Ritmul inimii i se acceleră, resimți un fel de sugrumare. Știa bine primele simptome, tahicardia, dificultățile respiratorii… își întoarse prudent privirea dinspre piața universității.

De îndată respiră mai bine.

Degetele i se așezară din nou peste caietul verde-pal.

Émilie urma să aibă câștig de cauză, ca întotdeauna. Și el avea să-i înfrunte trecutul.

Marc respiră adânc și deschise caietul. Grand-Duc avea un scris mărunt, strâns, foarte regulat, ușor nervos. Cu desăvârșire lizibil.

Marc se aplecă. Se cufundă în valurile albastre ale literelor, cuvintelor, rândurilor, așa cum te scufunzi ținându-ți respirația într-un ocean de îndoieli.

Jurnalul lui Crédule Grand-Duc

Totul a început cu o catastrofă. Cred că nimeni, sau aproape nimeni, înainte de 23 decembrie 1980, nu auzise vorbindu-se despre Mont Terrible. Cu mine în frunte. Mont Terrible este unul dintre micile vârfuri ale Munților Jura, la granița dintre Elveția și Franța, un pisc înghesuit în mijlocul unei bucle a râului Doubs; un munte cu vaci, departe de tot de Montbéliard înspre partea franceză, de Porrentruy înspre partea elvețiană. Un vârf nu

foarte înalt, de exact 804 metri, și totuși nu întotdeauna accesibil, mai ales iarna, când zăpada acoperă totul. Mont Terrible este îndeosebi cunoscut de câțiva istorici pentru că a fost, în vremea Revoluției, un departament franco-elvețian. De atunci, toată lumea l-a uitat, poate cu excepția celor vreo sută de locuitori din apropiere, iar numele sub care este cunoscut mai mult e „Mont Terri”… Bineînțeles, când avionul Airbus 5403 Istanbul-Paris s-a izbit de el, în noaptea dintre 22 și 23 decembrie, pe versantul de sud-vest, în partea franceză, jurnaliștii au preferat numele de Mont Terrible celui de Mont Terri. Trebuie să vă puneți în locul lor, „tragedia de pe Mont Terrible”, pentru titlurile cu aldine, suna totuși mai bine decât „tragedia de pe Mont Terri”!

Poate că oamenii încă își amintesc. Sau poate că nu. Accidentele vin unul după celălalt și seamănă între ele. Cu câteva luni înainte, un Boeing 747 se strivise aproape de Tenerife, în Insulele Canare. O sută patruzeci și șase de morți. În anul care a urmat prăbușirii de pe Mont Terrible, la 1 decembrie 1981, avionul DC-9 Ljubijana-Ajaccio s-a prăbușit pe muntele San Pietro: o sută optzeci de morți… Singurul accident din istoria aviației petrecut în Corsica. Toată lumea a uitat, de atunci, prăbușirea de pe muntele San Pietro. Mai puțin corsicanii, dar e de înțeles. Toată lumea își amintește astăzi de cea de pe muntele Sainte-Odile, așteptând ca alta să preia ștafeta.

La vremea respectivă, în 1981, s-a vorbit de serie neagră!

Gogoși! Statisticile sunt martore! Vă rog să mă credeți, am navigat ore întregi pe site-uri despre prăbușiri de avioane, 1001crash.com, pentru a nu vă cita decât unul. Consultați-l, veți vedea, informațiile ating un nivel de precizie năucitor, numărul de morți și o mulțime de detalii despre clipele de dinaintea plonjonului final… Poate părea incredibil, dar au recenzat în ultimii patruzeci de ani peste o mie cinci sute de prăbușiri de avioane și peste douăzeci și cinci de mii de victime… Dacă faceți un calcul, înseamnă aproape patruzeci de prăbușiri pe an, cam una pe săptămână undeva în lume, și nu doar în China sau în străfundurile Siberiei…

Deci, vă dați seama, o prăbușire care datează din 1980, tragedia de pe Mont Terrible, a fost uitată de toată lumea între timp! O sută șaizeci și opt de morți… Praf și pulbere… Pulbere de stele.

Nici eu nu dădeam doi bani la vremea aceea pe catastrofa de pe Mont Terrible. În dimineața cu pricina, abia dacă reținuserăm informația. Urmăream o pistă pe lângă Hendaye, un caz de deturnare de fonduri legată de cazinou, cu dedesubturi de terorism basc… O chestie destul de incitantă. La vremea aceea, mă ocupam de cazuri mai degrabă fierbinți, specialitatea mea. Eram pe cont propriu de mai puțin de cinci ani, ca detectiv privat, după ce mă jucaserăm aproape douăzeci de ani de-a mercenarul, în cele patru colțuri ale lumii. Nu mai aveam prea mult până să fac cincizeci de ani. Trebuia să mă descurc cu un șold dislocat și cu o coloană vertebrală la fel de răsucită ca un caduceu; puneam pe mine cam un kil la fiecare săptămână de filaj, pe care îl dădeam apoi jos într-o lună, în cel mai bun caz… Pe scurt, îmi convenea să fiu detectiv privat, chiar pentru cazuri cu șanse mari de a da greș.

Auziserăm, pare-mi-se, vestea despre prăbușire dis-de-dimineață, ca toată lumea, la radio, în timpul filajului din parcarea aflată în fața cazinoului din Hendaye, fără să-i acord vreo atenție deosebită și fără a ști că peste câteva luni accidentul avea să devină sensul

unic al vieții mele. Ce ironie! Dacă aș fi știut…

Avionul Airbus 5403 Istanbul-Paris s-a strivit de Mont Terrible în 23 decembrie, în plină noapte, la exact treizeci și șapte de minute după miezul nopții. Nimeni n-a știut cu adevărat ce se petrecuse în seara aceea. Iarna fusese mai degrabă blândă până atunci, dar de dimineață începuse să ningă fără contenire. În noaptea aceea, viscolul fusese și mai violent. Mont Terrible arată cam ca o treaptă între Munții Jura din Elveția și Munții Jura din Franța. Pilotul probabil a ratat pur și simplu treapta. Asta s-a spus la vremea respectivă, nimic mai simplu decât să se pună totul în cârca bietului pilot, carbonizat ca și ceilalți în carlingă. Dar cutia neagră, îmi veți spune? Nu a adus nicio noutate, în afară de faptul că avionul zbura prea jos și că pilotul sfârșise prin a pierde controlul… Asociația victimelor și familia pilotului au încercat să afle mai multe, fără succes. Acuzele s-au îndreptat prin urmare către pilot, zăpadă, viscol, munte, fatalitate, faimoasa lege a lui Murphy despre seriile negre, ceasul rău… A existat o judecată, desigur. Familiile victimelor voiau să înțeleagă. Dar nimănui nu-i păsa. Judecata nu s-a dovedit pasionantă pentru public.

Carlinga s-a strivit la ora zero și treizeci și șapte de minute… Experții au calculat acest lucru post factum, deoarece n-a existat niciun martor, cu excepția pasagerilor, dar nu s-a găsit nimic de la ei, nici măcar un ceas spart care ar fi indicat ora prăbușirii. Ecologiștii se bătuseră înainte de Crăciun pentru fiecare dintre brăduții din Munții Jura. În câteva secunde, avionul Airbus a scos din rădăcini mai mulți arbori decât un secol de ajunuri de Crăciun. Cei care au scăpat nesmulși din rădăcină au ars, în pofida zăpezii. Avionul a trasat o autostradă prin pădure, pe mai multe sute de metri, înainte de a se opri, vlăguit. A explodat câteva secunde mai târziu, apoi a continuat să se consume, toată noaptea.

Primele ajutoare n-au descoperit carlinga incandescentă decât după mai bine de o oră. Dezastrul a fost semnalat cu multă întârziere. Nu exista nimeni pe o rază de cinci kilometri. Vâlvătaia a alertat locuitorii văii. Apoi zăpada a întârziat ajutoarele, elicopterele au rămas țintuite la sol, primii pompieri au ajuns pe jos în luminișul cuprins de flăcări, urmând cu mare chin tranșeea care ardea. Viscolul s-a potolit în zorii zilei, iar Mont Terrible a devenit pentru câteva ore centrul lumii. A avut loc chiar un proces, sau cel puțin o anchetă, cred, pentru a încerca să se afle de ce ajutoarele sosiseră atât de târziu, dar nici asta nu interesa pe mulți. Și nici procesul nu s-a dovedit pasionant pentru public.

În orice caz, probabil că se gândiseră salvatorii, la ce bun să se grăbească, dacă tot nu va exista, evident, niciun supraviețuitor? Ceea ce au și constatat în fața rugului de tablă strivită. Dar pompierii sunt tipi conștiincioși, chiar la ora 1 și jumătate dimineața, chiar în inima Munților Jura, chiar și pe viscol. Așa că au căutat de îndată, fără să știe ce, cu siguranță pentru a nu se fi deplasat degeaba, pentru a nu fi venit doar pentru a se încălzi câteva minute la focul imens care înghițise totul pe acea coastă de munte, la focul care se întovărășise cu zăpada pentru a preschimba în cenușă și în vapori trupurile celor o sută șaizeci și opt de pasageri îngroziți.

Au căutat, cu ochii înțepați de fum și de nenorocire. Un foarte tânăr pompier, Thierry Mouchot, din brigada de la Sochaux, fu autorul descoperirii. Această sumă de precizări pesemne vă surprinde, după atâția ani, dar, credeți-mă, totul este adevărat. Am petrecut după aceea mai multe ore discutând cu el, pentru a-l face să întindă până la o veșnicie

cele câteva secunde trăite în panică, pentru a reveni necontenit asupra fiecărui detaliu, până la absurd, în noaptea aceea, pentru moment, n-a realizat ce descoperise. S-a gândit mai întâi că nu dăduse decât peste un cadavru, un trup de bebeluș. Dar era totuși singurul corp al unui pasager al avionului Airbus care să nu fi ars cu tot restul. Era vorba aproape de un nou-născut, în orice caz de un copil de mai puțin de trei luni. Fusese aruncat afară la prăbușire, pe ușa din față-stânga a avionului, care se deformase parțial la impact. Toate acestea au rezultat din reconstituirea experților, care le-au dovedit foarte exact cu ocazia instrumentării, când au încercat să găsească locul ocupat de bebeluș în avion, de bebeluș și de părinții lui. Liniștiți-vă, voi ajunge și acolo ceva mai târziu. Aveți răbdare…

Mouchot, tânărul pompier, era convins că nu descoperise decât un trupușor lipsit de viață: sugarul petrecuse peste o oră sub zăpadă… Și totuși, când se aplecă, se gândi că pruncul, chipul, mâinile, degetele lui erau abia albăstrite de frig. Trupul se afla la vreo treizeci de metri de rug. Căldura protectoare a carlingii în flăcări îl înconjura. Tânărul pompier din Sochaux execută atunci, foarte repede, exact cum fusese învățat, procedura de respirație gură la gură, apoi un masaj cardiac, cu infinite precauții. Niciodată nu-i trecuse prin minte că ar putea avea de salvat un nou-născut, aflat, în plus, în astfel de condiții…

Bebelușul încă respira, foarte încet. Serviciile de urgență, în minutele care urmară, se îngrijiră de tot restul. În continuare, medicii au confirmat faptul că tocmai incendiul din luminiș, căldura degajată de carlinga în fuziune îl salvaseră pe nou-născut, o fetiță cu ochii albaștri, foarte albaștri pentru vârsta ei atât de fragedă, foarte probabil franțuzoaică, judecând după pielea ei albă. Fusese aruncată la o distanță suficientă pentru a nu arde de vie, dar pentru a putea beneficia totuși de protecția flăcărilor, în frigul nopții. Teribilă ironie, tocmai holocaustul pasagerilor, al părinților ei, îi salvase viața. Asta au spus medicii pentru a explica miracolul.

Deoarece chiar era un miracol!

Majoritatea ziarelor naționale au închis târziu în noapte ediția specială despre catastrofă, dar n-au putut să mai aștepte verdictul ajutoarelor. Un singur cotidian, L'Est r*é*publicain, și-a asumat riscul de a aștepta mai mult, de a întârzia rotativele, de a ține întreg personalul în stare de veghe, de a institui un dispozitiv de alertă excepțional. Probabil flerul unui redactor-șef. Ziarul L'Est républicain dispunea de o armată de corespondenți locali în fiecare colțișor din Munții Jura, așteptând răbdători în urma girofarelor, în fața spitalelor… Vestea miracolului a căzut pe la ora două dimineața. Ziarul L'Est républicain a putut să titreze, în ediția din 23 decembrie 1980: „Salvată ca prin minune de pe Mont Terrible". Expresia a rămas. Ziariștii au împins cutezanța până la a publica, alături de o imagine cu carlinga calcinată în luminiș, o fotografie a nou-născutei purtate de un pompier în fața spitalului Belfort-Montb*é*liard, în culori, unde se accentuase puțin, artificial, albastrul chipului său, al mânuțelor și al ochilor. Comentariul scurt era explicit: „Prăbușire dramatică a avionului Airbus 5403 Istanbul-Paris, pe coasta Muntelui Terrible, la frontiera franco-elvețiană, în noaptea dintre 22 și 23 decembrie 1980. O sută șaizeci și opt din cei o sută șaizeci și nouă de pasageri și membri ai echipajului au murit pe loc sau au pierit în capcana flăcărilor. A scăpat ca prin minune doar un bebeluș de trei

luni, aruncat de coliziune înainte să ia foc carlinga”.

Franța s-a trezit în accentele acestei tragedii. Orfana zăpezilor a adus lacrimi în toate căminele. În timpul dimineții, exclusivitatea din ziarul L’Est républicain a fost reluată de toate posturile de radio și de televiziune, la revista presei. Poate acum vă amintiți? Spuma aceea de lacrimi fierbinți care a potopit doliul hibernal național…

Rămânea un detaliu. Cotidianul din est publicase o fotografie a copilei scăpate ca prin minune, dar nu și numele ei… Era complicat, la ora două dimineața: ar fi trebuit să ia legătura cu agenția companiei Air France de la Istanbul. Asta își va fi spus redactorul-șef. Numele copilei salvate ca prin minune, la urma urmei, nu era așa de important. Sigur, dezvăluirea numelui orfanei cu ochi albaștri, sub fotografie, pe prima pagină a ziarului, ar fi adăugat ceva în registrul emoțional; dar nici „salvată ca prin minune de pe Mont Terrible” nu suna prea rău… Faptul păstra o părticică din mister până la identificarea bebelușului, anunțată pentru a doua zi dimineața.

Cel târziu…

Păi, să vedem…

Numele, prenumele acela… De optsprezece ani le tot caut!

5

2 Octombrie 1998, ora 9.10

Hohotul isteric de râs al unui grup de cinci studenți îngrămădiți în jurul unei mescioare, la zece metri de el, îi spulberă concentrarea lui Marc. Băieții păreau că se uită la niște fotografii, făcându-le să circule de la unul la altul pe deasupra mesei, fără îndoială de la ultima lor seară studențească, genul de poze pe care le vor păstra întreaga viață, aproape pe furiș, pe jumătate glorioși, pe jumătate rușinați. Marc îi cunoștea vag, făceau toți parte dintr-una din principalele asociații studențești care ghidau viața extra-universitară. Asociere, anale ale examenelor și fotocopii ale cursurilor pentru a-și finanța petrecerile și ieșirile.

Marc ridică ochii.

9.11, dacă e să dea crezare pendulei Martini.

Mariam, fără să-i arunce măcar o privire, conversa la tejghea cu o fată îmbrăcată în negru din cap până-n picioare, până la string-ul asortat care-i ieșea din fusta sumbră și moale de Morticia Adams a amfiteatrelor.

Marc oftă și se cufundă din nou în lectură. Resemnat.

Jurnalul lui Crédule Grand-Duc

Iată… Exact în acel moment începe enigma de pe Mont Terrible. Poate vă revin câteva frânturi de amintiri, acum? Totul părea să urmeze, totuși, o desfășurare normală… Sugarul orfan descoperit de tânărul pompier era în grija serviciului pediatric din centrul spitalicesc Belfort-Montbéliard, supravegheat de o armată de medici.

Am reconstituit desfășurarea evenimentelor cu o precizie de metronom, dar vă scutesc de orele de înregistrare a martorilor. Un rezumat va fi de-ajuns, cred că e suficient de edificator.

Léonce de Carville a aflat dubla veste, prăbușirea și copilul salvat ca prin minune, din grupajul informativ de la radio, de la ora șase dimineața. Léonce de Carville se scula întotdeauna cu noaptea-n cap. Și-a golit dintr-un singur telefon agenda zilnică, încărcată totuși aproape minut de minut, și a plecat de îndată către Montbéliard cu un avion privat. Léonce de Carville, care pe vremea aceea avea cincizeci și cinci de ani, aparținea cercului celor o sută de mari industriași, cei mai proeminenți din Franța. Inginer de formație, făcuse avere din montarea de conducte pe toate continentele. Întreprinderea lui Carville subcontracta de la cele mai mari multinaționale din domeniul petrolului și al gazelor. Nu inovația tehnologică din oleoducte sau gazoducte dusese cu adevărat la reușita familiei de Carville, ci capacitatea lor de a trage țevi în colțurile cele mai periculoase sau mai complicate de pe planetă, pe sub apă, pe sub munți, în zone seismice… Întreprinderea și-a luat cu adevărat avânt în anii ’60, când a inventat o tehnologie revoluționară de stabilizare a oleoductelor în permafrost, acel tip de sol înghețat aproape tot anul… și când a început exporturile, în plin Război Rece, atât în Siberia, cât și în Alaska…

Léonce de Carville, în labirintul alb al spitalului Belfort-Montbéliard, își păstră asupră-i masca de demnitate care impresiona întreg personalul aferat și hăituit de jurnaliști.

— Urmați-ne, indică o infirmieră grăbită.

— Unde este?

— În creșă. Liniștiți-vă. E bine…

— Cine o supraveghează?

Infirmiera ezită, un pic surprinsă. Își bâigui răspunsul:

— Do… doctorul Morange. El era de gardă, în noaptea respectivă…

Privirea lui Léonce de Carville deveni atât de temută, că nu fu nevoie să rostească o vorbuliță pentru ca infirmiera să precizeze:

— Ați avut noroc, domnule de Carville. E unul dintre specialiștii noștri cei mai reputați. Este încă aici. Puteți să-l întrebați orice…

Léonce de Carville afișă un rictus ușor, care putea semnifica la fel de bine satisfacția sau vigilența. Continuă să meargă cu pas hotărât, fără nicio șovăire. Avură grijă să degajeze, înaintea lui, culoarele aglomerate.

În noaptea precedentă, industriașul își pierduse în tragedia de pe Mont Terrible unicul fiu și nora. El, marele industriaș atotștiutor, își împinsese fiul, cu doi ani înainte, să ia conducerea filialei turce a întreprinderii familiei de Carville. Era un secret cunoscut de toți că tânărul Alexandre de Carville era programat să-i urmeze tatălui său la cârma multinaționalei. Succesiunea trebuia să aibă loc în chip firesc. Alexandre de Carville își făcea mâna cu brio în Turcia, unde, în afara formării sale solide la Politehnică, își punea în valoare diploma de Științe Politice. Trebuia să trateze pe rând, în funcție de schimbările de regim, fie cu Turcia militară, fie cu cea democratică… Obiectivul final era miza cea mai importantă a întregii întreprinderi Carville, contractul decisiv pentru deceniile viitoare: Alexandre de Carville se exilase cu tot cu familie în Turcia pentru a negocia în direct oleoductul Baku-Tbilisi-Ceyhan, cel de-al doilea ca lungime din lume, întins pe aproape două mii de kilometri, de la Marea Caspică la Marea Mediterană, deci mai mult de o mie de kilometri în Turcia până în micul port Ceyhan, în sud-estul coastei mediteraneene turcești, aproape de frontiera cu Siria, unde familia lui Alexandre de Carville își instalase tabăra de vară. O negociere de durată: de doi ani, afacerea bătea pasul pe loc. Alexandre de Carville trăia majoritatea anului în Turcia, cu soția lui Véronique și fiica lor Malvina, care la vremea aceea avea șase ani, dintre care doi petrecuți în Turcia. De când Véronique rămăsese însărcinată, nu se mai întorsese în Franța: sănătatea ei fragilă îi complica sarcina, fusese sfătuită să evite deplasările, iar avionul îi era de-a dreptul interzis… Nașterea se petrecuse totuși cu bine, la Bakirköy, cea mai mare maternitate privată din Istanbul, iar mica Malvina putu să-și strângă în brațe cu devoțiune surioara, pe Lyse-Rose… Léonce de Carville și soția lui, Mathilde, rămași în Franța, au primit un ferpar drăguț și o fotografie cam neclară a nepoțelei lor. Nu era nicio grabă. Regăsirea întregii familii era prevăzută pentru Crăciunul anului 1980. Malvina de Carville a plecat spre Franța, ca în fiecare an, la începutul vacanței de Crăciun, cu o săptămână înaintea părinților ei. Restul familiei, Alexandre, Véronique și micuța Lyse-Rose, trebuia să li se

alături câteva zile mai târziu, cu zborul Istanbul-Paris de seară, în 23 decembrie… Serbarea era deja programată la familia de Carville, în imensa reședință de la Coupvray, pe malurile Marnei. În cinstea surorii ei, Malvina, un ghemotoc adorabil de șase ani, brunetă, șmecheră și irezistibilă, care comanda ca un general și în Turcia, și în Franța unei armate de servitori, decorase cu pompoane roz și alb tot drumul de la holul de intrare până la camera lui Lyse-Rose, inclusiv scara cea mare din lemn de cireș.

Malvina de Carville…

Îngăduiți-mi să mă abat pentru câteva rânduri de la lungul drum al lui Léonce de Carville pe culoarele spitalului Montbéliard și să v-o prezint pe Malvina. Este important. Veți înțelege.

Așadar, Malvina de Carville.

Iată una care cred nu m-a înghițit niciodată… Și nu exagerez deloc. Curios lucru, reciproca este valabilă. Degeaba încerc să mă conving că n-are nicio vină în nebunia ei, că fără toată această tragedie ar fi devenit fără îndoială o femeie splendidă și seducătoare, o burgheză născută într-o familie bună, apoi intrată, prin căsătorie, într-o altă familie bună… Cu toate acestea, de-a lungul anilor, cu obsesiile ei din ce în ce mai mari, copilița asta m-a speriat întotdeauna de moarte… Spre deosebire de bunica ei, n-a avut niciodată încredere în mine; pesemne simțea că o consideram un soi de monstru. Da, un monstru! Exact ceea ce adorabila copiliță a devenit, cu timpul. O creatură urâtă, acrită și inconsolabilă… Dar să trecem mai departe. Încă nu este momentul să vorbim despre asta… Cu puțin ghinion, carnetul meu de note ar putea ajunge în mâinile acestei furii, și cine mai știe atunci ce reacție ar putea trezi în ea lectura acestor rânduri!

Să revenim mai degrabă la ce a făcut-o să-și piardă mințile. Miracolul. Simulacrul de miracol, mai precis.

În centrul spitalicesc Belfort-Montbéliard, Léonce de Carville își păstră acel soi de distanță pe care, măcar odată, nimeni din jurul lui nu o consideră răceală, ci pudoare. Rămase stoic, chiar când îi fu prezentată pentru prima dată nepoțica, în spatele unui geam care făcea să nu i se audă plânsetele.

— Ea este, spuse infirmiera. Primul pătuț, chiar în fața dumneavoastră.

— Mulțumesc.

Tonul era sobru, calm, stăpânit. Infirmiera se îndepărtă trei pași. Aflase că Lyse-Rose era tot ce-i mai rămăsese lui Léonce de Carville…

În clipa aceea, credința remarcabilului industriaș fu pesemne zdruncinată. Sau cel puțin clătinată… Bineînțeles, Léonce nu era un catolic la fel de fervent ca soția lui, Mathilde. El nu era credincios decât ca urmare a convertirii, a sociabilității, pentru ca omul de știință rațional să nu producă o prea mare dezordine printre rudele sale prin alianță și în influenta societate confesională de binefacere din Coupvray. Dar în astfel de clipe probabil ar fi fost greu, chiar și pentru cel mai rațional dintre oameni, să nu se gândească la lumea de dincolo. Să nu fie sfâșiat între mânia împotriva unui Dumnezeu crud care îi răpise unicul fiu și recunoștința, iertarea față de un Dumnezeu meschin care din remușcare, poate ca o compensație, acceptă să-i salveze nepoțica. Doar pe ea…

Lyse-Rose plângea în tăcere în cușca ei de sticlă.

— Este un miracol, strecură, în spatele lui, doctorul Morange, un medic cu bluză albă și surâs de preot.

Avea același surâs când l-am întâlnit și când mi-a povestit totul, câțiva ani mai târziu.

— Se simte miraculos de bine. Nu are absolut nicio sechelă. Doar o ținem puțin sub observație, ca să fim siguri, dar s-a recuperat deja perfect. Vă asigur, ține de domeniul miracolului…

Îți mulțumesc ție, celui de sus, probabil că gândi, totuși, Léonce de Carville.

În clipa aceea o infirmieră veni după șeful de gardă. Era chemat la telefon. Da, urgent. Urgent și foarte straniu. Doctorul Morange îl lăsă pe Léonce de Carville în fața cuștii de sticlă în care i se zbătea nepoțica.

Singur, va putea în sfârșit să verse o lacrimă, își spuse medicul, căruia, ca tuturor, îi plăceau tragediile care se termină cu bine, sau care cel puțin se termină mai bine decât au început. Încă emoționat, apucă receptorul pe care i-l întindea infirmiera.

Vocea din aparat părea că vine de la capătul lumii, un amestec de gravitate și de grabă.

— Bună ziua, doctore, sunt bunicul fetiței din avion. Știți, catastrofa din Munții Jura, de azi-noapte. Centrala mi-a făcut legătura către dumneavoastră… Cum se simte?

— Bine… Foarte bine, liniștiți-vă, totul este din ce în ce mai bine. Cred chiar că va putea fi externată în câteva zile. De altfel, bunicul ei din partea tatălui a sosit deja. Dacă doriți să vi-l dau la telefon…

Urmă o clipă de tăcere. Din acel moment, medicul simți că ceva nu era în regulă.

— Doctore… Îmi pare foarte rău, dar vă înșelați… Eu sunt bunicul bebelușei din partea tatălui. Iar nepoțica mea n-are bunic din partea mamei, nora mea era orfană…

Doctorul Morange simți mici înțepături nervoase, agitate, în degete. Își închipuia, în mare viteză, explicații peste explicații. Creierul deja îi fierbea. O farsă? Șiretenia unui ziarist avid de informații? Avea nevoie de mai multe precizări.

— Vorbiți despre catastrofa zborului Istanbul-Paris, de azi-noapte? Despre fetița salvată ca prin minune? Despre micuța Lyse-Rose?

— Nu, doctore…

Medicul simți din vocea interlocutorului său că acesta scotea un imens suspin de ușurare.

— Nu, doctore, continuă liniștită vocea, e o neînțelegere. Bebelușa supraviețuitoare nu se numește Lyse-Rose… O cheamă Émilie.

Broboane de sudoare apăruseră pe fruntea medicului, nu i se întâmplase așa ceva niciodată, nici chiar în blocul operator.

— Domnule, îmi pare foarte rău, e imposibil. Bunicul copilului, domnul de Carville, este aici, în spital, chiar în această clipă. O privește, a recunoscut-o, susține că o cheamă Lyse-Rose…

Urmă apoi o tăcere încurcată, de ambele părți ale liniei telefonice.

— Dumneavoastră… locuiți departe de Montbéliard? încercă medicul.

— La Dieppe… În departamentul Haute-Normandie.

— A… Și… și cred că, mai bine… domnule?

Medicul câștiga timp, cu stângăcie.

— Vitral. Pierre Vitral…

— Ei bine, domnule Vitral, cred că cel mai simplu e să telefonați la comisariatul din Montbéliard. Cred că tocmai acum verifică identitatea pasagerilor. Nu vă pot spune mai multe… Vă vor informa ei, fără îndoială. Vă vor furniza toate răspunsurile…

Brusc, medicul fu supărat pe sine pentru că se juca astfel de-a funcționarii, redirecționând un biet tip deznădăjduit la ghișeul din față. Simțea bine că la celălalt capăt al firului, la Dieppe, odată receptorul pus în furcă, celălalt avea să se prăbușească, de parcă nepoțica i-ar fi fost ucisă a doua oară. Dar se liniști rapid. Nu era treaba lui câtuși de puțin, la urma urmei. Întreaga poveste era ridicolă. Tipul pesemne că se înșela.

Închiseră.

Medicul se întrebă atunci dacă trebuia să-i vorbească despre acest apel straniu lui Léonce de Carville.

Pierre Vitral lăsă încet receptorul în furcă. Soția lui, Nicole, stătea în picioare alături de el, neliniștită:

— Deci, Émilie e bine? Ce-au spus?

Soțul ei o privi cu o tandrețe infinită, așa cum încă știa s-o facă atât de bine. Vorbi cu blândețe, de parcă ar fi fost din vina lui:

— Au spus că bebelușa care a supraviețuit se numește Lyse-Rose, nu Émilie…

Nicole și Pierre Vitral nu spuseră nimic un lung răstimp. Viața nu-l răsfățase nici pe unul, nici pe celălalt. Adunarea laolaltă a două lipse de noroc este uneori o ecuație pozitivă, ca atunci când se adaugă două semne minus. În doi, ținuseră piept lipsei de bani, loviturilor sorții, bolilor, vieții de zi cu zi. Fără să se văicărească vreodată. Mereu e la fel: dacă nu faci gât, nu obții nimic… Și cum alde Vitral nu se manifestaseră vreodată împotriva vieții, aceasta nu se sfiise să-i umple cu prisosul ei de nefericire. Pierre și Nicole Vitral își paradiseră sănătatea, Pierre spinarea, iar Nicole plămânii, timp de peste douăzeci de ani, vânzând cartofi prăjiți, cârnați și alte preparate la grătar într-un Citroën de tip H roșu cu oranj, special amenajat, pe litoralul din Dieppe și pe toate plajele din nordul Franței, în funcție de evenimente, de festivaluri, de vreme… rar îngăduitoare. Își făcuseră timp să facă doi copii pentru a-i da cu sâc vieții, iar ea le luase unul înapoi, pe Nicolas, pe motoretă, la Criel-sur-Mer, într-o seară ploioasă.

Nenorocul se ținea scai de ei și totuși, pentru prima oară, abia acum două luni, câștigaseră ceva: un sejur de cincisprezece zile la Bodrum-Gümbet.

Bodrum-Gümbet? Pe unde vine asta, Bodrum-Gümbet?

În Turcia, o peninsulă care înaintează în Marea Mediterană, mărginită de hoteluri-cluburi de patru stele, cu picioarele șezlongului în apă transparentă. Cu toate cheltuielile plătite. Un adevărat hotel de lux! Câștigaseră din întâmplare, la un concurs, din mila unui simplu buletin depus într-un borcan de sticlă în Carrefour, în timpul perioadei de reduceri. Biletul fiului lor, Pascal, fusese extras. Nu exista decât o constrângere: trebuia să plece înainte de sfârșitul anului 1980. Atâta că nu prea le convenea cu adevărat… Pascal și Stéphanie, soția lui, deveniseră, în urmă cu abia două luni, părinții unei micuțe adorabile, Émilie. Pentru Marc, fiul lor mai mare, care avea deja doi ani, nu era o problemă, putea rămâne la bunici pe durata călătoriei. Dar pentru micuța Émilie, era mai complicat,

Stéphanie încă o alăpta, și oricum n-avea niciun chef să stea departe de fiica ei, timp de cincisprezece zile… Biletele erau nominale, nu puteau fi schimbate… Fie pierdeau călătoria, fie plecau împreună cu micuța.

Și au plecat. Nu mai luaseră niciodată avionul. Stéphanie era o tânără femeie a cărei fantezie îi stăruia în ochii zâmbitori, care-și închipuia lumea ca pe un măr mare, numai bun de mușcat. Un fruct pe care-l credea oprit, într-un mic paradis.

S-au gândit că nu trebuie să întoarcă spatele norocului când în sfârșit le surâdea. Ar fi trebuit să nu se încreadă, niciodată nu trebuie să te încrezi în surâsuri. Pascal, Stéphanie și Émilie ar fi trebuit să aterizeze la Roissy în 23 decembrie, apoi să rămână o zi la Paris, pentru a admira vitrinele de Crăciun. Încă o fantezie de-a lui Stéphanie, care era orfană, adorabilă și adorată de toată familia Vitral. Stéphanie le întorcea dragostea cu supra măsură, în fond, ea nu avea nevoie de călătoria în Turcia pentru a fi fericită. Basmul ei erau Marc și Émilie, ghemotoacele ei dragi, cu tatăl lor și cu bunicii pentru a-i răsfăța.

Pierre și Nicole Vitral aflaseră despre dramă împreună, ascultând grupajul informativ de la radio de pe France Inter, la ora șapte.

Ca în fiecare dimineață.

Față în față, de fiecare parte a măsuței ticsite din bucătărie. Multă vreme, cele două boluri din gresie, de cafea pentru Pierre și de ceai pentru Nicole, rămaseră acolo, înghețate, abia atinse, fără o încrețitură, stupide, încremenite de acea secundă care împăia viața în căscioara de pescari de pe rue Pocholle, în cartierul Pollet, vechiul cartier pescăresc așezat ca o insulă în mijlocul portului Dieppe.

— De ce Lyse-Rose? urlă brusc Nicole Vitral.

Toate casele de pe stradă erau perete în perete. Fundătura se rezuma la vreo zece fațade gemene. Toată lumea auzea tot. Țipătul lui Nicole străbătu zidurile.

— De ce copilul s-ar numi Lyse-Rose? Aud? Cine le-a spus? Poate bebelușa? Le-a zis pompierilor cum o cheamă!? O bebelușă de trei luni în avion, o fetiță cu ochi albaștri… Este Émilie a noastră! Trăiește. Cine poate să spună că nu-i așa? Cum pot să spună că nu-i așa? Fac aranjamente pentru că doar ea mai trăiește, vor să ne-o fure pentru că doar ea a supraviețuit…

Nicole avea lacrimi în ochi. Unii vecini începeau să iasă pe stradă, în pofida frigului. Femeia se prăbuși în brațele soțului.

— Nu, Pierre al meu. Promite-mi… Nu, Pierre al meu, nu ne vor lua nepoțica, n-a scăpat ea din avion ca să ne-o fure ei. Promite-mi.

În cămăruța care se învecina cu salonul, trezit brusc de țipătul bunicii lui, micuțul Marc Vitral, de la înălțimea celor doi anișori ai săi, începu să urle. Cu toate că nu putea înțelege, ba chiar nu va păstra nicio amintire din acea dimineață nenorocită.

2 octombrie 1998, ora 9.24

Marc ridică ochii din carnetul lui Grand-Duc. Emoționat până la lacrimi.

Nu, bineînțeles, nu păstrase nicio amintire a acelei dimineți nenorocite. Până să

citească povestea…

Să descopere, astfel, fiecare detaliu din drama copilăriei lui avea ceva straniu, ireal.

Agitația din jurul său, în barul Lénine, îl zăpăcea. Cei cinci tipi din asociația studențească ieșiseră, la fel de hilari, trântind ușa de sticlă după ei. Mâna lui Marc îi alunecă peste față, ștergând cu discreție lacrimile din colțul ochilor. Respiră lent, făcând apel la rațiune. La urma urmei, cunoștea deja aproape toate elementele poveștii. Ale poveștii vieții lui.

Aproape toate…

9.25, după pendula Martini.

Și era de-abia la început.

6

2 octombrie 1998, ora 9.17

Malvina de Carville ciocăni în geam cu țeava revolverului ei Mauser L110. Libelulele abia reacționară. Doar cea mai mare, cu corpul proeminent, reflexii roșiatice și aripi gigantice, încercă să se ridice câțiva centimetri, înainte de a cădea din nou pe fundul vivariului, prinsă între trupurile celorlalte insecte deja moarte, cu zecile. Nicio clipă Malvina de Carville nu încercă nevoia de a rebransa oxigenarea din vivariu sau de a ridica capacul de sticlă pentru a lăsa supraviețuitoarele să scape. Prefera să observe agonia gâzelor. La urma urmelor, hecatomba nu era opera ei.

Ciocăni din nou în geam cu țeava revolverului, cu mai multă violență. Era fascinată de eforturile disperate ale insectelor de a-și agita aripile îngreunate în aerul lipsit de oxigen, la fiecare zguduire a pereților vivariului.

Malvina rămase astfel minute îndelungate. Puteau să crape toate libelulele! Puțin îi păsa. Nu pentru ele venise. Ci pentru Lyse-Rose. Libelula ei. Singura și unica. Malvina înaintă în încăpere. Oglinda din salon o luă prin surprindere, întorcându-i imaginea. Nu se putu împiedica să-și observe reflexia. Un frison de dezgust o străbătu. Își detesta bareta albă care îi despărțea în două rânduri, chiar pe mijloc, părul drept și lung; își detesta puloverul de lână azuriu cu guler de dantelă; își detesta trunchiul fără sâni, brațele slăbănoage, trupul de patruzeci de kile.

Pe stradă, trecătorii o luau drept o fată de cincisprezece ani… Cel puțin din spate. Din față, cunoștea bine surpriza din ochii lor, când dădeau nas în nas, stupefiați, cu o fată cu trăsături de bătrână; o fată îmbătrânită, de douăzeci și patru de ani, îmbrăcată ca în anii cincizeci.

Puțin îi păsa.

Îi dădea dracului pe toți, pe toți cei care îi spuneau același lucru de optsprezece ani, pe cei aproape zece psihologi, cei mai buni, pe care-i epuizase rând pe rând, pe pedopsihiatri, pe nutriționiști, pe specialiștii în nu știu ce… Și pe bunică-sa, de asemenea. Le știa pisălogeala pe de rost. Refuz de creștere… Refuz de îngrășare. Refuz de îmbătrânire. Refuz de a ține doliu. Refuz de a o uita pe Lyse-Rose.

Lyse-Rose.

A ține doliu, a o uita…

Altfel spus, a o ucide…

Se întoarse și merse către șemineu. Probabil că păși peste cadavru. Pentru nimic în lume n-ar fi lăsat Mauserul pe care îl ținea în mâna dreaptă. Nu se știe niciodată. Chiar dacă ticălosul de Grand-Duc nu avea să se mai ridice. Cu un glonț în inimă. Și capul vârât în șemineu.

Înșfacă vătraiul cu mâna stângă și scociorî neîndemânatic în vatră.

Nimic!

Scursura asta de Crédule Grand-Duc nu lăsase nimic în urmă!

Malvina agită tija de fier, din ce în ce mai enervată, lovindu-i chipul lui Grand-Duc,

ridicând un nor de fum negru. Trebuia să mai fi rămas vreo urmă, vreun petic de hârtie necalcinat, un indiciu oarecare…

Dar trebuia să admită evidența. Nu răscolea decât minuscule confeti înnegrite.

Bibliorafturile zăceau etalate pe parchet. Anii erau înscriși cu marker roșu pe cotor: 1980,1981,1982–1983,1984–1985,1986–1989,1990–1995,1996…

Toate goale, disperant de goale.

O mânie surdă, incontrolabilă, de care se știa în stare, urla în Malvina. Așadar, ticălosul de Crédule Grand-Duc își bătuse joc de ei! Pentru asta îl plătiseră bunicii săi optsprezece ani, pentru asta îi rambursaseră toate notele de cheltuieli, călătoriile, taxele, an după an?

Pentru o grămăjoară de cenușă!

Malvina lăsă vătraiul să cadă pe parchetul ceruit, care însemnă lemnul cu o crestătură neagră. Cu bănuții lor își plătise ticălosul casa, casa asta de burghez chiar în centrul cartierului Butte-aux-Cailles… Cu bănuții lor! Pentru ce, la urma urmei? Pentru a arde toate probele înainte de a-și închide gura. Definitiv!

Strânse tocul Mauserului în pumn.

Malvina de Carville nu încerca mai multă compasiune pentru Grand-Duc decât pentru libelulele moarte în vivariu.

Ba chiar mai puțină.

Avusese parte de ce merita, ticălosul, s-o sfârșească doborât la el acasă, cu nasul, ochii și gura în jarul încă fierbinte al propriilor minciuni. Își asumase niște riscuri, voise să joace un joc dublu. Pierduse. Ea, una, nu avea să-i plângă soarta. Singurul lucru pe care-l regreta, la urma urmei, era că de-acum înainte detectivul nu va mai putea să vorbească… Dar ea nu-și va abandona misiunea, cu atât mai puțin acum. Nu-și va lăsa de izbeliște surioara. Pentru ea era aici, ca întotdeauna. Lyse-Rose a ei, libelula ei. Trebuia să-și continue căutarea. Trebuia să găsească.

Carnetul, de exemplu, carnetul de însemnări al lui Crédule Grand-Duc, așternute zilnic, în toți acești ani. Un caiet cu coperta verde-pal, din câte aflase. Oare unde-l băgase, carnetul? Cui i-l putuse încredința?

Malvina înaintă până la bucătărie. Aruncă o privire de jur împrejur. Totul părea curat și ordonat. O cârpă albastră atârna într-un cui. Oricum, scotocise deja prin fiecare colțișor, zadarnic. Totul era în ordine în bucătărie și în celelalte încăperi. Grand-Duc fusese un tip meticulos.

La naiba!

Coșmelia asta era o fundătură. Trebuia să se mai gândească.

Malvinei îi veni în minte din nou telefonul dat de Grand-Duc bunicii ei, cu o zi înainte. Pretindea că a găsit ceva. În sfârșit! După toți acești ani, chiar în seara majoratului lui Lyse-Rose. Ba și mai și. Cu câteva minute înainte de miezul nopții. Vorbise despre un vechi ziar, L'Est républicain, despre o revelație pe care ar fi avut-o, optsprezece ani mai târziu, doar deschizându-l!

Ce vorbești!

Mergea la cacealma, ticălosul!

Poate că bunică-sa era în stare să pună botul, odată în plus, dacă-i făcea plăcere să creadă încă în bazaconiile detectivului. Dar nu și ea… Ziarul L'Est républicain. Cu exact

optsprezece ani mai târziu? Fix la miezul nopții. Ca din întâmplare…

Patetic.

Doar încercase să câștige timp. Contractul lui se încheia exact în ziua în care Lyse-Rose împlinea optsprezece ani, bănuții aveau să nu mai curgă, voise doar să se mai servească puțin de la robinet, născocind cine știe ce. Bunică-sa, cu habotniciile ei, gata să asculte orice, se încredea prea mult în acest Grand-Duc, care o jucase pe degete în toți acești ani. Malvina observă placa de cupru de pe birou. Crédule Grand-Duc, detectiv privat.

Ce nume tâmpit!

Da, crezuse că-i joacă pe degete pe bunicii ei.

Dar nu și pe ea!

Ea era liberă. Lucidă. Ea știuse să-i dibuiască jocul dublu. Grand-Duc îi preferase întotdeauna pe alde Vitral. Era în tabăra lor! Grand-Duc o privise întotdeauna pieziș, ca pe o arătare de bâlci. Se ferea de ea.

Nu îndeajuns!

Malvina aruncă o ultimă privire peste birou, părăsi salonul cu părere de rău și înaintă în micul vestibul al casei. Privirea ei pătrunzătoare scrută umbrelele aranjate într-o vază mare, mantalele agățate de cârlige. Nici aici nu ieșea nimic în evidență.

Nu se putu împiedica să se oprească asupra fotografiilor prinse cu magneți una peste alta, chiar deasupra ferestrei de la intrare. O poză de la căsătoria lui Nazim Ozan, complicele lui Grand-Duc, cu ditai vaca lui de turcoaică; o alta cu Nicole Vitral, bineînțeles, cu țâțele care-i ieșeau din rochia nașparlie de vânzătoare de cartofi prăjiți. Grand-Duc n-avea să-i mai studieze în fiecare dimineață mamelele lu' madam Vitral, înainte de a ieși din casă, punându-și mantaua și luându-și umbreluța.

Malvina privi distrată celelalte fotografii din vestibul. Peisaje de munte, fără îndoială din Munții Jura. Mont Terrible. Montbéliard.

Își amintea. Recunoscuse bebelușa, pe surioara ei, la spitalul de acolo. Avea șase ani la vremea aceea. Era singurul martor în viață.

Lyse-Rose trăia. I se furase surioara.

Puteau să-i spună orice. Refuz de a ține doliu și tot restul.

Niciodată, niciodată n-o va abandona.

Malvina se strădui să iasă din toropeală, trebuia să redevină activă. Se întoarse în salon, păși din nou peste cadavrul lui Grand-Duc, apoi scrută pentru o ultimă oară șemineul, vivariul, biroul… Intrase în casă prin efracție pe fereastra camerei, pe care o spărsese printre nalbe. Își lăsase amprentele peste tot; poliția va sfârși prin a se arăta, anunțată de vreun vecin. Trebuia să fie prudentă. Nu pentru ea, puțin îi păsa de sine. Ci pentru Lyse-Rose. Trebuia să rămână în libertate, trebuia să-și șteargă urmele prezenței în acea casă, de peste tot. Cu puțin noroc, ar putea remarca un detaliu pe care-l neglijase. De ce nu afurisitul de caiet verde cu însemnări?

Oare ce putuse scrie ticălosul de Grand-Duc în caietul cu pricina? Descoperise cu adevărat ceva, adevărul, în ziar, în ziua în care Lyse-Rose împlinea optsprezece ani?

Ce adevăr?

Era o cacealma?

Putea să-și asume un asemenea risc?

Trebuia să dea de caietul cu pricina…

Mai mult ca sigur, îl va fi încredințat deja familiei Vitral… Înainte de a încasa un glonț în inimă. I s-ar fi potrivit. Ca un fel de cadou de aniversare. Dar dacă am dreptate, caietul se află în mâinile perversului de Marc Vitral. Care chiar îl citește.

7

2 octombrie 1998, ora 9.28

Marc Vitral scrută pendula Martini.

La masa cea mai apropiată, în fața lui, o studentă brunetă răpitoare, cu părul foarte scurt, tuns băiețește, îl mânca din ochi – ocean în care orice alt bărbat s-ar fi scufundat fără șovăire.

Marc își întoarse privirea, insensibil.

Fapt care probabil o incită și mai mult pe frumoasa studentă. Tipul blond pierdut în gândurile lui, în tristețea lui, cu ochii strălucind de lacrimi, privea prin ea ca și când ar fi fost invizibilă. Probabil că întâlnea foarte rar bărbați indiferenți la farmecele ei. Hotărât lucru, nu era atrasă decât de bărbații indisponibili, de fantomele inaccesibile.

Marc relua obsesiv descrierea făcută de Grand-Duc părinților lui, Pascal și Stéphanie, despre care nu avea ca amintiri decât niște fotografii vechi. Ridică mâna către Mariam. Chelnerița crezu că voia să-și reclame cadoul în avans, să câștige câteva minute, și se uită cu un aer dezaprobator la pendulă.

— Mariam, îmi aduci un corn? N-am mâncat nimic de dimineață… De obicei Lylie nu-mi dă întâlnire așa devreme!

Mariam afișă un surâs larg, liniștit.

Câteva secunde mai târziu, aducea cornul pe o farfurie. Hărmălaia din barul Lénine devenea asurzitoare. Studenta cu ochi abisali continua să-l fixeze galeș pe Marc, cerșind cu disperare o privire.

Se ostenea degeaba.

Marc rupse jumătate din corn, înfulecând-o dintr-odată.

9.33.

Se cufundă iarăși în însemnările lui Grand-Duc.

Jurnalul lui Crédule Grand-Duc

Veți fi de acord cu mine, cred, că pentru familia Vitral și pentru familia de Carville viața e totuși o afurisită de târfa… Le vestește mai întâi că un avion Airbus se prăbușește, că nu există supraviețuitori, le răpește dintr-o lovitură cele două generații pe care își clădiseră viitorul. Fii și nepoțele… Apoi, după o oră, le vestește radioasă un miracol: făptura cea mai mică și cea mai plăpândă a fost cruțată. Și ajungi chiar să fii fericit, să-i mulțumești cerului, să uiți dispariția persoanelor atât de dragi… Dar viața nu-și scoate pumnalul din rană decât pentru a-l implânta mai bine a doua oară. Și dacă mica făptură scăpată ca prin minune, sânge din sângele tău, rod din rodul pântecelui tău, nu e a ta?

S-au zorit la comisariatul din Montbéliard, dis-de-dimineață, în 23 decembrie 1980, comisarul însuși preluând cazul, Vatelier, un polițai hârșit și dinamic care purta o barbă neagră lăsată netunsă, dar asortată cu haina lui de piele. Compania Turkish Airlines

trimisese prin fax lista pasagerilor încă de la ora șapte dimineața.
Fapt comic, care pesemne amuzase echipajul pe pista aeroportului Atatürk din Istanbul, în avion erau doi bebeluși, două tinere franțuzoaice venite pe lume aproape în aceeași zi.

Lyse-Rose de Carville, născută la 27 septembrie 1980

Émilie Vitral, născută la 30 septembrie 1980

Poate vi se pare o coincidență nostimă. Am verificat între timp: prezența bebelușilor într-un avion este departe de a fi o întâmplare excepțională. Dimpotrivă, este frecventă, mai ales pe distanțe lungi, cu ocazia vacanței. În plină globalizare economică, chiar trebuie ca familiile să se reunească în jurul unui brad, al unui tort de aniversare, pentru o căsătorie, o înmormântare sau pentru orice alt eveniment… Nu se bagă de seamă, dar eu știu acum că avioanele colcăie de bebeluși!

La început, mi-a mărturisit Vatelier, faptul mai degrabă i-a amuzat echipa… Doi bebeluși… Cum să știi care dintre ei supraviețuise? De fapt, polițaii credeau pesemne că ancheta va fi scurtă. Nu e greu să faci un bebeluș să vorbească. Ochii, pielea, sângele, conținutul stomacului, hainele, lucrușoarele personale, apropiații… Tot atâtea indicii, probabil mai mult decât suficiente…

Doar că trebuia făcut totul repede. Polițaii aveau o hoardă de ziariști pe urmele lor, cazul era mană cerească pentru mass-media… Închipuiți-vă, o singură orfană pentru două familii! Și-apoi, totuși, era în joc viitorul unei copilițe, nu aveau s-o lase luni întregi în creșa din spitalul Belfort-Montbéliard, ancheta trebuia instrumentată de urgență, trebuia deliberat, ales, iar fetița înapoiată familiei. Léonce de Carville repezi către Montbéliard, începând cu ora paisprezece din ziua de 23 decembrie, o haită de avocați parizieni, toți plătiți regește, cu sarcina de a nu se dezlipi de anchetatorii lui Vatelier și de a verifica fiecare detaliu…

Pe plan juridic, cazul era complex. Cancelaria hotărî totuși în câteva ore: comisariatul din Montbéliard era însărcinat cu ancheta, dar decizia finală avea să fie luată de un judecător pentru minori, după audierea părților și a martorilor. Cu ușile închise, bineînțeles. Decizia trebuia pronunțată cel târziu la sfârșitul lunii aprilie 1981, pentru a nu perturba siguranța afectivă a fetiței, care avea să rămână în creșa centrului spitalicesc Belfort-Montbéliard. Pentru a conduce instrumentarea cazului, cancelaria îl numi, pe repede-înainte, fără surprize, pe judecătorul Jean-Louis Le Drian, una din eminențele Tribunalului de Mare Instanță din Paris, autor a vreo zece lucrări despre copii născuți și abandonați în grija statului, despre cercetări pentru stabilirea identității lor, adopție… Genul fără de care nu se poate.

Din ziua următoare, 24 decembrie, judecătorul Le Drian reuși să adune, de bine, de rău, la sfârșitul după-amiezii, un grup de lucru improvizat, nu foarte entuziasmat de ideea de a-și petrece o parte din ajunul Crăciunului lucrând la cazul cu pricina: Vatelier, comisarul din Montbéliard, Morange, doctorul care o veghease pe micuța scăpată ca prin minune încă din ziua precedentă, și Saint-Simon, un polițai de la ambasada Franței în Turcia, cu care comunicau prin telefon.

Mi-au povestit toți, după aceea, întrunirea suprarealistă într-un birou mare din Paris, de pe avenue de Suffren, cu vedere către Turnul Eiffel iluminat pe fundalul unui cer alb de

iarnă… O promisiune de ajun al Crăciunului fără ghirlande sau cadouri. Țâncii lor care-i așteptau lângă brad, în timp ce ei cântăreau, cu precizie și profesionism, viitorul unei copilițe de trei luni.

Judecătorul Le Drian era agasat, îi cunoștea vag pe cei din familia de Carville. Îi întâlnise întruna sau două serate pariziene în care câteva sute de persoane se înghesuie în saloane înalte din clădiri haussmanniene. Mă pun în locul lui. În străfundul capului, o voce mică îi sufla, pesemne: Dă, Doamne, ca fetița să fie nepoțica lui Carville, altfel sunt în rahat…

O șansă din două… Cap sau pajură.

Dar moneda, la prima vedere, nu părea să binevoiască a cădea pe partea care trebuia.

Când l-am întâlnit pe judecătorul Le Drian, câțiva ani mai târziu, arăta exact la fel ca pe vremea cazului: distins, precis, la patru ace, cu o eșarfă mov ceva mai deschisă la culoare decât cravata purpurie, încât te întrebai cum putea, încoțopenit în costumul lui, să le inspire încredere unor copii traumatizați și să le strângă confidențele. Judecătorul filmase toate întrunirile. Mi-a încredințat toate casetele, nu putea refuza nimic familiei de Carville. Fapt care-mi permite să fiu precis: veți avea dreptul la sunet și la imagine. În privința verdictului, dimpotrivă, vă las să judecați, este cazul să spun.

— Voi încerca să fiu cât mai scurt cu putință, începu Le Drian. Toți suntem grăbiți, nu-i așa? Voi începe cu informațiile referitoare la Lyse-Rose de Carville. Micuța s-a născut la Istanbul, acum aproape trei luni. Doar părinții ei o cunosc cu adevărat, dar Alexandre și Véronique de Carville au luat cu ei, în avionul Airbus Istanbul-Paris, tot ce avea legătură cu Lyse-Rose. Jucăriile, hăinuțele, fotografiile, medicamentele, carnetul de sănătate. Totul a dispărut când a ars avionului. Saint-Simon, în partea turcească, ați descoperit alte mărturii?

Vocea nazală a polițaiului de la ambasada turcă pârâi în difuzorul telefonului pus pe masă:

— Nu tocmai… Cu excepția câtorva servitori turci care au zărit-o pe Lyse-Rose printr-o plasă de țânțari aproape opacă, singurul martor care a văzut-o pe micuță rămâne sora ei mai mare, de șase ani, Malvina… Vedeți…

Le Drian simțea deja cum cazul începea să se-mpută. În astfel de situații, când evenimentele îi scăpau de sub control, se ridica și trăgea de capătul eșarfei până ce ambele extremități care-i atârnau de-a lungul vestei ajungeau exact de aceeași lungime. O manie ca oricare alta. Bineînțeles, prin cel mai mare mister al frecării textilelor, afurisita de eșarfă mov aluneca fie la stânga, fie la dreapta, fără ca măcar judecătorul să aibă impresia că schițează cea mai mică mișcare a gâtului. Comisarul Vatelier observa ticul judecătorului abia ascunzându-și zâmbetul în barbă. Continuă:

— Am vorbit pe larg cu bunicii Carville. În fine, mai ales cu Léonce de Carville. Pe nepoțica lor n-o cunoșteau decât din câteva descrieri telefonice vagi. Au și o fotografie cu Lyse-Rose imediat după naștere, trimisă prin poștă împreună cu ferparul…

— Ce anume apare în fotografie?

Comisarul Vatelier se strâmbă:

— Aproape nimic. Mama își alăptează fiica. Lyse-Rose este cu spatele… Se ghicește un

gât, o ureche, nimic mai mult…

Judecătorul Le Drian își trase, nervos, eșarfa la dreapta… Hotărât lucru, cazul nu arăta deloc bine pentru familia de Carville.

Dacă-mi îngăduiți să anticipez puțin, să știți că, în săptămânile care au urmat, Léonce de Carville a convocat experți foarte serioși care au afirmat că urechea bebelușei scăpate ca prin minune era exact cea a lui Lyse-Rose din fotografia cu ferparul. M-am uitat de atunci în detaliu la fotografii și la analize: trebuia cu adevărat o doză serioasă de rea credință pentru a extrage din ele o certitudine oarecare, într-un sens sau în celălalt. Judecătorul Le Drian nu ajunsese acolo, el continua să exploreze genealogia fetiței scăpate ca prin minune.

— Dar bunicii lui Lyse-Rose din partea mamei? întrebă el.

Vatelier, comisarul din Montbéliard, observă cu tristețe Turnul Eiffel strălucind ca un imens brad de Crăciun, apoi, consultându-și notele, spuse:

— Véronique, mama lui Lyse-Rose, este cel de-al patrulea copil al unei familii din Quebec, Bernier, care are șapte copii, precum și unsprezece nepoți, deja. Véronique se distanțase destul demult de familie încă de când l-a întâlnit pe Alexandre la Toronto, cu ocazia unui seminar de chimie moleculară. Familia Bernier pare să susțină familia de Carville. Cu timiditate.

— OK. Vom încerca să aprofundăm și acest aspect, spuse Le Drian. Să trecem la Émilie Vitral. Aparent, ea a lăsat mai multe indicii în urmă…

— Mda, oftă Vatelier, chiar dacă și carnetul ei de sănătate, bagajul, biberoanele, bavetele s-au făcut și ele scrum odată cu avionul. Voi fi precis. De la nașterea ei până la vârsta de două luni, bunicii și-au văzut nepoata de cinci ori, dintre care de două ori la clinica din Dieppe, în săptămâna nașterii, și odată în ziua plecării avionului, când Pascal și Stéphanie au venit să-l lase pe Marc la ei. Dar micuța dormea atunci profund.

Comisarul se întoarse către doctorul Morange, care luă cuvântul pentru prima oară:

— Eram de față când au văzut copilul la spitalul Belfort-Montbéliard. Bunicii Vitral și-au recunoscut imediat nepoțica…

— Bineînțeles, strecură Le Drian. Bineînțeles. Doar nu aveau să susțină contrariul…

Judecătorul răsuflă cu lehamite, degetele îi necăjiră eșarfa înspre stânga. Comisarul Vatelier ridică tonul:

— Doar nu aveam s-aliniem patru bebeluși numerotați și să-i punem pe bunici să-l recunoască pe cel bun de după un geam prin care se poate vedea într-un singur sens!

— Poate c-ar fi trebuit, insistă Le Drian fără a râde. Am fi câștigat timp…

Comisarul ridică din umeri și continuă:

— Pentru a pune moț rahatului, bunicii Vitral nu au nicio fotografie. Din ce spun ei, Stéphanie făcuse un mic album al fetiței, cu douăsprezece fotografii, de care nu se despărțea niciodată. Putem presupune că și acesta a dispărut în flăcări.

— Dar negativele fotografiilor? întrebă judecătorul.

— Poliția din Dieppe a scotocit totul în apartamentul părinților Vitral, de la mochetă la tavan, pentru a găsi afurisitele de negative. Fără succes pentru moment. Probabil Stéphanie le luase și pe ele cu sine, poate în buzunarul cutiei aparatului de fotografiat…

Poate…

Și eu am căutat afurisitele de negative, în cele ce-au urmat. Gândiți-vă, o fotografie a bebelușei! Inutil să mai întreținsuspansul, cel puțin pe acest plan. Pot să vă spun deja că n-au fost găsite niciodată! În afara ipotezei dispariției lor în avion, sau a unei simple invenții din partea familiei Vitral, întotdeauna m-am gândit că Léonce de Carville putuse interveni, vizitând apartamentul lui Pascal și Stéphanie Vitral înainte ca polițailor să le treacă prin cap, făcând să dispară toate dovezile compromițătoare. Era în stare. Asta vă dă o idee despre vastitatea posibilităților de care dispunea.

Judecătorul Le Drian simțea cum i se umezește ceafa și cum îi alunecă eșarfa pe umăr, irezistibil, ca un șarpe. Cazul începea să pută a enigmă judiciară.

— Bun, spuse el. Am trecut aproape totul în revistă. Restul familiei lui Émilie Vitral… Și-aici se-nfundă treaba?

— Așa s-ar zice, răspunse comisarul Vatelier. Mama, Stéphanie, era orfană, abandonată la naștere în grija statului. A fost crescută la casa de copii a fundației Auteuil, la Rouen. Fata s-a îndrăgostit de Pascal Vitral pe terasa unei cafenele, pe când nu împlinise încă șaisprezece ani. Pe scurt, micuța Émilie, dacă ea a supraviețuit, nu mai are în viață decât bunicii, Pierre și Nicole Vitral, și pe fratele mai mare, Marc.

Privirea judecătorului Le Drian se pierdu departe înapoia ochiului mare de geam, deasupra luminilor care alcătuiau constelația Turnului Eiffel, în căutarea unei direcții, a unei stele a Ciobanului oarecare, pe care s-o urmeze orbește în noaptea Nașterii Pruncului Sfânt.

Aș putea continua așa multă vreme, să vă descriu orele de trăncăneală, de argumente sau de contraargumente. În afară de filmările întrunirilor, în săptămânile următoare la judecătorul Le Drian s-au adunat aproape trei mii de pagini de anchetă, pe care și eu le-am luat la puricat, și nu pomenesc despre arhivele mele personale. Nu vă temeți, voi reveni în cele ce urmează asupra detaliilor care mi s-au părut importante. Dar cred că începeți să percepeți dificultatea, dilema anchetatorilor. Nu-i deloc ușor să-ți faci o idee, nu?

Pe care față să fac moneda să cadă? Nu am izbutit până la urmă.

Vă las toate aceste indicii moștenire. E rândul vostru… Însă îmi dau seama unde bateți…

Dar știința? Hainele? Sângele? Ochii? Tot restul?

Ajung și acolo.

Nu veți fi dezamăgiți.

8

2 octombrie 1998, ora 9.35

Marc își înfulecă restul cornului fără măcar a-și mai ridica ochii către pendula care nu înainta, către frumoasa studentă cu privire de azur de vizavi, sau către Mariam, chelnerița care-i făcea nervii praștie. Barul Lénine se agita în jurul lui. La fel și esplanada universității, dincolo de geam. Chiar dacă în niciun caz revelațiile lui Grand-Duc nu l-ar face să se îndoiască, avea nevoie să mai citească, să înmagazineze toate informațiile pe care avea să le descopere, în cea mai mare parte.

Pentru că așa voia Lylie…

Jurnalul lui Crédule Grand-Duc

Judecătorul Le Drian convocă, vreo cincisprezece zile mai târziu, la 11 ianuarie 1980, o nouă întrunire. Aceiași anchetatori, același loc, același birou, pe avenue de Suffren, dar de astă dată dimineața. Turnul Eiffel tremura în ceață, abia dacă i se distingeau picioarele umede în bălțile pe care o ploaie mocănească le umfla încetul cu încetul. Rânduri de turiști se lungeau sub un drum de umbrele. Nu se prevăzuse niciun spațiu, nici măcar un acoperiș de sticlă, pentru a aștepta în fața celui mai vizitat monument din lume.

O culme. Printre atâtea altele.

Judecătorul Le Drian era din ce în ce mai nemulțumit. I se adusese la cunoștință, pe cale ierarhică, toată simpatia pe care persoane foarte influente o aveau pentru familia de Carville.

Judecătorul nu era nerod, înțelesese mesajul… Atâta că făcea și el ce putea cu elementele de care dispunea. Doar n-avea să fabrice probe false!

Doctorul Morange își termina raportul despre chestiunea grupei sanguine. Le distribuise fotocopii de analize medicale complexe.

— Deci, în rezumat, spuse doctorul, micuța noastră scăpată ca prin minune are grupa sanguină cea mai comună, A II cu Rh pozitiv, ca peste patruzeci la sută din populația franceză. Arhivele clinicilor din Dieppe și din Istanbul ne-au comunicat că Émilie Vitral și Lyse-Rose de Carville, fără nicio îndoială, aveau ambele… Grupa sanguină cea mai comună, A II cu Rh pozitiv, ați înțeles.

Evident, gândi judecătorul Le Drian.

— Nu se poate face nimic ca analizele medicale să ne spună mai mult? Se enervă el.

Morange explică, doct:

— Trebuie să înțelegeți, prelevările de sânge permit doar eliminarea relațiilor de paternitate sau de înrudire, nu și afirmarea lor. Nu s-ar putea afirma că există o legătură de familie decât dacă ne-am afla în prezența unui Rh mai puțin întâlnit sau în cazul unei boli genetice rare… Dar nu suntem absolut deloc în această situație. Știința nu ne va spune nimic despre familia acestui copil.

Dacă veni vorba de știință, văd ce vreți să spuneți, vă credeți iscusiți: dar genetica,

ADN-ul, testul de paternitate și tot tămbălăul? Însă închipuiți-vă contextul, eram în 1980! Pe vremea aceea, testele ADN erau încă SF-uri. Primul caz judiciar din lume care a fost elucidat pornind de la un test ADN datează din 1987… Deci vă dați seama! Acestea fiind spuse, vă asigur, vom reveni, normal, la problema testului ADN; este o problemă care avea cu siguranță să se pună, într-o bună zi… Dar micuța scăpată ca prin minune crescuse atunci, iar datele problemei se schimbaseră într-un mare fel. Știința nu explică totul, nicidecum, veți vedea…

Până una-alta, în 1980, experții din avenue de Suffren încropeau și ei ce puteau. Doctorul Morange făcu să alunece peste masă mai multe fotografii.

— Sunt modelizările stabilite de laboratorul din Meudon. Tehnici de îmbătrânire artificială a chipului micuței salvate, realizate informatic, pentru a vedea cu cine va semăna fetița peste cinci ani, peste zece, peste douăzeci…

Judecătorul aruncă o privire fotografiilor și se arătă iritat:

— Dacă vă-nchipuiți c-o să decid pe baza unui astfel de delir!

În acea privință, avea dreptate. Cel puțin în parte. Obiectiv, fetița salvată și îmbătrânită prin modelizare semăna mai mult cu o Vitral decât cu o Carville, dar fără ca acest lucru să fie flagrant, iar avocații familiei de Carville nu se abținură nici ei să discrediteze toată chestia. Acum, după optsprezece ani în care am văzut-o nemijlocit cum crește pe bebelușa scăpată ca prin minune, pot să afirm de altfel că tehnicile acelea de îmbătrânire artificială țineau de cea mai pură bătaie de joc!

— Rămâne culoarea ochilor, insistă medicul. Singurul semn distinctiv real al copilei… Sunt uimitor de albaștri pentru vârsta ei. Culoarea încă se mai poate schimba, închide, dar ține totuși de o particularitate genetică…

Comisarul Vatelier preluă ștafeta:

— Micuța Émilie Vitral avea ochi deschiși la culoare, bătând deja în albastru, toți martorii care s-au apropiat de ea, bunicii, câțiva prieteni, infirmierele de la maternitate, au confirmat-o. Ochi deschiși la culoare ca ai ambilor ei părinți, ca ai bunicilor săi, ca practic ai întregii familii Vitral. Pe de altă parte, în familia de Carville, părinții și bunicii sunt bruneți, cu ochii închiși la culoare și căprui. Cam la fel stau lucrurile și în familia Bernier, am verificat.

Judecătorul Le Drian părea ajuns la capătul nervilor. Nu era deloc bine, nu era bine deloc pentru Carville. Polițaiul îl agasa. Afară, ploaia mocănească se transforma în aversă, vizitatorii stoici continuau să rabde la poalele Turnului Eiffel, pitiți sub un capitel de umbrele, versiune modernă a tacticii romane a țestoasei din scuturi. Judecătorul se ridică pentru a apăsa pe un întrerupător, adăugând puțină lumină încăperii. Eșarfa îi atârna în partea dreaptă. N-o mai potrivi.

— Mda, moderă el. O presupunere în plus, încă nicio probă. Toată lumea știe că doi părinți cu ochii căprui sau negri pot avea un copil cu toată gama posibilă de culori ale ochilor…

— Întocmai, consimți doctorul Morange, apoi, e doar o chestiune de probabilitate…

Probabilitatea… Cu toată buna credință, chiar nu înclina în favoarea familiei de Carville. Îmi amintesc că după câteva săptămâni revista Science et Vie folosise exemplul „fetiței

salvate ca prin minune de pe Mont Terrible” pentru a explica de ce anume genetica era incapabilă să prezică în mod sistematic caracteristicile fizice ale unui individ pornind de la ascendența lui familială. L-am suspectat întotdeauna, de atunci, pe Léonce de Carville că ar fi telecomandat, direct sau indirect, un astfel de articol care cădea un pic cam prea la țanc…

Judecătorul îl luă apoi la întrebări pe Saint-Simon, anchetatorul turc, în difuzor.

— Dar hăinuțele fetiței găsite, pentru numele lui Dumnezeu? Este așa de greu să trageți concluzii care să reziste pornind de la hăinuțele pe care le purta în ziua prăbușirii?

Saint-Simon ripostă, cu calm:

— Domnilor, vă reamintesc hainele pe care le purta bebelușul salvat. Un body de bumbac, o rochiță albă cu flori portocalii, un pulover tricotat de lână bej. Se poate afirma cu certitudine că hăinuțele au fost cumpărate la Istanbul, în Marele Bazar, cea mai mare piață acoperită din lume…

Judecătorul Le Drian nu lăsă să-i scape ocazia:

— Soții Vitral au fost într-o vacanță de doar cincisprezece zile în Turcia, iar la Istanbul n-au stat decât două zile! Micuța Émilie Vitral trebuia în mod logic să poarte hăinuțe franțuzești luate în bagaje. E foarte puțin probabil ca părinții să fi avut prezența de spirit s-o îmbrace, la câteva ore înainte de a pleca înapoi în Franța, cu hăinuțe cumpărate la Istanbul! Dacă fetița salvată purta un body, o rochiță, un pulover turcești, mi se pare evident că trebuie să fie vorba despre Lyse-Rose de Carville. Micuța s-a născut la Istanbul…

Saint-Simon îi întoarse argumentul în secunda următoare:

— Numai că, dacă-mi permiteți, domnule judecător, hăinuțele turcești purtate de nou-născut erau unele ieftine… Am verificat, n-au nimic în comun cu restul garderobei lui Lyse-Rose aranjată în șifonierele din vila lor din Ceyhan. Vă voi trimite o descriere precisă. Lyse-Rose nu era îmbrăcată decât cu hăinuțe de firmă, cumpărate din cartierul occidental din Istanbul, la Galatasaray… Nu din Marele Bazar!

Înainte să se lanseze în analiza diferențelor sociologice dintre cartierele din Istanbul, Le Drian i-o retează scurt lui Saint-Simon:

— OK, mă voi uita peste asta. Vatelier, ne poți rezuma expertizele balistice?

Vatelier își frecă barba și-l privi pe judecător cu un aer neîncrezător. Apoi:

— Experții au încercat să reconstituie cum și în ce moment exact bebelușul a fost azvârlit din avion. Știm pe ce loc stătea fiecare pasager. Familia de Carville stătea în rândul zece, la fereastră, ușor în partea dinapoi a carlingii; familia Vitral avea locuri în centrul avionului Airbus, cam pe la nivelul aripilor. Cei doi bebeluși se găseau prin urmare cam la aceeași distanță de ușa avionului care a cedat la impactul prăbușirii, apoi în explozie și prin care sugarul a fost aruncat în afară. Asupra acestui punct, toate părerile concordă. V-am scos dosarul. Experții au putut reconstitui cu precizie impactul, torsiunea ușii, căzând de acord: doar o ființă de mai puțin de zece kile putea ieși vie dintr-o asemenea capcană…

— OK, OK, comisare, i-o retează judecătorul, care arbora în ziua aceea o eșarfă galben-muștar ce se asorta așa și-așa cu vesta lui verde-măsliniu. Dar a existat teoria Le

Tallandier, între timp… Dacă nu mă înșel, profesorul de fizică Serge Le Tallandier a demonstrat că era puțin verosimil ca azvârlirea să se fi produs dintr-o mișcare laterală și că, în alți termeni, este mai puțin probabil să fi fost aruncată Émilie Vitral, deoarece era așezată în centrul carlingii… Opinia dumneavoastră, comisare?

— Sincer să fiu, calculele lui Le Tallandier sunt atât de complicate, că niciun polițai din Franța, chiar din poliția științifică, n-ar îndrăzni să-l contrazică. Totuși, am datoria de a preciza că Serge Le Tallandier a fost coleg de promoție cu Léonce de Carville la Politehnică și că i-a condus lucrarea de diplomă lui Alexandre de Carville la Școala de Mine din Paris…

Judecătorul îl privi pe comisarul Vatelier ca și când tocmai proferase o erezie. Își agită brațele și trase de eșarfa galben-mușchi, cu un gest prea nervos pentru a spera reechilibrarea bucății de țesătură.

— Dacă acum trebuie să resping și experții care conduc lucrări la Politehnică…

Vatelier răspunse cu un surâs:

— O, dar eu, unul, nu contest nimic. N-am nicio competență pentru așa ceva. Pot doar să vă spun că teoria Le Tallandier provoacă multe râsete la Politehnică, ale colegilor lui pe care i-am întâlnit…

Judecătorul oftă. Afară, Turnul Eiffel dispăruse în întregime în ceață, iar sutele de turiști așteptaseră probabil ore întregi pe ploaie, degeaba.

Aș putea să vă copleșesc cu alte și alte detalii tehnice, pe multe pagini. Cu înregistrări ale orelor de întrunire. Nu vă voi obosi cu așa ceva, cel puțin nu chiar acum.

Săptămânile treceau, iar cazul bătea pasul pe loc într-un marasm judiciar și științific care treptat nu mai interesa pe nimeni, în afară de familiile implicate.

Polițaii insistau.

Dar jurnaliștii se plictiseau.

Publicul, care se arătase pasionat de caz în zilele imediat următoare „miracolului”, obosi rapid, din lipsa certitudinilor… Gâlcevile experților plictiseau pe toată lumea. Enigma părea de nerezolvat. De îndată ce agitația s-a mai potolit, polițaii au încercat să lucreze cât mai discret cu putință. Dinspre partea lor, avocații familiei de Carville au făcut presiuni maxime pentru a evita ca instrumentarea să nu ajungă prea mult la marele public. Dacă acest caz n-ar fi fost administrat decât între înalți funcționari, nu era nicio îndoială că s-ar fi întors în favoarea lor. Judecătorul Le Drian era un om rezonabil.

Ziarul L’Est républicain, aflat la originea cazului, a fost ultimul ziar care a ținut o cronică zilnică a progreselor în „cazul fetiței scăpate ca prin minune de pe Mont Terrible”; o cronică din ce în ce mai scurtă. Ziarista însărcinată cu investigația, Lucile Moraud, care urmărea deja de un deceniu cazurile cele mai sordide din estul Franței, și nici că ducea lipsă de așa ceva, se află rapid în fața unei dileme: cum s-o boteze pe micuța scăpată ca prin minune? Imposibil s-o numească, rămânând neutră, Émilie sau Lyse-Rose…

Perifraze precum „fetița scăpată ca prin minune de pe Mont Terrible”, „orfana zăpezilor”, „bebelușa salvată de rug” îi îngreunau stilul într-un mare fel, stil pe care ea îl voia totuși simplu și direct, pentru a-și captiva cititorii din popor. Și-a găsit inspirația către

sfârșitul lui ianuarie 1981. La vremea aceea, vă amintiți cu siguranță, un cântec de Charlélie Couture se difuza în buclă la toate posturile de radio, un cântec care, în împrejurarea dată, părea sinistru: „Ca un avion fără aripă”[1]…

Excedată de încetineala procedurii și de caracterul temător al judecătorului Le Drian, Lucile Moraud a publicat, la 29 ianuarie, pe prima pagină a ziarului L’Est républicain, o fotografie format mare a „fetiței scăpate ca prin minune”, în cușca ei de sticlă din serviciul pediatric al spitalului, unde aștepta răbdătoare de mai bine de o lună, în indiferența generală, subtitrând, cu litere groase, trei rânduri din cântec:

O, libelulă,
Tu, cea cu plăpândă aripă,
Eu, cel cu carlinga rănită…

Experimentata ziaristă o nimerise din plin. Nimeni n-a mai putut auzi șlagărul lui Charlélie Couture fără să se gândească la micuța scăpată ca prin minune, la aripile ei plăpânde, la carlinga rănită. Pentru Franța, orfana zăpezilor devenea „Libelula”. Supranumele a prins. Chiar și apropiații ei și l-au însușit. Chiar și eu.

Ce tâmpit!

Libelula!

Ba chiar am împins zelul până la a mă interesa de aceste insecte diforme; până la a cheltui o avere pentru a colecționa așa ceva… Când mă gândesc, acum… Tot acest circ, din cauza unei ziariste iscusite care a știut să mizeze pe sentimentalismul maselor…

Polițaii, însă, erau mai puțin romantici. Pentru a evoca fetița, când nu voiau să vorbească în mod explicit de una dintre cele două familii, au inventat un acronim neutru care asocia începutul primului prenume cu sfârșitul celui de-al doilea. Încrucișarea dintre Lyse-Rose și Émilie a devenit Lylie…

Lylie…

Comisarul Vatelier a folosit cel dintâi acest nume, în fața ziariștilor.

Bine găsit, nimic de zis. Da, la urma urmei, și polițaii se puteau arăta romantici. La fel ca Libelula, prenumele Lylie a rămas. Cam ca un diminutiv afectuos.

Nici Lyse-Rose, nici Émilie.

Lylie…

O himeră, o făptură stranie alcătuită din două corpuri.

Un monstru.

Apropo de monstru, este momentul să vă vorbesc despre rolul jucat de Malvina de Carville… Știu, Malvinei de Carville nu i-ar plăcea tranziția… Mi-o veți ierta. Veți înțelege, face parte din daunele colaterale ale dramei.

Léonce de Carville era un bărbat voluntar, hotărât, obișnuit să obțină ce voia. Totuși, dacă e să fim cinstiți, nicio probă, nicio piesă de la dosar nu înclina balanța în favoarea lui. Așa că a comis atunci două erori. Două erori extrem de grave. Din dorința de a avansa mai repede.

Cea dintâi o privea pe propria-i nepoțică Malvina. Copila de numai șase ani era plină de

viață, crescută ca o regină într-un cocon privilegiat. Bineînțeles, decesul accidental al părinților ei, poate și al surioarei, avea să fie greu de depășit pentru ea. Dar, bine înconjurată de o armată de psihologi, de familie, și-ar fi putut reveni, s-ar fi putut reface.

Ca toată lumea.

Atât că ea era singurul martor ocular… Singura făptură în viață care fusese în apropierea lui Lyse-Rose în Turcia, în primele două luni ale vieții ei. Poate singurele…

Are o copilă de șase ani capacitatea de a recunoaște un sugar? Să-l recunoască în mod cert, să-l deosebească de un altul?

Întrebarea merită pusă…

Față de afirmațiile bunicilor Vitral, Malvina era unicul atu de partea familiei de Carville, singura capabilă s-o identifice pe Lyse-Rose. Léonce de Carville ar fi trebuit s-o protejeze, să nu o facă să depună mărturie, să-i dea afară pe polițai, avea mijloacele, să nu-i ceară nimic, s-o lase în pace, să o pună la adăpost, să o trimită departe de agitație într-o pensiune pentru țâncii de bogătani cu puericultoare pline de grijă, cu alți copii veseli, cu un parc mare, plin de tot soiul de animale… în loc de toate astea, a expus-o pe Malvina, a făcut-o să depună mărturie, de zece ori, de o sută de ori, în fața a zeci de judecători, avocați, polițai, experți… Timp de săptămâni întregi, ea a trecut din cabinete în audieri, din săli de așteptare în săli de audiențe, încadrată în permanență de tipi sinistri la costum cu cravată și de gorile, pentru a o proteja de ziariști, totuși.

Sistematic, în fața tuturor oamenilor mari care îi erau prezentați, Malvina repeta același lucru:

„Da, bebelușa e surioara mea.”

„O recunosc, e chiar Lyse-Rose.”

Bunicul ei nici măcar nu era nevoit s-o forțeze. Ea era sigură, nu mai avea îndoieli, nu se putea înșela.

Ale ei erau hăinuțele care i se arătau, îi recunoștea chipul, îi ascultase plânsetele. Era gata s-o jure, în fața judecătorului, cu mâna pe Biblie, pe păpușă. De la înălțimea celor șase anișori ai ei, putea chiar să le țină piept bunicilor Vitral!

De atunci, am văzut-o pe Malvina crescând, mă rog, crescând are un sens bun… să spunem c-am văzut-o pe Malvina îmbătrânind, devenind adolescentă, adultă. Am văzut cum nebunia își făcea treptat loc în ea, o nebunie furioasă.

Mă sperie de moarte, e-adevărat; cred că locul ei ar fi de drept într-un spital psihiatric, atent supravegheată; dar mă văd nevoit să recunosc un lucru: nu e vina sa în tot ce i s-a întâmplat. Bunicul ei, Léonce de Carville, este singurul responsabil. El știa ce face. S-a folosit deliberat de nepoțică. I-a sacrificat conștient sănătatea mentală, în pofida tuturor sfaturilor medicilor, a rugăminților soției lui.

Rău e că nu i-a folosit la nimic, absolut la nimic!

Fiindcă Léonce de Carville a comis o altă eroare, poate și mai grosolană decât cea dintâi.

9

2 octombrie 1998, ora 9.43

Lylie nu se clintise de o jumătate de oră. Ședea pe parapetul de marmură al esplanadei Invalizilor. Răcoarea pietrei îi urca de-a lungul picioarelor, dar n-o deranja prea tare. Vremea era uscată, în fața ei, Domul Invalizilor abia se distingea de cerul alb, aproape monocrom.

Indiferenți la răcoarea din aer, vreo zece tipi pe role se antrenau, chiar în fața ei. Ba chiar exagerau cu asta.

Esplanada Invalizilor, deși cunoscută de obișnuiții locului, nu este tocmai cea mai populară din Paris. Turiștii se îngrămădesc mai degrabă la Trocadero, în față la Palais-Royal, în piața de la Hotel-de-Ville, în Piața Bastiliei… Aici, spectatorii erau mai rari… Și nu întotdeauna printre ei își făcea loc o fată atât de drăguță ca Lylie. O fată atât de drăguță, care rămânea atâta timp să-i admire, în ciuda vremii, a frigului din marmura de sub fese.

Oare ce căuta? O tăvăleală fără obligații?

Neștiind ce să creadă, rollerii dădeau ce-aveau mai bun într-înșii. Esplanada Invalizilor este adesea frecventată de practicanții de slalom, viteză, salturi pe role. Își instalaseră mici marcaje portocalii de plastic, pe două rânduri, iar duelurile se țineau lanț, pe o sută de metri. Ca într-o versiune modernă a turnirurilor medievale, în care cel mai rapid, ultimul rămas în picioare, ar câștiga drept trofeu inima frumoasei.

Lui Lylie îi plăcea viteza rollerilor, îi plăceau strigătele, râsetele. Agitația o ajuta să-și păstreze calmul lăuntric. Nu era ușor. Totul se răsturna. Se gândea din nou la carnetul lui Grand-Duc. Oare făcuse bine că i-l încredințase lui Marc? Îl va citi? Da, bineînțeles… Dar îl va înțelege? Marc avea o legătură complicată cu Crédule Grand-Duc, nu-i era un înlocuitor de tată, nu, nicidecum, însă fusese în toți acești ani una din rarele prezențe masculine din viața lui. Marc avea și el certitudinile sale, instinctul lui, cum spunea. Convingerile lui. Era oare gata să-și asume un adevăr… Un adevăr diferit?

Lylie răsucea aceste întrebări pe toate fețele de minute bune. Dar nu găsea nicio soluție.

În fața ei, un slalomist mai în vârstă decât ceilalți, de vreo patruzeci de ani, poate, deja aproape grizonant, n-o mai slăbea din ochi. Câștigase sistematic toate întrecerile cu ceilalți concurenți, fluierând. Își dezbrăcase vesta din piele și nu rata nicio ocazie de a-și încorda trunchiul musculos pe sub tricou. Își plimba privirea întunecată și pătrunzătoare peste întreaga esplanadă, ca un vultur, pentru a sfârși mereu prin a o îndrepta spre ochii albaștri ai lui Lylie. Eleganța dansului din jurul marcajelor din plastic, chipul fin și tranșant aminteau de o pasăre de pradă.

Lylie nici măcar nu-l remarcase dintre ceilalți rolleri. Se gândea acum la cadoul ei pentru Marc, la acea punere în scenă macabră.

Chiar folosea la ceva?

Lacrimi începeau să i se ivească în colțurile ochilor. Nu avea de ales, trebuia cu orice

preț să-l îndepărteze pe Marc, pentru câteva ore, pentru câteva zile, să-l lase în afara întregii povești, să-l protejeze. Apoi, când totul se va fi terminat, poate că va avea curajul să-i mărturisească totul. Marc ținea atât demult la ea. La ea… La cine, mai exact?

Surâse.

Lylie a lui, libelula lui… Dumnezeule, ce n-ar fi dat să aibă un prenume normal, banal. Un singur prenume!

Rollerul argintat pe tâmple aproape că o atinse pe Lylie. Ea tresări, ieșind brusc din toropeală. Nu-și putu împiedica un surâs. Bărbatul-pasăre de pradă, în pofida vremii, erau mai puțin de zece grade, își dăduse jos tricoul și dansa acum în fața ei, pe picioarele lui de cocostârc, mulate în blugi. La torsul gol.

Un corp perfect. Epilat. Musculos.

Bărbatul se holba acum fără nicio reținere la trupul lui Lylie, ca pentru a-i cântări calitățile și defectele. Părea să fi redevenit definitiv pasăre. Parada lui nupțială, perfect controlată, se desfășura fără ambiguitate. Oare de câte ori o practicase? Câte tinere îi căzuseră în gheare?

Toate?

Lylie îi susținu privirea câteva clipe, scrutând, la rându-i, anatomia seducătorului. Aproape indiferentă. Era obișnuită, corpul ei drăguț, de liană, nu-i lăsa pe bărbați indiferenți. Se mira totuși că putea fi privită, că putea fi dorită. Se simțea transparentă…

Și căzu din nou pe gânduri. Nu trebuia să se înduioșeze în privința sorții ei. În imediat, nici numele, nici porecla nu erau importante. Doar trebuia să acționeze rapid, pe cont propriu.

Era hotărâtă. Acum că aflase adevărul, groaznicul adevăr, nu mai avea de ales, trebuia să și-l asume.

Totul se întâmplase atât de curând. Ieri. Viața i se dăduse peste cap cu o zi înainte. Totul se accelerase, însă ireparabilul îl comisese înainte. De atunci, fusese prinsă într-un angrenaj, nu mai avea de ales, ori continua, ori avea să fie sfărâmată…

Prădătorul nu-și abandona prada. Descria cercuri largi cu compasurile care-i serveau de membre inferioare, fără a-și clinti capul cu un centimetru, orientat definitiv către Lylie.

Ochii ei se pierdeau în gol. Se gândea din nou la Marc. Încolțit în acel bar.

Prins în capcană de ea. Încă cincisprezece minutele. Apoi, cu siguranță avea să încerce s-o sune. Fata duse mâna la geantă, își opri telefonul mobil. Trebuia să rămână invizibilă, de negăsit, cel puțin pentru moment. Marc n-ar fi de acord cu proiectul ei. Ar încerca s-o protejeze, n-ar vedea decât riscurile, primejdia.

Îl cunoștea bine, ar numi așa ceva o crimă.

O crimă…

Ca un zbor de rândunele în clipa când se aude o detunătură, cei vreo zece rolleri se îndepărtară brusc spre Invalizi, supunându-se ordinelor șefului cu tâmplele argintate, plictisit sau vexat de lipsa de succes a paradei lui. Marcajele din plastic portocaliu, vestele, tricourile, totul se făcu nevăzut într-un curent de aer, lăsând în urmă doar asfaltul

cenușiu și pur.

O crimă…
Lylie surâse nervos.
La urma urmei, da, se putea numi așa. O crimă.
O crimă de sânge indispensabilă.
A ucide.
A ucide un monstru pentru a putea trăi în continuare.
A supraviețui, cel puțin.

10

2 octombrie 1998, ora 9.45

Marc își ridică ochii.

Pendula Martini: 9.45.

Pentru numele lui Dumnezeu, nu înainta deloc. Îl năpădea un sentiment straniu. Cadoul de la Lylie pe care Mariam îl pusese în casa de marcat, cutia de chibrituri… era o capcană. Un pretext. O momeală. Interminabila oră de așteptare n-avea ca scop decât să-i permită lui Lylie să plece, să scape, să se ascundă.

De ce?

Nu-i plăcea asta. De parcă fiecare minut îl îndepărta și mai mult de Lylie. Își coborî totuși ochii către caiet. Ghicea continuarea, cea de-a doua eroare a lui Léonce de Carville. Îi fusese, încă odată, martor direct, un martor plângăcios, din câte i se povestise; dacă versiunea lui Grand-Duc era fidelă legendei din rue Pocholle, avea să cântărească din ce urma să citească. Ajunsese deja acolo.

Jurnalul lui Crédule Grand-Duc

Léonce de Carville credea că banii rezolvau orice.

Cazul bătea pasul pe loc, chiar dacă Ministerul Justiției ceruse, în acord cu judecătorul Le Drian, ca totul să se rezolve înainte ca micuța scăpată ca prin minune să împlinească șase luni.

Șase luni.

Era prea mult, pentru Léonce de Carville.

Totuși, toți avocații insistau că era suficient să tragă de timp; îndoiala avea să sfârșească prin a-i avantaja, controlau rețelele potrivite, toți li se vor alătura unul câte unul, chiar mass-media, chiar polițaii, chiar Vatelier. Din lipsă de probe, cazul avea să se preschimbe într-o gâlceavă de experți. Decizia finală a judecătorului Le Drian era asigurată. Alde Vitral nu aveau nicio greutate, nu aveau deloc experiență, nu dispuneau de niciun sprijin… Dar Léonce de Carville era probabil mai puțin senin, mai puțin demn, mai puțin indiferent decât lăsa să apară. Hotărî să rezolve cazul pe cont propriu, odată pentru totdeauna, în felul în care își administrase întotdeauna întreprinderea.

Ca un șef. Bazându-se pe instinct.

Ridică pur și simplu telefonul, în ziua de 17 februarie 1981 către prânz, având totuși reflexul de a nu încredința secretarei această sarcină, și stabili o întâlnire cu familia Vitral, pentru a doua zi dimineață… în fine, nu tocmai cu familia Vitral, ci cu Pierre Vitral. Încă o eroare cu greutate din partea lui. Nicole mi-a povestit totul, mai târziu, în cele mai mici detalii. Jubilând.

A doua zi dimineața, la Dieppe, vecinii de pe rue Pocholle au văzut, uimiți, cum o limuzină Mercedes aproape mai lungă decât fațada casei a fost parcată în fața barierei familiei Vitral. Carville a intrat, deghizat în providență, ca-n filme, cu o valijoară neagră în mână.

O caricatură.

— Domnule Vitral, ar fi posibil să vorbesc singur cu dumneavoastră?

Pierre Vitral șovăi. Nu și soția lui. Întrebarea, de fapt, ei i se adresa. Femeia nu se jenă să-i răspundă:

— Nu, domnule de Carville, nu va fi posibil.

Nicole Vitral îl ținea pe micuțul Marc în brațe. Nu-l lăsă, strângându-l și mai tare. Continuă:

— Chiar dacă merg în bucătărie, vedeți dumneavoastră, domnule de Carville, tot voi auzi totul. E strâmt de tot la noi. Chiar dacă merg la vecini, tot voi auzi. Aici, totul se aude. Așa stă treaba. Pereții nu sunt groși. Nu putem să avem secrete. Poate și pentru că, de altfel, nici nu ne dorim secrete.

Marc, în brațele ei, se smiorcăi puțin. Nicole se așeză pe un scaun pentru a-l pune pe genunchi, dar și pentru a arăta că n-avea să părăsească încăperea.

Léonce de Carville nu păru prea impresionat de tiradă.

— Cum doriți, continuă el cu zâmbetu-i de tombolă, voi fi scurt. Ce vă propun poate fi zis în câteva cuvinte.

Înaintă puțin în încăpere, privind pe fugă la micul televizor aprins într-un colț, pe care rula un serial american oarecare. Salonul era minuscul, doisprezece metri pătrați cu totul, încă mobilat cu plastic laminat oranj ca în anii 70. Carville stătea la mai puțin de doi metri de soții Vitral.

— Domnule Vitral, să fim cinstiți între noi. Nimeni nu va ști niciodată cine a supraviețuit accidentului de avion. Cine trăiește? Lyse-Rose sau Émilie? Nu va exista niciodată vreo probă veritabilă, dumneata vei fi întotdeauna convins că e vorba de Émilie, după cum eu voi rămâne convins că Lyse-Rose a fost cea cruțată. Orice s-ar întâmpla, vom rămâne cu certitudinile noastre. E omenește.

Până acolo, cei doi Vitral încuviințară.

— Până și judecătorul, continuă Carville, până și jurații nu vor ști nimic. Va exista obligația luării unei decizii, dar nu se va ști niciodată dacă va fi cea bună. Va fi cap sau pajură. Domnule Vitral, crezi cu adevărat că se dă cu banul pentru viitorul unui copil, cap sau pajură?

Fără să aprobe sau să nege, soții Vitral așteptau urmarea. Râsete stupide ieșeau din televizor. Nicole înaintă către ecran, opri sunetul, apoi se așeză la loc.

— Vă voi vorbi deschis, domnule Vitral și doamnă Vitral, m-am informat în ce vă privește. Probabil ați făcut la fel cu mine.

Lui Nicole Vitral îi plăcea din ce în ce mai puțin surâsul lui satisfăcut.

— V-ați crescut copiii cu demnitate. Toată lumea o spune. Nu va fost mereu ușor. Am aflat despre fiul dumneavoastră mai mare, Nicolas, despre accidentul de motoretă de acum patru ani. Am aflat și despre problemele dumitale cu spinarea, Pierre, sau cu plămânii, Nicole. Îmi dau seama că, având o meserie ca a voastră… În fine, ce vreau să spun: de multă vreme ar fi trebuit să vă găsiți altceva. Pentru voi. Pentru nepoțel.

Ajunsese la obiect. Nicole îl strânse pe Marc prea tare, el scânci puțin.

— Unde vreți să ajungeți, domnule de Carville? întrebă deodată Pierre Vitral.

— Sunt sigur că m-ați înțeles deja. Nu suntem dușmani. Dimpotrivă. În interesul

Libelulei noastre, e chiar invers, trebuie să ne unim forțele.

Nicole Vitral se ridică dintr-odată. Carville nici măcar nu-și dădu seama, prins cum era de firul ideilor lui. Mai rău, al convingerilor lui. El continuă:

— Să vorbim deschis, sunt convins că ați visat să le oferiți copiilor, nepoților studii adevărate… vacanțe adevărate. Tot ce-și doresc. Ce merită. O adevărată șansă în viață. O adevărată șansă are prețul ei. Totul are un preț.

Carville se înfunda. Neînstare să-și dea seama. Soții Vitral tăceau, buimaci.

— Pierre, Nicole… Nu știu dacă Libelula noastră este nepoțica mea sau a voastră, dar mă angajez să-i ofer tot ce-și poate dori, să-i îndeplinesc cea mai mică dorință. Mă angajez, jur, să fac din ea fata cea mai fericită din lume. Voi merge chiar mai departe, am o mare stimă pentru familia voastră, v-am spus deja, mă angajez și să vă ajut financiar, să vă ajut să-l creșteți pe Marc, celălalt nepoțel al vostru. Sunt conștient că această dramă este îngrozitor mai greu de suportat de voi decât de mine, că vă va obliga să munciți ani în plus, pentru a putea hrăni o gură în plus…

Nicole Vitral se apropie de soțul ei. Sângele i se urca la cap. Léonce de Carville făcu o pauză, în fine, avu o scurtă ezitare, apoi se lansă:

— Pierre, Nicole, acceptați să renunțați la drepturile voastre asupra copilului, asupra lui Lylie. Recunoașteți că se numește Lyse-Rose, Lyse-Rose de Carville. Și mă angajez solemn să veghez asupra voastră, asupra lui Marc… O veți vedea pe Lylie de câte ori veți dori, nimic nu se va schimba, veți rămâne ca și bunicii ei…

Privirea lui Léonce deveni rugătoare, aproape omenească.

— Vă implor, acceptați. Gândiți-vă la viitorul ei. La viitorul lui Lylie…

Nicole Vitral se pregătea să intervină, dar Pierre răspunse cel dintâi, uimitor de calm:

— Domnule de Carville, prefer să nu vă răspund. Émilie nu e de vânzare, nici Marc, nici nimeni de aici. Nu se poate cumpăra totul, domnule de Carville. Oare accidentul fiului dumneavoastră nu va făcut să înțelegeți acest lucru?

Léonce de Carville, surprins, ridică brusc tonul. Avea principiul de a nu rămâne niciodată în defensivă. Marc urlă în brațele bunică-sii. Probabil că toată lumea din rue Pocholle îl auzi.

— Nu, domnule Vitral! Nu-mi mai țineți și morală, pe deasupra: poate credeți că nu e umilitor pentru mine să vin aici cu această propunere? Tocmai v-am oferit șansa unică de a o scoate la capăt, și nu vă duce capul să profitați de ea. Mândria șade bine…

— Afară!

Léonce de Carville nu se clinti.

— Ieșiți, imediat! Și nu vă uitați valijoara. Cât e înăuntru? La cât o estimați pe Émilie? O sută de mii de franci? O mașină frumoasă… Trei sute de mii, un bungalow cu vedere la Marea Nordului, pentru bătrânețile noastre?

— Cinci sute de mii de franci, domnule Vitral. Mai mult după decizia judecătorului, dacă doriți.

— Cărați-vă!

— Greșiți… Sunteți pe cale să pierdeți totul. Să pierdeți totul din pricina mândriei. Știți ca și mine că n-aveți nicio șansă în decizia care va fi luată. Plătesc zeci de avocați care se tutuiesc cu experții, cu polițiștii însărcinați cu ancheta. Cunosc personal jumătate din

judecătorii Tribunalului de Mare Instanță din Paris. Lumea asta nu vă aparține. Jocul e măsluit, domnule Vitral, și o știți prea bine. O știți dintotdeauna. Bebelușa se va numi Lyse-Rose, chiar dacă se vor descoperi fapte de netăgăduit care ar dovedi contrariul. Lyse-Rose trăiește, stă scris deja, asta este. Nu am venit ca dușman, domnule Vitral, nu eram obligat. Am venit doar să vă restabilesc șansele, pentru că puteam.

Marc urla în brațele lui Nicole.

— Cărați-vă!

Carville își luă valijoara, înaintă către ușă.

— Mulțumesc, domnule Vitral. Cel puțin mi-am ușurat conștiința… Și nu m-a costat o lețcaie!

Ieși.

Nicole Vitral îl strânse puternic pe micuțul Marc. Plângea în părul lui. Plângea fiindcă știa că Léonce de Carville nu mințea. Tot ce spusese era adevărat, familia Vitral cunoștea acea fatalitate, se întâlnea cu ea atât de des. Cu mândrie. Dar era conștientă că n-aveau nicio șansă de câștig. Pierre Vitral se uită de jur împrejur prin salon. Rămase câteva clipe bune să privească televizorul mut. Se gândea că nu spinarea îl făcea să sufere în clipa aceea, ci altceva, și că durerile nu se adună, se suprapun, din fericire.

Pierre Vitral observă pentru o ultimă oară micul ecran al televizorului. În sfârșit, un licăr de rezistență îi poposi în priviri. Mormăi aproape ca pentru sine:

— Nu, nu veți câștiga, domnule de Carville.

Dacă vă pot împărtăși analiza mea, la rece, cu ani mai târziu, Carville a comis o eroare grosolană în dimineața aceea: a trezit mânia familiei Vitral. Fără aceasta, ar fi câștigat cu siguranță judecata, într-o totală discreție. Soții Vitral ar fi făcut degeaba scandal, în indiferența generală.

Limuzina Mercedes încă nu plecase din insula Pollet când Pierre Vitral lua un ziar de pe o etajeră aglomerată a șifonierului.

— Ce vom face? îl întrebă nevastă-sa.

— Ne vom bate… Îl voi distruge…

— Cum? L-ai auzit doar, are dreptate…

— Nu… Nu, Nicole. Émilie mai are o șansă. Carville a uitat un amănunt. Tot discursul lui era adevărat înainte, înainte de Libelula, înainte ca Pascal și Stéphanie să-și ia zborul spre cer. Dar nu și acum! Și noi, dacă vrem, suntem importanți, Nicole! Lumea se interesează de noi. Se vorbește despre noi în ziare, la radio…

Se întoarse către colțul încăperii.

— Și la televizor s-a vorbit de noi. Pesemne Carville nu se uită la televizor, el habar n-are. Astăzi, televizorul și ziarele sunt la fel de importante ca banii…

— Ce… ce vrei să faci?

Pierre Vitral sublinia un număr de telefon în ziar.

— Voi începe cu ziarul L'Est républicain. Ei cunosc cel mai bine cazul. Nicole, îți amintești de ziarista care redactează cronicile?

— Ce vorbești, abia cinci rânduri săptămâna trecută!

— Tocmai. Cu atât mai mult. Poți să afli cum o cheamă?

Nicole Vitral îl puse pe Marc pe un scaun, chiar în fața televizorului. Scoase un dosar de sub masa din salon în care păstra cu meticulozitate toate articolele din ziare care vorbeau despre catastrofa de pe Mont Terrible. Îi luă câteva secunde:

— Lucile Moraud!

— OK… N-avem nimic de pierdut. Vedem noi…

Pierre Vitral apucă telefonul și formă numărul general al ziarului.

— Ziarul L'Est républicain?… Bună ziua, sunt Pierre Vitral, bunicul bebelușei salvate din catastrofa de pe Mont Terrible… Da, „Libelula"… Aș dori să vorbesc cu una din ziaristele dumneavoastră, Lucile Moraud, am ceva de spus apropo de caz, lucruri importante…

Pierre Vitral simți imediat agitația de la celălalt capăt al firului, în mai puțin de un minut, o voce uimitor de gravă pentru o femeie, puțin gâfâită, îi îngheță măduva spinării:

— Pierre Vitral? Sunt Lucile Moraud. Spuneți că aveți noutăți. E ceva serios?

— Léonce de Carville tocmai a plecat din casa mea. Mi-a propus cinci sute de mii de franci ca să renunțăm la caz.

Cele trei secunde de tăcere care urmară îi părură interminabile lui Pierre Vitral. Vocea răgușită de tutungioaică a ziaristei rupse din nou tăcerea, făcându-l să tresară:

— Aveți martori?

— Tot cartierul…

— Pentru numele lui Dumnezeu… Nu plecați nicăieri, nu vorbiți cu nimeni altcineva, găsim o soluție, vă trimitem pe cineva!

11

2 octombrie 1998, ora 10.00

10.00, indica pendula Martini. Fix!

Marc își sincronizase ritmul lecturii cu cel al minutelor care se scurgeau, cu un ochi în caiet, cu celălalt la cadranul pendulei.

Închise caietul verde, îl băgă printre dosarele lui, în rucsacul Eastpack. Înaintă spre tejgheaua barului Lénine cu un zâmbet satisfăcut. Mariam era întoarsă cu spatele, ocupată să clătească niște pahare. Marc își puse degetul pe zincul tejghelei, ca și când ar fi apăsat butonul unei sonerii.

— Driiiing, făcu el cu o voce stridentă. E timpul!

Mariam se întoarse, se apucă să-și șteargă mâinile cu o cârpă, apoi puse cârpa la locul ei, împăturită bine.

— E timpul! insistă Marc.

— Bine, bine…

Mariam își ridică ochii spre pendulă.

— Ei bine, nu pierzi timpul… Pesemne nu erai genul care să doarmă în noaptea de Crăciun…

— Nu, nu tocmai… Haide, grăbește-te, Mariam… Ai auzit-o pe Lylie mai devreme. Am curs…

Pupila lui Mariam străluci.

— Asta să i-o spui lu' mutu', la mine nu ține… Bine, uite-ți cadoul!

Ea deschise un sertar, prinse cadoul minuscul și i-l întinse lui Marc. Tânărul îl înșfăcă avid și dădu să se întoarcă spre ușa barului Lénine.

— Nu-l deschizi acum?

— Nu… Imaginează-ți, dacă e intim… O jucărie sexuală… Un chiloțel…

— Nu glumesc, Marc.

— Atunci, de ce vrei să-l deschid în fața ta?

— Pentru că ghicesc ce e în pachet, șmecherilă. Ca să te pot aduna de pe jos când o să ți se taie picioarele!

Marc se holbă la Mariam, încremenit.

— Știi ce e în pachet?!

— Da… în linii mari, da. E mereu același lucru. Când…

Un client, vizibil grăbit, tropăia în spatele lui Marc, scrutând cu nerăbdare rândul de Mariboro.

— Când ce anume?

Mariam oftă.

— …când o fată se cară cu o oră în avans, prostuțule. Cu o oră în avans față de tipul pe care-l lasă singur pe un scaun în barul meu!

Marc încasă lovitura. Se gândi rapid la inelul cu safir de pe degetul lui Lylie. La crucea tuaregă pe care nu și-o pusese la gât. Izbuti să ridice din umeri, făcând pe nepăsătorul.

— Pe mâine, Mariam. Aceeași oră, aceeași masă. Aproape de geam. Două locuri, da?

Apucă pachetul într-o mână pe care se străduiește să și-o controleze și ieși.

În timp ce-i întindea trei pachete de țigări clientului ei, Mariam îl privi pe Marc cum se îndepărtează. Spusese prea multe, în situația dată. Nu mai era la fel de sigură pe ea… Marc și Émilie formau o pereche curioasă, stranie, care nu semăna cu nicio alta, dar era convinsă că în orele următoare Marc avea să-și joace destinul pe te miri ce, o alegere bună sau una proastă…

Marc dispăru la rândul lui în piața universității Paris VIII, ca și când mantaua lui cenușie se topise în asfalt. Mariam se lăsă distrasă pentru o clipă de valul neîntrerupt al trecătorilor.

Tânărul, neîndoielnic, fugea, frământat de certitudinile sale. Totuși, se gândea Mariam, un singur detaliu, un grăunte de nisip, putea să-i dea totul peste cap, putea să-i răstoarne convingerile cele mai intime; întreaga lui viață.

Bătaia de aripi a unei libelule.

Marc se îndepărtă iute de barul Lénine, urcând pe avenue de Stalingrad, cam la întâmplare, către stadionul Delaune. Viitura salariaților matinali grăbiți se limpezea. Întâlnea de acum pe trotuar mai mult persoane vârstnice și mame de familie înconjurate de copii și de pungi din plastic agățate de cărucior. Merse în continuare pe bulevard vreo cincizeci de metri, pentru a fi aproape singur. Cu mâini tremurătoare, rupse hârtia de staniol, băgând neglijent ambalajul în buzunarul blugilor. Descoperi o cutiuță. Cartonul cedă sub degetele lui nervoase.

Obiectul îi căzu în căușul palmei.

Marc se clătină.

Picioarele refuzară preț de câteva clipe să-l mai poarte. Se dădu înapoi, ca o marionetă dezarticulată, doi metri. Spatele i se propti în metalul rece al unui stâlp de iluminat. Răsuflă lent, pentru a-și redobândi echilibrul și respirația.

Să nu intru în panică, să nu mă grăbesc, să restabilesc controlul.

Porțiunea de stradă rămăsese pustie, dar n-avea decât să strige, ar fi fost auzit, ar fi venit careva. Nu. Trebuia să facă apel la rațiune.

Fără să vrea, respirația i se accelera, simțea că se sufocă… Aceleași simptome de agorafobie, de când avea doi ani.

Să respire ușor, să redevină calm.

Agorafobia, contrar a ce se crede adesea, nu este teama de spațiile largi sau de mulțime… Este doar teama de a nu putea fi salvat… Teama de frică… Logic, o astfel de panică se manifestă în locuri în care te simți izolat, un deșert, o pădure, un munte, oceanul… Dar și în mijlocul unei mulțimi, al unui amfiteatru, al unui stadion; pe o stradă ticsită de lume, la fel de bine ca pe o stradă pustie…

Treptat, Marc se obișnuise, știa să reziste crizei când nu era prea intensă. Alertele erau rare acum. Reușea să meargă la cursuri în săli de clasă pline ochi, să ia metroul, să meargă la concert…

Respiră.

Încetul cu încetul, suflul lui își reluă ritmul normal. Se sprijinea în continuare de stâlpul de iluminat, chiar dacă tubul din oțel îi schingiuia spinarea.

Marc își coborî privirea către obiectul din mână.

Ținea în podul palmei o jucărie miniaturală.

Un avion.

Un model la scară redusă. Replica exactă a unui Airbus A300, din fier, destul de greu, de un alb lăptos, cu excepția cozii avionului, în albastru-alb-roșu. O jucărică Majorette, cum se găsesc cu miile pe etajerele din camerele băieților. Mâna lui Marc tremura; se reînchise peste carlinga rece.

Ce însemna asta?

O glumă?

Un cadou morbid care să acompanieze lectura din caietul lui Grand-Duc?

Ridicol…

Marc trebuia să reflecteze. Nu mai era nimic altceva decât această jucărie?

Scotoci în buzunarul blugilor, îndreptă ambalajul mototolit al avionului. Se enervă pe el însuși: descoperi, amestecată cu hârtia pe care o rupsese în mare grabă, o foicică albă, scrisă de mână. Marc recunoscu imediat scrisul lui Lylie. Își înfipse și mai adânc spinarea în stâlpul de iluminat și citi:

Marc,

Trebuie să plec. Nu fi supărat pe mine, e ceva ce mi-am promis-o dintotdeauna. Să plec, de cum voi fi împlinit optsprezece ani. Să plec departe, altundeva… în India, în Africa, în Anzi… sau în Turcia, de ce nu? Nu fi neliniștit, nu te teme de nimic, sunt obișnuită cu avionul, nu-i așa? Sunt puternică.

Voi supraviețui. Încă odată.

Dacă ți-aș fi vorbit, n-ai fi fost de acord. Dar dacă stai să te gândești puțin, o să-mi dai dreptate. Nu putem continua astfel, în îndoială. Pentru asta, Marc, trebuie să mă îndepărtez. De tine. Trebuie să recapitulez. Și să tai crengile uscate…

Marc, nu încerca să mă găsești, să mă chemi, nimic. Am nevoie de distanță, am nevoie de timp.

Așa cred.

Într-o zi, vom ști cine suntem, unul și celălalt; unul pentru celălalt.

Ai grijă de tine.

Émilie

Marc simți din nou cum i se accelerează respirația. Se strădui să respingă gândurile care i se îmbulzeau în craniu.

Să acționeze.

Înaintă un pas, își deschise rucsacul Eastpack, băgă în el avionul în miniatură, scrisoarea și hârtia. Respiră o clipă, apoi își luă telefonul mobil. Lucrul pentru France Telecom îi permisese achiziționarea unor modele performante, pentru el și pentru Lylie, ultimul răcnet, cu înregistrare automată a numerelor.

Fără să se gândească, derulă numele din agendă, se opri la Lylie, apăsă pe tasta verde. Ecranul se lumină, sunatul i se păru interminabil.

De foarte multe ori îi telefona lui Lylie fără ca ea să răspundă. Mesageria vocală intra exact după al șaptelea apel. Numără în gând. După cel de-al patrulea, își pierduse deja speranța.

„Bună ziua, sunt Émilie. Lăsați-mi un mesaj, vă sun eu înapoi imediat ce pot. Pe curând. Kiss."

Marc înghiți în sec. Vocea lui Lylie îi aduse lacrimile în ochi.

— Lylie. Sunt Marc. Sună-mă, te rog. Oriunde ai fi. Te rog, sună-mă. Te îmbrățișez. Țin la tine. Mai mult ca la orice. Sună-mă. Întoarce-te la mine.

Marc închise. Merse domol pe trotuarul bulevardului Stalingrad, răsucind pe toate fețele cuvintele lui Lylie.

„Să plec departe"…

„Să recapitulez"…

„Să tai crengile uscate"…

Ce voia să spună?

Marc nu era stupid, cei optsprezece ani împliniți de Lylie nu erau decât un pretext, toată punerea în scenă se lega de caietul lui Grand-Duc, carnetul pe care Lylie îl citise toată noaptea. Ce găsise în el? Ce ghicise în el?

„Vom ști cine suntem, unul și celălalt; unul pentru celălalt"…

Nu! Marc nu împărtășea îndoielile lui Lylie. Nimic pe lume nu i-ar fi putut clinti convingerea intimă.

Marc ajunse în Piața Général-Leclerc. Autobuzele se încrucișau în rânduri strânse de o parte și de cealaltă pe rue Gabriel-Péri și avenue du Colonel-Fabien.

Ce putea să facă? Cum s-o regăsească pe Lylie? Să urmeze același drum ca ea? Să citească carnetul lui Grand-Duc până la ultima pagină, pentru a ghici tot ce ghicise Lylie?

Marc se enervă. Rămase nemișcat în fața acelui du-te-vino de autobuze din piață. I se părea imposibil să stea pe loc atât cât să citească suta aia de pagini cu speranța ipotetică de a descoperi vreo pistă. Își scoase din nou telefonul mobil, intră în agendă, se opri la „*S*" . Serviciu.

Marc se îndepărtă puțin de piață, în care zgomotul circulației era asurzitor.

— Alo? Jennifer?… Super, sunt Marc. Scuză-mă, sunt supergrăbit. Am nevoie de o informație, îmi trebuie mie. Numărul de telefon și adresa unui tip din Paris… Îți notezi numele?… Grand-Duc. Crédule Grand-Duc… Da, știu, nu-i un prenume foarte întâlnit. Altul ca el sigur nu mai există…

Jennifer, colega de la France Telecom, avea vârsta lui, studia limbi moderne aplicate, iar Marc bănuia că, fără ca el să se fi străduit prea tare, fata îl plăcea foarte tare. Cu telefonul încă lipit de ureche, își ridică ochii, observă câteva clipe pe cerul albastru cele trei clopote din vârful bazilicii Saint-Denis, pe deasupra clădirilor, câteva străzi mai jos.

— Da?… Într-adevăr, le-ai găsit? Super!

Marc notă grăbit telefonul și adresa lui Grand-Duc. Îi aruncă lui Jennifer un „Mersi" zorit înainte de a închide și formă imediat numărul detectivului privat. Telefonul sună îndelung, în gol, înainte să intre un nou robot telefonic. Marc se enervă. Cu atât mai rău, trebuia să dea cărțile pe față, să nu piardă timpul.

— Grand-Duc? Sunt Marc Vitral. Trebuie neapărat să dau de dumneavoastră sau, mai

bine, să ne întâlnim. Cât mai curând posibil. E vorba de Lylie. Și despre caietul pe care l-ați scris pentru ea. E la mine, mi l-a încredințat, acum îl citesc. Ascultați-mă, dacă primiți acest mesaj, sunați-mă pe mobil. Mă grăbesc către dumneavoastră, voi ajunge în cel mult trei sferturi de oră…

Marc își puse telefonul mobil în buzunar, acum hotărât. Se întoarse și o luă în sus cu pași mari pe bulevardul Stalingrad, în direcția stației terminus a liniei 13. Grand-Duc locuia pe rue de la Butte-aux-Cailles, la numărul 21. Marc recapitulă în minte liniile principale de pe harta metroului. De doi ani de când se plimba singur pe străzile Parisului, învățase să-și ia puncte de reper, fără să mai aibă nevoie, de-acum, de hărțile stațiilor. Linia 13, în direcția Châtillon-Montrouge, îl va duce în centru, prin Saint-Lazare, Champs-Elysées, Invalizi, Montparnasse… Butte-aux-Cailles se găsea pe linia 6, în direcția Nation, între Glacière și Place-d'Italie. A priori, trebuia să schimbe la Montparnasse. În total vreo douăzeci de stații, poate ceva mai multe.

Câteva minute mai târziu, Marc se găsea din nou în fața universității Paris VIII, pe rue Lénine. Aruncă o privire către barul lui Mariam, de departe, apoi se lăsă înghițit de metrou. Pe culoar, chiar după prima curbă, un pic apărat de vânt, un tip dormea pe un cearșaf murdar, alături de câinele lui, o corcitură gălbuie, slăbănoagă. Omul nici măcar nu cerșea. Marc îi lăsă doi franci pe cuvertură, aproape fără a-și încetini mersul. Câinele își întoarse capul și-l privi plecând cu un aer uimit. De doi ani de când Marc rătăcea prin metroul parizian, continua să strecoare câte o monedă aproape de fiecare dată când nimerea peste un om al străzii, obicei păstrat din Dieppe, unde bunică-sa le dădea întotdeauna de pomană tipilor de pe stradă. Ea îl învățase, îi explicase, an după an, soclul valorilor, solidaritatea, cum să-și depășească frica de săraci, cum să treacă peste rușinea de a dărui; făcea acum parte din morala lui, la Paris ca la Dieppe sau în orice alt oraș din lume în care ar fi mers. Îl costa o avere! Lylie îl lua peste picior, cu delicatețe. Niciun parizian nu făcea una ca asta! Asta înseamnă că nu era parizian.

Nu era aproape nimeni pe peronul pentru sensul de mers Saint-Denis – Paris. Ce noroc, se gândi Marc. Trei sferturi de oră cu metroul, douăzeci de stații… va avea timp să continue lectura din caietul lui Grand-Duc, să încerce să înțeleagă, la rândul lui.

Să meargă pe urmele lui Lylie.

Patru cuvinte îl bântuiau pe Marc.

„Să tai crengile uscate"…

Ce voia să spună Lylie?

Să tai crengile uscate?

Metroul intră în stație. Marc urcă în vagon, scoase caietul verde.

O idee nebunească și stăruitoare i se incrusta în minte. Și dacă avionul nu era decât o momeală, o punere în scenă pentru a-l impresiona? Lylie nu-i spusese totul. Inelul, de pildă. Safirul pe care îl purta, de unde apăruse? Erau prea multe părți de umbră.

Și dacă lui Lylie nu i se năzărise niciodată să plece departe, altundeva? Și dacă Lylie rămăsese acolo, aproape, având cu totul alt scop…

De a-l îndepărta.

De a-l îndepărta fiindcă voia să întreprindă ceva riscant, periculos.

De a-l îndepărta fiindcă el n-ar fi fost de acord.
Să tai crengile uscate…
Și dacă Lylie descoperise adevărul și căuta doar să se răzbune?

12

Jurnalul lui Crédule Grand-Duc

Avantajul cu ziariștii din presa regională e că rareori dau lovitura înaintea celor din Paris. Chiar când faptele diverse se desfășoară sub nasul lor, în grădina lor, publicațiile și televiziunea din Paris sunt totuși anunțate înainte, sosesc cele dintâi și obțin interviurile principalilor actori ai evenimentului încă de la ediția de seară.
Așa că, atunci când presa regională deține o informație care poate interesa întreaga Franță, nu renunță la ea… Dimpotrivă, desfășoară comori de ingeniozitate pentru a o fructifica, pentru a o stoarce de tot sucul, până la ultima picătură.

La un sfert de oră după telefonul lui Pierre Vitral, un ziarist de la Informations dieppoises debarca la ei acasă, în rue Pocholle. Lucile Moraud se mișcase cât putuse de repede. Ziarul L'Est républicain aparținea aceluiași grup de presă ca și Informations dieppoises, săptămânalul local. Corespondentul din Dieppe avea misiunea să recupereze primele informații, primele fotografii și să trimită apoi prin fax tot restul la sediu, la Nancy. Lucile Moraud și-a negociat exclusivitatea la televiziunile regionale, FR3 – Franche-Comté și FR3 – Haute-Normandie. Strategia era calculată la marele fix pentru a vinde un maximum de ziare a doua zi: trebuia sensibilizată opinia publică, trebuiau date câteva detalii la televizor, în seara acelei zile, încât fiecare să simtă nevoia de a citi interviul exclusiv al soților Vitral, publicat în întregime pe pagina a doua din ziarul L'Est républicain. Scurtele reportaje ale televiziunilor regionale au fost reluate încă de seara de posturile naționale. O echipă de la TF1 a sosit chiar să-l încolțească pe Léonce de Carville în fața casei lui, la Coupvray, înainte ca avocații să fi apucat să se interpună și să-l facă să-și țină gura. A turnat cu mâna lui gaz pe focul mediatic.

Nu, nu nega nimic.

Da, le propusese bani soților Vitral.

Da, avea convingerea intimă că fetița salvată era nepoțica lui, Lyse-Rose, și acționase doar din generozitate față de familia Vitral, sau din milă, ambele părând să se confunde pentru el. Dumnezeu, bineînțeles, îi cruțase familia. Nu putea fi altfel.

În ziua următoare, la 18 februarie 1981, a adăugat chiar în direct la postul RTL, în jurnalul de la ora zece:

— În caz de îndoială, dacă nu se cunoaște adevărul cu certitudine, atunci judecătorul trebuie să se gândească la interesul copilului, exclusiv la interesul copilului. Dacă ar fi posibil, ar trebui ca bebelușul să aleagă. Dacă ar putea, cine se poate îndoi că acest nou-născut n-ar alege viitorul pe care i-l ofer eu, și nu pe cel al familiei Vitral?

Lucrând la acest caz, am aflat că mașinăria mediatică funcționează ca un enorm bulgăre de zăpadă aruncat la vale, pe care nimeni nu-l mai poate controla. Dacă vă mai aduceți aminte astăzi de cazul „Libelula", fără îndoială vă amintiți exact momentul cu pricina, cele câteva săptămâni de dinaintea procesului. Între februarie și martie 1981, cu excepția campaniei prezidențiale, bineînțeles, nu s-a mai vorbit decât despre asta. Franța

era divizată în două tabere, în linii mari, dacă schematizez, bogații împotriva săracilor. Două tabere inegale, prin urmare. Dacă tăiem Franța în două, în funcție de bogăția medie, există mult mai multă lume dedesubt decât deasupra. Marea majoritate a francezilor a ținut deci trup și suflet cu familia Vitral, care și-a îndesit aparițiile la televiziune, la radio, în ziare. Gândiți-vă, un foileton căruia nu i se cunoștea sfârșitul!

Carville a trebuit să-și asume, vrând-nevrând, rolul personajului negativ. Serialul Dallas începea să mătură, ca un talaz, întreaga Franță. Léonce de Carville nu avea, fizic, nimic dintr-un J.R. Ewing, și totuși a fost comparat fără nicio jenă cu acesta. Ocazia era prea la îndemână. Și, ca în Dallas, J. R. De Carville putea să câștige.

Suspans. Emoție.

Poate că și dumneavoastră vă aleseserăți tabăra, la vremea aceea?

Eu, nu. Pe-atunci, nici că-mi păsa de cazul „Libelula". Toate detaliile le-am aflat după aceea, în decursul îndelungatei și minuțioasei mele investigații. În februarie '81, încă mă ocupam de cazul meu legat de cazinou; de pe coasta bască, trecuserăm pe Coasta de Azur și pe Riviera, în partea italiană. Filaje și iar filaje. O slujbă adormitoare care îmi aducea din ce în ce mai puțini bani. Îmi amintesc totuși că întrezăriserăm un fragment de emisiune, un fel de reality-show avant la lettre, într-o seară, destul de târziu, pe când trăgeam de timp într-o cameră de hotel. Invitată era Nicole Vitral. Treptat, Nicole acaparase relațiile cu media. Pierre Vitral fusese depășit de multă vreme de mașinăria pe care o pusese în mișcare. Fugea de camerele de filmat. Dacă i-ar fi stat în puteri, poate că ar fi oprit totul, lăsând justiția să-și facă treaba, chiar cu riscul de a pierde.

Nicole Vitral să fi avut cam patruzeci și șapte de ani la vremea aceea. Era o bunică tânără. Nu era cu adevărat frumoasă, în sensul clasic al termenului, dar era incontestabil ceea ce mass-media numește, și asta tot atunci am aflat-o, o clientă bună, cu priză la public. Nicole degaja un fel de energie comunicativă, cauza ei era o cruciadă, ea era sfânta, martira în stare să-și predice convingerea cu o sinceritate și cu un accent neaoș din Caux inimitabile… Era sinceră, simplă, emoționantă, nostimă, și totul dădea minunat pe sticlă. Chipul ei, consumat, deteriorat de anii petrecuți în vântul iodat al Canalului Mânecii, nu suporta prim-planurile, în special. La patruzeci și șapte de ani, era deja o femeie destul de zdravănă… Cu nimic dintr-un top model…

Doar că în seara aceea, singur în fața televizorului, fără să știu nimic despre caz sau despre cruciada ei, femeia aceea mărunțică pe care n-o văzuserăm niciodată m-a tulburat. Fizic, mă refer.

Pesemne nu am fost singurul. Erau ochii ei albaștri, strălucitori, genul care i-o trag vieții și tuturor nenorocirilor ei, desigur… Dar erau mai ales sânii ei. Nicole Vitral avusese dintotdeauna un fel foarte firesc de a-și strânge pieptul generos în rochii decoltate sau cămăși deschise, înfățișare menită probabil să ajute vânzările de pe litoralul din Dieppe. Pentru a condimenta totul, ea purta aproape întotdeauna o vestă, sau un ilic, pe care din timp în timp le închidea ca să-și disimuleze formele dezvelite. Am observat-o deseori de atunci, devenise un tic al ei, un reflex; îi vorbiți; la un moment dat, cu siguranță vă deviază privirea, chiar și pentru un moment foarte scurt; atunci, aproape instantaneu, fără ca Nicole Vitral să abandoneze conversația, să se simtă stânjenită sau măcar s-o remarce, mâinile ei închid vesta, care se va desface din nou, câteva clipe mai târziu.

Joc straniu, tulburător, pe care l-am găsit întotdeauna irezistibil.

Jocul era și mai pervers la televizor. Cortina vestei sale se desfăcea și se închidea peste sânii ei în voia privirii prezentatorului, treptat din ce în ce mai stânjenit. Dar, când se întorcea pentru a pune întrebări unui alt invitat din emisiune, telespectatorul avea un avantaj cvasidivin: putea observa cortina trasă care dezvăluia pieptul opulent, pe care un cameraman strângea cadrul cu pudoare și cu un puternic simț al sugestiei, fără ca detectorul inconștient al lui Nicole să fie alertat, iar vesta să-i reacopere pieptul.

Nicole Vitral, poate fără să-și dea seama, cu farmecul ei atipic a tulburat întreaga Franță în februarie 1981. M-a tulburat și pe mine în seara aceea, pe mine care n-o cunoșteam, care n-am întâlnit-o decât cu câteva luni mai târziu. M-a tulburat în toți acești optsprezece ani. Încă mă tulbură, astăzi, la aproape șaizeci și cinci de ani. Adică la vârsta mea, cu o diferență de numai câteva luni.

Ați înțeles, cauza familiei Vitral și a micuței Émilie a devenit rapid întru totul demnă de a fi apărată. Cei mai buni avocați din Franța, mai puțin cei care nu erau deja în serviciul lui Carville, și-au propus serviciile familiei din Dieppe. Gratuit, e de la sine înțeles! Publicitatea din jurul cazului era maximă, aveau opinia publică de partea lor… Mană cerească! Profesioniștii din arenă erau de-acum la fel de competenți de fiecare parte.

Prima sarcină de lucru a avocaților soților Vitral, noi, pregătiți, influenți, mediatici, a fost de a duce o adevărată gherilă, din februarie până în martie 1981, împotriva judecătorului Le Drian. Îl bănuiau de părtinire, convinși că la final va da dreptate familiei de Carville, Le Drian și Carville aparținând aceleiași lumi. Lions Clubs, Rotary, francmasoni, dineuri la ambasadori, totul a fost trecut în revistă, și nu doar cu insinuări foarte nobile… Cancelaria a sfârșit prin a ceda! Judecătorul Le Drian a demisionat la 1 aprilie, o glumă, și a fost numit un nou judecător, o somitate a Tribunalului din Strasbourg, judecătorul Weber, un omuleț țeapăn și cu ochelari, un soi de încrucișare între Eliot Ness și Woody Allen… Un tip a cărui probitate n-a fost pusă în cauză de nimeni în cele ce-au urmat, nici măcar de familia de Carville.

Audierea primilor martori a început în 4 aprilie. Orice-ar fi fost, după o lună, avea să știe ce și cum. Judecătorul trebuia să aleagă. Cele două părți erau de acord să evite o soluție intermediară, orice judecată care ar fi instituit o dublă identitate, preconizând un aranjament precum custodia comună, săptămâna cu una din familii, vacanțele cu cealaltă. Ieșirea din ou a unui monstru cu două nume. Lylie, pe viață.

Nu, judecătorul Weber trebuia să tranșeze chestiunea. Să ia o decizie de viață și de moarte. Să decidă cine supraviețuise, cine pierise. Lyse-Rose de Carville sau Émilie Vitral? M-am tot întrebat, de atunci. Un alt judecător va fi avut vreodată o asemenea putere: de a ucide un copil pentru ca un altul să poată trăi? De a fi în același timp salvatorul și călăul. O familie câștiga, cealaltă pierdea totul. Așa era mai bine, toată lumea căzuse de acord…

Să se tranșeze.

Desigur. Dar pe ce bază?

De atunci, am recitit de zeci de ori dosarul instrumentat, sutele de pagini pe care le

avea în mâini judecătorul Weber; am ascultat în buclă zecile de ore de audieri din timpul procesului, fuseserăm autorizat să am acces la ele, cu ani mai târziu, grație familiei de Carville…

Praf în ochi! Expertize și contraexpertize pe baza cărora puteai spune orice, inclusiv contrariul. Audierile s-au rezumat la niște certuri ale experților convocați de cele două părți, cu toții părtinitori. Experții imparțiali n-aveau nimic de spus! După zile întregi de audieri, cazul rămăsese în același punct: bebelușa avea ochi albaștri… Ca familia Vitral. Soții Vitral conduceau la puncte, dar cu foarte puțin: avocații familiei de Carville au scos la iveală, în ultimul moment, o verișoară îndepărtată cu ochi deschiși la culoare… Ca să vezi!

Pesemne că judecătorul Weber avea o monedă în buzunar și o cântărea, pe ascuns, în palmă, pe durata interminabilelor audieri.

Avocații familiei de Carville s-au străduit din răsputeri să facă să i se uite clientului lor ieșirile mediatice dezastruoase, să-i schimbe imaginea, să întoarcă opinia publică. Partida nu era câștigată, dar au izbutit, cel puțin în parte. Au atacat public ceea ce ei numeau „clanul Vitral”; „clanul”, adică în același timp familia, cartierul, regiunea…

În fața clanului, în fața opiniei publice defavorabile, Léonce de Carville era în sfârșit singur în demnitatea lui, cu principiile și morala sa. Avocații au reușit, de bine, de rău, să-l îmbrace în costumul victimei sacrificate, al măgarului supus oprobriului popular; l-au făcut să incarneze bărbatul dur, dar onest, care toată viața s-a luptat pentru reușită și căruia i se refuză totuși dreptul la odihnă. Dreptul de a fi bunic. Dreptul de a fi „tataie”, mai degrabă, „tataia” lui Pagnol, al lui Jean de Florette, care comite cele mai mari greșeli toată viața lui, dar la sfârșit, când cursul evenimentelor i se întoarce împotrivă, în loc să strige „Așa-i trebuie!”, cititorul este emoționat până la lacrimi.

Din acel rol nu avea voie să iasă Léonce de Carville la audierile în fața ziariștilor: stejarul frânt! Îndoiala s-a insinuat, în mod necesar, în rândurile publicului, printre ziariști: și dacă, la urma urmei, Carville era cel care spunea adevărul… și dacă toți se lăsaseră înșelați de gesticulările mediatice ale soților Vitral, de nefericirea pe care și-o etalau atât de impudic… de sânii mari ai lui Nicole Vitral…

Avocații familiei de Carville aveau reale competențe practice…

Tot dosarul era deci împins în direcția unui meci nul; în pofida urgenței, se pregăteau să joace în prelungiri. Loviturile de la unsprezece metri se anunțau interminabile.

Tocmai atunci, în ultima zi a audierilor, a intrat în joc cel mai tânăr avocat al soților Vitral, domnul Leguerne. De atunci, pot să v-o confirm, este mai degrabă cunoscut pe piața pariziană. Are un cabinet pe trei etaje în rue Saint-Honoré. Dar pe vremea aceea, în 1981, era un perfect necunoscut. Făcea parte dintre avocații care apărau gratuit cauza familiei Vitral. Chipurile, există o morală, iar apărarea văduvei și a orfanului insolvabili poate fi extrem de rentabilă…

Leguerne își pregătise cu meticulozitate efectele. L-a întrebat pe judecătorul Weber dacă putea lua cuvântul la urmă de tot, ca și când avea să scoată din mânecă în ultimul minut o probă decisivă…

13

2 Octombrie 1998, ora 10.47, Gara Saint-Lazare

O hărmălaie bruscă îl obligă pe Marc să se întoarcă, atent. Ușile compartimentului se deschiseră, iar mulțimea, deja compactă pe peron, se sforță să se tescuiască în vagonul până mai devreme aproape gol. Nu era puhoiul de dimineață sau de seara, dar densitatea corpurilor în picioare pe metru pătrat îl obligă totuși pe Marc să se ridice. Scaunul pliabil se izbi cu zgomot de peretele din fier. Marc se retrase în colț, lipit de geam. Nu lăsase caietul din mână. Se proțăpi zdravăn, cu picioarele ușor depărtate pentru a-și menține echilibrul. Mâna unui tip care se ținea de bara din oțel îi trecea chiar pe sub nas, în timp ce din cealaltă devora cu aviditate un thriller apărut în colecția de buzunar. Marc se întoarse ușor, pentru a putea și el să-și continue lectura. Din cauza smuciturilor, scrisul mărunt și strâns al lui Grand-Duc îi dansa în fața ochilor, dar tot izbutea să-l descifreze.

Jurnalul lui Crédule Grand-Duc

Avocatul Leguerne urcă la bară. Existau cam treizeci de persoane în sală în acea zi de 22 aprilie 1981, cele două familii, apropiații, avocații, diverși martori, polițiști. Leguerne se adresă mai întâi polițiștilor prezenți în sală:

— Domnilor, întrebă el, fetița salvată avea vreo bijuterie oarecare asupra ei când a fost găsită? Un colier, de exemplu. Un pandantiv. O brățărică, poate?

Priviri uluite ale anchetatorilor. Comisarul Vatelier, așezat în rândul întâi, tuși în barbă. Evident că nu! Ca și când bebelușa găsită ar fi purtat în jurul încheieturii o brățărică pe care să scrie Lyse-Rose sau Émiliei Unde voia să ajungă avocatul acesta tânăr și pretențios?

— Bine, continuă Leguerne. Doamnă Vitral, micuța Émilie purta vreo bijuterie, un lănțișor, o brățară?

— Niciuna, răspunse Nicole Vitral.

— Sunteți sigură?

— Da…

Nicole Vitral își reprimă un oftat și continuă:

— Da. Trebuia să-i dăm brățărică lui Émilie la botez, după întoarcerea din Turcia. O comandaserăm deja, la Lecerf, în Offranville, dar n-a purtat-o niciodată.

Își accentuă fraza fără a-și mai reține, de această dată, lacrimile. Se aplecă, scotoci câteva clipe în poșetă și scoase un etui roșu de formă alungită pe care i-l băgă sub nas judecătorului Weber. Nicole îl deschise și-și răsturnă în căușul palmei o brățărică minusculă, din argint.

Pe cât de fragilă, pe-atât de inutilă.

Emoția străbătu publicul, inclusiv în tabăra familiei de Carville.

Émilie era gravat în italice, cu un scris legat, copilăresc, aproape bucuros, precum și data nașterii, 30 septembrie 1980.

Am descoperit după aceea, mi-a mărturisit-o Nicole Vitral: era o făcătură! Botezul era într-adevăr prevăzut pentru luna următoare, dar nu se comandase încă nicio brățărică. Era doar o punere în scenă riscantă, dar eficace. O condiționare. Înainte de a porni la atac.

Tânărul avocat se întoarse apoi către Léonce de Carville.

— Domnule de Carville, Lyse-Rose avea vreo bijuterie, o brățărică, de exemplu?

Carville privi neliniștit către avocații săi. Judecătorul Weber insistă:

— Vă rog, domnule de Carville, răspundeți-i domnului avocat Leguerne.

Carville avea de gând să răspundă, dar Leguerne, mai vioi, nu-i lăsă suficient timp. El scoase triumfător din dosarul lui roșu, gros, fotocopia unei facturi, și nu una oarecare, ci de la Philippe Tournaire, artizan-bijutier, din Piața Vendôme.

Judecătorul Weber confirmă. Factura menționa în mod explicit livrarea unei brățări din aur masiv. Ea preciza că prenumele, „Lyse-Rose", și data nașterii, „27 septembrie 1980" , fuseseră gravate manual, la ștanță. Factura era datată din 2 octombrie 1980, adică de la mai puțin de o săptămână după nașterea lui Lyse-Rose.

Asta nu dovedea nimic, absolut nimic, dar, pentru prima oară de la începutul audierilor, Carville era în defensivă, fără contraargument meticulos pregătit de avocații lui.

— Domnule de Carville, continuă Leguerne, Lyse-Rose purta în mod obișnuit această brățărică?

— De unde vreți să știu? I-o trimiseserăm fiului meu în Turcia, imediat după nașterea lui Lyse-Rose. Dar fără îndoială nu i-o dădeau s-o poarte decât rar, presupun… La ocazii… Era o brățărică valoroasă.

— Presupuneți? Sau știți?

— Presupun…

— Bine, vă mulțumesc.

Avocatul Leguerne scoase o nouă fotocopie din dosarul roșu, cea a unei cărți poștale trimise din Ceyhan, din Turcia.

— Domnule de Carville, ați primit această carte poștală de la fiul dumneavoastră, din Turcia, la aproximativ o lună după nașterea lui Lyse-Rose?

— Unde ați găsit-o?! urlă Carville.

— Ați primit această carte poștală? continuă avocatul, imperturbabil.

Carville cedă, nu avea de ales. Crengile stejarului se frângeau.

— Da, evident…

— „Dragă tată", începu să citească Leguerne. Trec peste detalii, iată ce ne interesează. „Mulțumim pentru brățărică… Va costat pesemne o avere, este magnifică. Lyse-Rose nu se mai desparte de ea… Este singurul lucru care face din ea o mică franțuzoaică, aici…

Leguerne se opri, triumfând în stupoarea generală.

N-am știut niciodată cine trădase familia de Carville, un angajat probabil. Pesemne că Leguerne plătise regește pentru cartea poștală… În fine, regește… Totul e relativ… Comparat cu un imobil cu trei etaje în rue Saint-Honoré!

— Asta nu dovedește nimic! tună un avocat al familiei de Carville. Este grotesc! Brățărica putea fi pusă în bagaje înainte de a lua avionul, putea fi smulsă la prăbușire…

Leguerne triumfa:

— S-a găsit vreo brățărică, sau o bijuterie asemănătoare, aproape de Airbus, în acel perimetru din care s-a cercetat cu mare atenție fiecare centimetru?

Liniște în sala de audieri. Inclusiv Vatelier, cu mâinile în haina lui de piele, părea doborât de faptul că fusese dublat în ancheta lui de un tânăr ambițios în robă neagră.

— Nu, bineînțeles… Nu-i așa, comisare? S-au constatat pe încheietura bebelușei salvate urmele unei brățări care ar fi fost smulse? Cea mai mică urmă roșie?

Un răstimp de pauză, savant dozat.

— Nu, bineînțeles, medicii nu au remarcat nimic asemănător… Să mergem mai departe. S-a remarcat la încheietura bebelușei vreun semn mai palid, ceva mai puțin bronzat, tipul de semn lăsat de o bijuterie purtată în permanență?…

Timpul părea să se fi oprit.

— Nu, niciuna, bineînțeles… Vă mulțumesc, mi-am încheiat pledoaria.

Avocatul Leguerne se întoarse și se așeză pe scaun. Avocații familiei de Carville strigară încă odată că lovitura de teatru nu era de fapt așa ceva, că nefericita de brățărică nu însemna nimic… Leguerne nu răspunse. Știa că, pe cât mai abitir se apărau avocații părții adverse, pe atât dădeau mai multă importanță acelei chestiuni simple.

Dacă detaliul nu era important, de ce Carville nu-l adusese niciodată la cunoștința justiției?

De la distanță, povestea cu brățărica nu era nici mai importantă, nici mai puțin importantă decât tot restul. O îndoială, o îndoială în plus… Dar, în acel stadiu al procesului, brățărica s-a transformat într-o dovadă incriminatoare împotriva familiei de Carville. Un element nou al cazului, cel pe care toată lumea îl aștepta de la începutul anchetei. Atunci, chiar tras de păr, chiar ușurel, noul element era suficient pentru a înclina balanța…

Judecătorul Weber îl privi îndelung pe Léonce de Carville. Industriașul mințise, prin omisiune, desigur, totuși mințise. Fusese prins în flagrant delict! Fie și numai din acest motiv, în lipsă de argumente mai bune, oare dreptatea n-ar fi trebuit să-i revină părții adverse?

În îndoială…

Cât despre brățărica familiei de Carville, ea avea să-mi bântuie viața ani îndelungați. Când mă gândesc la toată energia pe care am cheltuit-o s-o regăsesc, să-i urmăresc periplul… Când mă gândesc că am fost atât de aproape s-o țin între degete, că a lipsit atât de puțin… Dar îmi cer iertare din nou, anticipez, anticipez…

Decizia judecătorului Weber a fost pronunțată câteva ore mai târziu. Fetița salvată ca prin minune pe Mont Terrible se numea Émilie Vitral. Bunicii ei, Pierre și Nicole Vitral, deveneau tutorii ei legali, precum și cei ai fratelui său mai mare, Marc.

Lyse-Rose de Carville murise, arsă de vie împreună cu părinții ei, în carlinga avionului Airbus 5403 Istanbul-Paris.

Avocații familiei de Carville au vrut să facă apel, să utilizeze toate recursurile cu

putință. Dar Léonce de Carville a refuzat. Rolul lui de stejar frânt, de tataie, nu mai era o compoziție de circumstanță.

Cele două atacuri cardiace din anul următor, aproape unul după celălalt, la câteva luni distanță, care l-au ținтuit pentru tot restul zilelor lui într-un scaun cu rotile, în stare de cvasilegumă, păreau cu desăvârșire în logica lucrurilor.

14

2 octombrie 1998, ora 10.52

— Ascunde cadavrul lui Grand-Duc!

Tonul lui Mathilde de Carville nu admitea nicio contestație.

Malvina de Carville încercă totuși să protesteze la telefon:

— Dar, bunico…

— Ascunde cadavrul lui Grand-Duc, când îți spun! Oriunde, într-un dulap, sub o mobilă. Trebuie câștigat timp. Oricine poate veni la el acasă. Vecina, menajera, amanta… Mai devreme sau mai târziu, polițaii o să debarce. Prostuțo, pesemne că ai lăsat amprente peste tot prin casă. Șterge tot, îți spun!

Malvina își mușcă buzele, bunică-sa avea dreptate, acționase ca o idioată. Se învârtea în salon, chiar între cadavrul lui Crédule Grand-Duc și vivariu, unde gângăniile își dădeau duhul. Trebuia să pună mâna pe treabă, dar nu putea rămâne multă vreme, trebuia să vorbească despre asta cu bunica ei.

Avea să sosească.

— Bunico, mai e ceva…

La celălalt capăt al firului, Mathilde de Carville tăcu un moment. Cu o mână, ținea receptorul; cu cealaltă, continua să tundă șirul lung de tufe de trandafiri. Simți de îndată, din tonul nepoatei sale, că era ceva important.

— Ce mai e, Malvina?

— Marc Vitral a sunat la Grand-Duc. Acum nici cinci minute. I-a lăsat un mesaj pe robotul telefonic…

Mathilde de Carville se feri să-și întrerupă nepoata. Reteză o ramură cu o mișcare precisă a foarfecii de grădină.

— Spune că-l caută pe Grand-Duc… Va ajunge aici într-o jumătate de oră. Vine cu metroul. Are legătură cu Lyse-Rose. Și… Și… spune că are caietul cu însemnări al lui Grand-Duc. Lyse-Rose l-a citit, ieri. Ea i l-a încredințat, de dimineață…

O altă mlădiță a tufei de trandafiri căzu, retezată la bază. O ploaie de petale ofilite se răspândi pe rochia neagră a lui Mathilde de Carville.

— Atunci, cu-atât mai mult, grăbește-te, Malvina. Fă ce ți-am spus, șterge toate urmele și ieși din casă.

— Și… și după aceea, bunico?

Pentru prima oară, Mathilde de Carville șovăi. Fălcile foarfecii care stăteau să muște dintr-o tulpină rămaseră căscate. Până unde putea dispune de Malvina? Până unde o putea ține sub control? Fără a risca un nou derapaj…

— …Rămâi prin apropiere, Malvina. Marc Vitral nu te cunoaște. Te ascunzi pe stradă. Îl ții sub observație, îl urmărești. Dar nu faci nimic altceva, îmi telefonezi de cum l-ai reperat. M-ai înțeles? Nu faci nimic altceva! Și, mai ales, ascunzi corpul!

— Am… înțeles, bunico.

Închiseră.

Fălcile de oțel cuprinseră tulpina.

Mathilde de Carville îi cunoștea ura Malvinei față de familia Vitral. Era conștientă și că nepoata ei se plimba pe stradă cu un Mauser L110. Încărcat. În perfectă stare de funcționare, avea teribila confirmare. Era rezonabil să nu caute cu orice preț să evite întâlnirea între Marc Vitral și ea, pe rue de la Butte-aux-Cailles, în fața casei lui Grand-Duc?

Rezonabil!

Mathilde de Carville izgonise acest cuvânt de multă vreme.

Cel mai simplu era să se lase în voia sorții, a judecății lui Dumnezeu. Ca întotdeauna.

Mathilde zâmbi ca pentru sine și continuă să tundă tufele de trandafiri cu o dexteritate uluitoare. Degetele ei lungi aveau darul straniu de a se strecura spre tulpini, printre spini, fără să se înțepe niciodată, răsucindu-le cu un gest ferm până la lamele ascuțite ale foarfecii. Mathilde de Carville lucra rapid, mecanic, aproape fără a-și coborî ochii asupra mâinilor, cam cum mânuiește o croitoreasă acul fără să se mai uite.

Rochia ei neagră, elegantă se murdărea de țărână, de firicele de iarbă lipite și de petale. Lui Mathilde de Carville nu-i păsa. Își întoarse capul către imensul parc al proprietății Roseraie. Léonce de Carville ședea în scaunul lui cu rotile, în mijlocul peluzei, sub arțarul cel mare. Cu capul căzut într-o parte. Stătea la peste treizeci de metri de ea, iar Mathilde îi putea auzi, totuși, sforăitul. Ezită s-o cheme pe Linda, infirmiera, să vină să-i ridice capul, să-i pună o pernuță sub gât și să-l bage înăuntru, deja nu mai era foarte cald.

Ridică din umeri. La ce bun…

Soțul ei căzuse în starea aceea vegetativă acum aproape șaptesprezece ani. Izbutise să-i reziste cu greu primului infarct, să se recupereze în câteva săptămâni, dar nu putuse să mai facă nimic împotriva celui de-al doilea, în plină adunare generală, la etajul al șaptelea din sediul lor social, chiar în spatele arenei Bercy. Echipajul de urgență îi salvase viața, dar creierul nu-i fusese irigat prea mult timp.

Mathilde de Carville continua să-și examineze plantele urmărind din ochi, peste țărâna brună, umbra crucii pe care o purta la gât.

Judecata lui Dumnezeu. Încă odată.

După catastrofa de pe Mont Terrible, soțul ei dorise să se ocupe de tot, ca întotdeauna. Ea se plecase. Îl lăsase pe el să facă asta. Avea puterea, tăria, relațiile…

Cât de tare greșise! După moartea singurului lor copil, Alexandre, Léonce își pierduse orice urmă de luciditate. Nu făcuse decât gafe, fără contenire! Valijoara plină cu bani oferită soților Vitral; brățărica, despre care refuzase să vorbească; sărmana Malvina, pe care o târâse peste tot săptămâni întregi, ca să depună mărturie, fără măsură.

Fără a mai vorbi de restul, care nu se putea mărturisi.

Da, Mathilde nu încerca decât dispreț pentru infirm. După toți acei ani, doar de accidentul avionului Airbus nu-și putea învinovăți soțul.

Degetele lui Mathilde zburau de la o tulpină la alta.

Spinii trandafirilor, arme derizorii, nu opuneau nicio rezistență. Ramurile se prăbușeau unele peste altele.

Și iarăși… Fusese numai ideea lui faimoasa conductă Baku-Tbilisi-Ceyhan. Să-și trimită timp de luni întregi unicul fiu să locuiască în Turcia, cu nora lor însărcinată, cu nepoțica

silită să se nască în străinătate! Pentru o himeră! În 1998, nicio conductă nu fusese încă montată pe ruta aceea blestemată.

Léonce de Carville se înșelase pe toată linia.

Femeia privi cu dezgust frunzele de arțar care cădeau peste soțul ei, cu zecile, în păr, pe umeri, peste brațe, adunându-i-se în poală.

Mathilde reteză o ultimă mlădiță și se dădu înapoi, contemplându-și munca.

Cele aproape zece tufe de trandafir erau tăiate foarte din scurt. Mai scurt de-atât nici că se putea. Mathilde își amintea sfaturile propriei bunici: „Niciodată nu se taie prea din scurt o tufă de trandafiri; trebuie tăiați din scurt, tot mai din scurt, trebuie să lupți pentru a nu ridica foarfecă. Ea trebuie, dimpotrivă, coborâtă, întotdeauna se taie cu zece centimetri mai de jos".

Vila Roseraie data din 1857, anul era încă gravat în granit, deasupra terasei. Mathilde știa că tufele de trandafiri fuseseră sădite în același an și că de atunci membrii familiei de Carville le întrețineau singuri. Aveau zeci de angajați pentru făcut curățenie, gătit, tuns gazonul, lustruit alămurile, spălat ferestrele, supravegheat proprietatea… Dar de generații întregi membrii familiei de Carville se ocupau ei înșiși de îngrijirea grădinii de trandafiri. Mathilde fusese inițiată în arta grădinăritului de îndată ce învățase să meargă. În afara tufelor de trandafiri, ceruse să fie clădită o grădină de iarnă, la ceva distanță de vilă. Admiră pentru o ultimă oară felul în care tăiase plantele și, fără o privire către soțul ei, înaintă către seră.

Se gândi din nou la ultimele cuvinte ale Malvinei. Așadar, carnetul de însemnări al lui Crédule Grand-Duc, testamentul lui, toată investigația lui, era în mâinile lui Marc Vitral…

Ce ironie!

Mai trebuia oare să se folosească de Malvina pentru a-l recupera? Să continue s-o mintă, să-i întrețină iluzia în care trăia? Toate dovezile pe care le obținuse, în cele ce-au urmat, dovezile furnizate de Grand-Duc, niciodată nu vorbise despre ele cu Malvina.

Dovezile ar fi ucis-o!

Intră în seră, rămase un răstimp, ca în fiecare dimineață, să respire incredibilul amestec de miresme. Adăpostul ei, în care domnea pacea. Opera ei. Aici, în seră, se simțea cel mai aproape de Dumnezeu, de creația lui, și se ruga cel mai bine, mult mai mult decât în biserici.

Malvina…

Nebunia nepoatei sale!

Stârnită tot din vina soțului ei. Își amintea de fetița delicioasă care fusese Malvina la șase ani, de râsul ei pe scara din lemn de cireș, de ascunzișurile ei iscusite din grădină, de ochii ei minunați când privea ierbarele pe care le răsfoiau împreună… Acum, în afară de a o minți, ce mai putea face? S-o închidă într-un spital psihiatric? Doar obsesia Malvinei o mai împingea să se scoale, să se îmbrace, să se hrănească: Lyse-Rose trăia, supraviețuise, în pofida sentinței judecătorului, din urmă cu optsprezece ani; doar Malvina, sora ei mai mare, putea s-o readucă la viață, chiar și după toți acești ani.

S-o readucă la viață, cu un Mauser L110 în mâini…

Mathilde de Carville se aplecă spre un buchet de gladiole, una dintre ultimele plante

care înfloresc toamna. Izbutea în fiecare an să le păstreze în seră până în decembrie, era mândria ei buchetul de pe masa din ajunul Crăciunului, un amestec de crini roz, de gladiole, „Major” roșii și „Alba” imaculate. Mathilde controlă cu meticulozitate nivelul apei, umiditatea era delicatesa crinilor, secretul strălucirii și longevității lor.

Mintea îi zbură din nou către Malvina, brațul înarmat al răzbunării ei. Trebuia să apere cineva interesele familiei de Carville, astăzi. De ce nu Malvina, la urma urmei?

Lucrurile aveau să se schimbe în zilele, în orele viitoare. Acum că Lylie citise caietul lui Grand-Duc, Malvina nu mai era singura bombă cu ceas lăsată în plină stradă. Grand-Duc îi dăruise un cadou de aniversare otrăvit. Filmul vieții ei. Toate secretele de familie consemnate pe o sută de pagini.

Două familii. O dublă pedeapsă.

Suficient cât s-o facă nebună și pe Lylie. Nebună de furie.

Mathilde de Carville mai înaintă puțin. Asteraceele „Septembrie roșu” din grădina ei de iarnă își pierdeau ultimele petale, raze purpurii legate de un miez de aur, de parcă o îndrăgostită nehotărâtă se strecurase în seră pentru a smulge, una câte una, petalele părăluțelor uriașe.

O imagine curioasă se impuse în mintea lui Mathilde. Aproape un vis, ca o premoniție. O vedea pe Lylie intrând aici, în parc, la Roseraie, înarmată cu un revolver, un Mauser L110, cu degetul pe trăgaci. Mergea încet pe peluză.

Da, Lylie ar fi avut multe motive să vină să se răzbune, dacă Grand-Duc ar fi dezvăluit totul în caietul lui. Mathilde zâmbi ca pentru sine. O întrebare o sfredelea. Degetul de pe trăgaci, arătătorul, va purta inelul? Safirul deschis la culoare… Incrustațiile de diamant împodobi-vor oare degetul răzbunător?

Imaginea, puțin câte puțin, se șterse. Bănuțul portocaliu îi reapăru înaintea ochilor, dezgolit, cu excepția ultimelor trei petale. Mathilde de Carville murmură din vârful buzelor, doar pentru sine:

— La mulți ani, Lylie.

Dacă ar fi știut pe vremea aceea, niciodată nu l-ar fi angajat pe Crédule Grand-Duc în acea numărătoare inversă stupidă.

Continuă să înainteze, întorcându-și capul peste umăr pentru a verifica dacă era singură. Era. Nimeni n-o urmărea prin ochiurile de geam ale serei. Se aplecă spre grădina ei secretă, dădu stânjeneii la o parte și dezvălui câteva tulpini discrete, câteva floricele galbene, câteva fire de rostopască. Lui Mathilde de Carville îi plăcea să contemple cele patru petale galben-aurii, în cruce, grupate ca o umbrelă de soare. „Iarba de negi”, cum i se spunea odinioară; dar Mathilde prefera celălalt chip al rostopascăi, crucea petalelor ascundea o plantă ucigătoare, poate cea mai toxică dintre toate, cu o concentrație unică de alcaloizi în sucul ei…

Mica ei slăbiciune.

Dumnezeu s-o ierte.

Se întoarse, ieși din seră. Léonce de Carville era tot așezat, dezarticulat, abia zgâlțâit de câte o tremurătură regulată, ce agita frunzele roșii.

Un trunchi mort. Cu o formă ciudată.

Privirea lui Mathilde de Carville îmbrățișă întreaga proprietate, tufele de trandafiri, vila, parcul…

Nu, poate că nu era pierdut totul. Numele. Rasa. Onoarea.

Lyse-Rose.

Ajunsese să judece la fel ca Malvina.

Rămânea o ultimă speranță, telefonul de la Crédule Grand-Duc, ieri, ultimul dinaintea morții lui. Pretindea că descoperise un nou element care punea sub semnul întrebării toate certitudinile lui anterioare. Afirmase că avusese iluminarea cu trei zile înainte, exact în ultimele minute ale contractului său, chipurile citind ziarul L'Est républicain. La miezul nopții fără cinci minute!

Avea să fie destul de naivă pentru a-l crede? Avea să fie destul de stupidă pentru a-l urma pe Grand-Duc într-o cacealma atât de grosolană?

Grand-Duc nu voise să spună nimic mai mult, îi precizase că voia să verifice câteva ultime detalii. Mathilde se gândi din nou la Malvina și la Mauserul ei. Grand-Duc se comportase ca unii martori din romanele polițiste, care caută să crească miza și care sfârșesc cu un glonț în inimă înainte să fi apucat să rostească o cifră.

Mathilde de Carville înaintă prin fața ramurilor retezate ale tufelor de trandafiri. Se aplecă și le adună cu mâna goală, fără să se strâmbe, fără nicio suferință aparentă.

Vrând-nevrând, nu se putea împiedica să creadă în ultimele cuvinte ale lui Crédule Grand-Duc.

O soluție. O ultimă speranță.

Și, ca de fiecare dată în această poveste, balanța destinului. Pentru speranța unei familii, cealaltă trebuia să piardă totul.

15

2 octombrie 1998, ora 11.01

Miromesnil.

Champs-Elysees – Clemenceau.

Stațiile defilau. Vagonul se golea, cu fiecare oprire. Metroul accelera brusc pentru a încetini aproape de îndată, ca un inepuizabil sprinter orb.

O tânără drăguță urcă la stația Invalizi. Pentru o clipă, Marc Vitral crezu c-o recunoaște pe Lylie, după silueta fină și părul blond pieptănat cuminte. Doar o clipă. Metroul era plin de blonde drăguțe, dar nu hazardul avea să-l aducă pe urmele lui Lylie, nici mesajele lui disperate lăsate după ce intra mesageria ei vocală, ci lectura atentă a carnetului; pe Grand-Duc trebuia să-l întâlnească, iar asta cu orice preț.

Varenne.

Marc era acum aproape singur în vagon. Blonda coborâse deja. Tânărului îi trecu prin minte constatarea stranie că din cei unsprezece oameni prezenți în vagon șapte erau negri. De parcă o lege le-ar fi interzis încă africanilor să meargă în aer liber pe trotuarele străzilor cu bani chiar de deasupra capetelor lor, Grenelle, Varenne, Babylone. Hotărât lucru, Marc nu se putea obișnui cu Parisul, cu mizeria acestuia, cu indiferența și singurătățile lui. Dieppe, portul comunist al copilăriei lui, îi lipsea. Oftă. Nu avea deloc de ales. Urgența era altundeva. Resemnat, se așeză din nou și-și reluă lectura.

Jurnalul lui Crédule Grand-Duc

Decizia judecătorului Weber sosi în plic oficial, în cutia de scrisori a familiei Vitral, din rue Pocholle, în dimineața zilei de 11 mai 1981. Ca un simbol.

Toată noaptea precedentă, litoralul imens de la Dieppe se preschimbase în teatrul improvizat al unei uriașe serbări populare. Se cântase, se băuse, se răsese, se dansase în picioarele goale toată noaptea pe peluza esplanadei. Dieppe, orașul roșu, portul muncitoresc, orașul sinistrat de dispariția uzinelor lui, una câte una, sărbătorise ca în cea mai frumoasă zi de 14 iulie alegerea ca președinte al Republicii a lui François Mitterrand; sosirea istorică a stângii la putere, comuniștii la guvernare… Schimbare! Sloganul își lua zborul de pe toate buzele. Decana de vârstă a stațiunilor balneare franceze își pusese pentru o noapte rochia primului său bal. Și încă-i venea bine!

Pierre și Nicole Vitral au participat și ei la serbare, în felul lor. De o generație așteptau asta, de o generație se luptaseră, manifestaseră, împărțiseră fluturași electorali prin piețe… Dubița lor, pe litoral, rămăsese deschisă aproape toată noaptea, clătite, vafe și gogoși se amestecaseră cu șampania și cu cidrul într-o hărmălaie veselă… Toate generațiile erau prezente. Dar soții Vitral n-au izbutit să se elibereze complet. Așteptau scrisoarea de la judecător, decizia finală; încă se temeau de un recurs al familiei de Carville, de o ultimă amânare. Nu voiau să se bucure de o asemenea victorie înainte de a ține documentul oficial în mâini, înainte de a o strânge în brațe pe Émilie, încă ținută în creșa de la Montbéliard.

Nu îndrăzneau să creadă.

Dar, la urma urmei, cine crezuse cu adevărat, chiar și la Dieppe, înainte de acel 10 mai 1981, în victoria stângii?

Pierre a deschis scrisoarea de la judecător către ora opt dimineața. Tremurând. Nu dormise decât două ore. Scrisoarea de la judecătorul Weber nu lăsa loc de nicio îndoială. Fetița scăpată cu viață din catastrofa de pe Mont Terrible se numea Émilie Vitral. Bunicii ei din partea tatălui îi deveneau tutori legali. Puteau veni s-o ia de la Montbéliard chiar din dimineața aceea.

În cartierul Pollet, încă nu fuseseră puse la locul lor fluierele, șampania, vasele pentru baie de ulei și grătarele. S-a împărțit tot ce rămăsese. Sărbătoarea s-a prelungit. În zilele de 10 și 11 mai 1981.

Cele mai frumoase două zile ale vieții lor.

Mathilde de Carville așteptă lăsarea serii, până aproape se întunecase, pentru a se apropia de dubița soților Vitral. Așteptase răbdătoare să se îndepărteze și ultimii clienți. De asemenea, avusese grijă ca Nicole Vitral să fie singură, căci soțul ei era în Pollet, la întrunirea de cartier, din acea zi de 13 mai 1981, ca în fiecare seară de miercuri. Se gândea la modul serios să se prezinte pe lista de consilieri locali la alegerile municipale din 1983. Era o vreme frumoasă de mai, dar cu prea mult vânt, ca întotdeauna.

A sosit momentul să v-o prezint pe Mathilde de Carville. Ea a intrat în joc la exact două zile după euforie. Nu mi-e ușor să-i fac un portret imparțial, veți înțelege peste câteva pagini. Îmi asum tabloul pe care îl voi zugrăvi, în formă și în fond. Dacă nu vă par obiectiv, vă rog să credeți cel puțin în sinceritatea mea. Mathilde de Carville, pe toată durata instrumentării cazului, avusese încredere în soțul ei; în soțul ei și în Dumnezeu. Până atunci, în decursul vieții sale, nu avusese niciodată motive să se plângă de Dumnezeu, cum de altfel nici de soț. Născută într-o familie nobilă angevină emigrată la periferia șic a Parisului, mai degrabă grațioasă, inteligentă, umanistă, purtându-și cocul sus, cu un fir de maliție *à* la Romy Schneider, Mathilde, încă de la vârsta de douăzeci de ani, a fost rapid admirată, invidiată, curtată. Nu pentru multă vreme… Avea încredere în Dumnezeu. S-a îndrăgostit de primul bărbat pe care cerul i l-a adus în cale și i-a jurat fidelitate veșnică. Acesta a fost Léonce, un tânăr inginer briliant, ambițios și sărac. Inginerul a distrus puțin câte puțin tot ce avea Mathilde mai grațios și mai umanist. Dacă asta era voia Domnului…

Mathilde aducea o zestre de o valoare inestimabilă: numele ei de familie. Mathilde de Carville. Descendența privilegiată, sângele nobil, rasa, succesiunea… Léonce a luat numele soției. Nu se întâmplă foarte des, puteți admite împreună cu mine, ca un bărbat să ia numele soției! E nevoie de cel puțin o particulă de noblețe și de un arbore genealogic care urcă până la Sfântul Ludovic pentru așa ceva… Mathilde i-a oferit soțului numele și, nu trebuie uitat, cele câteva milioane în bonuri de Trezorerie care s-au dovedit necesare înființării întreprinderii familiei de Carville. Geniul industrial al lui Léonce a făcut tot restul: multiplicarea primelor milioane în zeci de milioane, succesul comercial al întreprinderii, brevetele profitabile, filialele pe cele cinci continente. Până la acel moment,

Mathilde a crezut probabil că numele ei fusese învestit grozav de bine…

Când Dumnezeu i l-a luat pe Alexandre, fiul ei, în accidentul de avion, Mathilde nu s-a îndoit. Vi se poate părea ciudat, dar am aflat după toți acești ani că încercările pe care le pretinde religia mai mult întăresc credința decât o pun la încercare. Nedreptatea divină, curios, îndeamnă mai mult la supunere decât la revoltă. După cum pedepsirea obligă la supunere. Mai ales pedepsirea injustă, cea care este rodul întâmplării, de exemplu. Mathilde de Carville și-a pus văl cernit și a ispășit. Doar Dumnezeu știe ce greșeală. Avea încredere în dreptatea lui Dumnezeu, dar și în justiția oamenilor, odată ce clarviziunea divină o luminează pe cea a muritorilor.

Totuși, când judecătorul Weber a decretat moartea nepoatei sale, pentru prima oară Mathilde s-a îndoit. O, nu de Dumnezeu, nicidecum. Ci de justiția oamenilor. Și de soțul ei.

Credința i s-a preschimbat.

N-a fost zguduită, ci, dimpotrivă, era neîndoielnic mai puternică decât înainte. Dar era diferită. Credința ei nu mai era doar contemplativă, pasivă, supusă. Mathilde de Carville a căpătat din acel moment conștiința că era intermediarul pe pământ între Dumnezeu și oameni, că în credință îi stătea tăria, în credință își avea o armă. Că avea o direcție dată de credință, că avea o misiune divină. Că trebuia să acționeze.

Știu unde poate duce acest tip de raționament, la ce fanatisme, în cele patru colțuri ale lumii oamenii se ucid între ei în numele unor zei care nu le-au cerut nimic. Amușinaserăm situația îndeaproape într-o altă viață, înainte de a mă cumința, ca detectiv privat.

Din fericire pentru Mathilde de Carville, tranziția s-a petrecut încetul cu încetul. Cel puțin așa cred. În 1981, a estimat doar că anumiți oameni erau surzi la poruncile divine și că, dacă Dumnezeu îi dăduse atâția bani, fără îndoială n-ar însemna să-i nesocotească voia dacă i-ar întrebuința pentru a schimba ordinea lucrurilor.

Atunci, cu tăria noilor ei convingeri, Mathilde de Carville a luat două decizii, matur cumpănite. Cea de-a doua mă privește pe mine. Prima a fost de a merge s-o întâlnească pe Nicole Vitral, în acea seară de mai, pe litoralul din Dieppe; o întâlnire din care Nicole Vitral își mai amintea fiecare cuvințel și cea mai mică tăcere atunci când am întâlnit-o, douăzeci de luni mai târziu.

Nicole Vitral o văzu sosind pe Mathilde de Carville cu o neîncredere extremă. Își închise mașinal vesta peste partea expusă, de sus, a sânilor ei. Se tot întâlniseră, se tot măsuraseră din priviri la audieri, la ședințele de judecată. Totul era acum diferit, Nicole Vitral își cunoștea dreptul. Émilie era nepoțica ei. Nimeni, niciun Carville nu putea absolut nimic împotriva acestui fapt. Din acest motiv, doar din acesta, acceptă ea să o asculte pe Mathilde de Carville.

Mathilde de Carville stătu în picioare în fața dubiței Citroën de tip H. Nicole Vitral, în vehicul, o domina cu vreo douăzeci de centimetri. Vocea ei nu degajă nicio emoție:

— Doamnă Vitral, voi merge drept la țintă. Unele dolii sunt mai greu de purtat ca altele. Decizia judecătorului Weber, după cum știți, este o condamnare la moarte! Pentru a reda viața unui copil, a ucis un altul…

Nicole Vitral schiță un gest de agasare, ca și când dorea să-și tragă oblonul metalic și

să rămână acolo. Mathilde de Carville ridică foarte ușor tonul:

— Nu, nu, nu mă întrerupeți, vă rog. O, astăzi, după mai puțin de o lună, încă nu ne dăm bine seama. Dumneavoastră aveți un bebeluș în grijă. Lyse-Rose rămâne prezentă în amintirea noastră. Dar peste cinci ani, peste zece ani, peste douăzeci de ani? Lyse-Rose nu va fi existat niciodată, nu se va fi jucat niciodată, nu va fi mers niciodată la școală… Dar Émilie va exista, va trăi. Toată lumea va fi uitat catastrofa, groaznica îndoială. Ea va fi pentru totdeauna Émilie Vitral, iar dacă nu era, va fi devenit. Nimănui nu-i va păsa de incidentul de la nașterea ei.

Un vânt puternic zbuciuma streașină de pânză roșie cu oranj. Nicole Vitral se simțea stânjenită, deloc în largul ei, dar nu o putea întrerupe pe Mathilde de Carville.

— Nicole… îmi dați voie să vă spun Nicole? Da, unele dolii sunt greu de purtat. Niciodată nu voi avea vreun mormânt la care să pun flori, vreo marmură pe care s-o gravez. Pentru că, mai rău nu se poate, Nicole, dac-aș face-o, dacă aș jeli-o pe Lyse-Rose ca pe o moartă, dacă i-aș ține slujbe de pomenire, n-aș fi cel mai rău dintre monștri? Fiindcă aș îngropa-o când poate că ea încă trăiește…

— Deci asta era! i-o reteză sec Nicole Vitral.

Vântul puternic din vest părea incapabil să clintească vreun firicel de păr din cocul sever al lui Mathilde de Carville.

— Nu, Nicole! Nu era asta. Ascultați-mă până la capăt. Nu vreau să v-o răpesc pe Émilie. Totul e simplu pentru voi. Dacă ea e cu adevărat nepoțica voastră, atunci cu-atât mai bine. Dacă nu este, atunci o veți fi crescut ca pe un copil adoptat… îndoiala nu mai are nicio importanță pentru voi. Nu e mai importantă decât cea a unui tată care nu știe niciodată cu adevărat dacă e chiar al lui propriul copil. Dar pentru mine îndoiala…

— Până la urmă, ce vreți? aproape că urlă Nicole Vitral.

Vântul îi smuci vesta, pieptul de madonă i se umfla. Nicole Vitral căpătase încredere de la începutul acestei povești, din cauza mass-mediei, a avocaților, a polițailor. Și continuă pe același ton:

— Vreți ca micuța să vă strige „bunico”? Să vă telefoneze din când în când? S-o invitați în prima duminică a fiecărei luni să mănânce fursecuri?

Niciun rid, nicio geană a lui Mathilde de Carville nu se clinti.

— Nu e nevoie să fiți răutăcioasă, Nicole. Chiar deloc. Lyse-Rose a murit. Simțiți fără doar și poate prin ce trec… Pe gălușca pe care o îndrăgiți o veți numi-o Émilie, dar în adâncul dumneavoastră nu veți ști niciodată. Nici dumneavoastră, nici eu. Viața ne-a pus cu spatele la zid.

Nicole Vitral oftă.

— De acord, continuați. Ce anume vreți?

— Doar s-o ajut pe copilă. Dacă este Lyse-Rose, atunci voi avea conștiința liniștită. Dacă este Émilie, atunci… cu-atât mai bine pentru ea.

Nicole Vitral înaintă cât putu demult în fața tejghelei, fulgerând-o cu privirea:

— Ce fel de ajutor? Să o vedeți?

— Nu… Cred că e mai bine să nu mă cunoască. Nu știu dacă doriți să-i vorbiți despre toate acestea lui Émilie. Mai târziu, vreau să zic. Nu știu dacă v-ați gândit la asta. Dar cred că e mai bine pentru ea să nu afle nimic cât mai mult timp cu putință. N-am nicio

dorință s-o pândesc, de departe, la ieșirea de la școală. S-o văd cum crește printr-un parbriz. Să sper că voi descoperi o asemănare cu fiul meu. Nu, nu e genul meu, este mai presus de cât pot îndura.

Mathilde de Carville fu zguduită de un râset scurt care nu-i stătea în fire.

— Nu, Nicole, oamenii bogați au mijloace mai radicale de a-și liniști conștiința…

— Banii?

— Da, banii. Țineți-vă mândria în frâu, Nicole, n-am venit ca soțul meu, s-o cumpăr pe fetiță. Nu e un șantaj, un târg, nimic de genul acesta. Doar un dar pentru ea. Nu cer nimic în schimb.

Nicole Vitral se pregătea să-i răspundă. Mânia creștea în ea la fel ca vântul din larg care i se învârtejea în dubiță. Mathilde de Carville nu-i lăsă timp:

— Nu refuzați, Nicole… O aveți pe Émilie, ați câștigat. Nu vă cumpăr, nu cumpăr nimic. Doar gândiți-vă, de ce să-i refuzați lui Émilie banii care-i sunt oferiți, care-i pică din cer…

— N-am zis că refuz, spuse sec Nicole Vitral. Nici că accept… Tonul vocii ei coborî, brusc: E complicat ce-mi propuneți…

Intonația lui Mathilde, ca un ecou, plusă:

— Deschideți un cont bancar pe numele lui Émilie, e tot ce aveți de făcut…

Buzele lui Nicole Vitral tremurară.

— Și apoi?

— Émilie va primi o sută de mii de franci pe an în acest cont. Până la optsprezece ani. Trebuie ca banii să fie folosiți doar pentru ea, pentru educație, pentru activități extrașcolare, ca să aibă cele mai bune șanse. Bineînțeles, va cădea în sarcina dumneavoastră să-i administrați în toți cei optsprezece ani. Veți face cum veți voi. Eu vă ofer mijloacele, vă las să procedați cum credeți. N-aveți de ce vă plânge…

Nicole Vitral lăsă un răstimp vântul să-i zburătăcească vesta, să-i mângâie partea de sus a pieptului dezvelit, până o apucă tremuratul. Se lăsă legănată de zgomotul pietrelor de pe malul mării, rostogolite neostenit de fluxul și refluxul valurilor.

Pro și contra.

În cele din urmă, zise:

— Voi deschide acest cont, doamnă de Carville. Pentru Émilie. Fiindcă dacă n-aș face-o, mi-aș putea-o reproșa. Sau mai degrabă ea mi-ar putea-o reproșa. Plasați această avere, dacă doriți…

— Mulțumesc.

— …dar nu ne vom atinge de ea!

Nicole Vitral aproape că urlase.

— Émilie va fi educată exact ca fratele ei Marc. Și ne vom descurca. Vom face sacrificiile care se vor impune, dar vom reuși. La optsprezece ani, la majorat, Émilie va face ce va voi cu acești bani. Ea va decide dacă îi vrea, nu noi. Înțelegeți?

Un surâs ușor apăru în colțul buzelor lui Mathilde de Carville.

— Sunteți crudă, Nicole. Dar tot vă mulțumesc.

Șovăi o clipă, apoi continuă:

— V-aș putea cere o a doua favoare?

Nicole Vitral oftă, excedată:

— Habar n-am. Repede. Închid.

Mathilde de Carville scoase din buzunar o casetă de un albastru-regal din buzunarul mantoului ei lung. O deschise, o întinse înainte, apoi o așeză pe tejgheaua dubiței. Nicole Vitral nu-și putu dezlipi privirea de la safirul deschis la culoare al inelului.

— E o veche tradiție, spuse Mathilde cu voce calmă. Tinerele din familia mea, la optsprezece ani, primesc un inel incrustat cu o piatră de culoarea ochilor lor. Așa se petrec lucrurile de generații întregi. Eu port unul dăruit de mama mea în urmă cu mai bine de treizeci de ani. Din nefericire, nu voi avea ocazia de a face același lucru pentru Lyse-Rose.

În sfârșit, Nicole Vitral își ridică privirea.

— Se pare că nu mă duce capul, dar nu înțeleg…

— Vă las inelul. Aveți grijă de el. Poate că peste trei ani, peste zece ani, trăind în preajma lui Émilie, veți ghici. Veți ști dacă e cu adevărat nepoțica voastră sau nu. O astfel de certitudine se poate impune. Dacă așa stau lucrurile și dacă în adâncul dumneavoastră căpătați convingerea că fetița pe care o creșteți nu e din sângele vostru, cred că veți păstra acest secret doar pentru dumneavoastră…

Ea răsuflă emoționată, apoi reluă:

— Și probabil așa ar fi mai bine, cel puțin pentru micuță. Dar dacă astfel vor sta lucrurile, dacă veți avea dovezile, convingerea, de-a lungul anilor, că nu e nepoțica dumneavoastră, atunci în ziua în care împlinește optsprezece ani oferiți-i acest inel. Nimeni altcineva în afară de noi două, nici măcar ea, nu va ști ce semnifică acest lucru. Dar astfel, pentru dumneavoastră, pentru mine, se va face dreptate…

Nicole Vitral avea de gând să refuze, să respingă inelul, să-i strige că noua idee i se părea ridicolă și nesănătoasă, dar Mathilde de Carville nu-i lăsă vreme de asta. Plecase fără să mai aștepte răspunsul. Mantoul ei lung și întunecat începea să se contopească deja cu seara care se lăsa.

Caseta de un albastru-regal rămăsese acolo, pe plasticul laminat.

16

2 octombrie 1998, ora 11.08

Malvina împinse în urma ei fereastra, cu mâna înfășurată într-o cârpă. Își îndesă cârpa în buzunarul vestei. Șterse totul cu ea, cine ar fi putut remarca faptul că lipsea una din teancul aflat în sertarul bucătăriei lui Grand-Duc?

Mândră de ea, se fofilă încet prin grădiniță, ca să nu fie văzută din stradă. Lăsă să treacă două mașini, pitită în unghiul casei. Odată calea liberă, păși peste zidul din piatră, înalt de abia un metru. Era pe stradă. Nimeni n-o văzuse. Nimeni n-ar putea să afle vreodată că intrase în casa lui Grand-Duc. În pofida a ceea ce gândeau cu toții, nu era așa de proastă! Se întoarse. Un ultim detaliu o încurca. De pe trotuar, cine se uita atent putea repera geamul ferestrei pe care îl spărsese, în partea dreaptă-jos, ceea ce-i permisese să deschidă fereastra strecurându-și brațul înăuntru. Ridică din umeri. Nu era foarte important.

Înaintă cu pași rapizi pe rue de la Butte-aux-Cailles. Nu trebuia să rămână acolo. Expusă. Vitral putea sosi dintr-un minut în altul.

Se gândea să-l aștepte și să-l înghesuie pe ticălos. Mai înaintă puțin, apoi scoase din buzunar o cheie de mașină și declanșă deschiderea automată. Malvina își furișă cele patruzeci de kilograme în mașinuță. Vehiculul ei îi permitea să găsească loc de parcare aproape peste tot în Paris, inclusiv la câteva zeci de metri de casa lui Grand-Duc. Nu era foarte discret, dar Vitral nu avea de unde să-i cunoască mașina.

Malvina se înghesui cum putu între scaunul din față și pedalele Roverului Mini. În pofida îngustimii habitaclului, dacă se apleca, cine trecea pe trotuar ar fi putut totuși crede că nu e nimeni în mașină. Malvina, dimpotrivă, privind înainte sau în retrovizor, putea controla întreaga stradă fără a-și schimba poziția. Filajul ideal! Dacă Vitral ar sosi dinspre stația Corvisart, ar ieși la suprafață pe la capătul străzii, fără să treacă prin fața Miniului, iar ea, din contră, l-ar repera de departe. Perfect.

Se contorsionă și apucă Mauserul L110. Îl puse la îndemână, chiar sub scaunul șoferului.

Un singur lucru o mai jena pe Malvina: rue de la Butte-aux-Cailles era pentru moment încă prea circulată, mai ales către brutăria aflată la cincizeci de metri mai încolo, plină de clienți care tot intrau și ieșeau; mult prea mulți martori, dar suficient de departe, ar avea timp să acționeze. Se gândi încă odată la ordinele bunicii, „îl ții sub observație, îl urmărești. Dar nu faci nimic altceva, îmi telefonezi de cum l-ai reperat”. Malvina nu-și putu împiedica mâna să alunece sub scaun, să atingă Mauserul, ca pentru a verifica dacă mai era acolo. Contactul cu metalul rece o liniști. Dacă se gândea bine, la douăzeci și patru de ani, oare mai era obligată să i se supună bunicii?

Marc înainta aproape în orb prin interminabilele culoare ale stației Montparnasse, încercând, în pofida tuturor celor întâmplate, să nu piardă din ochi direcția liniei 6.

Lylie purta inelul, safirul deschis la culoare, ca ochii ei.

Nicole i-l dăduse prin urmare cu trei zile înainte, când împlinise optsprezece ani. Bunica

lui respectase contractul. Nu vorbise nimănui despre asta. Niciodată. Nici măcar cu Lylie.

Dar îi dăruise inelul!

Marc știa de-acum ce însemna așa ceva, ce groaznică mărturisire reprezenta pentru bunica lui.

Trebuia să o sune, trebuia să-i vorbească. Avea s-o facă, puțin mai târziu. Pentru moment, urgența era Lylie. Cu mâna liberă, continuând să meargă, tastă cu îndemânare de pianist butoanele telefonului mobil, compunând un SMS:

Lylie, sună-mă înapoi, la naiba.

Își promise să reînceapă operațiunea peste o oră, să o piseze la cap pe Lylie până îi va răspunde.

Oare unde putea fi? Se gândi din nou la avionul-miniatură din rucsacul lui. Ideea plecării la celălalt capăt al lumii era serioasă? Da… Lylie avea mijloacele financiare de a se duce să trăiască în orice colț al planetei, imediat ce împlinise optsprezece ani. Să rămână acolo ani întregi.

Făcând slalom printre călători, Marc își repeta ultimele rânduri din povestea lui Crédule Grand-Duc. Contul bancar al lui Lylie. Cadoul otrăvit al lui Mathilde de Carville. Bătrâna știa ce face… De-a lungul anilor, Marc sfârșise prin a se convinge că doar banii adânciseră diferența între Lylie și el, diferență care explica sentimentele anormale, atracția nefirească, de neconceput între un băiat și o fată legați prin sângele acelorași părinți.

Banii explicau totul. Totuși, în adâncul lui, o voce îi suflase întotdeauna că nu contau! Nu! Nu!

Vocea avea dreptate! Banii nu contau. De-acum avea dovada că bunica lui, chiar dacă nu arătase nimic niciodată, gândea ca el!

Lylie purta inelul de la familia de Carville.

Bunica lui mărturisise oferindu-i-l. Lylie nu-i era soră! Erau liberi.

Marc se simțea purtat de un fel de euforie. Se strecură cu suplețe în garnitura de metrou cu direcția Nation. Îmbrânci câțiva pasageri ca să răzbată până pe aleea centrală a vagonului pentru a câștiga puțin loc, un mic spațiu vital, suficient pentru a putea deschide caietul.

Cinci stații până la Corvisart. La doi pași de Butte-aux-Cailles, unde locuia Grand-Duc.

Timp de citit alte câteva pagini…

Jurnalul lui Crédule Grand-Duc

Acesta este momentul intrării mele în scenă. În sfârșit!

CRÉDULE GRAND-DUC, detectiv privat.

M-am cam lăsat așteptat, nu? Sosesc puțin după bătălie, așa e. Chiar aici e toată problema mea.

Mathilde de Carville a intrat în biroul meu, la Belleville, din rue des Amandiers, a doua zi după întâlnirea ei cu Nicole Vitral. Îmi dădea impresia că se deghizase în negru, că-și pusese toată durerea în haine. Cred că discuția cu Nicole Vitral o afectase enorm, luase decizia singură, fără a-i vorbi soțului ei. Mathilde de Carville se umilise pe litoralul din

Dieppe, dar înțelesese că doar sacrificiul cu pricina o putea îndupleca pe Nicole Vitral. Trebuia ca Nicole să se simtă cea mai puternică în acel moment, altfel n-ar fi acceptat niciodată să deschidă un cont bancar pe numele lui Lylie.

Niciodată, niciodată nu voi mai trăi o astfel de umilință, probabil că își spusese, în cele ce-au urmat, Mathilde de Carville. Plătise scump pentru liniștea conștiinței, mult mai mult decât un cec de o sută de mii de franci pe an pentru Lylie. Atunci, după întâlnirea din Dieppe, a devenit Mathilde de Carville rece ca gheața. Când a intrat în biroul meu, nu mai era decât un sloi, negru și politicos.

A înaintat.

— Am auzit multe despre dumneavoastră, domnule Grand-Duc…

Aha?

S-a prezentat, iar eu am făcut vag legătura cu cazul despre care posturile de radio și de televiziune vorbiseră timp de câteva săptămâni, și de care mi se fâlfâia într-un mare fel la vremea aceea.

— Domnule Grand-Duc, calitățile dumneavoastră sunt, se pare, discreția, tenacitatea, răbdarea, rigoarea… Cele pe care le pretind. Cazul pe care vi-l propun este simplu: să reluați integral dosarul accidentului de pe Mont Terrible, de la început, detaliu cu detaliu. Și să găsiți și alte detalii, dacă se poate.

Pe atunci, chiar dacă încă nu eram decât un detectiv privat printre zeci de alți detectivi privați, începuserăm să-mi fac o relativă reputație. Rezolvaserăm unul câte unul micile cazuri care-mi fuseseră încredințate, cazul cazinourilor de pe coastă și încă vreo câteva, încă nu cunoscuserăm eșecul, ca boxerul care nu câștigă decât lupte mici, dar care le câștigă pe toate și care sfârșește prin a se crede invincibil. Habar n-aveam de ce mă alesese, dar de ce nu pe mine, la urma urmei? Nu conta, n-aveam să las ocazia să-mi scape.

Mathilde de Carville continua să înainteze. Eu am rămas așezat, nu sunt foarte înalt, iar la prima vedere ea mă depășea cu cinci centimetri. M-am îndreptat totuși pe scaun și mi-am luat un aer important.

— E un caz complex, doamnă. Un caz care nu poate fi tratat cu lejeritate… Un caz pentru care va fi nevoie de timp…

— N-am venit aici ca să mă târguiesc, domnule Grand-Duc…

Și paf!

Stătea dreaptă înaintea mea, strivindu-mă cu umbra ei neagră. Prea târziu să mă mai ridic…

— Domnule Grand-Duc, propunerea mea se acceptă sau se refuză… Sunt convinsă că nu-mi va fi greu să găsesc un alt investigator, dar cred că veți accepta. Începând de astăzi, veți primi o sută de mii de franci pe an, timp de optsprezece ani, până ce Lyse-Rose, nepoțica mea, dacă mai trăiește, va deveni majoră. La sfârșitul lui septembrie 1998. Pe 30, și nu pe 27, fiindcă așa a decis justiția…

O sută de mii de franci pe an! Înmulțiți cu optsprezece! Nu izbuteam să număr zerourile. Alcătuiau în craniul meu ceva ca un lung șirag de perle. Timp de optsprezece ani. O veritabilă rentă de funcționar pentru un detectiv care nu mai avea privat decât titlul…

Doar că… Degeaba port acest prenume stupid, „Crédule”, aveam nevoie de detalii… Da, vă confirm, oricât ar fi de ciudat, „Crédule” este adevăratul meu prenume.

— Pentru o astfel de sumă, doamnă, ce pretenții aveți de la mine, mai exact? Dacă după optsprezece ani nu am găsit nimic, vă dau banii înapoi?

Întrebare premonitorie? Ar fi trebuit să fiu mai neîncrezător. Da, la urma urmei, îmi merit din plin prenumele, „Crédule”… Umbra neagră s-a aplecat mai mult, strivindu-mă și mai tare.

— Domnule Grand-Duc… Acest caz se va baza pe încrederea mea în domnia voastră, doar pe ea. Nu sunteți obligat să ajungeți la un anume rezultat. Dar am, în schimb, pretenția să recurgeți la toate mijloacele cu putință pentru a rezolva cazul. Doresc ca nimic, nicio pistă, nicio ipoteză, să nu fie lăsat la voia întâmplării. Veți avea tot timpul, toți banii pentru asta. Dacă există pe undeva vreo dovadă privind identitatea fetiței scăpate de pe Mont Terrible, vreau să fie descoperită. Ca să fiu foarte limpede, domnule Grand-Duc, vreau să descopăr adevărul, oricare ar fi acesta, chiar dacă nu-mi este favorabil.

O amețeală nemăsurată începea să mă cuprindă.

— Și credeți că o astfel de investigație va dura… optsprezece ani?

— Veți fi plătit timp de optsprezece ani. Veți dispune prin urmare de toți acești ani pentru a descoperi adevărul. Nu vă cer să vă consacrați exclusiv acestui caz în toată această perioadă. Pur și simplu vă furnizez toate mijloacele posibile pentru a merge până la capătul investigației: timpul și banii.

— Și… și dacă descopăr adevărul în cinci luni?

„Naif”, da, naiv, nu credul, ar fi trebuit să-mi pună numele mama.

— Nu înțelegeți, domnule Grand-Duc? N-am fost destul de clară? Veți fi plătit timp de optsprezece ani, orice s-ar întâmpla… E vorba de un contract moral între noi, domnule Grand-Duc. De la domnia voastră am doar pretenția să recurgeți la orice pentru a descoperi identitatea fetiței scăpate, altceva nu mai contează pentru mine.

Încă se apleca deasupra mea, iar crucea din lemn care-i atârna de gât mi se legăna deasupra nasului. A continuat:

— Domnule Grand-Duc, îmi rezerv bineînțeles dreptul de a rupe, unilateral, în orice moment, contractul dacă am impresia că nu intrați în joc… Dacă am impresia că profitați de situație. Dar nu se va întâmpla așa ceva, nu-i așa? Mi s-a vorbit despre domnia voastră ca despre un om de onoare…

Fără contract! Vă închipuiți? Dăduserăm peste o babă apucată care nu știa pe ce să-și mai cheltuiască averea!

Miracolul. O nebună… Până unde era gata să meargă?

— Va trebui să merg în Turcia, am spus. Mult timp…

— În afara onorariilor anuale, toate notele de cheltuieli vă vor fi decontate…

Să forțez nota și mai mult?

— Eu… nu vorbesc limba turcă. Nu voi reuși de unul singur…

— Dacă este necesar pentru investigație, vă veți putea angaja, bineînțeles, colaboratori. Și cheltuielile lor vor fi decontate…

Dumnezeule mare…

Nu întrebaserăm degeaba, deja îmi puseserăm în minte să lucrez, cel puțin la început, împreună cu un tip cu care călătoriserăm în Asia Centrală timp de luni întregi, Nazim Ozan, singurul vorbitor de turcă din Franța pe care-l cunoșteam și în care aș fi avut încredere.

Mathilde de Carville mi-a scris un prim cec, o sumă colosală pentru vremea aceea, o sută de mii de franci, și a ieșit din biroul meu la fel de sumbru precum intrase. N-am fost atent la atmosfera glacială pe care reptila rece a lăsat-o în urma ei în încăpere. Aveam impresia că trăseserăm lozul cel mare, fără ca măcar să fi jucat: pentru prima oară prenumele și numele meu se acordau, în armonie.

Crédule, întrucât credeam în investigație, în norocul schimbător, în trambulina către avere… Grand-Duc, ca turneul de Mare-Duce făcut timp de trei zile, pentru a-mi sărbători norocul… Și care nici măcar nu s-a cunoscut din suta de mii de franci.

Note de cheltuieli…

Cum aș fi putut ghici în momentul acela că mă prăbușeam într-un puț fără fund? Că lumina care mă atrăgea atunci mă antrena către neant?

O gaură neagră.

O trambulină deasupra neantului.

17

2 octombrie 1998, ora 11.13

Rue Jean-Marie-Jégo urca abrupt, vreo cincizeci de metri diferență de nivel până sus, la Butte-aux-Cailles; o străduță drăguță de carte poștală ilustrată, care dădea impresia că se cațără către piața unui sat, cu biserica, primăria, cârciuma și terenul de petancă la umbra platanilor. În plin Paris! Marc știa vag că Butte-aux-Cailles rămânea unul dintre ultimele „cartiere" pariziene, venise odată la un pahar, într-o seară, la Temps des Cerises. Un student cam șters, pe care-l detesta, fiu de diplomat sau ceva asemănător, îi explicase că acea colină era ferită de dezvoltatori din cauza carierelor de calcar subterane, care făceau cu neputință orice construcție de mare înălțime. Marc reținuse doar că o casă în cartierul burghez cu pricina costa o adevărată avere.

Marc urcă o ultimă scară de vreo douăzeci de trepte și ajunse în înaltul colinei. Ținându-se de rampă, scoase telefonul și-i trimise un nou SMS lui Lylie.

Același. Îl memorase.

Lylie, sună-mă înapoi, la naiba.

Verifică apelurile, să aibă conștiința împăcată. Fără succes. Mesageria lui vocală rămânea disperant de goală.

Rue de la Butte-aux-Cailles era liniștită, cu excepția du-te-vino-ului din preajma brutăriei, aparent singurul comerț activ de pe stradă, în rest, era prea devreme, restaurantele păreau deocamdată pustii. Marc înaintă, își ridică privirea către fațade, apoi merse până la numărul 21. Descoperi o căscioară pe un singur nivel, în mijlocul unei adorabile grădinițe de vreo douăzeci de metri pătrați… Genul de căsuță minusculă, ridicolă în orice colț de țară din Franța… Dar acolo, în inima Parisului, devenea un incredibil produs de lux! O casă individuală. Fără etaj. Înconjurată de o grădină! Chiar cu suta de mii de franci anuală virată de Mathilde de Carville, o astfel de casă părea peste posibilitățile lui Grand-Duc…

Marc continuă să examineze casa. Obloanele verde-pal erau trase. Apăsă fie ce-o fi pe sonerie, între cutia de scrisori galbenă, ușor ruginită, și bariera coșcovită.

Nimeni.

Așteptă un minut, apoi sună din nou. Fără succes. Își trecu mâna prin păr, perplex. Grand-Duc nu era acasă, cum se aștepta. Aruncă o privire mai amănunțită asupra casei, asupra grădinii, căutând o idee… înaintă pe stradă.

Soluția se impuse ca o evidență.

În partea dreaptă a casei, colțul unui ochi de geam de la o fereastră era spart. Cu puțin noroc, Marc putea să-și treacă brațul pe acolo, să apuce mânerul, să deschidă fereastra, să intre în casa lui Grand-Duc. Tânărul întoarse capul: nimeni de pe stradă nu era atent la el. Fără șovăire, sări peste zidul scund de pietre albe și se trezi, aproape la adăpost de privirile indiscrete, în apropierea ferestrei. Puse mâna pe cadrul acesteia. Altceva nu trebui să mai facă: spre marea lui surprindere, fereastra se deschise. Era închisă doar de formă!

Pe Marc îl uimi o clipă straniul concurs de împrejurări favorabile, lipsa de prudență din

casa detectivului privat. Doar o clipă, în secunda următoare, se strecura în casa lui Grand-Duc.

Ticălosul e la Grand-Duc, gândi Malvina. Îl văzuse perfect în oglinda retrovizoare pe Marc Vitral cum înaintează, cum sare peste zidul scund de piatră. Ca un șobolan, se mai gândi Malvina. Avea un rucsac! Cu siguranță, caietul lui Grand-Duc era înăuntru. Totul se prezenta bine. Malvina încercă să se miște puțin, să-și desprindă capul de portieră, să-și întindă mai bine picioarele. O durea ceafa din cauză că stătuse atâta timp sucită la înălțimea volanului, dar nici că-i păsa. Voia să rămână acolo ore întregi și să poarte guler ortopedic pentru tot restul zilelor, dacă de asta era nevoie pentru a-l înghesui pe Vitral la ieșire, pentru a deschide afurisitul de caiet și a smulge una câte una paginile înțesate de minciuni, cum i se smulg unghiile unui tip pentru a-l face să vorbească. Deget cu deget. Să-l țină pe Vitral în bătaia puștoacei, să-l facă și pe el să vorbească. Va improviza. Când va sosi clipa, va inventa regulile unui joc delicios de sadic.

Mirosul de cenușă și de fum îl izbi imediat pe Marc, ca și când un șemineu ar fi funcționat în casă ore întregi fără să se fi aerisit camera, de atunci. Marc tuși. Se găsea într-o cămară mică, un fel de debara în care erau aranjate conserve și diverse unelte de grădinărit sau de meșterit. Împinse ușa, urcă trei trepte de beton, deschise o a doua ușă. Care dădea drept în ceea ce era, se pare, salonul lui Grand-Duc.

Mirosul de fum deveni de îndată mai intens. Marc tuși din nou. Privirea îi fu atrasă de șemineul masiv chiar din fața lui. O evidență se impunea: fuseseră arse în acea vatră kilograme de hârtie. Observă bibliorafturile golite, pe parchet. Era limpede că Grand-Duc făcuse curățenie, și asta de curând!

Înainte ca Marc să aibă vreme să analizeze situația mai amănunțit, un zgomot straniu îi îngheță șira spinării. Chiar în spatele lui, la dreapta; un fel de trosnet surd produs de o succesiune de smucituri scurte, ca mecanismul gripat al unei jucării metalice. Marc se întoarse, cu simțurile în alertă. Descoperi cu stupoare imensul vivariu în care aproape toate libelulele zăceau pe solul umed, inerte. Se apropie. Doar cea mai mare, cu torace roșu-auriu, încă zbura încoace și-ncolo, cu multă greutate. Ca și când ar fi reperat o nouă prezență în cameră, un posibil ajutor, își agita aripile, slăbită, ciocnindu-se de pereții de sticlă. Marc rămase câteva clipe fără reacție, fascinat de mișcările deznădăjduite ale insectei. O libelulă! Prizonieră. Deja aproape moartă, ca restul, vreo zece la număr. Fără să se mai gândească, Marc înaintă, luă cu ambele mâini capacul de sticlă care închidea vivariul. Era destul de greu, dar nu era blocat. Marc îl ridică fără greutate și-l rezemă de zidul cel mai apropiat. Pe dată sensibilă la aerul proaspăt, din câteva bătăi de aripi, libelula-arlechin evadă. Marc îi urmări zborul, mai întâi puțin ezitant, apoi iute maiestuos. Libelula pluti un răstimp în cameră, înainte de a se așeza pe lustra din salon.

Inima lui Marc își iuți ritmul, prostește.

Încerca o bucurie intensă, aproape puerilă, că salvase insecta roșie.

Libelula lui.

Niciodată nu și-ar fi închipuit că detectivul colecționa așa ceva. Dar de ce, de ce să le fi lăsat să agonizeze astfel?

Marc inspectă mai atent biroul lui Grand-Duc. Totul era impecabil aranjat, creioanele, blocnotesul, curioasa sticluță de vin, golită; paharul. Din acel decor reieșea ceva straniu: totul lăsa să creadă că Grand-Duc voise să lichideze, meticulos, tot ce avea legătură cu cazul pentru care se angajase. Arhivele arse. Insectele sacrificate. La fel, testamentul, caietul verde pe care îl purta în rucsac, pe care Grand-Duc îl terminase de redactat în noaptea în care Lylie împlinea optsprezece ani și pe care i-l oferise după aceea.

Sfârșitul unei vieți, pentru Grand-Duc. Atent organizat.

Ce se petrecuse, atunci? De ce Grand-Duc nu era acolo?

Marc resimțea în casă o stranie impresie de urgență, de plecare precipitată; sticla nepusă la locul ei, de pildă; geamul spart, fereastra închisă doar de formă. Și mirosul. Nu cel al fumului de șemineu, ci un altul, insidios disimulat de cel dintâi.

Ceva nu se lega…

Chipul lui Marc se lumină brusc. Se așeză pe scaunul de la biroul lui Grand-Duc, își deschise rucsacul, scoase caietul verde, întoarse paginile și se opri la ultima pagină înnegrită de scrisul lui Grand-Duc.

Era atât de simplu, în fond, să cunoască ultimele gânduri ale lui Grand-Duc: era suficient să citească ultimele cuvinte ale confesiunii lui… Ca la un roman polițist atât de agasant, că nu reziști tentației de a sări peste mai multe pagini direct la sfârșit, cu un ușor sentiment că trișezi. Repede uitat.

Marc se concentră. Ultima pagină din caietul lui Grand-Duc nu conținea decât vreo douăzeci de rânduri.

Scrisul detectivului era ca întotdeauna, fin, regulat.

Iată. Totul a fost spus.

Suntem în 29 septembrie 1998, este miezul nopții fără douăzeci de minute. Totul este la locul lui. Totul s-a terminat. Lylie va împlini optsprezece ani peste câteva minute. Îmi voi pune stiloul în suportul din fața mea. Mă voi așeza la birou, voi deschide ziarul L'Est républicain din 23 decembrie 1980, numărul acelei zile blestemate, și calm îmi voi trage un glonț în cap. Sângele meu va acoperi hârtia îngălbenită a ziarului. Am dat greș…

Las doar acest testament în urma mea. Pentru Lylie. Pentru cine va voi.

Am recenzat în acest caiet toate indiciile, toate pistele, toate ipotezele. Optsprezece ani de investigații. Totul este consemnat în această sută de pagini. Dacă le-ați citit cu atenție, știți acum la fel de multe ca mine. Poate veți avea mai multă perspicacitate? Poate veți urmări vreo direcție pe care am neglijat-o? Poate veți găsi cheia, dacă există vreuna? Poate…

De ce nu?

Pentru mine s-a terminat.

Să spun că n-am nici regrete, nici remușcări ar fi exagerat, dar am făcut tot ce mi-a stat în putință.

Marc reciti pe îndelete ultimul rând, am făcut tot ce mi-a stat în putință. Rămase

încremenit o vreme, căutând să controleze sentimentul intens de disconfort care îl năpădea, apoi urcă pe firul cernelii negre încă vreo câteva zeci de cuvinte.

Îmi voi trage un glonț în cap. Sângele meu va acoperi hârtia îngălbenită a ziarului. Am dat greș…

Marc își ridică ochii.

Grand-Duc vorbea despre sinuciderea lui. Programată.

De ce, atunci, nu era nicio urmă de sânge pe birou? Nici ziarul. Nici vreo armă. Grand-Duc renunțase deci la sinucidere, cu două zile înainte, între ora 23.40 și miezul nopții… De ce? De ce să fi pregătit totul atât de precis, ca să renunțe în ultima clipă?

Oare lui Grand-Duc îi lipsise, pur și simplu, curajul? Sau mersese să-și tragă un glonț în cap altundeva, mai târziu? Sau mințise în jurnal… Referitor la sacrificiul lui? La tot restul? Sau… Scenariu nebunesc! Descoperise oare ceva înainte de miezul nopții? Un licăr, o idee, o ultimă pistă…

Marc reciti îndelung ultimele rânduri din jurnal.

Grand-Duc nu lăsa niciun indiciu. O singură certitudine: nu murise pe birou, cu un glonț în cap.

Marc închise caietul și tuși din nou. Simțea în continuare acel miros insuportabil, din ce în ce mai stăruitor. Un nou zgomot mecanic, mai intens decât înainte, îl făcu să întoarcă capul. Vreo zece libelule, eliberate de plafonul lor de sticlă, salvate de aerul proaspăt, zburau în salon; zboruri scurte, încă greoaie, de la o etajeră la alta, de la un scaun la masă, de la o perdea la cornișă. Nu muriseră. Erau niște gângănii afurisit de rezistente, mai rezistente decât s-ar fi crezut. Marc zâmbi, gândurile îi zburară către Lylie, libelula lui, singura pe care voia cu adevărat s-o salveze. În mod invers, dacă era nevoie, trăgând peste ea un capac de cleștar. Marc simțea că i se tulbură gândurile. Insectele îi zburătăceau prin fața ochilor ca punctele negre ireale de dinaintea unui vertij.

Se ridică. Trebuia să se miște.

Dumnezeule, de unde venea mirosul ăla!?

Înaintă câțiva pași. Cu cât se apropia mai mult de bucătărie, cu atât părea mai puternic. Bucătăria era curată, aranjată, ordonată, până și gunoiul fusese dus… Dar mirosul, fără nicio îndoială, ieșea din dulapul înalt și strâmt de lângă chiuvetă.

Marc deschise ușa, încet.

Cadavrul îi căzu la picioare, aproape instantaneu, cu un zgomot surd.

Deja rigid. Ca un manechin de ceară.

Marc se dădu înapoi, uluit, palid. Îngrozit.

Corpul zăcea în fața lui. O pată întunecată, roșie, îi murdărea cămașa.

Crédule Grand-Duc.

Mort. Cum anunțase în jurnal.

Atât că rareori se întâmplă ca un tip care-și trage un glonț în inimă să se apuce după aceea să-și ascundă arma, să curețe sângele vărsat și să se închidă într-un dulap.

Marc făcu un alt pas înapoi.

Crédule Grand-Duc nu-și curmase singur viața. Fusese asasinat.

18

2 octombrie 1998, ora 11.27

Malvina de Carville apucă telefonul din vârful degetelor, fără să ridice capul, fără ca vreun semn de prezență omenească în mașină să poată fi detectat din afara Roverului Mini.

Imediat după primul apel.

— E aici, murmură Malvina. Vitral a intrat în casa lui Grand-Duc.

— Era de așteptat. N-ai lăsat urme?

— Nu, nu, bunico. Nu te îngrijora. Chiar am curățat fiecare geană, fiecare fir de păr și fiecare petec de pe fața lui Grand-Duc incinerate în șemineu.

Își sublinie tirada cu un râset ascuțit. Bunică-sa o lua mereu drept o idioată.

— Bunico?

— Ce e?

— Riscă să dea de cadavrul lui Grand-Duc. L-am ascuns, dar… Dar… Deja puțea foarte tare…

Își dădu seama că bunică-sa reflecta la celălalt capăt al firului.

— Bunico?

— Da, răspunse în cele din urmă Mathilde de Carville… Ei bine, dacă îl găsește… cu atât mai rău. Sau cu atât mai bine, în fond. A intrat prin efracție, poate l-au văzut niște martori pe stradă. O să-și lase amprentele peste tot… Mai bine nici că se putea întâmpla, nu?

Un frison de plăcere o străbătu pe Malvina. Bunica ei avea dreptate, ca întotdeauna. Marc Vitral avea să plătească. Așa-i trebuia!

— Bunico? Are în spate un rucsac. Cred că înăuntru e caietul lui Grand-Duc. Crezi că…

Vocea lui Mathilde de Carville se uscă:

— Nu, Malvina, nu faci nimic, îl urmărești, atât. Nu intervii pe stradă, în plină zi. Mă înțelegi?

— Da, bunico, am înțeles. Te sun eu mai încolo.

Malvina cântări în palmă Mauserul de sub scaunul din dreapta. Da, bunica ei avea dreptate, aproape întotdeauna. Dar nu și de data asta…

Câteva libelule zburau în jurul cadavrului lui Grand-Duc.

O greață îl cuprinse pe Marc. Un sentiment de panică îl năpădea. Trebuia totuși să se controleze. Nu-și permitea o criză de agorafobie, nu acum, nu aici…

Să sune la poliție?

Marc se gândi rapid. Intrase în casa lui Grand-Duc printr-o fereastră spartă, își lăsase amprentele. Nu era o idee bună. Mai cu seamă că polițaii aveau să-l ia la întrebări, să-l rețină la comisariatul din cartier, în cel mai bun caz doar pentru mai multe ore. Nu-și permitea așa ceva! Nu acum. Lylie avea nevoie de el. De îndată. Polițaii erau o idee proastă.

Ce să facă?

Privirea i se așternu peste cadavru. Nu știa o iotă despre autopsia medicală, dar i se părea evident că asasinatul era recent. Rigiditatea, mirosul, totul îi dădea de înțeles că hoitul nu lâncezise acolo decât de câteva ore. Marc se gândi din nou la ultimele cuvinte ale lui Grand-Duc din caiet. Sinuciderea lui anunțată. Ce legătură avea cu crima? Ce sfârșise prin a descoperi, pentru ce merita să fie redus la tăcere pentru totdeauna?

Mergând prin încăpere cu pași sacadați, Marc îndepărtă cu un gest agasat al mâinii o libelulă care-și agita zgomotos aripile pe sub nasul lui.

Nimic nu se potrivea. Grand-Duc fusese ucis în urmă cu câteva ore, nu acum trei zile, nu în seara aniversării lui Lylie. Privirea lui Marc cuprinse din nou salonul, biroul, șemineul, vivariul.

Trăia o scenă suprarealistă! Libelulele, una câte una, continuau să se trezească și să capete încredere. Zburau prin încăpere, se ciocneau de ferestre, atrase de ziua de-afară care străbătea obloanele ca niște săgeți de lumină.

Marc luă la rând camerele, vizită toate încăperile pentru a-și liniști conștiința. Nu remarcă nimic suspect, dar cercetarea lui metodică îi permise cel puțin să se calmeze, să-și regăsească un suflu aproape normal. Înaintă până la vestibul. Imediat, sângele i se iuți din nou prin vene, ca debitul unui fluviu în clipele ce urmează unei furtuni violente. Degetele, gâtul, tâmplele i se înroșiră. Peretele vestibulului era tapițat cu fotografii. Nazim Ozan, Lylie, Mont Terrible…

Încremeni îndeosebi în fața unei poze: a bunică-sii! Grand-Duc păstra la intrarea în casă o fotografie a lui Nicole. Era pe atunci mult mai tânără ca astăzi, avea pesemne cincizeci de ani, se afla pe plajă, în Dieppe. Inima tânărului bătea să-i sară din piept, amestec de mânie și de uluire. Marc nu păstra decât imaginea actuală a bunicii lui, o femeie de șaizeci și cinci de ani, ofilită de anii îndelungați de sacrificii. Aproape că nu-și amintea de femeia zâmbitoare, opulentă, chiar seducătoare.

Își întoarse privirea, sperând să-și calmeze tensiunea. Se sufoca, trebuia să iasă, repede. Angoasa, agorafobia… Criza, iminentă. Se gândi confuz că înainte de a pleca din casa lui Grand-Duc ar fi trebuit să facă un tur, să dea cu o cârpă peste toate obiectele pe care le atinsese, capacul vivariului, scaunul biroului, clanțele, fereastra… Dar nu avea chef, nici timp.

Trebuia să fugă, să părăsească aerul descompus al casei, să iasă din nou pe stradă.

De ce se putea teme? Nu el îl doborâse pe Grand-Duc. Detectivul murise de mai multe ore. În acel moment, tânărul era departe de rue de la Butte-aux-Cailles.

Marc trecu prin rama ferestrei, deja sorbind cu lăcomie aerul proaspăt.

Da, avea lucruri mai bune de făcut decât curățenia, avea o urgență.

S-o regăsească pe Lylie, înainte de orice.

Să-i telefoneze și bunică-sii, la Dieppe. Să înțeleagă. Să descopere de ce fusese asasinat Grand-Duc.

În această ultimă problemă, avea o idee. O idee în legătură directă cu următoarea lui destinație.

Era afară, mergea prin grădină.

Nu remarcă, în urma lui, zborul libelulelor către cele patru zări, prin fereastra deschisă.

Malvina se chirci și mai mult în habitaclul Roverului Mini. În oglinda retrovizoare

exterioară, distingea perfect silueta lui Marc Vitral. Se apropia. Tâmpitul, cu rucsacul în spinare, nu bănuia nimic. Mâna Malvinei se strecură sub scaunul șoferului, pipăi, prinse Mauserul L110. Încă vreo câțiva metri și va fi aproape. Ea îi va înfige țeava de oțel în burtă, el nu va avea de ales, îi va da rucsacul lui de tâmpit și testamentul scursurii de detectiv, pitit înăuntru.

Apoi, va mai vedea ea. Poate că se va mulțumi să-i explodeze un coi. Sau ambele… încă nu se hotărâse.

Mai că ajunseseră acolo…

Nu-i despărțeau decât zece metri.

Malvina își săltă capul, strângând revolverul. La capătul străzii, câțiva bătrâni sporovăiau în fața brutăriei. Puțin îi păsa de ei. Niște bășinoși, erau prea departe, n-ar pricepe o iotă. Întoarse capul către dreapta, spre trotuar. Nu se știe niciodată. Și-și întinse și mai mult gâtul.

În secunda următoare, încremeni.

Trei mucoși, de vreo trei-patru anișori, scoteau limba la ea, hlizindu-se! Căpățânile lor de pici o priveau prin geam, ca și când Malvina se juca de-a v-ați ascunselea, înghesuită între volan și scaunul șoferului. Cucu. Te-am văzut…

O institutoare mică și drăguță foc se ivi, luându-i cu sine pe cei trei păcălici. De data asta Malvina se ridică de tot.

Tâmpiții de țânci!

Toată grupa de grădiniță defila acum pe trotuar, cel puțin treizeci de copii, mergând la cantină, în parcul de joacă din față sau oriunde.

Marc Vitral, în secunda următoare, își încrucișă politicos pașii cu grupa mijlocie a grădiniței Sainte-Anne, zâmbi cuminte institutoarei și se îndepărtă rapid, pierdut în gânduri, fără ca măcar să-și lase privirea să treacă peste Roverul Mini parcat de-a lungul trotuarului.

— Alo, bunico? Sunt Malvina. L-am ratat, bunico…

— Cum adică l-ai ratat?! Pe Marc Vitral? Vrei să spui că ai tras în el…

— Nu… Nici măcar n-am avut timp.

Malvina de Carville simți suspinul de ușurare al bunică-sii.

— Bine, Malvina. Ce face, pentru moment?

— Se îndepărtează. Pleacă din nou. Către metrou, aș spune. Vrei să-l urmăresc?

— Stai pe loc, Malvina…

— Dar…

Bunică-sa își pierduse mințile. Să stea pe loc?

— …dar, bunico? Dar caietul lui Grand-Duc?

— Stai pe loc, îți zic!

— Dar…

Malvina știa că încă avea cum să alerge după el, cu Mauserul în pumn, să-l înghesuie pe culoarul metroului, să-i smulgă rucsacul, să-l arunce sub roțile trenului…

— Întoarce-te, Malvina. Întoarce-te la Roseraie. Va fi mai bine…

— Încă pot pune mâna pe el, bunico… Te asigur…

Vocea bunică-sii deveni în același timp blândă și fermă, ca atunci când, seara, aplecată peste pătuțul ei, îi citea din Biblie.

— Malvina, ascultă-mă. Vitral a început cu siguranță caietul lui Grand-Duc. Prima lui reacție a fost foarte logică, s-a repezit acasă la detectiv. Probabil a dat peste cadavru. Fără doar și poate, cea de-a doua reacție a lui va fi la fel de previzibilă…

Malvina nu o mai urmărea. Unde voia să ajungă bunică-sa?

— Te poți întoarce acasă, Malvina. Marc Vitral va veni drept la noi, la Coupvray, la Roseraie.

Malvina se enervă pe ea însăși, din pricina stupidității ei.

Un punctuleț negru creștea în oglinda retrovizoare, apărând, dispărând, jucându-se cu nervii ei. După încă vreo câteva volute, libelula drăguță roșie-aurie se așează pe capota albastră a Roverului Mini.

19

2 octombrie 1998, ora 11.31

Marc se opri, să facă o pauză. Se sprijini de rampa cromată care despărțea în două scara abruptă ce cobora spre bulevardul Blanqui. Oțelul rece îi îngheță mâna.

Marc își avea itinerariul în cap. Metrou, linia 6. Schimbare de magistrală la stația Nation. Apoi linia A4 a metroului spre suburbii, în direcția Marne-la-Vallée. Ieșire la Val-d'Europe, cu o stație înainte de capătul de linie. Peste cel mult o oră va fi la Coupvray. Nu-i va veni greu să găsească adresa exactă a familiei de Carville, telefonându-i lui Jennifer, colega lui care din fericire era de serviciu în ziua aceea, la fel cum făcuse pentru cea a lui Grand-Duc.

Nu era nevoie să-i anunțe pe alde Carville de sosirea lui, cu siguranță va găsi pe cineva care să-i răspundă la întrebări, probabil că bunicul din scaunul cu rotile și regina-mamă în castelul ei nu-și părăseau prea des proprietatea… Nici măcar pentru a face cumpărături… Plăteau pe alții pentru așa ceva. Și pentru așa ceva.

Marc surâse ca pentru sine. Avea să-i ia pe nepregătite! La urma urmei, de-acum înainte, el și familia de Carville aveau același scop: să dovedească faptul că Lylie nu era sora lui, că sângele neamului Vitral nu curgea prin venele ei… Existau cu siguranță premisele unei înțelegeri între ei, pe care le puteau găsi.

O înțelegere între ei…

Marc tremură, gândindu-se din nou la cadavrul lui Grand-Duc.

Își scoase telefonul mobil. Cum își promisese, trebuia să telefoneze la Dieppe.

Încă odată dădu peste un robot telefonic!

De mai multă vreme îi spunea bunică-sii pe nume, „Nicole". Era modul lui personal de rezolvare a ezitării care-i perturbase primii zece ani de viață: să-i zică „mama" sau „bunico"?

— Nicole? Sunt Marc. Ai vești despre Lylie? Proaspete, vreau să spun, din dimineața asta, după nouă? Sună-mă înapoi, e foarte important.

Făcu o pauză, apoi reluă:

— De fapt, Nicole, chiar dacă n-am nicio amintire de atunci, erai foarte frumoasă când aveai cincizeci de ani! Te pup.

Mâna stângă a lui Marc se crispă pe metalul rampei reci, ca pentru a-și lipi palma de el și a-și lăsa fâșii de carne când o va desprinde. Degetele celeilalte mâini îi dansară pe tastele telefonului.

Telefonul sună de șapte ori.

— Lylie. Unde naiba ești? Răspunde! Răspunde-mi! Nu pleca. Tocmai am fost acasă la Grand-Duc. Nu s-a sinucis. Este… A… A găsit ceva, voi putea găsi și eu același lucru. Îl voi găsi. Sună-mă.

Intră în stația de metrou. Peroanele erau aproape goale la ora aceea. Marc abia avu vreme să-și piardă privirea în peisajul misterios al unui afiș uriaș de cealaltă parte a șinelor, care te îmbia la călătorii în Emirate. Garnitura de metrou țâșni în secundele

următoare și se împotmoli în nisipul de aur, chiar în fața palatului oriental, sub stelele din O mie și una de nopți.

Opt stații, între Corvisart și Nation.

Jurnalul lui Crédule Grand-Duc

M-am angajat deci la o investigație lungă de optsprezece ani! Vă închipuiți? De optsprezece ani povestea asta mi se lipește de neuroni, ca un bulgăraș de creier roz, mestecat și remestecat, până ce-și pierde gustul. Aveți grijă, voi care citiți aceste pagini, ca bulgărașul de creier roz să nu se lipească de propriile voastre gânduri, malaxat de propria-vă imaginație, alungit de logica voastră. Fără contenire.

Primele zile, primele luni de investigație au fost teribil de provocatoare. Chiar dacă aveam optsprezece ani înaintea mea, mă simțeam locuit de un sentiment de urgență. Înghițiserăm toate piesele din dosarul de instrumentare a cazului, sute de pagini, în mai puțin de cincisprezece zile. În primele două luni, am interogat mai multe zeci de martori, printre care pompierii care interveniseră pe Mont Terrible, întreg personalul din centrul spitalicesc Belfort-Montbéliard, doctorul Morange, apropiații familiei de Carville, apropiații familiei Vitral, polițaii, comisarul Vatelier, avocații, Leguerne și ceilalți, cei doi judecători, Le Drian și Weber, și trec peste atâția alții…

Nu mai dormeam, munceam câte cincisprezece ore pe zi, mă trezeam și mă sculam cu gândul la caz, ca și când ardea să rezolv povestea cât mai repede cu putință, ca și când ardea să mă arăt plin de zel față de patroana mea, încât ea să fie mulțumită de mine, să-mi asigure contractul pe viață… Să-mi fidelizez clienta, cum ar spune un băcan.

În realitate, nu-mi făceam niciun calcul. Cazul mă fascina, eram convins că aveam să descopăr ceva nou, un indiciu pe care toată lumea îl trecuse cu vederea. Îngrămădeam note peste note, fotografii, ore de înregistrări… O muncă de țicnit… Habar n-aveam pe vremea aceea că îmi construiam, cu meticulozitate, temeliile nevrozei.

După câteva săptămâni de analiză a tuturor pieselor din dosar, mi-am făurit o primă convingere. La vremea aceea, credeam că e o idee genială.

Brățărica!

Afurisita de brățărică din aur pe care Lyse-Rose de Carville o purta pesemne în avion, oferită de bunicul ei. Bijuteria care făcuse să basculeze certitudinea judecătorului Weber, grăuntele de nisip din balanța justiției, arma fatală a familiei Vitral și a avocatului Leguerne. Dobândiserăm certitudinea că arma fatală era o lamă cu două tăișuri. Fără brățărică, totul ducea la concluzia că fetița scăpată ca prin minune era Émilie Vitral… Dar dacă bebelușa aruncată din avion era Lyse-Rose, nimic nu ne împiedica să credem că brățărica fină se putuse rupe la impact. Pornind de acolo, dacă era găsită brățărica, pe undeva prin preajma avionului… Atunci, totul se inversa. Avea să fie dovada irefutabilă că Lyse-Rose era cea care scăpase ca prin minune!

Sunt un răbdător, un maniac, un încăpățânat. Pot fi obsesiv în munca mea, vă asigur. Chiar dacă polițaii cercetaseră cu mare atenție tot ce se afla în jurul avionului Airbus calcinat, pe Mont Terrible, timp de ore întregi, am luat operațiunea de la capăt, înarmat

cu un detector de metale cât o tigaie, am petrecut șaptesprezece zile pe Mont Terrible, la sfârșitul lui august 1981, cercetând pădurea, centimetru cu centimetru… Era viscol în seara prăbușirii. Brățărica putea să fi căzut în zăpadă, să se fi înfundat în pământul noroios… Un polițai însărcinat cu o astfel de căutare după accident, cu degetele înghețate, cu picioarele bocnă, nu avea să se omoare cu munca.

Eu, da.

Degeaba!

Vă scutesc de inventarul cutiilor de bere, de suc, al monedelor, al deșeurilor ordinare pe care le-am dezgropat… Dintr-odată, tipul care se ocupa cu întreținerea Parcului Natural din departamentul Haut-Jura mă privea cu ochi buni! Grégory Morez. Un flăcău chipeș și nebărbierit, cu ochi de câine-lup, cu fața bronzată de parcă o ardea pe Kilimanjaro la fiecare sfârșit de săptămână înainte de a se întoarce acasă… Am sfârșit prin a ne simpatiza…

Trei saci de gunoi menajer de toate genurile coborâte de pe munte, dar nici cea mai mică brățărică!

Nu eram cu adevărat dezamăgit, ca să fiu sincer. Doar mirosiserăm ceva și, v-am spus deja, sunt genul de persoană încăpățânată. Mă supuneam ordinelor lui Mathilde de Carville, îmi convenea, „să nu neglijez nicio pistă”, să avansez pas cu pas. Pe îndelete.

Veritabila mea certitudine era cu totul alta.

Dacă, în noaptea dramei, brățărica picase într-adevăr undeva lângă bebelușa scăpată ca prin minune, cineva ar fi putut-o găsi, un pompier, un polițai, un infirmier, și ar fi putut-o băga în buzunar, pur și simplu… Sau vreun tip de prin partea locului se întorsese să scotocească, după ce se răcise carlinga… Era o bijuterie din aur masiv, evaluată la vremea aceea la exact unsprezece mii cinci sute șaizeci de franci, factura stătea mărturie în acest sens. Era ștanțată de Tournaire, din Piața Vendôme. Un astfel de obiect putea stârni lăcomia oricui. Scenariul tipic, hoitarii care se servesc din rămășițele unui naufragiu, mai ales că nimeni nu-și putea da seama de importanța pe care avea s-o dobândească, în cele ce-au urmat, afurisita de bijuterie…

Ideea mea era foarte simplă, chiar de bază: să inund regiunea cu anunțuri de mică publicitate. Recompensă zdravănă pentru cel care ne-ar aduce faimosul breloc. Trebuia ca recompensa să depășească din plin valoarea bunului… în bună înțelegere cu Mathilde de Carville, prevăzuserăm creșterea treptată a mărimii momelii. Începuserăm liniștit cu douăzeci de mii de franci… Un astfel de pescuit cerea răbdare, timp, îndemânare, înainte ca peștele să muște. Eram încrezător… Dacă brățărica ar fi fost găsită, dacă ea dormea într-un sertar, ascunsă cu pizmă de un hoț de ocazie, așa cum păstrează Gollum inelul lui Frodo, într-o zi sau alta ar reapărea la lumină, un indice s-ar potrivi.

Aveam dreptate. Cel puțin asupra acestui punct aveam dreptate.

Cealaltă ocupație de căpătâi a primelor șase luni de investigație a fost ceea ce numesc, de atunci, vacanțele mele turcești. Pesemne am petrecut, în total, aproape treizeci de luni în Turcia. Cele mai multe în primii cinci ani.

Îl aveam alături de mine pe Nazim Ozan, acceptase de îndată să mă secondeze în investigație. La vremea aceea, lucra cu ziua pe șantiere, mai mult sau mai puțin la negru.

Și el se apropia de cincizeci de ani; joaca de-a mercenarii în zonele fierbinți ale planetei, înconjurat de kamikaze fanatici, nu-i mai convenea nici lui. Dar mai era ceva: își întâlnise dragostea. Trăia la Paris cu o femeie cam grăsuță, dar drăguță foc, de origine turcă, la fel ca el, Ayla. Veți înțelege de ce erau de nedespărțit… Ayla era mai degrabă genul de femeie autoritară, geloasă ca un tigru, și trebuia să negociez ore întregi de fiecare dată când aveam nevoie să-l iau cu mine pe Nazim în Turcia. Odată ce ajungeam acolo, trebuia ca el să-i telefoneze zilnic… Cred că Ayla n-a înțeles niciodată nimic din povestea asta cu investigația, ba, mai rău, mi se pare că nu ne-a crezut niciodată… Dar nu mi-a purtat pică, ba chiar a insistat să le fiu martor la cununie, în iunie 1985…

În pofida lui Ayla, cel mai adesea îl târâm pe Nazim după mine în Turcia, unde îmi servea de interpret. La Istanbul, mă cazam întotdeauna la hotelul Askoç;, pe Cornul de Aur, aproape de Podul Galata. Nazim, însă, dormea la niște veri de-ai lui Ayla, la Eyüp, într-o mahala a Istanbulului. N-avea de ales! Ne întâlneam într-un bar, chiar în fața hotelului, în cafeneaua Dez Anj, pe Ayhan Işik Sokak. Nazim profita pentru a da de dușcă rachiu după rachiu și încerca să mă inițieze în tainele narghilelei.

Vacanțe turcești, cum spuneam.

De tot râsul! Trebuie să vă mărturisesc, cred că am fost întotdeauna puțin cam cinic în privința artelor și tradițiilor lumii, a exotismului, a dezrădăcinării, genul acela de clișee. Un soi de rasism, dacă vreți, dar un rasism fără exclusivitate, fără o țintă anume, un soi de scepticism global referitor la rasa umană, fără îndoială moștenit din fosta mea meserie de mercenar, de gunoier însărcinat cu golirea coșurilor de gunoi ale lumii; de băcan al pulberăriilor, dacă preferați.

Viața în Turcia a început să-mi iasă pe ochi, pe nas și pe urechi după mai puțin de o săptămână. Chemarea la rugăciune necontenită din minarete, bazarul permanent de pe străzi, în care se vindea orice, femeile cu feregea, târfele, ceaiul, aroma mirodeniilor, taxiurile care abia se târâie, ambuteiajele continue, până pe Bosfor… Totul! Mustața lui Nazim era singurul lucru pe care-l suportam, până la urmă.

Bun, îmi dau seama că nu aveți mare respect pentru antropologia mea de bazar. Nu despre asta e vorba, aveți dreptate. Am amintit-o doar pentru a relativiza dimensiunea de „vacanțe mediteraneene” a cazului. Mă refugiam în muncă. Nu vă mint. Cel puțin în primele luni, împreună cu Nazim, am investigat ca niște nebuni!

Am petrecut ore întregi luând la întrebări negustorii din Marele Bazar pentru a da de urma celui care ar fi putut să vândă faimoasele hăinuțe purtate de bebelușa scăpată ca prin minune. Un body de bumbac, o rochiță albă cu flori portocalii, un pulover tricotat de lână bej… Vă puteți închipui? Marele Bazar din Istanbul, cea mai mare galerie comercială din lume, cincizeci și opt de alei interioare, patru mii de prăvălii… Aproape toți vânzătorii o rupeau pe englezește, pe franțuzește, încercau să se lipsească de traducerea lui Nazim, mi se adresau direct mie, ca și când drapelul tricolor mi-ar fi fost imprimat în filigran pe frunte:

„Un bebeluș, frățioare? Cauți hăinuțe pentru bebelușul tău? Am tot ce cauți. Fată sau băiat, odorul tău? Spune-mi, tu cât ai da...”

Patru mii de prăvălii, credeți-mă! De două sau trei ori mai mulți vânzători, care reperau

fraierul occidental de la cincizeci de metri. Dar m-am ținut tare. Până la capăt. Am petrecut peste zece zile străbătând în lung și-n lat labirintul comercial cu tavan de mozaic aurit. La final, am trecut în revistă nouăsprezece prăvălii în care se vindea acel body de bumbac, rochița albă și puloverul de lână, toate trei articolele în același timp, exact aceleași… dar niciun vânzător nu-și amintea să fi vândut toate trei articolele împreună unei familii de occidentali.

Osteneală pierdută.

Fundătura din capătul labirintului.

Rămânea așadar să aflu mai multe despre Lyse-Rose și despre părinții ei, Alexandre și Véronique de Carville. Ancheta oficială, pentru identificarea lui Lyse-Rose, nu se baza decât pe două aspecte: fotografia cu spatele, primită de bunicii Carville, și mărturia Malvinei. Trebuia prin urmare să luăm totul de la zero, în Turcia, pe coastă, în reședința lor din Ceyhan. Afișam un optimism rezonabil. În trei luni de viață, micuța Lyse-Rose ar fi trebuit să întâlnească multă lume!

M-am dezumflat rapid.

Alexandre și Véronique de Carville nu erau, în aparență, prea sociabili, nefiind câtuși de puțin fani ai băilor de mulțime exotice și ai contactelor fraterne cu populația indigenă. Mai degrabă genul care rămân rupți de lume în vila lor albă, cu vedere la Mediterana. Dispuneau chiar de o mică plajă privată!

În fine, mai ales Véronique întreținea mănăstirea. Alexandre lucra la Istanbul aproape toată săptămâna. Desigur, primeau acasă, din când în când, prieteni, colegi, francezi… Dar asta înainte de Lyse-Rose! La nașterea bebelușei, Véronique limitase petrecerile mondene. Prin diverse verificări încrucișate, am putut da de urma a șapte persoane, două perechi de prieteni și trei clienți ai întreprinderii familiei de Carville, care fuseseră invitate în vila din Ceyhan după ce se născuse Lyse-Rose. De fiecare dată, Lyse-Rose dormea, iar invitații nu-și aminteau decât de un boț de carne abia ieșit din scutecele care se ridicau la intervale regulate, în ritmul respirației. Doar un client, un olandez, o văzuse pe Lyse-Rose trezită din somn… Preț de câteva clipe. Véronique s-a retras ca să-i dea sân, nu avea s-o facă în fața industriașului olandez, care a continuat să-și dea rachiul de dușcă în curtea interioară, în timp ce-și semna contractele cu Alexandre. Delicatul director comercial al filialei turcești a firmei Shell, de a cărui urmă am dat în cele din urmă, mi-a precizat că ar fi la fel de incapabil să recunoască chipul lui Lyse-Rose ca țâțele maică-sii…

La Bakirköy, maternitatea din Istanbul unde născuse Véronique de Carville, peste treizeci de bebeluși veneau pe lume în fiecare săptămână… Era o clinică privată de ultima fiță, unde am fost primit cu o deferență remarcabilă. Pediatrul, singurul care se ocupase de Lyse-Rose, o examinase de vreo trei ori și mi-a spus că zilnic îi treceau prin fața ochilor peste douăzeci de nou-născuți… Mi-a extras dintr-un registru informațiile notate la nașterea lui Lyse-Rose. Greutatea: trei kile două sute cincizeci; lungimea: patruzeci și nouă de centimetri.

Copilul a plâns? Da.

Avea ochii deschiși? Da.

În afară de asta? Nimic.
Semne particulare? Mister.
Iarăși fundătură!

Pesemne că Véronique de Carville se plictisea regește în vila ei! De la bun început, a avut un minimum de personal la dispoziție. Am reușit să identific doar un grădinar, cam în vârstă, cam prea miop după gustul meu, care o întâlnise pe Lyse-Rose sub palmieri, la sfârșitul unei după-amiezi… adăpostită bine sub o plasă deasă împotriva țânțarilor! Nimic de scos de aici decât o vagă descriere, și mai puțin fiabilă decât afirmațiile delirante ale Malvinei.

Nu vă voi face aici lista detaliată a mărturiilor cu veridicitate minimă, vagi, de nefolosit, pe care le-am acumulat în decursul acelor luni. Să nu neglijez nicio pistă, spusese Mathilde de Carville. Mă supuneam, fascinat; la urma urmei, era suficientă o mărturie, una singură, pentru a-l apuca pe Dumnezeu de-un picior.

La aeroportul Atatürk din Istanbul, o stewardesă își amintea, înainte de plecarea avionului Airbus cu destinația Paris, în acel 22 decembrie, că drăgălise de trei ori un bebeluș, gâdilându-l pe bărbie.

— Un singur bebeluș, nu doi?

— Nu, unul singur.

Cel puțin așa credea, nu era sigură. Nici în privința zilei, nici a zborului. Dar măcar de un bebeluș tot își amintea, asta da…

Afurisita aia de stewardesă îmi strecurase o altă îndoială în creierul meu vraiște.

Un singur bebeluș în avion?

La urma urmei, cine putea ști cu certitudine cine se îmbarcase cu adevărat în avionul Airbus, în seara aceea? Se cunoștea cu precizie lista pasagerilor, dar dacă unul dintre ei, în ultima clipă, nu urcase la bord? Un bebeluș, de pildă. Lyse-Rose, de ce nu? O întârziere, un obstacol de ultim minut, o suceală de-a maică-sii, o răpire, un complot, orice născocire care mi-ar îngădui să cred că Lyse-Rose nu se afla în avionul Airbus 5403, ci trăia încă, undeva prin Turcia… Sau altundeva!

Ipoteză complet nebunească!

Putea fi chiar răsturnată… Nu era straniu, în fond, că aveam atât de puține elemente tangibile despre Lyse-Rose, o bebelușă de trei luni? Atât de puține mărturii, nicio cunoștință care s-o fi alintat-o, nicio jucărică de pluș de strâns în brațe, nicio fotografie. Nimic, sau aproape. Ca și când bebelușul n-ar fi existat niciodată sau, mai precis, ca și când s-ar fi vrut ascunderea lui…

Tot răsucindu-mi astfel de elemente în cap, deveneam complet paranoic. Dacă Lyse-Rose nu urcase în avion, poate că murise înainte! Un accident domestic? O boală incurabilă la naștere? O crimă? Alexandre și Véronique de Carville duseseră secretul cu ei, dincolo de moarte.

Doar Malvina poate că știa. Și de aceea își pierduse mințile.

Toate aceste ipoteze îl făceau să râdă în hohote pe Nazim când le ticluiam în fața lui,

la cafeneaua Dez Anj. Își muia mustața în rachiu.

— O crimă? O iei complet razna, Crédoule!

Mă readucea cu picioarele pe pământ, între două fumuri de narghilea, nu băga mâna-n foc decât pentru indicii materiale, concrete. Ceva palpabil.

— La urma urmei, Crédoule, n-a rămas întemnițată trei luni fetița ta, o fi ieșit și ea pe stradă, iar dacă am dreptate, cineva, un trecător, un turist, a văzut-o, a fotografiat-o, a filmat-o, din întâmplare… Nu se știe niciodată.

— Ce vrei să spui, exact?

— Nu știu. Tu ai parale. Dă anunțuri la mica publicitate, cam peste tot în Turcia, în ziare, cu fotografia fetiței salvate, cea publicată în L'Est républicain. Vei vedea.

Nazim avea dreptate! Era o idee genială… Am potopit presa din Turcia cu anunțuri explicite despre ce căutam și ce ofeream în schimb, o veritabilă avere în lire turcești.

În 27 martie 1982, îmi voi aminti mereu de această dată, dimineața devreme, o scrisoare mă aștepta în cutia camerei mele de la recepția hotelului Askoç. Un tip venise direct s-o aducă. Scrisoarea era laconică, un nume, Ünal Serkan. Un număr de telefon… Dar, mai ales, fotocopia unei fotografii.

Am traversat Ayhan Işik Sokak ca un nebun în mijlocul fluxului de mașini. Nazim mă aștepta deja, la cafeneaua Dez Anj.

— Vreo problemă, Crédoule?

I-am îndesat fotografia între degetele sale groase și păroase. Ochii lui au privit-o țintă. S-a uitat cu atenție la fotografie, ca mine cu câteva minute mai devreme.

O scenă de plajă.

În prim-plan, o fată brunetă, bronzată, perfect proporționată, poza numai zâmbet într-un bikini nu foarte sexy. Model turcesc, în plan secundar, se recunoșteau colinele din Ceyhan și, în leagănul lor de verdeață, zidurile vilei familiei de Carville.

Între cele două planuri, pe plajă, la câțiva metri în spatele fetei în costum de baie, pe o cuvertură, alături de o femeie căreia i se distingeau doar picioarele, era lungit un bebeluș. Un bebeluș de câteva săptămâni. Nazim a rămas cu gura căscată. Aproape că i-a căzut fotografia din mâini.

Bebelușul era Lylie, Libelula, fetița salvată ca prin minune de pe Mont Terrible, nu încăpea nicio îndoială. Aceiași ochi, același chip…

Pascal și Stéphanie Vitral, în timpul șederii lor în Turcia, nu fuseseră niciodată la Ceyhan, nici măcar nu ajunseseră la mai puțin de două sute de kilometri. Nu exista nicio îndoială cu putință, aveam în față dovada, în sfârșit. Câștigaserăm!

Bebelușa scăpată ca prin minune din zăpada de pe Mont Terrible era Lyse-Rose de Carville.

Aș fi plâns de bucurie. Mustața groasă a lui Nazim îmi zâmbea liniștitoare, înțelesese și el. Fericit ca un copil.

2 octombrie 1998, ora 11.44

Un bip, unul singur. Aproape imposibil de auzit în vacarmul subteran.

Nu era sunetul de apel pe telefonul mobil, ci indica primirea unui mesaj în mesageria vocală. Un apel ratat.

Degetele lui Marc tremurară până la buzunar.

20

2 octombrie 1998, ora 11.42

Ayla Ozan tăia mașinal carnea de oaie friptă care cădea pe inox în lamele fine. Ayla se gândea la altceva. Ceea ce n-o întârzia în muncă, dimpotrivă, era chiar mai eficientă în pregătirea kebapurilor când se lăsa în voia gândurilor decât atunci când își risipea timpul pălăvrăgind, glumind cu clienții.

Coada începea să se lungească, la fel ca-n fiecare zi înainte de prânz. Fast-foodul ei din bulevardul Raspail își avea obișnuiții săi.

Ayla nu o arăta, dar era neliniștită. Groaznic de neliniștită. De două zile, Nazim nu-i mai dăduse nicio veste. Nu era genul lui! Cuțitul-feliator continua să radă carnea, într-o ploaie fină. Ayla se închipuia dând cu briciul peste ceafa, gâtul, tâmplele lui Nazim. Adora s-o facă pe frizerița pentru uriașul ei. Mâna lui Ayla îi tremura puțin; niciodată însă când îl bărbierea pe Nazim.

Nu-i stătea în fire să se teamă. Văzuse multe când fugise din Turcia la Paris cu tatăl ei, după lovitura de stat din 12 septembrie 1982. La vremea aceea tatăl ei era unul dintre principalii responsabili ai Demokratik Sol Parti, Partidul Democratic de Stânga, abia dacă scăpaseră de militari… Treizeci de mii de arestări în câteva zile! Aproape toată familia ei se trezise după gratii.

Sosise în Paris fără bagaje, fără prieteni, fără nimic… Avea treizeci și opt de ani, aproape că nu vorbea deloc franțuzește și nu avea nicio diplomă.

Supraviețuise! Întotdeauna supraviețuiești, dacă vrei cu adevărat.

Deschisese, pe bulevardul Raspail, unul din primele fast-fooduri cu kebap din Paris. Pe vremea aceea, niciun francez nu poftea la carne friptă, așa, în aer liber, în văzul lumii, printre muște, cu toată poluarea din oraș. Îi servea pe turci, pe greci, pe libanezi, pe iugoslavi… Așa îl întâlnise pe Nazim.

Revenea în fiecare zi la amiază. N-avea cum să-i rateze mustața! Îi luase aproape un an, exact trei sute șase prânzuri, Ayla ținuse socoteala, până s-o scoată în oraș… într-un restaurant turcesc, dar șic, pe rue d`Alésia. De atunci, nu se mai despărțiseră niciodată, sau aproape.

Căsătoriți pe viață.

Ayla tremură, fără să vrea.

Nedespărțiți, sau aproape.

Doar afurisitele de șederi în Turcia, împreună cu Grand-Duc, pentru nenorocita aia de poveste a odraslei de bogătani care murise într-un accident de avion. Investigația aceea privată de miliardari, înșfăcă trei kebapuri înfășurate în hârtie de staniol fierbinte și strigă:

— Numărul unsprezece! Numărul doisprezece! Numărul treisprezece!

Clienții ridicau mâna, ca la școală, ca la Securitatea Socială. Fiecare cu numărul lui de ordine. Ayla nu avea patru mâini, nu putea lucra mai repede. Aruncă un săculeț de cartofi pai congelați în uleiul încins.

Crezuse totuși că poveștile cu pricina se terminaseră. Datorită restaurantului, în fine,

dacă putea fi numit restaurant, pusese bani deoparte, puțin câte puțin, prânz după prânz. O sumă frumușică, la urma urmei.

Acum, nu mai era la vârsta să care saci cu carne, să-și pârlească mâinile la flacăra pentru friptură. Visa să se întoarcă în Turcia cu Nazim, să-și reîntâlnească familia, verii. Aproape că avea cu ce, își făcuse și refăcuse socotelile, pusese ochii pe o căscioară de renovat, pe coastă, aproape de Antiohia, un chilipir. Acolo vremea era mereu frumoasă. Ea și Nazim aveau încă mulți ani de trăit! Cei mai frumoși.

Oare ce făcea acum, măgarul? În ce plan cu șanse mari de a da greș se mai lăsase atras de Grand-Duc?

Încă trei hârtii de staniol. Ayla le ambală ca pe niște cadouri din argint.

Numărul paisprezece. Numărul cincisprezece. Numărul șaisprezece…

„Pentru ultima oară", îi spusese Nazim. „Ultima oară pe bune!" Era din nou foarte însuflețit când îl sunase Crédule, în urmă cu două zile. Lui Nazim îi străluceau ochii ca unui copil. Ayla îl iubea așa demult când făcea ochi de copil. O luase în brațe, o ridicase ca pe o pană. Nazim era singurul care ar fi putut-o face.

„Vom fi bogați, Ayla. Doar un ultim caz de rezolvat și vom fi bogați!"

Bogați? Lui Ayla nu-i păsa. Erau deja, aproape destul de bogați pentru casa din Antiohia.

„Un ultim caz? Promiți?"

Mâinile lui Ayla tremurau. Cuțitul-feliator își devia cursa rectilinie peste carne, făcând frecăței, o pastă de nemâncat…

Cu cât se gândea mai mult, cu atât tot ce se întâmpla o înspăimânta. Tăcerea asta. Absența bruscă de vești. Chiar când pleca în Turcia, Nazim telefona în fiecare zi. Și Crédule, care nici el nu răspundea. Nu era nimeni la el acasă. Ayla încerca să-l sune de două zile. Da, cu cât se gândea mai mult, cu atât mai puțin izbutea să suporte minutele care se scurgeau. Presimțea ceva rău. De n-ar fi fost acei ultimi clienți, ar fi alergat ca o nebună pe rue de la Butte-aux-Cailles, acasă la Grand-Duc. Asta va face, de îndată ce va închide fast-foodul.

Numărul șaptesprezece. Numărul optsprezece…

Știa bine că Nazim al ei nu era un înger. Ba chiar îi mărturisise fapte îngrozitoare, în toți anii în care făcuseră dragoste, când ea îl lăsa să-și frece mustața de toate ungherele corpului ei, izbucnind în râs, tremurând toată pentru că o gâdila cu firele lui de păr poznașe, pe sâni, pe coapse, pe sex… Apoi, după ce Nazim își dădea drumul, îi spunea tot. Nu se putea abține. Nu-i ascundea nimic, niciodată. Ea cunoștea numele, locurile, știa unde Nazim ascundea dovezile. Era asigurarea lui de viață! O investigație de miliardari… Era mai bine să-și ia măsuri de precauție: când banul curge prea ușor, chiar pentru multă vreme, vine cu siguranță o zi în care ți se cere să dai socoteală.

Și din această cauză voia să plece în Antiohia. Pentru ca Nazim să-și lase toate poveștile în urmă, la Paris.

Numărul nouăsprezece.

Oftă. Nu, Nazim nu era ușă de biserică. Fără ea, el nu era în stare să ia deciziile bune. Să aleagă. Între bine și rău.

21

2 octombrie 1998, ora 11.45

Metroul încetini sosind în stația Place d'Italie, spintecând întunecimea cu mii de scântei artificiale. Marc apucă telefonul mobil cu o febrilitate aproape incontrolabilă și-l lipi de ureche.

„Marc, ești incorigibil, îți ceruserăm să nu mă suni, să nu cauți să iei legătura cu mine, să nu încerci să dai de mine. Ți-am spus, alaltăieri am luat o hotărâre importantă. Mi-a fost foarte greu, am șovăit, dar am luat-o, singură. Nu ai înțelege ce voi face. Mai degrabă n-ai accepta. Îți cunosc sentimentele, Marc, bunele tale sentimente. Nu mi-o lua în nume de rău, dimpotrivă, este un compliment pentru mine faptul că vorbesc despre „bunele tale sentimente". Și despre simțul tău moral. Despre devotamentul tău. Știu că ai fi gata să accepți orice, să ierți orice, dacă ți-aș cere-o. Dar nu vreau să ți-o cer. Nu te mințeam în scrisoarea mea, Marc, când îți vorbeam de o călătorie. Marea călătorie va fi mâine, marea călătorie fără întoarcere. Nimeni n-o poate opri acum… Asta este. Ai grijă de tine."

Marc simți cum i se taie picioarele ascultând mesajul. Îi venea să dea cu telefonul de peretele vagonului. N-avea semnal decât cu intermitențe sub pământ. O stație din două, și nici atunci.

Lylie îl sunase…

Lipsă rețea! Culmea! Intrase mesageria vocală!

Telefonul îi aluneca între mâinile umede, ca o bucată de săpun umezit. Marc tremura. Ce voise să spună Lylie?

„Marea călătorie va fi mâine…"

„Marea călătorie fără întoarcere…"

„Nimeni n-o poate opri acum…"

Și dacă?

Lui Marc îi era greu să ia în calcul o asemenea ipoteză.

Atât de sumbră, de macabră.

Nu Lylie!

Totuși, cu cât se gândea mai mult, cu atât ceea ce ghicea printre rânduri i se limpezea.

Marea călătorie fără întoarcere…

Dobândise o siguranță sinistră acum.

Avionul de jucărie. Decizia luată, în ziua în care împlinise optsprezece ani.

Totul se lega.

Lylie hotărâse să isprăvească odată cu îndoielile, cu obsesiile, cu trecutul ei.

Lylie se hotărâse să-și pună capăt zilelor.

Mâine.

Lângă lac, Lylie aruncă în coșul de gunoi kebapul înfășurat în hârtie de staniol. Aproape că nu se atinsese de el. Nu-i era foame.

Se apropie de apă. Găsea că parcul Montsouris, chipurile cel mai mare din Paris, era

mai ales cel mai sinistru. Cel puțin în octombrie… Cu apa aceea rece, posomorâtă și murdară, cu arborii lui golași ca o armată de schelete, cu priveliștea aceea către avenue Reille și clădirile cenușii de toate înălțimile, ca un gard viu din beton, tuns aiurea…

Rațele de prin partea locului se cărăbăniseră de multă vreme, iar amanții de piatră, imobili, tremurând pe soclul lor de marmură, dădeau impresia că nu-și doresc decât un lucru: să se îmbrace și s-o șteargă și ei.

Lylie continuă să meargă de-a lungul aleii de lângă lac. Curios, gândi ea, cum se pot transforma locurile în funcție de dispoziția fiecăruia. Ca și când ar ghici, instinctiv, ce are omul în cap și l-ar însoți. Ca și când copacii înțeleseseră că fata o ducea rău și deveniseră atunci discreți, chirciți, pierzându-și frunzele din solidaritate, din milă pentru ea. Ca și când soarele se ascunsese și el, din pudoare, rușinându-se să strălucească peste un parc prin care rătăcea o fată în lacrimi.

Lylie își închisese din nou telefonul. Cu câteva minute mai devreme cedase, îl sunase pe Marc, care-i lăsase atâtea mesaje, probabil era atât de îngrijorat, Lylie îi datora asta. Fusese o ușurare pentru ea să dea peste mesageria vocală. Nu trebuise să-i înfrunte întrebările. De parcă cea mai modernă tehnologie, cu undele care legau între ele miile de telefoane fără fir, percepuse și ea, instinctiv, că fata nu dorea cu adevărat să comunice.

Lylie se întoarse către aleea cu stelă și se așeză pe o bancă. Râsete de copii, în părculețul pentru joacă, îi atrăseseră privirea, fără să vrea.

Doi copii cam de doi ani se jucau, supravegheați când și când de mama lor, așezată, cu ochii într-o carte din colecția de buzunar, albastră cu alb.

Gemene. Fetițele purtau aceiași pantaloni bej, aceeași vestă roșie cu nasturi în față și erau încălțate cu același fel de pantofi Kickers.

Imposibil să le deosebești una de cealaltă!

Totuși, de fiecare dată când mama lor își ridica ochii, venea cu o recomandare precisă: „Juliette, rămâi așezată pe balansoar”, sau: „Anaïs, n-o împinge pe sora ta pe carusel”, „Juliette, urcă pe tobogan pe unde trebuie”…

Fetițele erau într-un du-te-vino, treceau de la un joc la altul, își dădeau mâna, se despărțeau, ca și când făceau din asta un joc. Care era una și care cealaltă? Lylie le urmărea baletul ca mâinile unui jucător de alba-neagra, pe stradă. De fiecare dată pierdea, incapabilă după câteva clipe să ghicească cine era Juliette și cine Anaïs. Mama lor doar ce-și ridica privirea, un sfert de secundă, și nu se înșela niciodată: „Anaïs, șiretul!”, „Juliette, vino să te șterg la nas”…

Lylie, subjugată, se simți năpădită de o emoție stranie, fără să-și poată explica de ce. Fusese destul să le privească pe fetițele asemănătoare, absolut identice… Și totuși fiecare dintre ele știa cine este, Anaïs nu era Juliette, Juliette nu era Anaïs… Nu pentru că s-ar fi simțit diferite. Nu. Ci doar pentru că mama lor le distingea una de cealaltă, le cunoștea prenumele, fără să se înșele niciodată. Unicul lor prenume.

Lylie rămase să le privească îndelung. În cele din urmă, mama lor puse cartea deoparte, se ridică și le chemă:

— Juliette, ieși din cușca veveriților, Anaïs, coboară de pe scara de frânghie. Ne întoarcem, tata ne așteaptă cu masa.

Mama își puse ușor mâna peste pântecul rotunjit. Era însărcinată, în câteva luni.

Cu gemeni?

Cu o altă fetiță?

Lylie închise ochii. Vedea un bebeluș, un bebeluș de câteva luni, urlând singur în vârful lumii. Țipetele lui se pierdeau în pădurea imensă, în întinderea căptușită cu zăpadă, care cădea cu fulgi mari.

Ca proasta, fără să se poată abține, Lylie izbucni în lacrimi.

22

2 octombrie 1998, ora 11.48

Dugommier.
Daumesnil.
Tot lipsă rețea!
Marc rămânea răvășit de mesajul de la Lylie. Neliniștit. Neputincios.
Ce alternativă avea, în afară de a se năpusti orbește prin măruntaiele Parisului, aproape la întâmplare? Și de a continua să citească din caietul lui Grand-Duc?
Marc mai avea la dispoziție încă vreo câteva minute înainte de a sosi la stația Nation.

Bel-Air.
Metroul frână, se opri, vibră, se avântă din nou. Niciun pasager. Tot lipsă rețea!
Să continue să citească.
Să înțeleagă și s-o regăsească pe Lylie.
La timp.

Jurnalul lui Crédule Grand-Duc

Léonce de Carville a avut prima criză cardiacă în timp ce eram în Turcia, în 23 martie 1982, cu doar câteva zile înainte ca Ünal Serkan să-mi aducă la hotel fotografia lui Lyse-Rose de Carville făcută pe plaja din Ceyhan.
Nicio legătură, deci, între cele două evenimente.
Să vă spun drept, nu mai puteam eu de infarctul lui Léonce de Carville. Îl întâlniserăm deseori pentru investigație. Cred că-mi acorda la fel de multă importanță ca unui bibelou neprețuit pe care și l-ar fi oferit soția lui. Să vă spun drept, cred mai cu seamă că nu suporta faptul că soția lui putuse să aibă o astfel de inițiativă, să mă angajeze fără să-i vorbească despre asta. Eram dovada vie a eșecului strategiei lui de buldozer. Colabora cu mine târșâindu-și picioarele, zâmbind, transmițându-mi informațiile pe care i le solicitam prin intermediul unor secretare care nu-și vedeau capul de treabă. Înțelegeți de ce n-am izbucnit în lacrimi când a căzut țeapăn pe peluza din Roseraie. La urma urmei, soția lui îmi completa cecurile, nu el!
De acord, nu de cinismul meu aveți nevoie. Dar vă interesează fotografia de pe plaja din Ceyhan, nu-i așa? Vreți să aflați cum se termină povestea? OK, ajung, ajung și acolo…
Ünal Serkan era o adevărată anghilă. Vorbiserăm cu el de mai multe ori la telefon, îi oferiserăm deja o avere, două sute cincizeci de mii de lire turcești, pentru originalul fotografiei de pe plaja din Ceyhan, pentru negativ. Afacerea bătea pasul pe loc deja de o săptămână. Simțeam că Serkan voia să câștige mai mult, să vadă până unde putea ajunge.
În 7 aprilie, dimineața devreme, a sfârșit prin a-mi da întâlnire pe Kennedy Caddesi, mai jos de Topkapi, lângă Bosfor. Era un omuleț cu gesturi smucite, cu o privire zbanghie, uitându-se cruciș, cu un ochi spre Europa și cu celălalt către Asia. Nazim m-a însoțit

pentru a traduce. Serkan voia un avans, cincizeci de mii de lire, fără să dea nimic la schimb, altfel vindea clișeul altcuiva.

Altcuiva? Cui? Soților Vitral? Ne lua de fraieri.

M-am ținut tare, bineînțeles. Fără negativ, nicio liră turcească. Nici el n-a lăsat nimic de la el. Aproape că ne-am încăierat, chiar acolo, în fața statuii lui Atatürk. Nazim a fost nevoit să ne despartă.

Întorcându-mă la hotel, aveam un sentiment bizar. Nu ca atunci când tocmai aș fi comis o eroare monumentală, ci dimpotrivă. Ca și când aș fi scăpat basma curată. Am telefonat în Franța să mi se trimită cât mai repede toate ziarele, toate revistele care publicaseră articole despre cazul de pe Mont Terrible. Am primit totul după trei zile, în 10 aprilie. După mai puțin de o oră, aveam răspunsul. Vaza de un albastru sordid de pe noptiera mea s-a făcut țăndări în carpeta cărămizie agățată de peretele camerei mele.

Ünal Serkan nu căutase prea departe! Revista Paris Match din 8 ianuarie 1981 publicase o serie de fotografii cu Lylie, în leagăn, în creșa spitalului Belfort-Montbéliard. Întruna din ele, Lylie adopta exact aceeași poziție ca în fotografia de pe plajă din Turcia, teoretic făcută cu o lună mai devreme. Aplecată puțin într-o parte, zâmbitoare, cu piciorul drept îndoit, cu brațul stâng sub cap; o poziție identică, până la ochiul care clipește sau la depărtarea dintre degete.

Fotografia lui Ünal Serkan era un fals, un fals grosolan! Munca falsificatorului nu fusese dificilă, înlocuise doar cearșafurile din leagăn cu un prosop de plajă de aceeași culoare și aceeași textură, în rest, o simplă fotografie a tovarășei sale fusese suficientă.

Îmi venea să smulg toate carpetele de pe pereții camerei mele, carpete pe care voiau să ni le vândă cu anasâna de fiecare dată când făceam un pas în nenorocitul ăla de oraș, Istanbul. Să ne vândă covoare, carne friptă sau tot soiul de obiecte, toată casa, făcută bucăți pe trotuar, sau chiar să-și vândă copiii, femeile, pe ei înșiși, un braț, o mână, un organ, o inimă… Afurisită nație de băcani!

Două ceasuri m-am învârtit nervos prin cameră. M-am potolit treptat; chiar nu mai eram supărat pe Ünal Serkan, în cele din urmă… La război ca la război, își jucase bine cartea, ar fi putut să meargă. O escrocherie de două sute cincizeci de mii de lire turcești, pentru un simplu fotomontaj, puteam să înțeleg. Nu l-am mai revăzut pe acest Ünal Serkan. Aveam alte urgențe.

Mi-am petrecut săptămânile următoare în Turcia, încropind alte ipoteze. În cafeneaua Dez Anj, Nazim le găsea pe toate una mai fumegoasă decât cealaltă. Avea dreptate. Narghileaua, probabil. Sfârșiserăm prin a-i prinde gustul, vrând-nevrând, în trepidantul ritm din Istanbul. Narghileaua, rachiul și inevitabilul keyif pauza de ceai servit pe o tipsie de argint, în pahărele de sticlă meșteșugite care îți ard buricele degetelor, între două întrebări nebunești.

— Nazim, și dacă Lyse-Rose nu ar fi fata lui Alexandre de Carville?

— Și atunci, ce s-ar schimba, Crédoule? ofta Nazim, suflându-și în ceai.

— Totul! Închipuie-ți că, pentru un motiv sau altul, Alexandre de Carville n-ar fi tatăl lui Lyse-Rose… că Véronique ar fi avut un amant… Un amant cu ochi albaștri… Ar inversa probabilitățile în termeni de genetică, în ce privește culoarea pupilelor și toate

asemănările pe care le căutăm… Nu crezi?

— Un amant, Crédoule?

Nazim se uita la mine cu privirea lui poznașă și amuzată, cu ochii lui negri, cu care pesemne o dădea gata pe micuța Ayla.

Se pretinde că, pentru detectivii privați, cazurile de adulter înseamnă corvoada, pâinea cea de toate zilele, drojdia meseriei… Pe naiba! Dacă e să fim sinceri, intrarea prin efracție în viața sexuală a clienților rămâne una din laturile bune ale meseriei…

Nu mi-a fost deloc greu să descopăr că Alexandre de Carville nu era tocmai un model de virtute. E un eufemism. Cam bănuiam eu… Când ai puterea, bănuții, tinerețea, într-un oraș în care practica haremului este multimilenară, cu o soție care are grijă de copii la cinci sute de kilometri de locul tău de muncă… Am reușit, în timp, să identific o jumătate de duzină de aventuri extraconjugale ale chipeșului Alexandre. În mod straniu, femeile au tendința de a-și mărturisi destul de lesne aventurile cu un amant răposat… Cu-atât mai mult cu cât și soția amantului a murit, la rândul ei…

Bizare, sentimentele.

Alexandre de Carville o ardea clasic, cu secretara suită pe biroul lui de sticlă de la sediul întreprinderii din Istanbul, în cartierul Yenikapi; le-am văzut pe amândouă, biroul de sticlă și secretara. Elegante și reci. Își regăsise și tinerețea, vreme de trei luni, cu o arzoaică din capitala turcă, abia majoră, care se fâțâia prin cartierul Galata cu o fustă ce abia-i acoperea fundul, cu buricul la vedere, sub privirea inchizitorială a femeilor cu feregea neagră. Ea îl târa din bar în bar. I-am dat de urmă, este căsătorită. Doi copii. Încă nu poartă văl, dar a renunțat la minijupă. Trec peste aventurile de hamam, peste dansurile din buric, cu semiprofesioniste într-ale amorului, în care adesea era însoțit de clienți, de altfel. După cercetările mele, amanta lui cea mai fidelă a fost Pauline Colbert, o franțuzoaică gen working girl, necăsătorită, responsabilă cu vânzările la firma Total, care, după spusele ei, fusese ultima care făcuse dragoste cu Alexandre de Carville, în 22 decembrie 1982, adică exact în ziua plecării familiei cu avionul Airbus 5403… În mod vizibil, faptul că-l făcuse să-și dea drumul de mai multe ori, mi-a precizat ea, pe un tip care avea s-o sfârșească ars într-un avion după mai puțin de douăzeci și patru de ore o excita teribil, a posteriori. Mi-a mărturisit fără nicio rușine că Alexandre era o superpartidă și că mersese până la a i-o lua la supt în seraiul Topkapi, pe sub barba paznicilor palatului. Fata avea un chip oarecare pus pe un corp destul de provocator. Chiar am perceput că, dacă aș fi insistat puțin, și-ar fi adăugat și un detectiv privat în panoplia de trofee de vânătoare. Pe moment, nu m-am simțit prea bine pe post de fazan.

De unde o primă întrebare: Véronique de Carville era oare la curent cu destrăbălările soțului ei?

Greu de crezut contrariul! O a doua întrebare se impunea atunci, și cea mai importantă: îi răspundea ea oare cu aceeași monedă? N-am găsit nicio dovadă. Totul părea să arate că Véronique era moderat de deprimată, trăind aproape mereu singură, cu fetele ei, Malvina, apoi Lyse-Rose… Primea puține vizite, v-am spus deja… Am încercat să reperez în anturajul ei candidați la titlul de amant oficial și de tată potențial al lui Lyse-Rose. Exista fiul grădinarului, un băiat frumos ca un zeu, care săpa la torsul gol pe sub

obloanele lui Véronique, amabil, genul care poate întreține fantasmele unei occidentale deprimate, cititoare tulburată a cărții Amantul Doamnei Chatterley, dar flăcăul nu mi-a mărturisit nimic și, în plus, avea o pereche de ochi de un negru-intens care nu prea mă aranja din punct de vedere genetic…

M-am concentrat pe căutarea ochilor albaștri în împrejurimile vilei familiei de Carville din Ceyhan. Erau rari. Am găsit trei perechi, dintre care una posibilă, oarecum credibilă, aparținând unui neamț frumos cu părul strâns în coadă, care închiria hidrobiciclete prin împrejurimi. L-am fotografiat pe tip, de atunci pândesc viitoarele asemănări cu Lylie, de-a lungul anilor. În jocul asemănărilor, nimic evident pentru moment. Cu atât mai bine! Nu mă vedeam explicându-i lui Mathilde de Carville că-mi plătise o avere în toți acești ani pentru ca să-i spun că efectiv Lyse-Rose supraviețuise prăbușirii… dar că nu era nepoțica lor, nu era o Carville, ci fiica unui teuton care închiria hidrobiciclete!

Între timp, în Franța, prețul brățăricii la mica publicitate trecuse la patruzeci și cinci de mii de franci și niciun pește nu mușcase încă, nici măcar un șmen turcesc. Nu e ușor de falsificat, trebuie spus, o brățărică din aur masiv inscripționată la Tournaire…

În seria „să nu neglijez nicio pistă”, continuam să-l enervez pe Nazim, între două fumuri și trei înghițituri fierbinți:

— Nazim, și dacă prăbușirea avionului Airbus 5403 nu ar fi o întâmplare?

Era într-o după-amiază, cafeneaua Dez Anj era plină ochi de turci la cravată care-și dădeau rachiul de dușcă în timpul orei de rugăciune. Nazim tresări, aproape că răsturnă platoul pe care ni-l adusese chelnerul.

— Ce anume cauți, Crédoule?

— Ei bine… Dacă ne gândim din nou, n-au fost niciodată elucidate complet cauzele accidentului de pe Mont Terrible. Nu ți se pare că viscolul și incompetența pilotului sunt numai bune de învinovățit? De ce să nu ne imaginăm altceva?

— Am încredere în tine… Precizează…

— Un atentat, de exemplu. Un atentat terorist!

Mustața lui Nazim a vibrat.

— Împotriva cui? A familiei de Carville?

— De ce nu? Un atentat împotriva familiei lor, a lui Alexandre, moștenitorul unic… Raționamentul meu nu e complet stupid. Alexandre lucra la un proiect cu grad înalt de risc, conducta Baku-Tbilisi-Ceyhan, care trece chiar prin mijlocul Kurdistanului. Alexandre negocia direct cu guvernul turc, în timp ce PKK, Partidul Muncitoresc din Kurdistan, își multiplica atentatele pe întreg teritoriul…

Pe Nazim l-a bufnit râsul.

— Kurzii! Asta-i bună! Voi vedeți teroriști peste tot, voi, în Occident… Kurzii! O adunătură de țărani care…

— Nazim, sunt serios. Partidul Muncitoresc din Kurdistan n-a apreciat, dar absolut deloc, să vadă aurul negru cum îi trece pe sub nas fără să se oprească pe teritoriul lui. Cred că apreciau și mai puțin ipoteza unei invazii de buldozere Carville în Kurdistan, flancate de tancuri ale armatei turce…

— De acord, Crédoule, dar de aici până la a arunca în aer un Airbus cu juniorul Carville la bord… De altfel, la final, ce ar schimba asta, un atentat împotriva familiei de Carville?

— Și de ce nu o poveste de spionaj întortocheată? Lyse-Rose răpită înainte de plecarea Airbusului, sau sosii care iau avionul în locul familiei de Carville, înștiințată de proiectul de atentat…

Nazim a izbucnit iarăși în râs, mi-a dat o ditai scatoalca peste spinare și a comandat încă două rachiuri. Ne-am petrecut noaptea privind vapoarele cum treceau prin Cornul de Aur și vorbind la nesfârșit despre caz. Au fost, de departe, cele mai bune momente ale investigației, când mă gândesc din nou. Primele luni. În Turcia. Cele mai frumoase amintiri ale mele. Apoi, începând cu vara anului 1982, ședерile în Turcia s-au mai rărit.

În 7 noiembrie 1982, eram însă în Turcia, de cincisprezece zile. Am aflat vestea după trei zile, de la Nazim. Mathilde de Carville nici măcar n-a avut tactul să mă anunțe. Pierre și Nicole Vitral fuseseră victimele unui accident, în Tréport, cu puțin înainte de răsăritul soarelui, în noaptea de sâmbătă spre duminică. Pierre nu s-a mai trezit niciodată. Nicole se zbătea încă între viață și moarte.

Ipoteza accidentului, văzută de la Istanbul, era greu de crezut.

Deformație profesională sau convingere intimă? În camera mea din hotelul Askoç, am fost cuprins pe neașteptate de teamă, o teamă groaznică, brutală. Pentru prima oară, îmi dădeam seama că a continua să lucrez la acest caz pentru familia de Carville, timp de ani întregi din viața mea, însemna să pierd toți acei ani… precum și pe cei care mi-ar mai rămâne.

Și totuși am continuat.

2 octombrie 1998, ora 11.52

Nation.

Marc își ridică privirea. Spinarea i se brobonise de sudoare.

Aici trebuia să schimbe metroul, să ia o linie spre suburbii.

Marc se trezi pe peron, cu caietul în mână, fără suflu, buimac. Se îndreptă spre banca din fața lui, închise caietul și-și deschise rucsacul. Răvășit.

7 noiembrie 1982…

Data îi rămăsese întipărită în memorie. O citise atât de adesea în toți acești ani, gravată pe mormântul bunicului lui, fiindcă nu avea nimic altceva de făcut în timp ce bunică-sa plângea. Ea mergea în fiecare zi la cimitir. În zilele în care nu avea școală, Marc o însoțea, împingând landoul în care dormea Lylie. Era departe, aveau de urcat o coastă foarte lungă, Nicole tușea fără încetare.

7 noiembrie 1982…

Marc merse cam la întâmplare pe culoarele metroului, căutând linia A printre direcțiile care se intersectau în stația imensă. Treptat, își recăpăta suflul, se gândea. Planul metroului preorășenesc îi defila în cap. Direcția Vincennes, Noisy-le-Grand, Bussy-Saint-Georges…

Încetini pasul, nu trebuia să meargă prea repede, să se lase antrenat de spirala evenimentelor, de caietul lui Grand-Duc și de revelațiile lui, de uciderea detectivului, de

dispariția lui Lylie. De accidentul bunicilor lui.

Aerul care se strecura prin culoarele lungi îi îngheța spatele lac de sudoare.

Nu era prost, nu trebuia să se arunce așa în gura lupului. Nu fără să-și ia măsuri de precauție, în orice caz. Planul metroului îi defilă din nou prin minte. Marc schiță un zâmbet. Da, era mult mai inteligent să meargă în sens invers, în direcția La Defense. Doar o stație în plus. Abia câteva minute pierdute, suficiente cât să pună la adăpost ce aflase.

După mai puțin de două minute, Marc se regăsea în mulțimea din Gare de Lyon. Se lăsă dus de vârtejul călătorilor prin culoarele interminabile. Imagini uriașe defilau, pentru a lăuda următoarele filme din sălile de cinema. Îmblânzitorul de cai, Salvați soldatul Ryan…

Ultimele apariții editoriale, concertele.

Marc abia dacă-și întoarse capul.

Un afiș sumbru îl anunța pe Charlélie Couture în concert la Bataclan.

Gândurile lui își luară zborul către Lylie.

O, libelulă,
Tu, cea cu plăpândă aripă,
Eu, cel cu carlinga rănită…

Marc își scoase telefonul. În sfârșit avea semnal. Formă numărul lui Lylie.

Șapte apeluri. Ca de obicei.

Mesageria vocală.

— Lylie, așteaptă, așteaptă-mă. Nu face tâmpenii! Sună-mă. Urmăresc o pistă. Voi găsi.

Ce să găsească?

Să nu șovăie, să înainteze.

Marc sosi la peronul de plecare a liniilor de tren. Trenurile de mare viteză oranj erau aliniate ca la startul unui sprint de cinci sute de kilometri către sud. Casetele de bagaje se situau puțin la dreapta, în spatele punctului de presă. Marc deschise o ușiță grea din oțel și-și îndesă rucsacul Eastpack înăuntrul cubului gri. N-avea să meargă la Roseraie, acasă la familia de Carville, cu caietul lui Grand-Duc asupra lui. Lui Lylie i-l încredințase Grand-Duc, și nu bunicilor Carville, exista fără doar și poate un motiv pentru asta. Avea să-i întâlnească pe alde Carville, să discute, să negocieze. Apoi, se va mai gândi…

Trebuia introdus un cod. De cinci cifre. Marc tastă pe negândite: 7 11 82.

Caseta de bagaje se închise cu un zgomot sec. Marc răsuflă. Un chioșc vindea sendvișuri și băuturi, stătu la coadă două minute și cumpără un sendviș cu șuncă și unt și o sticlă cu apă.

Luase decizia corectă. Să se despartă temporar de caiet, chiar dacă ardea de nerăbdare să citească urmarea. Versiunea lui Grand-Duc. Despre accidentul din 7 noiembrie 1982.

Marc avea patru ani la vremea aceea, doar amintiri vagi. Cuvintele din caietul lui

Grand-Duc erau totuși explicite.

„Ipoteza accidentului, văzută de la Istanbul, era greu de crezut. Deformație profesională sau convingere intimă?”

Marc voia să știe!

Cu atât mai rău.

Se întoarse brusc pe călcâie, reveni la caseta de bagaje, tastă codul.

7 11 82.

Marc scotoci cu nervozitate prin rucsac, scoase caietul. Paginile defilară. Tânărul survola rândurile.

Însemna să pierd toți acei ani… precum și pe cei care mi-ar mai rămâne. Și totuși am continuat.

Acolo ajunsese.

Marc prinse câteva pagini între degete, apoi, cu o smucitură, le rupse din caiet. Cinci foi, cele de după pagina la care își încheiase lectura. Accidentul bunicilor lui, din noaptea aceea, la Tréport, povestit de Grand-Duc.

Marc împături foile în patru, le strecură în blugi, în buzunarul de la spate, închise la loc ușița casetei pentru bagaje, apoi se înfundă din nou în labirintul culoarelor din Gare de Lyon.

23

2 octombrie 1998, ora 11.55

Nicole Vitral mergea încet pe trotuar, pe rue de la Barre. Ajunsă la intersecția școlii Sévigné, se opri și tuși. Păcătoasa aia de tuse productivă. Îi rămânea să urce rue de Montigny, toată, până la cimitirul Janval. Peste un kilometru. Nu-i păsa, nu se grăbea. De când se pensionase, altceva nu mai avea de făcut, sau aproape nimic altceva, doar pelerinajul ei zilnic la mormântul soțului, apoi să ia pâine de la Ghislaine pe drumul de întoarcere, la coborâre, să cumpere carne la fiecare două zile și să se întoarcă în cartierul Pollet. Picioarele n-o mai duceau la fel de bine ca altădată.

Cu mult curaj, Nicole atacă partea de la baza străzii Montigny, porțiunea cea mai abruptă. Imediat după curba de la piscină, un camion al primăriei o depăși, apoi opri în fața ei, cu două roți pe trotuar. Fața jovială a lui Sébastien, consilier municipal, apăru în cadrul portierei.

— Urcăm până la sala de sport, doamnă Vitral! Vă lăsăm în fața cimitirului, în trecere?

La primărie, Sébastien făcea parte dintre tinerei, pe la patruj' de ani, cum se spune acum, dar comunist, și mândru de asta. Nicole Vitral îl văzuse crescând. Un tip bine, militant, încăpățânat, dar cu căpățâna bine înfiptă pe umeri. În pofida a ce spunea toată lumea la televizor, cu astfel de tipi, Partidul avea încă un viitor frumos. Aveau să păstreze primăria din Dieppe, la următoarele alegeri municipale. Cu siguranță!

Nicole Vitral nu se lăsă rugată și urcă în cabina camionului. Sébastien era însoțit de Titi, funcționar municipal. Și pe el Nicole îl văzuse crescând. Nu inventase apa caldă, ceea ce ar fi fost teribil de util pe plaja din Dieppe, dar n-avea pereche în întreținerea răzoarelor de flori și contribuia din plin la prosperitatea barurilor din oraș. La Dieppe, micul comerț e important.

— Mereu în formă, din câte văd, doamnă Vitral!

— Nici chiar așa… Va trebui să trageți linie de autobuz până la cimitir, Sébastien, pentru toate vădanele bătrâne, ca mine…

Consilierul municipal zâmbi.

— Mda… E și asta o idee. O s-o trecem în program! Și Marc, tot la Paris?

— Da, da. Tot acolo…

Nicole nu se putu împiedica să cadă din nou pe gânduri, să-și amintească ultimele cuvinte ale lui Marc, ascultate înregistrate în telefon, în dimineața aceea, înainte să iasă din casă. Ce să-i spună? Ce să-i răspundă? Bineînțeles, știa unde se afla Émilie, bineînțeles, ghicise ce act ireparabil avea să comită. În toți acești ani, se rugase atât demult ca acel lucru să nu se întâmple. Osteneală zadarnică. Afurisit de destin.

Vocea stridentă a lui Titi o scoase din toropeală. Deja duhnea a calvados.

— Marco ăsta… încă face pe cățelușul în fața lui Émilie? Acum, nici măcar nu se mai întoarce la Dieppe duminica, să joace rugby cu echipa… Ține cont, Nicole, chiar dacă e nepotul dumitale, nu-i vreo mare pierdere, avea mâinile cam pătrate. Și mâinile pătrate nu prea se potrivesc c-o minge ovală, nu?…

Titi izbucni într-un râs hăhăit.

— Mai tacă-ți gura, Titi, i-o reteză Sébastien.

— Nu-i problemă, surâse Nicole.

Femeia își întoarse capul. În spate, în camion erau teancuri cu sute de foițe de hârtie puse în cutii de carton.

— Mereu pe punte, Sébastien?

— Mereu! Degeaba a dizolvat Chirac dreapta cu Adunarea, încă mai așteptăm schimbarea, nu?… Chiar cu tovarăși în guvern!

— Ce sunt?

— Fluturași pentru salvarea portului comercial… Vor să distrugă liniile cu Africa de Vest, ultimele pe care Le Havre sau Anvers nu le-au recuperat. Bananele, ananasul… Chestii de genul ăsta. Dacă pierdem piața și portul crapă, nu e nevoie să vă desenez… Manifestăm la Rouen, în fața prefecturii, sâmbăta viitoare.

Titi o înghionti cu cotul pe Nicole, în coaste.

— Ei și, chiar dacă pierdem bananele și ananasul, tot ne rămâne pescuitul, nu?

Sébastien oftă. Nicole îl privi cu un aer înțelegător.

— Să-mi dai niște fluturași, dacă vrei… Să treci prin Pollet, să lași o cutie. Nu-ți promit nimic pentru manifestația de sâmbătă, dar îi voi împărți din ușă-n ușă în timpul săptămânii. Îmi face plăcere, și-apoi încă există oleacă de lume în Dieppe care mă cunoaște. Ba chiar care mă ascultă…

Titi aproape că sări de pe scaun.

— Că bine zici, Nicole! Îmi plăcea la nebunie să mă uit la dumneata când te dădeau la televizor, pe vremuri. Aveam cincisprezece ani. Era super când îți ascundeai mereu înaintașii și tot ți se vedeau!

Sébastien smuci volanul, de enervat ce era.

— Ce tâmpit ești, Titi…

— Și ce? spuse Titi, uimit. Ce-i rău în asta? Doar Nicole n-o să-și închipuie că o agăț, la vârsta ei… E doar un compliment, așa. De plăcere.

Nicole își puse ușor mâna peste brațul lui Titi.

— Și-n plus ai dreptate, Titi, îmi face plăcere.

În scurtul răstimp de tăcere care urmă, Nicole nu se putu împiedica să se gândească la Émilie. Bătrânei i-ar fi plăcut atât demult să fie cu ea, alături de ea. Fără să caute s-o răzgândească, nu, doar să fie acolo. Nicole știa că după aceea Émilie avea să-și piardă cu totul inocența. Gustul morții urma s-o însoțească pe Émilie pentru totdeauna, după aceea. Amintirea. Remușcarea.

Camionul frână.

— Cap de linie, spuse Sébastien. Stația cimitir. Vă aduc diseară cutia cu fluturași?

— Dacă vrei, da.

— Ne va fi de mare ajutor. Cu adevărat… Ar trebui să candidați pe listele noastre…

— Pierre. El trebuia s-o facă. Era stabilit. În 1983.

Sébastien tăcu, stânjenit.

— Îmi amintesc, articulă el. Mare, mare pierdere… La naiba. Ce tâmpenie! De fapt… dubița, Citroënul, o mai aveți? întrebă șovăitor.

Nicole zâmbi, resemnată:

— Da. Trebuia să muncesc în continuare. Și-apoi, îi aveam pe Émilie și pe Marc.

— Cei mai buni cartofi prăjiți de pe coasta de Alabastru, strecură Titi. Pe cuvânt, Nicole, nu veneam la dubiță doar ca să mă uit la înaintașii matale!

Pe Sébastien îl bufni râsul, fără să vrea. Și Nicole afișă un surâs nostalgic. Ochii ei albaștri străluceau încă.

— E tot în grădină, dubița. Acum, nu mă mai roagă nimeni s-o mișc din loc pentru a se juca în curte. Ruginește liniștită afară…

Nicole deschise portiera.

— Bun, vă las să munciți!

Titi o ajută să coboare. O petrecură amândoi cu privirea, câteva clipe, în parcarea pustie.

Nicole împinse grilajul de fier, din nou pierdută în gândurile ei.

Marc avea s-o sune. Curând. Poate va veni la Dieppe. Ce să-i zică? Trebuia să lase o șansă poveștii lor imposibile? Émilie și Marc…

Trebuia să ia o decizie. Să vorbească sau să tacă. Era urgent, știa asta, trebuia să aleagă înainte de lăsarea serii.

Nicole închise în urma ei poarta cimitirului.

O să-i ceară sfatul lui Pierre. Pierre întotdeauna lua hotărârile cele bune.

24

2 octombrie 1998, ora 12.32

O rază de soare plăpândă îi dădu binețe lui Marc când ieși din stația de metrou Val-d'Europe, în Place d'Ariane. Tânărul punea pentru prima oară piciorul în orașul nou, inaugurat cu câteva luni mai devreme. Imensa piață rotundă îl ului. Se aștepta să descopere un oraș nou modern, high-tech, în stilul Cergy sau Evry… Ajunsese în schimb în centrul unei piețe în stilul perioadei baronului Haussmann, copie conformă a celor din primele arondismente pariziene, doar că piața n-avea o sută de ani, ci mai puțin de o sută de zile! Ceva nou care imita ceva vechi. De altfel, deloc rău.

În fața lui, pe deasupra burlanelor și a imitațiilor de gargui, se înălțau macarale, ARLINGTON BUSINESS PARK, indica un panou. Turnurile de sticlă neterminate din cartierul de afaceri depășeau deja cu mai multe zeci de metri imitația bătrânei piețe. Marc întoarse capul: în depărtare, dincolo de centura orașului, distingea vârfurile de la Disneyland, clopotnița castelului Frumoasei din
Pădurea Adormită, pietrele roșii ale trenului de la mină, domul de la Space Mountain…

O viziune suprarealistă!

Probabil așa ceva își doriseră urbaniștii, se gândi Marc.

O frântură de conversație din cartierul Pollet, de-acasă de la Nicole, îi reveni în memorie. Era într-o seară, acum câteva luni, după un reportaj tv despre noul oraș orchestrat de consorțiul Disney, cu ocazia inaugurării centrului comercial. Nicole se enervase în bucătărie:

— Nu pricep cum mai există oameni care-și duc copiii la Disney ca să-l îmbogățească pe șobolanul ăla capitalist de Mickey! Ba mai mult, acum li se dau terenuri să-și construiască orașe în țara noastră!

Lylie strângea masa. Ca întotdeauna, știa mai multe decât ei despre subiect.

— E și o utopie, bunico. Știi că Walt Disney însuși visase, în Florida, la un oraș ideal, Celebration, fără mașini, fără segregare, sub un dom pentru controlul climei? Dar a murit înainte, iar proiectul i-a fost denaturat de moștenitori… Val-d'Europe este cel de-al doilea oraș din lume construit de Disney. Singurul din Europa, cel mai tânăr oraș din Franța, douăzeci de mii de locuitori…

— Vorbești de o utopie! comentase Nicole. Căsuțe la trei milioane! Un golf. Școli private…

Lylie nu răspunsese nimic. Marc își dădea seama că ea ar fi dorit să-și dezvolte argumentația despre conceptul orașului, despre urbanism, spații verzi, provocări arhitecturale, administrarea delicată a deplasărilor în comună. Dar Lylie tăcuse, ca întotdeauna. Zâmbise, apucând o cârpă pentru a o ajuta pe Nicole. Se mulțumise să-i vorbească din nou lui Marc, seara, pe scurt. Toți știau că familia de Carville locuia la Coupvray, unul dintre sătucurile din vecinătatea departamentului Val-de-Marne, a cărui tradiție atât de franțuzească fusese integrată perfect în proiectul american din Val-d'Europe, făcând să salte și mai mult prețurile în domeniul imobiliar. Tradiție și modernitate.

Marc mergea. Cartierul fusese gândit pentru pietoni, nimic de obiectat în această privință. Coupvray era la numai doi kilometri depărtare. Ajunse în Place de Toscane. Zâmbi la vederea fântânii sculptate, a teraselor și a cafenelelor de culoare Siena. Nu fusese niciodată în Italia, dar exact așa își închipuia o piață florentină sau romană ideală, chiar în plină iarnă. Încă puțin și s-ar fi așteptat să-i zărească pe Doamna și pe Vagabondul ocupați cu degustatul de spaghete la o masă. Continuă să înainteze, cu pas vioi. Chiar dacă orașul fusese gândit pentru pietoni, erau mai degrabă rari. Marc traversa în prezent cartierul cu terenuri de golf. Moda imita aici căscioarele englezești. Bovindouri, lemn verde și purpuriu, fier forjat. Marc avea sentimentul că străbătuse o Europă de carte poștală în mai puțin de doi kilometri.

Căsuțe mai clasice, deși înstărite, îi indicară că de apropia de Coupvray. Observă o serie de panouri familiare: PRIMĂRIE, ȘCOALĂ, SALĂ DE FESTIVITĂȚI, BIBLIOTECĂ, MUZEUL CASEI MEMORIALE A LUI LOUIS BRAILLE. Jennifer îi furnizase adresa familiei de Carville, pe strada Chauds-Soleils, o fundătură de la marginea comunei, în mijlocul pădurii din Coupvray. Satul se dezvoltase într-un cot al Marnei, îmbrățișat de păduri protejate. Canalul de la Meaux la Chalifert forma un fel de graniță a comunei, trasând o linie dreaptă pentru a scurta cursul Marnei, care adăuga un plus de pitoresc acelui colț de rai bucolic, aflat la numai câțiva kilometri de capitală. Trei pescari ședeau pe zidul scund din piatră de-a lungul canalului, ECLUZA LESCHES, citi Marc pe un panou maro. Nu mai rezistă. Locul i se părea ideal pentru a face o pauză, a se așeza, a scoate din buzunarul blugilor cele cinci pagini smulse din caietul lui Grand-Duc.

Marc nu avusese curajul să le citească în metroul zgomotos, în preajma unor necunoscuți care ar fi putut trage cu ochiul peste umărul lui.

Nu la acea parte a poveștii. A lui.

Amânase scadența. Își verifică telefonul.

Niciun mesaj de la bunică-sa. Niciun mesaj de la Lylie.

Nu mai avea scuze. Despături cele cinci foi.

Jurnalul lui Crédule Grand-Duc

În acea duminică de 7 noiembrie 1982, îmi petrecuserăm sfârșitul de săptămână în Antalya, la Marea Mediterană, pe Riviera turcească, cu trei sute de zile de soare pe an, la un înalt funcționar din Ministerul de Interne turc care mă primea în casa lui de vacanță; de săptămâni bune alergam după el, voiam să verific dacă nu cumva văzuse cineva ceva în aeroportul Atatürk din Istanbul, în 22 decembrie. Nu se știe niciodată, o cameră de supraveghere, un incident oarecare; aeroportul era înțesat de militari pe vremea aceea, unul dintre ei ar fi putut remarca ceva. Încercaserăm să distribui un scurt chestionar prin cazărmi și, bineînțeles, fuseserăm luat drept nebun. Înaltul funcționar sfârșise, cu lehamite, prin a mă invita într-un weekend în locul unde primea toată protipendada securității naționale turce. Se întâmplase ca de data aceea Nazim să nu fie cu mine, Ayla insistase să se întoarcă, ea parcă-mi amintesc că se îmbolnăvise… Nu-mi convenea, dimpotrivă, tot weekendul m-am chinuit să explic fără interpret ce doream, cu-atât mai

mult cu cât toți ceilalți veniseră acolo să se relaxeze la soare cu soțiile… Deloc convinși de caracterul prioritar al cererilor mele. Cum, de altfel, nici eu nu mai eram. Pe zi ce trecea mai puțin.

Am aflat despre accidentul din Tréport trei zile mai târziu, la hotelul Askoç. Nazim m-a anunțat. De atunci, am discutat mult cu Nicole Vitral. Mi-a explicat toate detaliile. În acel sfârșit de săptămână din noiembrie 1982, ca în fiecare an, cele trei orașe surori normande și picarde, Le Tréport, Eu și Mers-les-Bains, își organizau serbarea lor marină, un fel de carnaval de la Dunkerque mai timid, versiune normandă. Scoici prăjite după pofta inimii, plimbări cu vaporașul, defilări pe stradă… O lume nebună, ieșită cine știe de unde… Pierre și Nicole Vitral participau la serbarea din Tréport în fiecare an, după cum încercau să țină pasul cu toate celelalte manifestări ale porturilor de pe Canalul Mânecii, de la Dunkerque la Le Havre. În afară de sezonul estival, izbuteau să se ajungă cu banii mai ales grație weekendurilor festive. Îi lăsau pe Marc și pe Émilie în grija vecinilor și plecau pentru o noapte cu Citroënul de tip H roșu cu oranj. Își parcau dubița în locuri strategice, cât mai aproape cu putință de mare, deschideau tejgheaua, trăgeau prelata împotriva vântului, dacă era nevoie, și începeau în cel mult o oră să servească vafe, cartofi prăjiți, clătite și alte prostioare… În general, lucrau până noaptea târziu… În pofida climei, sărbătorile din Nord se terminau adesea în zori. Ca să nu piardă timp și bani, Pierre și Nicole închideau atunci dubița, întindeau o saltea între cuptorul pe gaz și frigidere, abia dacă era loc, și dormeau acolo câteva ore, înainte de a-și relua serviciul, duminica. Era spartan, dar într-un weekend câștigau mai bine decât în zece zile obișnuite.

În duminica din 7 noiembrie 1982, Pierre și Nicole Vitral și-au închis dubița către ora trei dimineața. N-au mai apucat s-o redeschidă. Alerta a dat-o un tip care-și plimba câinele pe digul din Tréport. Mirosul de gaz se simțea până în afara dubiței, în pofida pulberii fine de apă ridicate de valuri. În fine, mai degrabă mirosul de mercaptan, produsul pe bază de sulf care se adaugă în butan, fiindcă porcăria asta de gaz natural e inodor și incolor. Pompierii au spart cu toporul ușa din spate a dubiței și au descoperit cele două trupuri inerte. Butanul scăpase începând cu cel puțin ora cinci dimineața, într-un spațiu închis de nouă metri pătrați. Pierre Vitral nu mai respira. Pompierii nici măcar n-au mai încercat să-l reanime, știau să recunoască simptomele morții. Nicole Vitral încă trăia. Au transportat-o de urgență la Abbeville. Medicii n-au anunțat că fusese definitiv salvată decât după cincisprezece ore; avea plămânii roși pe dinăuntru pentru tot restul zilelor ei.

Ancheta nu a bătut pasul pe loc. Unul din tuburile de gaz ale celor patru cuptoare era străpuns. Accidentul era pe cât de stupid, pe atât de previzibil. Asigurările au rămas fidele reputației lor de profundă omenie: să dormi în dubiță, înghesuit între buteliile de butan și cuptoarele încă fierbinți, era, în opinia lor, nebunie curată; instalația era vetustă, desigur, autorizată de serviciile sanitare, dar experții au scos la iveală alte vicii… Pe scurt, asigurările au găsit fără nicio dificultate toate scuzele pentru a n-o despăgubi cu nimic pe Nicole Vitral.

Nu-i mai rămânea decât dubița… Un tub de plastic și o portieră-spate de înlocuit… Și

doi țânci de crescut.

Poate asta m-a apropiat de familia Vitral. Mila. Da, se poate numi astfel. Mila. Nu e nicio rușine în așa ceva.

Mila. Și bănuiala, de asemenea.

Când Nazim m-a sunat pentru a-mi povesti ce se întâmplase la Tréport, prima mea reacție a fost să nu cred în teza accidentului. De acord, destinul care, întocmai copiilor în curtea școlii, în recreație, se încrâncenează asupra celor mai slabi. Dar există limite! În săptămânile următoare, m-am întâlnit cu avocații familiei de Carville, iar unii, nu foarte mândri, și-au dat drumul la gură. Înainte de cel de-al doilea infarct, Léonce de Carville le propusese avocaților să lucreze pe o chestiune pur tehnică: „Și dacă soții Vitral ar dispărea, ce s-ar întâmpla? Micuța Lylie ar rămâne o Vitral și ar fi plasată într-o casă de copii, sau se putea face un recurs? În acest context nou, care erau șansele ca micuța să fie încredințată familiei de Carville?"

Problema era pe cât de morbidă, pe-atât de spinoasă. Avocații nu prea s-au pus de acord între ei, dar ideea generală era că dacă soții Vitral ar fi dispărut și dacă micuța Lylie ar fi avut mai puțin de doi ani, o nouă judecată ar fi fost posibilă. „Simplă ipoteză tehnică", precizau ei, dar se putea juca în același timp pe cartea îndoielii privind identitatea ei și pe interesul superior al copilei… Dacă tot trebuia căutată micuței orfane o familie adoptivă, mai bine s-o încredințeze familiei de Carville!

Vă livrez toate astea la grămadă. Faceți ce veți voi cu ele.

Dacă Mathilde de Carville era destul de nebună pentru a angaja un detectiv privat timp de optsprezece ani, soțul ei, mai puțin răbdător, ar fi putut avea ideea, în ceea ce-l privea, să angajeze un asasin. Să înțepi o conductă de gaz într-o dubiță care nu se închide decât pe jumătate probabil e la îndemâna celui mai mărunt tip lipsit de scrupule. N-am crezut niciodată că Mathilde de Carville ar fi știut ceva, cu atât mai puțin că ar fi pus la cale o astfel de treabă. Religia însăși i-ar fi interzis-o. Léonce de Carville, dimpotrivă, era întru totul capabil. Cea de-a doua criză cardiacă l-a zdrobit, douăzeci și trei de zile mai târziu. S-ar putea vedea aici un raport de cauză-efect. Nicole Vitral supraviețuise. Poate că Léonce avea pe conștiință moartea lui Pierre Vitral. În zadar. Lyse-Rose murise definitiv…

Iată, știți la fel de multe ca mine. Leguma care a devenit Léonce de Carville va păstra pentru totdeauna secretul.

Avea de câștigat de pe urma îndoielii?

Afurisită întrebare!

2 octombrie 1998, ora 12.40

Marc privi cum soarele plăpând de toamnă se lăsa din nou încercuit de cete bine organizate de nori. Îndoiala…0000

Nu avea decât patru ani la momentul accidentului, Marc nu-și amintea de aproape nimic, doar de tristețea infinită a adulților din jurul lui; iar el nu avea decât un scop, un reflex, acela s-o ocrotească pe Lylie, să-i strângă mâna foarte tare, să n-o părăsească, să n-o lase.

Bunică-sa nu-i dăduse niciodată multe detalii. Înțelegea și de ce. Există subiecte care nu se redeschid. Expunerea lui Grand-Duc era mult mai clară decât toate frânturile de informații pe care fusese în stare să le culeagă de-a lungul anilor.

Marc se uită la cei trei pescari din fața lui, mai degrabă tineri, nemișcați, aproape adormiți. Ce interes puteau găsi în așteptarea, timp de ore întregi, a unui pește care nu mușcă niciodată? Poate așteptau pur și simplu sfârșitul lumii în acel colț de rai.

Îndoiala…

Un colț de rai unde sălășluia diavolul?

Lui Marc îi venea să scormonească în partea cea mai profundă a memoriei lui. Fără să perceapă exact de ce, povestirea lui Grand-Duc declanșase în el un fel de alertă. Un detaliu tulburător, o anomalie…

Ceva nu se lega!

Marc încercă să se concentreze, dar era din ce în ce mai convins că detaliul cu pricina era înscris în memoria lui mecanică, ceva învățat pe deasupra, ceva cunoscut, dar care nu va reveni decât dacă ar fi tras de capătul firului, de-ar fi ajuns la un punct de plecare, la un cuvânt.

Continuă să caute, dar fără succes. Era pur și simplu sigur că detaliul se afla pus bine, în camera lui, printre lucrușoare, pe rue Pocholle, în cartierul Pollet, la Dieppe. Că scotocind va găsi…

Era urgent? Ce legătură avea cu tot restul? Marea călătorie fără de întoarcere a lui Lylie.

Dieppe nu era decât la două ore cu trenul… Trebuia și să discute cu Nicole.

Dar asta putea să mai aștepte.

Cu o mână febrilă, întoarse foaia ruptă și citi ultima pagină.

25

Jurnalul lui Crédule Grand-Duc

La o lună după drama din Tréport, Nicole Vitral își servea din nou clienții în fast-foodul ei ambulant. Nu avea de ales. Multora li s-a părut curios, chiar morbid, să continue să lucreze în sicriul pe roți, în capcana de tablă și gaz care-i luase soțul, adormit pentru totdeauna pe podeaua pe care ea continua să calce cât era ziua de lungă.

Nicole răspundea, surâzând: „Continuăm să ne ducem viața în casele în care s-au stins apropiații noștri. Continuăm să dormim în aceleași paturi, mâncăm din farfuriile în care mâncau și ei, bem din paharele din care au băut și ei… obiectele nu sunt răspunzătoare. Nici dubița, nu mai mult ca un alt obiect".

Am înțeles, cu ani mai târziu, că în străfundurile ei Nicole iubea munca aceea, să-și servească clienții în Citroënul de tip H, pe litoralul din Dieppe, cum o făcuse ani la rând împreună cu Pierre, chiar dacă fumul prăjelii și amestecul de mirosuri în spațiul închis îi rodeau tot mai tare plămânii, făcând-o să tușească de nu se mai oprea. Pierre adormise în dubița aceea, nu ieșise niciodată din ea cu adevărat, iar Nicole, de-acum singură, petrecea mai mult timp în magazinul ei ambulant decât oriunde altundeva. Exceptând poate cimitirul Janval.

Cam pe atunci, pe la jumătatea anului 1983, m-am apropiat de Nicole, de nepoții ei. Am întâlnit-o prima oară în aprilie, într-o dimineață în care Marc era la școală, iar Lylie dormea.

Nicole mi-a barat intrarea, în pagul casei lor. Am început, timid:

— Crédule Grand-Duc. Detectiv privat, fac… o investigație despre…

— Știu cine sunteți, domnule Grand-Duc, de luni întregi dați târcoale prin împrejurimi… Veștile circulă repede pe-aici, știți…

— Hmm… Bine… Cel puțin vom câștiga timp… Mathilde de Carville m-a angajat pentru a relua de la zero întreaga investigație, întreg cazul prăbușirii de pe Mont Terrible…

— Sper că măcar vă plătește bine pentru asta…

— Nu mă plâng, e mai degrabă confortabil…

— Cât?

Ochii lui Nicole Vitral vibrau. Se juca de-a șoarecele și pisica. Ce rost avea să mint?

— O sută de mii de franci. Pe an.

— Ați fi putut obține mai mult, mult mai mult…

Nicole Vitral purta un pulover destul de fin, gri-bleu, foarte decoltat. Gulerul în „V" îi cobora către piept. Eram groaznic de tulburat. Ea a continuat, fără a se clinti:

— Și ce așteptați de la mine?

— Să mă pot apropia de Lylie, s-o observ, să-i vorbesc. S-o văd crescând…

— Doar atât…

Simțeam că negocierile aveau să dureze. Nu mai știam unde să mă uit, la strălucirea ochilor ei sau la piept. Nicole Vitral își ridică puloverul cu un gest mașinal.

— Vedeți dumneavoastră, n-am nimic de ascuns. Contrar a ceea ce credeți probabil, și

pe mine mă interesează să aflu adevărul… Ați găsit ceva?

Am ezitat. Eram din nou în avantaj? Nu pentru multă vreme, puloverul o lua deja la vale.

— Am urmărit multe piste, cele mai multe s-au dovedit fundături, dar am descoperit și câteva detalii tulburătoare…

Nicole Vitral a părut să șovăie. Ochii ei au cuprins rue Pocholle.

— Mathilde de Carville va dat să semnați vreo clauză de confidențialitate? De exclusivitate asupra rezultatelor?

— Nimic de genul. Mă plătește doar ca să descopăr o dovadă.

— O dovadă? Doar atât. Eu nu-mi permit să plătesc… dar Mathilde de Carville știe să fie generoasă cât pentru amândouă.

A zâmbit și și-a ridicat din nou puloverul.

— Serviciu contra serviciu? Intrați la o cafea, îmi veți povesti ce și cum până se trezește Lylie.

Nicole Vitral îmi acordase încrederea ei. Veți înțelege și de ce!

Eram conștient că jucam un joc periculos: dacă vreodată aș fi descoperit ceva, poziția mea între cele două văduve, pe-aproape, n-ar fi fost ușor de păstrat, chiar dacă izbuteam să rămân neutru… Și era din ce în ce mai puțin cazul! Între simplitatea familiei Vitral și disprețul familiei de Carville, nu încăpea asemănare. Léonce de Carville avea apă în locul mușchilor, Malvina aburi în locul creierului, iar Mathilde un cub de gheață în locul inimii. Eram salariatul lor, câinele lor credincios, dar fără îndoială că simpatia mea mergea către familia Vitral.

Marc și Lylie erau doi copilași adorabili. Căpătaserăm obișnuința să vin să-i văd destul de des, cel puțin la fiecare aniversare a lui Lylie. Uneori dădeam prin Dieppe împreună cu Nazim. Îi speria cu mustața lui groasă, dar pe mine mă fascina îndeosebi Nicole, cu energia, umorul, încăpățânarea de a-i crește ea însăși pe Marc și pe Lylie. Se ținuse bine, nu se atinsese de o centimă din rezerva din contul bancar al lui Lylie, averea virată de Mathilde de Carville.

Nicole era hotărâtă și fidelă. O femeie mărunțică incredibilă. Astfel au trecut lunile, anii.

Și eu rămăseserăm fidel pelerinajului meu. A sosit vremea să vă vorbesc despre el. Este important, nici nu vă închipuiți în ce măsură, în fiecare an, în jurul datei de 22 decembrie, mă întorceam pe Mont Terrible. Dormeam într-o pensiune apropiată, la Clairbief, pe malul râului Doubs, și-mi petreceam ceva timp acolo sus, la locul prăbușirii. Rămâneam în fiecare an cel puțin câteva ore, mergând, gândind, recitind însemnări pe care le făcuserăm.

Ca și când locul avea să sfârșească prin a-mi încredința secretul…

Acolo mergeam întotdeauna singur, fără Nazim.

Cunoșteam de-acum fiecare drumeag, fiecare piatră, fiece brad. Simțeam că trebuia să îmblânzesc acel colț sălbatic de munte, că trebuia să-mi ofer răgazul de a-l asculta, dincolo de traumatism. Cum făcuserăm cu familia Vitral, până la urmă.

Fără îndoială nu mă veți crede. Dar a funcționat! Muntele mi-a acordat încrederea lui. Exact trei ani mai târziu. Trei pelerinaje mai târziu, în decembrie 1986, masivul mi-a dezvăluit secretul lui, de departe cel mai tulburător din optsprezece ani de investigație.

În acel 22 decembrie 1986, o furtună pe cât de năprasnică, pe-atât de neașteptată mă luase prin surprindere la finalul după-amiezii, sus pe munte. Ca să cobor, aș fi fost nevoit să mărșăluiesc două ore prin ploaie și fulgere. Am căutat un refugiu, oricare, la întâmplare. Copacii replantați pe locul prăbușirii erau incapabili să mă protejeze.

Am orbecăit un kilometru sau doi. Până să dau nas în nas cu cea mai incredibilă descoperire. Eram leoarcă. Mai întâi am crezut că visez, că am vreo halucinație. Am continuat să înaintez prin noroaie, având în fața ochilor o imagine din ce în ce mai clară, cât se poate de reală.

Burnița nu mai conta. Inima îmi bătea gata să-mi sară din piept. Am înaintat buimac până la

*

* *

Marc înjură de ciudă.

Foaia smulsă se termina cu aceste ultime cuvinte.

Am înaintat buimac până la

Enervat, lovi cu piciorul în pietrișul din fața lui. Pescarii își ridicară capetele, surprinși. Continuarea frazei se afla pe pagina următoare din caiet, la o oră de mers cu metroul, în caseta asigurată cu cifru din Gare de Lyon, al cărei cod nu era cunoscut decât de el.

Marc vârî foile în buzunar și se ridică, furios pe el însuși, furios pe stilul alambicat al lui Grand-Duc, care nu putea scrie lucrurile simplu și care își oferea plăcerea sadică de a-și istorisi investigația așa cum ai așterne un roman polițist…

Trecu de partea cealaltă a canalului pe un podeț. Străzile din Coupvray erau liniștite. În umbra Disney City, satul fermecător avea ceva artificial, ca și când și el ar fi fost construit din mucava. Un decor. Strada Chauds-Soleils era prima la dreapta, cum ajungeai în localitate. Mai curând un drumeag decât o stradă, cu siguranță întunecat, care se înfunda în pădure. Marc înaintă cu neîncredere. Cine erau alde Carville, în fond? Victime ale destinului, ca el? Veritabila familie a lui Lylie, așa cum spera? Dar și comanditarii uciderii bunicului lui?

Dușmani? Aliați? Și una, și alta, în același timp?

Marc se strădui să respire calm.

Nu avea voie să ezite. Criza de agorafobie se putea produce în orice clipă, de ce nu aici, în liniștea, sub verdeața aceea…

Câteva mașini, mai degrabă premium, erau parcate în fundătură. Mercedes. Saab. Audi. Cu capacități cilindrice mari, cu excepția unui model mai mic. Un Rover Mini. Albastru. Marc încremeni, ca și când o alertă se declanșase brusc înăuntrul lui.

Se mai întâlnise cu acea mașină, nu demult!

Unde?

N-ar fi trebuit să-i vină greu să-și amintească, își petrecuse aproape întreaga zi pe sub pământ, în metrou. Singura dată când scosese nasul afară fusese aici, la Coupvray, și…

Acasă la Grand-Duc!

O mână i se așeză pe umăr.
Un tub metalic i se înfipse în șale. O armă de foc, fără nicio îndoială.
O voce stridentă spori grozăvia clipei:
— Cauți ceva, tâmpitule?

26

2 octombrie 1998, ora 12.50

În mod curios, Marc nu simțea niciun simptom de criză. Nici îngreunarea respirației, nici palpitații. Percepea doar că i se accelera pulsul.

Să nu intre în panică.

Să se întoarcă.

Strada Chauds-Soleils era disperant de pustie. Copacii înalți de pe proprietăți își așterneau umbra mișcătoare peste pietrișul gri-deschis. Marc se întoarse cu foarte multă încetineală și-și ridică mâinile cu ostentație, pentru a arăta că nu avea nicio intenție să se opună.

— Nu face pe deșteptul, Vitral.

Marc își mijii ochii. În fața lui stătea o copilă de circa un metru cincizeci, de maximum patruzeci de kile, îmbrăcată de parcă ieșise dintr-un pension de fete… Atât că avea chipul cuiva de treizeci de ani.

Malvina de Carville!

Marc n-o întâlnise niciodată, nici măcar n-o văzuse în fotografii, dar nu putea fi decât ea. Îl ținea în bătaia armei, agățându-se de revolver cu o furie stranie în ochi. Creierul lui Marc căuta să analizeze în mare viteză elementele care se succedau. Roverul Mini albastru, parcat la câțiva metri pe strada Chauds-Soleils, dar și pe rue de la Butte-aux-Cailles cu o oră mai devreme, era deci mașina Malvinei de Carville. Fata fusese la Grand-Duc, în urmă cu câteva ore… Cu un revolver.

Ea îl doborâse pe Crédule Grand-Duc. Acum îi venise și lui rândul.

Malvina se holba la el, îl scruta din cap până-n picioare.

— Ce mama naibii cauți pe-aici, Vitral?

Era în intonația ei ceva aproape comic, ca hămăitul subțire de potaie arțăgoasă, inofensivă, care latră de după gardul unei căsuțe. Marc era conștient că nu trebuia să aibă încredere în ea. Fata era în stare de orice, ca de pildă să-ți tragă un glonț între ochi în timp ce izbucnește în râs. Totuși, în pofida oricărei logici, Marc nu izbutea să ia în serios acea femeiușcă demodată. În mod straniu, încă nu simțea nici cel mai vag simptom de agorafobie, de teamă, de panică.

— Nu te mișca, Vitral. Nu te mișca, îți zic.

Marc înaintă cu jumătate de metru, fără a-și coborî brațele, schițând un zâmbet.

— Nu mă mai privi așa! țipă Malvina, dându-se înapoi. Nu mă impresionezi cu figurile tale. Știu totul despre tine. Știu chiar că te culci cu soră-ta… Nu e scârbos, să i-o tragi soră-tii?

Marc nu se putu împiedica să zâmbească, din nou. Insultele sunau fals în gura Malvinei, ca înjurăturile copiilor din parcul orașului Dieppe pe care le lăsa să alunece pe lângă el, cuvinte prea grosolane pentru niște copii de opt ani, care ascundeau prost o timiditate combătută prin exces.

— Dacă mă pun în locul tău, m-aș culca mai degrabă cu a ta…

Malvina fu surprinsă de întorsătură. Mintea părea să-i funcționeze ca un calculator cu

prea puțină memorie RAM. În cele din urmă, găsi răspunsul:

— Ai dreptate, i-o tragi soră-mii pentru că e prea frumoasă, prea frumoasă ca să fie o jegoasă de Vitral. Dar Lyse-Rose nu va avea mult timp nevoie de-un păduchios ca tine, acum că a împlinit optsprezece ani…

Invectivele Malvinei continuau de alunece pe lângă Marc fără să-l atingă. Prea caricaturale, probabil. Ireale. Nici măcar nu-i venea să se apere, să-i răspundă că nici vorbă, nu și-o punea cu Lylie. Marc începu să meargă pe alee fără să-i mai pese de Malvina, străduindu-se să nu dea dovadă de nicio ezitare. Fata îndreptă și mai ferm Mauserul către el.

— Nu mișca, îți spun.

Marc continuă să înainteze, fără să se întoarcă.

— Îmi pare rău, n-am venit pentru tine. Trebuie s-o văd pe bunica ta. Mă scuzi. Casa asta e Roseraie?

— Dacă mai faci un pas, trag. N-ai înțeles?

Marc se purtă ca și când n-ar fi priceput, continuând să-i întoarcă spatele Malvinei. Făcea oare alegerea potrivită? Trebuia să se încreadă în instinct, în lipsa simptomelor de criză? N-avea să sfârșească la fel ca Grand-Duc, doborât de nebună? Un glonț în inimă. Picuri de sudoare începeau să-i șiroiască pe șale. Se proțăpi în fața porții imense a proprietății Roseraie.

— Ce faci acolo? Te împușc, îți zic!

Malvina tropăi ca o copilă nervoasă într-un loc de joacă și se înfipse în fața lui Marc, continuând să-l amenințe cu Mauserul. Încă odată, îl observă pe Marc cu atenție, din cap până-n picioare.

— Cauți ceva? întrebă el încercând să-și dozeze ironia din ton.

— Ai venit așa, fără rucsac? Ești sigur că n-ai nimic ascuns asupra ta? Pe sub bluzon?

— Vrei să mă dezbrac, aici, în fața ta? Asta era?

— Ține mâinile sus, când îți zic!

— Vrei s-o faci tu, singură? Să mă perchiziționezi cu mânuțele tale?

Malvina șovăia. Marc se întrebă dacă nu mersese prea departe. Fata părea cu nervii întinși la maximum, degetul apăsa pe trăgaciul Mauserului; un deget care purta un inel din argint, ornat cu o magnifică piatră maro translucidă, de culoarea ochilor ei, dar mai luminoasă. Malvina continua să-i scruteze anatomia în detaliu.

Fără nicio îndoială, căuta caietul lui Grand-Duc. Fusese tare inspirat să-și ia măsuri de precauție.

Marc se strădui să învârtă cuțitul în rană:

— Îmi pare rău, Malvina, o prefer pe surioara ta.

Înaintă fără să mai aștepte reacția fetei și apăsă pe butonul interfonului, cu degetul tremurător, de-acum incapabil să mai observe ce făcea nebuna în spatele lui.

— Tâmpitule, te…

O voce de femeie în interfon o întrerupse:

— Da?

— Sunt Marc Vitral. Am venit să vorbesc cu Mathilde de Carville.

— Intrați.

Poarta se deschise. Malvina șovăi, acum parcă stânjenită de arma ei. O îndreptă către Marc.

— Ai înțeles? Ce mai aștepți, atunci? Intră când ți se spune!

Marc știa la ce să se aștepte, își dădea seama că avea să pătrundă într-o proprietate somptuoasă, una dintre cele mai fastuoase din cartierul acela de avuți, totuși fu impresionat de imensitatea parcului cu copaci, de varietatea esențelor, chiar toamna, de răzoarele de flori, de trandafirii impecabil tăiați. Oare pe ce suprafață se întindea domeniul? Zece mii de metri pătrați? Cincisprezece mii? Înaintă pe aleea cu pietriș roz, flancat în continuare de garda lui de corp de un metru cincizeci.

— Te dă pe spate, nu-i așa, Vitral, tot terenul ăsta! Roseraie! Cel mai mare parc din Coupvray. De la al doilea etaj, poți vedea tot cotul Marnei. Îți dai seama, Vitral, că ați privat-o pe Lyse-Rose de toate astea?

Marc își reprimă cheful de a o pălmui pe ciuma asta. Din atâtea săgeți otrăvite azvârlite orbește, câteva sfârșeau prin a-și atinge ținta. Marc nu se putea împiedica să compare parcul de la Roseraie cu grădinița lui din rue Pocholle. Cinci metri pe trei. Când Citroënul era parcat, nu mai rămânea nicio grădină. Departe, în parc, în apropierea serei, trecu o veveriță, aruncând vizitatorilor priviri înspăimântate.

— Acum c-ai înțeles, sper că măcar ai remușcări!

Remușcări?

Hohotele de râs ale lui Lylie răsunau încă în urechile lui Marc. Strigăte de copii veseli, de îndată ce Nicole scotea dubița pentru a merge la muncă pe litoralul din Dieppe, iar Lylie și cu el se grăbeau să încingă o partidă de șotron sau de badminton. Mai vastă decât orice Roseraie, din cât măsurau cu ochii lor de copii.

Trei trepte. Malvina trecu înaintea lui, fără a-și lăsa Mauserul, și deschise ușa masivă din lemn.

Marc o urmă.

Își pierduse oare mințile să intre așa, de bunăvoie? Acționase singur. Nimeni nu era la curent cu vizita lui. Malvina îi indică un culoar mare, urcară din nou trei trepte. Tablouri cu peisaje campestre erau agățate de zidurile coridorului; mantouri din blană atârnau în cârlige de cuier din fier forjat. O oglindă ovală în capătul culoarului oferea o iluzie suplimentară de adâncime.

Țeava Mauserului desemnă prima ușă la dreapta, o ușă grea cu ornamente roșii. Intrară.

Marc descoperi un salon mare. Majoritatea mobilelor, canapele, șifoniere, erau acoperite cu cearșafuri albe, destinate probabil protejării de uzura timpului, atunci când nu primeau pe nimeni. O bibliotecă descoperită, care ocupa tot peretele, era chiar în fața lui. În colțul opus, încăperea era tăiată de un pian cu coadă, alb lăcuit. Un Petrof, una din mărcile cele mai luxoase, Marc cunoștea prețurile.

Mathilde de Carville stătea în fața lui, dreaptă, înaltă, țeapănă, fără altă bijuterie decât crucea de la gât și cu câteva urme de noroi nepotrivite în partea de jos a rochiei. Léonce de Carville dormea alături. Indiferent. Cu un pled pe genunchi, cu câteva frunze îngălbenite căzute pe brațe. Văduva neagră și paraliticul, o scenă demnă de un film de groază prost.

Mathilde de Carville nu se clinti. Se mulțumi să-i zâmbească straniu.

— Marc Vitral, ce vizită surprinzătoare… N-aș fi crezut că vei veni într-o zi aici…

— Eu însumi eram departe de a crede acest lucru…

Zâmbetul se lărgi încă puțin. Malvina se îndepărtă, să se posteze lângă pian.

— Lasă-ți arma, Malvina.

— Dar, bunico…

Privirea lui Mathilde de Carville nu îngăduia nicio discuție. Malvina își puse cu ostentație arma pe pian. În mod vădit, nu aștepta decât un lucru, s-o înșface și să se folosească de ea.

Privirea lui Marc rămânea însă obsedată de pian. Cu siguranță că exista un pian în locuința familiei de Carville. Chiar fără să fi venit vreodată aici, ar fi ghicit. Făcea parte din ordinea lucrurilor. Niciun membru al familiei Vitral nu era mare iubitor de muzică. Nici părinții lui, nici bunicii nu se apropiaseră în viața lor de un instrument muzical. Chiar discurile erau rare în casa din Pollet. Ca prin minune, Lylie, încă din primele luni petrecute pe rue Pocholle, fusese cucerită de sunete, toate felurile de sunete; la grădiniță, jucăriile muzicale o fascinau; înscrierea ei la școala de muzică, încă de la patru ani, a părut o urmare logică și aproape gratuită; profesorul ei nu mai contenea cu elogiile la adresa fetiței, își amintea Marc cu mândrie.

— O piesă frumoasă, nu-i așa? spuse Mathilde de Carville. E autentic. Comandat de tatăl meu în 1934. Mă surprinzi, Marc. Te interesează pianul?

Marc nu răspunse, pierdut în gânduri. Când Lylie a împlinit opt ani, profesorii de muzică au început să insiste. Lylie era una dintre cele mai bune eleve ale lor, cea mai pasionată. Cânta bine la toate instrumentele, dar mai ales la pian. Trebuia să exerseze mai mult, nu numai câteva ore în timpul cursurilor, trebuia să-și facă gamele în fiecare zi, acasă. Argumentul lipsei de loc a fost repede măturat de profesorii de muzică din Dieppe, se construiau piane excelente, aproape plate, pentru apartament. Rămânea argumentul costului. Cel mai mic pian de calitate, chiar de ocazie, reprezenta mai multe luni de salariu al lui Nicole. De negândit. Lylie nu protestase când Nicole îi explicase că le depășea posibilitățile…

Un fel de scârțâit îl făcu pe Marc să tresară. Malvina, în spatele lui, făcea să alunece Mauserul pe lemnul pianului Petrof.

— Malvina, te rog, lasă arma! ordonă vocea calmă a lui Mathilde de Carville. Și eu, Marc, obișnuiam să cânt… Cel puțin în tinerețe. Destul de rău, de altfel. Fiul meu Alexandre era mult mai înzestrat decât mine… Dar presupun că n-ai venit aici pentru a vorbi despre muzica clasică…

Niciunul dintre cuvintele rostite de Mathilde de Carville nu era gratuit, Marc era pe deplin conștient.

— Aveți dreptate… începu el. Voi merge drept la țintă. Am venit să vă vorbesc despre investigația lui Crédule Grand-Duc. Nu vă voi ascunde nimic, mi-a încredințat caietul lui, toate însemnările lui de optsprezece ani. În fine, i l-a încredințat lui…

Marc șovăi și își reveni imediat;

— …i l-a încredințat lui Lylie, care în dimineața aceasta a insistat să-l citesc.

— Dar ai venit cu mâinile goale? i-o reteză Mathilde de Carville. Ești prudent, Marc. Nu

ai încredere. Pe nedrept. În ceea ce privește caietul, n-am avut niciodată cea mai mică pretenție de exclusivitate din partea lui Crédule Grand-Duc. La urma urmei, e un lucru bun ca Lylie să știe. Îndoielile valorează mai mult decât niște false certitudini. În ce mă privește, cred că știu destul de precis ce conține caietul. Grand-Duc era un angajat loial.

Marc observă chipul desfigurat al Malvinei în reflexia lemnului ceruit al pianului Petrof înainte de a lua cuvântul, străduindu-se să pară uimit:

— „Era”?

Mathilde răspunse cu nedisimulată ironie:

— Da, „era”. Grand-Duc a fost la ordinele mele timp de optsprezece ani… Dar e liber de trei zile…

Marc se enervă. Dându-și aere de superioritate, Mathilde de Carville încerca să-l manipuleze! Era la curent, bineînțeles, cu moartea lui Grand-Duc. Asasinat de propria ei nepoată. Poate și la ordinul ei… Mâinile lui Marc se agitau, fără să vrea. Ce căuta aici? Între bătrâna vrăjitoare acrită și nebuna care nu aștepta decât un ordin de la ea pentru a-l doborî. Fără a mai vorbi despre bătrânul inert din scaunul lui cu rotile. O viziune de coșmar. Ce putea spera, dacă nu dădea cu mucii-n fasole, o fasole răcită de atâția ani de zile?

Marc înaintă câțiva pași, ca pentru a căpăta încredere. Degetele Malvinei se crispară pe Mauser. Nu avea de ales, nu avea nimic de pierdut, trebuia să se lanseze.

— De acord. Să terminăm cu totul circul. Voi da cărțile pe față! De optsprezece ani, familiile noastre s-au agățat de certitudinile lor. Cei din familia de Carville pretind că Lyse-Rose este cea care a supraviețuit. Cei din familia Vitral sunt siguri că Émilie. E ceea ce a spus și judecătorul.

Marc răsuflă, căutând cuvintele potrivite.

— Doamnă de Carville, în decursul acestor ani, am crescut alături de Lylie și am căpătat o certitudine.

Marc șovăi din nou, apoi continuă:

— Doamnă de Carville, Lylie nu este sora mea! Mă înțelegeți? N-avem nicio legătură de sânge în comun… Lyse-Rose este cea care a supraviețuit în seara prăbușirii.

Mauserul, alunecând pe pian, scoase un zgomot sec. Ochii Malvinei străluceau de surprindere, de încântare, ca și când, dintr-odată, Marc devenise un aliat. Un spion care-și dădea masca la o parte și-și dezvăluia identitatea.

Unul de-ai lor!

Dimpotrivă, Mathilde de Carville rămase perfect neclintită, păstrând un lung moment de tăcere, apoi pronunță doar câteva cuvinte:

— Malvina, du-te să-l plimbi pe bunicul prin parc.

— Dar, bunico…

Lacrimile se adunau în ochii tinerei.

— Fă ce-ți spun, Malvina. Ia-l pe Léonce cu tine și du-te să-l plimbi prin parc.

— Dar…

De data aceasta, Malvina nu-și mai reținea lacrimile. Ieși, împingând scaunul cu rotile în care bunicul ei, nemișcat, continua să doarmă.

27

2 octombrie 1998, ora 12.55

Lylie se clătina periculos. Taburetul de bar cu picioare înguste fusese pesemne special conceput pentru a bascula când persoana așezată pe el ar fi vrut să golească un pahar în plus.

Nu va mai dura mult, gândi Lylie.

O chestie care trebuia brevetată, taburetul basculant.

Își duse păhărelul de gin la buze. N-o mai ardea, acum. Nu mai simțea nimic, doar ruliul taburetului.

Era singura femeie din acel bar, Barramundi, pe rue de Lappe. Genul de bar în care nu mergi singură, chiar pe timpul zilei, decât dacă ți-ai pus ceva anume în minte. Tipii din bar degeaba se prefăceau că nu sunt interesați de ea, continuând să-și bea berile sau cupele de vin alb Aligoté, să răzuiască zgomotos grilele de pronosticuri sportive, să se holbeze la televizorul care transmitea știri sportive în buclă… le simțea privirile insistente pe coapsele ei dezgolite, pe picioarele ridicate de-a lungul taburetului, le simțea ochii urcându-i pe spinare, până la ceafă…

Să uite…

Lylie dădu paharul de gin de dușcă și se întoarse către barman, un tip placid cu un singur smoc de păr, cărunt și creț, deasupra craniului.

— Ce-mi mai puteți propune?

Testase deja vodca și tequila. Până acum, prefera vodca, de departe. Dar nu era decât la începutul uceniciei, nu băuse strop de alcool înainte să împlinească optsprezece ani. Doar o cupă de șampanie, cu trei zile mai devreme. Recâștiga timpul pierdut.

— Cred că ajunge, domnișoară. Ați băut deja cam multișor, nu?

Ce-avea cu ea cheliosul ăsta cu șuvița lui de tâmpit, nu pricepuse că era majoră de trei zile? Lylie se gândi să-i scoată ochii cu cartea ei de identitate, dar ciumetele de barman îi întorcea deja spatele, fără ca măcar s-o privească.

Un bărbat în costum gri și cravată moale stătea la doi metri de ea, la tejghea, înecat într-un pahar pe fundul căruia se afla un lichid maro. Era singurul din tot barul care n-o dezbrăcase din priviri. Lylie se aplecă spre el, în echilibru pe taburetul șchiop, agățându-se de tejghea.

— Dumneavoastră ce beți?

Cravata moale se redresă puțin.

— Clasic. Un whisky scoțian…

— Vreau și eu! Barman, vreau așa ceva!

Barmanul, la fel de calm, ridică din sprânceana dreaptă:

— Sunteți sigură, domnișoară?

— Lasă, Jean-Charles, spuse cravata, e pentru mine.

Jean-Charles ridică din nou din sprânceană, stânga, de data asta. Pesemne că tipul chiar avea antrenament.

— Unul și gata, atunci? Nu vreau probl…

Cu o tehnică de echilibristică pe taburet mult mai bine stăpânită decât cea a lui Lylie, băutorul de scotch, fără a coborî de pe culmea lui, veni până lângă ea. Nu pentru a o consola, departe de el gândul; dimpotrivă; acest tip în derivă nu supraviețuia, probabil, decât prin intermediul naufragiaților, al poveștilor cu furtuni, cu supraviețuire, cu sticle aruncate în mare…

— Dar dumneavoastră? Cum ați ajuns aici? Domnișoara…

— Libelula. Domnișoara Libelula!

Tipul părea că abia începe să-și dea seama că fata care-l abordase avea un corp de manechin longilin și că tot barul le observa interacțiunea, ca la teatru.

— Drăguț… nume… Libelula. Eu sunt Richard… Prof de gimnaziu, la Boieldieu, în arondismentul douăzeci, deci ghiciți că…

Lylie îl împinse cu brațul pentru a apuca paharul de whisky scoțian. Doar puse pe buze și se strâmbă. Hotărât lucru, nimic nu era mai bun ca vodca! Richard înțelese că fetei nu-i păsa de mofturile lui academice și schimbă subiectul:

— O tânără frumoasă ca dumneavoastră… Nu păreți de meserie. Cum se poate așa ceva? Să fiți aici? Când sunteți atât de drăguță?

Lylie își înclină către Richard taburetul, care rezistă ca prin minune.

— Tu, vino aici.

Brusc, Lylie îl apucă de cravată, trăgându-i capul, și apropie urechea profesorului de gura ei:

— Să-ți spun, cravată. De fapt, nu sunt drăguță. Sunt deghizată.

Richard își luă o expresie aiurită.

— Cum?

— Picioarele… Sânii… Gura… Pielea mea… Tot ce vede lumea, tot ce vrea să atingă, pe stradă, peste tot… Ei bine, e doar o deghizare, o chestie din latex, cum au scafandrii.

— Tu… tu?

— Nu te mint. Toată lumea mă crede frumoasă, dar de fapt sunt un monstru pe dinăuntru!

— Tu…

— Ai urechile astupate, sau ce? Îți explic că sunt ca șopârlele… Am mai multe piei. Vezi, ca monștrii din serialul V, de la televizor, care seamănă cu niște ființe omenești, dar sunt scârboși pe sub pielea lor. Mai ales șeful lor, fata, o reptilă cleioasă în corpul unei bombe sexy. Sunt ca ea, ca șopârlele care halesc șoareci vii. Asta-i, pricepi ce vreau să zic?

— Ăăă, nu prea. Știi, serialele de la televizor, eu sunt prof de…

O tracțiune de cravată îi luă piuitul, scurt.

— Să-ți spun altceva, cravată, și mai rău. Nu sunt singură, suntem doi înăuntrul combinației. Doi în același corp, asta crezi?

— Păi, hmm… aș zice că…

— Șșt… Nu spune nimic, e mai bine așa… Tre' să plec. În câteva minute… Știi unde? Tre' să merg să fac o chestie nașpa. O chestie de care n-am niciun chef. Mi-e silă de mine. Și totuși trebuie s-o fac…

Richard se cramponă de umărul lui Lylie, altfel ar fi căzut. Își lăsă brațul să întârzie

peste sânul lui Lylie și mormăi, apropiindu-și buzele de cele ale fetei:

— De ce? Nimeni nu poate să ne oblige, niciodată. Dacă te-aș ajuta… să-ți dai jos deghizarea, ca să vă văd pe dinăuntru. Pe tine și pe prietena ta…

Richard căpăta curaj. Ținut în continuare de cravată, nu avea un spațiu mare de manevră, dar mâna dreaptă îi alunecă pe sub fusta neagră. Lylie nu se clinti.

— E prea târziu, îți zic… Nu mai poți face nimic pentru mine, nimeni nu mai poate. Vezi, voi omorî pe cineva care n-are nicio vină, care n-a cerut nimic… Pentru că așa stă treaba…

— Bine, bine… Dar mai avem timp. Câteva minute. Trebuie să-mi arăți a doua piele a ta, înainte… Dacă vrei să te cred…

Mâna dreaptă urcă mai mult pe coapsă, mâna stângă se așeză pe pieptul lui Lylie. Barmanul reacționă imediat, cu ambele sprâncene în accent circumflex. Puse cu violență un pahar pe tejghea.

— Ușurel, Richard. Las-o mai moale cu copila. Jos labele, ai deja destule probleme de genul ăsta, nu?

Richard șovăi. Cravata se întinse, sucindu-i gâtul.

— Spune, m-asculți? Îți zic că voi omorî un nevinovat!

Lylie se aplecă și mai mult. De data asta, taburetul nu mai rezistă. Fata se prăbuși brusc. Lylie îi dăduse drumul cravatei în cădere, dar Richard tot avea o ditamai urma roșie de strangulare în jurul gâtului.

Ca un spânzurat scăpat ca prin minune, care nu poartă ranchiună, bărbatul se ridică pentru a o ajuta pe Lylie.

— Nu mă atinge! urlă ea. Jos labele murdare! Cară-te!

28

2 octombrie 1998, ora 13.11

Mathilde de Carville trase ușor perdeaua dublă și observă pe fereastră dacă nepoata îi execută ordinele. Marc privi în aceeași direcție, ochii i se opriră o clipă la mâna ridată, apoi, prin ochiurile fine ale tulului alb care cădea de-a lungul geamului, îmbrățișară vastul parc verde-ocru. Domeniul Roseraie părea scăldat în ambianța vătuită a unui film vechi de gen: decor burghez, neclaritate desuetă și tonuri pastelate. Malvina trecu în depărtare pe aleea cu pietriș roz, împingându-și nervoasă bunicul. Capul infirmului probabil alunecase pe drumul haotic, iar gâtul i se sucise treptat: ochii lui ficși se căscau către cerul alb, sau poate către vârfurile copacilor, către zborul lent al ultimelor frunze ruginite din arțarul cel mare. Nici măcar odată Malvina nu se aplecă spre bunicul ei pentru a-l ridica.

Mathilde așteptă câteva clipe. Malvina și Léonce de Carville se îndepărtau de-a lungul trandafirilor în direcția serei și a panoramei către Marna. Fără grabă, ea trase perdeaua dublă. Încăperea fu din nou cufundată într-o ușoară penumbră în care străluceau siluetele albe și nemișcate ale mobilelor acoperite cu cearșafuri; și lacul imaculat al pianului Petrof, bineînțeles. Mathilde de Carville se întoarse către Marc.

— Marc… îmi dai voie să-ți spun Marc? Vârsta mi-o îngăduie, cred. Pentru că ai venit, aș dori să-ți pun o întrebare. O simplă întrebare. Când ai revăzut-o pe Lylie în ultimele zile, de când e majoră, purta cumva o bijuterie? Un inel?

Marc se apropiase de pian. Degetele lui alergau pe claviatură, fără să apese pe clape. De ce să mintă?

— Da, purta… un inel. Un safir deschis la culoare…

Niciun surâs nu apăru pe chipul lui Mathilde de Carville. Nicio manifestare de triumf. Nicio jubilare. Lui Marc reacția ei i se păru ciudată. De polițai care nu îndrăznește să accepte mărturiile unui răufăcător.

Mâna lui Marc alunecă pe pian. Mauserul era în continuare pus pe lemnul alb, la optzeci de centimetri de degetele lui. Pe fereastră, tânărul căută s-o repereze din nou pe Malvina în parc, dar perdeaua trasă nu-i dezvăluia decât o fâșie de lumină palidă.

— Și-a pierdut mințile, spuse deodată vocea calmă a lui Mathilde de Carville. Nepoțica mea aproape că și-a pierdut mințile. Presupun că ți-ai dat seama?

Marc nu răspunse nimic, iar Mathilde continuă:

— Dar dumneata, Marc, ce crezi?

Nimic, Marc aștepta.

— Despre nebunie, Marc. Despre nebunie vorbesc… Ce crezi?

Degetele lui Marc dansau pe clapele de fildeș pentru a evita ca tremuratul lor să devină prea perceptibil.

— Într-adevăr, Marc, insistă vocea glacială a lui Mathilde de Carville. De dumneata vorbesc. Ca și la Malvina, creierașul dumitale de copil probabil că s-a confruntat cu îndoiala. Ce i s-a întâmplat surioarei mele? Mai trăiește? A murit? Ai ieșit mai bine decât Malvina, în final?

Marc își săltă capul, fără să rostească o vorbă.

— Ce tortură, nu-i așa, Marc? Toți acești ani. Să nu știi ce sentiment încerci pentru fata pe care o iubești cel mai mult pe lume. Oare e vorba de o iubire castă, frățească? Sau de una arzătoare, carnală? Cum să crești cu o astfel de îndoială în suflet?

Tonul i se schimbase. Vocea îi devenea mai puternică, amenințătoare. Mathilde de Carville înaintă către pian.

— Pentru a trăi, pentru a supraviețui, cădem la pace cu sentimentele, nu-i așa, Marc? În toți anii de copilărie, micuțul Marc căuta afecțiunea micuței Émilie, adorabila lui surioară… Apoi micul Marc a crescut… De ce să nu profite de îndoială, ocazia e prea frumoasă, nu? S-o îngroape pe mica Émilie și să se îndrăgostească de Lyse-Rose, frumoasa și bogata moștenitoare a familiei de Carville?

Degetele lui Mathilde de Carville se apropiau de revolver, iar vocea îi devenea și mai puternică:

— Am suferit, Marc. Dumnezeule, cât am suferit. În toți acești ani, am ispășit habar nu am ce vină, dar tot am ispășit-o. Revanșa mea are gust amar, Marc, crede-mă.

Marc tuși. Niciun alt sunet nu izbutea să-i iasă din gât. Mathilde stătea acum în picioare, la mai puțin de un metru în fața lui. Despre ce revanșă vorbea?

Pe neașteptate, Mathilde de Carville se întoarse. Bătrâna se îndreptă către bibliotecă, în colțul opus al încăperii. Umbra ei acoperi cu un efemer văl cenușiu pianul Petrof. Apucă fără ezitare o carte groasă al cărei titlu Marc nu apucă să-l citească, o deschise și scoase un plic albastru-lavandă. Mathilde de Carville se apropie iarăși.

— Grand-Duc venise în preajma voastră, Marc, devenise chiar un prieten al familiei Vitral. Dar nu te lăsa înșelat, rămânea angajatul meu, îmi raporta totul, aproape săptămânal… Cel puțin în primii ani. După cinci ani de investigație, practic nu mai exista nicio pistă de urmărit. După opt ani, nu mai era chiar niciuna.

Imaginea cadavrului lui Grand-Duc se furișă prin fața ochilor lui Marc. Mathilde puse plicul albastru pe pian, chiar alături de revolver.

— Absolut niciuna, cu o excepție. Ultima, singura. Eram în 1988…

Mathilde se întoarse încă odată. Femeia asta chiar nu se oprea niciodată?

— Marc, avem timp, pot să-ți ofer ceva de băut?

Marc șovăi, surprins. Tot ce trăia și descoperea de când sosise pe domeniul Roseraie i se părea pregătit, calculat, ca și când venirea lui era așteptată: încăperea lugubră, prost luminată. Pianul alb, cu Mauserul deasupra. Dispariția Malvinei și a lui Léonce de Carville în grădină, sau altundeva, întrucât perdeaua ascundea tot ce se petrecea în afară.

— D… da, bâigui Marc împotriva propriei dorințe. De ce nu?

— Un ceai? Am amestecuri aromatice excelente, pe care le cultiv eu însămi.

Marc încuviință din cap. Mathilde de Carville lipsi minute bune, lăsându-l pe Marc singur, chiar alături de plicul albastru, de Mauser. Evident, cu intenție. O tortură blândă. Revanșa ei. Marc se străduia să respire încet, pândind primele semne ale crizei de agorafobie. Dacă, în mod curios, nu încercase niciun sentiment de pericol în fața monstruletului înarmat de Malvina, punerea în scenă a bătrânei Carville îi provoca o emoție inversă. Începea să resimtă micile înțepături familiare ale sângelui care i se repezea către picioare, brațe, mâini.

Mathilde reveni cu o tavă mică în brațe, pe care se aflau două cești, cu câte o infuzie în fiecare. Îi întinse una lui Marc, pe o farfurioară.

— Bea, Marc…

Tânărul ezită. Mathilde îi aruncă un zâmbet franc.

— N-o să te otrăvesc!

El duse ceaiul la buze. Era fierbinte.

— Marc, spuse Mathilde de Carville, nu te voi lăsa să mai suferi mult timp.

Marc bău o înghițitură. Gustul îi plăcu. Bătrâna vrăjitoare își cultiva prin urmare ea însăși ierburile nebune în imensa grădină secretă.

— La începutul acestui deceniu, continuă Mathilde de Carville, o știi la fel de bine ca mine, a devenit posibilă aflarea adevărului… Un simplu test ADN! Infailibil. Laboratoarele englezești, mai ales, pentru foarte mulți bani, puțină salivă sau sânge, dădeau rezultatele în câteva zile. Am așteptat câțiva ani înainte de a mă hotărî. Fără doar și poate, religia catolică nu face casă bună cu genetica, înțelegi, Marc. Am șovăit multă vreme. Am luat hotărârea acum trei ani, când Lylie avea cincisprezece. Era ultima misiune a lui Grand-Duc, cumva. El s-a ocupat de tot. Avea relații în poliția științifică franceză, iar eu i-am dat bani. Un astfel de demers n-avea nimic legal. El a recuperat un eșantion de sânge de la Lylie, în ziua aniversării ei. Eu i-am dat unul de la mine, unul de la soțul meu, unul de la Malvina. Era atât de simplu de aflat.

Marc simțea că i se taie picioarele. Luă încă o înghițitură de infuzie. Gustul devenea din ce în ce mai acid, pe măsură ce bea. Își amintea, bineînțeles, de ziua în care Lylie împlinise cincisprezece ani, Crédule Grand-Duc fusese invitat, ca în fiecare an, și-i oferise o vază pentru o singură floare, din sticlă. Vaza era așa de fină, poate ciobită, că se spărsese de îndată ce Lylie o apucase între degete. Lylie se tăiase la arătător. Lui Grand-Duc îi părea rău. Adunase bucățile de sticlă, bâiguind scuze…

Oare Grand-Duc avea să-și mărturisească dublul joc în următoarele pagini ale caietului? Va verifica. Gâtul îl ardea pe dinăuntru.

Pentru moment, nu avea decât o dorință, să pună mâna pe plicul albastru, să-l deschidă, să citească.

Mathilde de Carville îi aruncă un nou zâmbet straniu.

— Marc, rezultatele sunt acolo, în plic. Le cunosc de trei ani de-acum. Doar eu. Mi-ai făcut un serviciu venind, Marc. Vei lua acest plic.

Marc își fripse cerul gurii cu o ultimă înghițitură. Luă, cu degete tremurătoare, plicul albastru-lavandă. Chipul lui Mathilde de Carville se strâmbă, triumfător.

— Dar nu-l vei deschide, Marc! Vei duce acest plic la Nicole Vitral. Este ceva între ea și mine, de mai mulți ani, de-acum. Dacă altcineva trebuie să afle adevărul astăzi, ea este.

O tăcere îndelungată învălui încăperea, ca o chiciură matinală ce îngheață cearșafurile. Marc strecură încet plicul albastru în buzunar.

— Cum veți ști că nu-l voi deschide de îndată ce ies de-aici?

— Ești un băiețel cuminte, nu? Ascultător. Nu-ți vei trăda bunica. Ei îi este destinat plicul…

— Sunt regulile dumneavoastră… Ce mă obligă să le urmez?

— Le vei urma, Marc, bineînțeles. Fiindcă ești convins că știi deja răspunsul din plic.

Marc se sufoca. Gâtul și stomacul îl ardeau. Mathilde de Carville insistă:

— De ce te temi, Marc? Nu așa ceva îți doreai? Lyse-Rose a supraviețuit, Émilie a murit. Doar Nicole va suferi puțin, desigur, dar fericirea nepotului ei o va alina, nu?

Marc simțea cum îl cuprinde criza de agorafobie, nu mai izbutea să-și controleze respirația, ca și când infuzia fierbinte îi devora pântecul. Mathilde de Carville izbucni într-un râs forțat, terifiant.

— Ce anume sperai, mai exact, Marc? Să te căsătorești cu Lylie? Să-și ia, la majorat, numele de Lyse-Rose de Carville? Să-mi devii nepot? O căsătorie în alb, la Notre-Dame? Soțului meu îi va veni foarte greu să-și conducă nepoata până la altar, dar ne vom descurca. Și apoi? Să vii cu Lyse-Rose să vă beți cafeaua duminica, să jucați șah în parc privind Marna cum curge, în timp ce eu vorbesc despre vafe și cartofi prăjiți cu bunica dumitale? Ce păcat, Marc. Ce risipă…

Tânărul încercă să-și apuce ceașca, ea îi căzu din mâini și se sparse pe covor, stropind picioarele pianului.

— Dă-i acest plic bunicii dumitale, Marc. Dacă dorește, îți va citi după aceea rezultatul testului ADN. Spune-i că nu regret nimic, mai ales banii pe care i-am virat. Sunt împăcată cu mine însămi.

Ochii lui Marc se încețoșau. Sângele din artere îi iriga corpul ca un oleoduct în flăcări. Picioarele nu mai izbuteau să-l țină, ca două turnuri roase de un incendiu. Mâinile i se crispară pe claviatura pianului Petrof. Ele îi încetiniră în ultima clipă căderea, într-un țipăt sinistru de note dezacordate.

29

2 octombrie 1998, ora 13.15

Ayla Ozan stătea în picioare în fața numărului 21 de pe rue de la Butte-aux-Cailles. Încerca, ridicându-se pe vârfurile picioarelor, să vadă cât mai departe în grădină. Nicio mișcare. Obloanele de culoare verde-pal erau disperant de închise! Ayla sună de mai multe ori, îndelung. Nimeni!

Sfârși prin a se întoarce, merse pe stradă, căutând un indiciu oarecare. Venise adesea acasă la Crédule Grand-Duc, ea gătea în timp ce Crédule și Nazim lucrau la caz, discutau, până târziu în noapte. Îi asculta puțin, apoi sfârșea mereu prin a adormi înaintea lor, pe canapea, învăluită de căldura șemineului, numărând libelulele din vivariu. Legănată de vocile celor doi, bărbatul vieții ei și cel mai bun prieten al lui. Oare unde se duseseră? Nimeni acasă la Crédule, niciun semn de viață de la Nazim de două zile. Ceva nu mirosea a bine.

Ayla trecu prin fața unui bar, Le Temps des Cerises. Șovăi dacă să intre pentru a se informa, Crédule venea uneori aici să-și bea cafeaua. Se opri, conștientă că demersul ei nu era foarte firesc, înainte de a părăsi fast-foodul de pe bulevardul Raspail, Ayla înșfăcase un ditamai cuțitul de bucătărie, cel mai ascuțit, îl înfășurase într-o pungă de plastic și-l strecurase de-a lungul piciorului, pe sub pantalonii ei largi. Era prea lung, nu-i încăpea în rucsac. O armă improvizată, în cazul în care… Nu izbutea să se golească de sentimentul groaznic al primejdiei.

Ayla cuprinse dintr-o privire rue de la Butte-aux-Cailles. Era puțină lume. Mame și copii. Clienți ai brutăriei.

Brusc, înțepeni.

Inima îi explodă pe sub haina lungă, de iarnă.

BMW-ul X3 negru al lui Crédule era parcat de-a lungul trotuarului, la cincizeci de metri de locuința lui. Dimpotrivă, nici urmă de Xantia albastră a lui Nazim. Nazim se dusese la Crédule; dacă plecaseră împreună din casa de pe rue de la Butte-aux-Cailles, din ce afurisit de motiv preferaseră să ia Xantia murdară și rablagită în locul BMW-ului? Mai ales bătrânul maniac de Crédule.

Ayla luă împrejurimile la picior. Rue Samson, pasajul Boiton, rue Jean-Marie-Jégo, rue Alphand, cu pași lenți, târându-și cum putea piciorul țeapăn din cauza lamei cuțitului. Se gândea că punga de plastic putea ceda în orice moment, că oțelul avea să-i intre în picior, că avea să se prăbușească pe stradă, ca o proastă…

— Căutați ceva?

Un tip cu un câine se holba la ea, genul de vecin căruia nu-i prea plac străinii care o lălăie prin cartierul lui. Mai ales o turcoaică dând ocol mașinilor parcate pe-acolo.

— Su… sunt o prietenă a lui Crédule Grand-Duc. Locuiește pe rue de la Butte-aux-Cailles la numărul 21. Căsuța de dinainte de barul Temps des Cerises. El nu e acasă, dar are mașina parcată aproape. Un BMW negru. Nu… nu cumva ați văzut o altă mașină? O Xantia. Albastră…

Tipul se uită la ea de parcă ar fi lucrat la serviciul imigrări al Ministerului de Interne și

ar fi fost însărcinat cu eliberarea permiselor de reședință în cartier. Își consultă câinele.

— Cu parașocurile înfundate? Cu o amestecătură de flori agățate de oglindă? Cu un drapel turcesc lipit de parbriz? Asta, nu?

Tipul făcu o pauză mulțumit de sine, în timp ce Ayla își recăpăta speranța și încuviința, decupându-și cel mai frumos zâmbet, chiar dacă bărbatul părea să se încreadă mai mult în instinctul câinelui decât în farmecul otoman. Pentru moment, corcitura maro-deschis se lipea afectuos de picioarele lui Ayla.

— Xantia a rămas parcată în cartier zilele astea, lăsă bărbatul să-i scape până la urmă, dar nu mai e aici de ieri… Cu siguranță n-o veți mai găsi în zonă. N-are rost să mai pierdeți timpul.

Cuțitul de pe coapsă o făcea pe Ayla să sufere, iar botul cretinului de câine apăsat de piciorul ei avea s-o sfârșească despicat în două, ca o bucată de carne de kebap. Femeia se aplecă pentru a îndepărta corcitura, încercând totodată să-și schimbe poziția.

Tipul o privi și mai neîncrezător. Era un tâmpit jegos, dar îi putea fi de folos. Ayla îi oferi fascistului un zâmbet, iar câinelui o mângâiere. Niciunul nu putea fi gelos pe celălalt.

— Și… îmi păreți a cunoaște bine cartierul… N-ați văzut ceva nou în ultimele zile, chiar ore… Pe cineva nou, de exemplu? O altă mașină, care să nu fie din cartier?

Tipul se holbă la turcoaică, uimit de îndrăzneala ei. Trase instinctiv de lesă. Ayla continuă. N-avea nimic de pierdut.

— Un străin, înțelegeți…

El șovăi în continuare, dar nu putu rezista plăcerii de a se dovedi util:

— Înțeleg ce vreți să spuneți…

Își privi câinele, ca pentru a-i împărtăși jubilarea:

— Un Rover Mini, albastru, destul de nou. Proprietara și-a făcut de lucru prin cartier aproape toată dimineața, o fată cu figură bătrânicioasă și corp de fetiță. Bizară. Suspectă, cu o privire de ipocrită… Asta căutați?

Chipul lui Ayla Ozan se albise brusc. Bineînțeles, înțelesese despre cine vorbea tipul. Nazim i-o descrisese adesea pe Malvina de Carville, cu fizicul ei atipic, capriciile, mașina, un Rover Mini oferit de bunica ei superbogată… Nazim îi spusese deseori că fata o luase complet razna de la accidentul de avion.

Nebună și periculoasă.

Ayla intră în panică.

— Bine… Da. Mul… mulțumesc…

Ce putea face, acum? Să dea fuga la poliție? Să-l dea la persoane dispărute? I-ar pune întrebări. Ea ar trebui să dezvăluie atunci tot ce știa despre caz, despre Carville, despre Nazim… Nu dispăruse decât de două zile. Dacă ar vorbi, l-ar da pe mâna polițailor. Niciodată Nazim n-ar ierta-o…

Tipul cu câinele se îndepărta, continuând să se uite cruciș la ea. Nu, trebuia să se descurce singură. Știa destule despre familia de Carville. Nu uitase niciuna dintre confidențele lui Nazim de pe pernă, când se prăbușea pe spate după ce-și dăduse drumul. Fascistul și câinele lui maroniu dispărură la colțul străzii Samson. Pe Ayla o agita un tremur straniu, amestec de angoasă și de surescitare. Se gândea din nou la corpul lui Nazim, la mustața uriașului ei care o mângâia pe piele. Își dorea atât demult să se

ghemuiască în brațele lui. Să danseze în fața lui, să-și agite burtica rotundă sub nasul lui pentru a-l excita, ca el s-o sărute, cu lăcomie.

Ayla se aplecă și strânse cuțitul rece de pe picior. N-avea decât o pistă. Malvina de Carville! Ayla era singură, dar proastă nu era. Familia de Carville locuia în suburbia estică, aproape de Marne-la-Vallée. Va găsi locul. De douăzeci de ani împărțea patul cu un detectiv privat. Va izbuti să se descurce.

30

2 octombrie 1998, ora 13.17

Marc înainta pe culoarul întunecat. Mathilde de Carville doar îi deschisese ușa, fără a-l însoți, lăsându-l singur cu îndoielile lui. Criza de agorafobie se îndepărta, puțin câte puțin, respirația își recăpăta un ritm normal. Și efectul fierbinte al infuziei se estompa, ca și când întregul lui corp se ventila, treptat, din ce în ce mai bine. Marc își zări figura buimacă în oglinda mare, ovală, de la capătul culoarului. Nu întârzie în fața ei.

Doar trei trepte de coborât. Să împingă ușa greoaie de stejar. Să fugă, cât mai repede cu putință.

Abia dacă-l mai duceau picioarele. Gândurile i se răvășeau. Trebuia să deschidă plicul albastru, să citească rezultatul testului ADN? Sau să aibă răbdare câteva ore lungi, să aștepte până avea să fie la Dieppe? Mathilde de Carville căuta poate să-l atragă într-o cursă…

O treaptă, două trepte, trei trepte.

Aerul proaspăt, salvator, îl lovi în plină figură. Marc își umplu îndelung plămânii în timp ce încerca să-și organizeze gândurile, în fața lui, nicio umbră nu se clintea în parcul de la Roseraie. Domeniul îl ducea cu gândul la ambianța morbidă a unui azil de bătrâni; sau a unuia de nebuni.

Marc merse către poartă. La stânga, în spatele arțarului cu frunze ruginii, îl zări pe Léonce de Carville. Infirmul dormea, cu capul căzut pe umăr, abandonat de Malvina în mijlocul peluzei.

Pietrișul roz îi scârțâia sub pași.

Marc încercă să-și pună ideile în ordine. Trebuia să rezolve trei urgențe, toate legate de câte o crimă, într-un fel sau altul.

Uciderea lui Grand-Duc mai întâi, cu câteva ore mai devreme. Totul te făcea să crezi că Malvina de Carville îl doborâse. După aceea, uciderea bunicului lui, fiindcă fusese un asasinat asfixierea din dubiță, la Tréport, acum cincisprezece ani. Marc trebuia să-și amintească detaliul discordant din povestirea lui Grand-Duc, acel ceva pus bine pe undeva prin camera lui de copil, din Dieppe. Lylie, în cele din urmă. Călătoria fără de întoarcere de care vorbea. O fugă? O răzbunare? O sinucidere programată?

Cele trei drame erau oare legate între ele? Da, fără nicio îndoială. Rezolvarea uneia însemna și rezolvarea celorlalte două.

Pietrișul scârțâi din nou. În spatele lui Marc.

— Unde te duci, Vitral?

Malvina!

Marc se întoarse.

— Mă car de-aici. Bunică-ta a avut amabilitatea să-mi povestească tot ce voiam să aflu…

— Ce vorbești! N-ai aflat nimic. Bunica își dă ea aere, dar e pe lângă subiect.

Marc oftă.

— Doar eu cunosc adevărul, continuă Malvina. Am fost acolo, în Turcia. Toți ceilalți au murit în avion pe Mont Terrible. Eu, nu. Am luat avionul de dinainte. Urmează-mă, Vitral!

Marc o privi pe Malvina neîncrezător.

— Urmează-mă, îți zic! Uite, nici nu mai am pistolul. Ai spus adineaori că Lyse-Rose trăiește, că Émilie Vitral a ars în avion, acum optsprezece ani? Atunci, urmează-mă!

Marc nu se clintea.

— Haide, Vitral, vino cu mine. Te va interesa, îți zic!

De ce nu, la urma urmei.

Plină de însuflețire ca o copilă, Malvina merse înapoi pe alee, deschise din nou ușa de stejar, traversă culoarul, apoi urcă scara din lemn de cireș. Marc o urma, intrigat. Ajunsă la primul etaj, Malvina se întoarse, puse un deget la gură, aproape șoptind:

— La dreapta, e camera mea. Nu-ți face iluzii, că nu ți-o arăt. La stânga, dimpotrivă, e camera lui Lyse-Rose. Urmează-mă…

Marc înaintă. Încă odată, în prezența Malvinei nu resimțea niciun simptom al primejdiei, nicio prevestire a crizei.

Malvina împinse ușa.

Marc descoperi, uluit, o cameră adorabilă de fetiță. Nimic nu lipsea. Pătuțul adânc, roz, acoperit cu jucării din pluș; perdele desenate cu girafe mari, cu gâtul atingând tavanul și cu picioarele pe dușumea; un prosop portocaliu pus pe o masă de schimbat scutecele, din stejar; un șifonier decorat cu flori în tonuri pastelate; pe o etajeră, cutii muzicale, o veioză, alte jucării din pluș, un elefant albastru, un tigru, un iepure gri cu alb; pe jos, un imens covor de joacă, doldora de alte jucării, de zornăitori, un elefănțel, clovni de cârpă…

Marc n-avea decât o dorință, presantă, incontrolabilă: să iasă din casa aceea de nebuni, dar picioarele nu-l mai ascultau, de parcă vocea Malvinei se înfășură în jurul lor ca un fir de borangic invizibil.

— Bunica a decorat camera asta de copil acum optsprezece ani, pentru întoarcerea din Turcia a lui Lyse-Rose. De atunci, am continuat s-o întreținem, pentru cazul în care Lyse-Rose s-ar întoarce. Înțelegi. Putea sosi oricând!

Malvina se grăbi, sprintenă, înăuntrul camerei, pășind peste jucării. Deschise șifonierul. Etajerele erau pline ochi de haine, de rochii de toate mărimile, de pălării, de pantofiori adorabili. O căciuliță roz căptușită cu blană căzu pe jos.

Malvina se întoarse către Marc, ghidușă, continuând să vorbească încet, pasionată ca o fetiță care spune povestea casei ei de păpuși unui om mare:

— Acum, eu am grijă să fac ordine și curățenie. Sunt sigură că dacă aș lăsa-o pe ea, bunica ar arunca totul la gunoi. Îți dai seama, s-arunce totul la gunoi? Tu poți pricepe. Știu că Lyse-Rose e mare acum, dar când se va întoarce și-și va descoperi camera, jucăriile, hainele, va însemna ceva pentru ea, nu?

Marc se dădu puțin înapoi, fără să iasă totuși din cameră. Un val de sentimente contradictorii îl năpădea.

— Spune, Vitral, te uiți? Intri? Ții la Lyse-Rose, da sau nu?

Marc făcu cu un pas înainte, fără voie.

— Privește. Sunt inclusiv cadourile ei!

Marc simți cum i se intensifică senzația de disconfort, dacă mai era cu putință. Păși

într-un basm rău, se conversa cu ucigașa în serie de la raionul de jucării dintr-un supermagazin pentru copii.

— Vezi, Vitral? Sunt toate cadourile lui Lyse-Rose de aniversare. Dar și de Crăciun.

Malvina îi arătă lui Marc pachete ambalate de toate mărimile, răspândite prin cameră, uneori îngrămădite unul peste celălalt.

— Știu pe deasupra ce e în toate. Cel mai mare pachet, de-acolo, din pat, era cadoul pentru primul ei Crăciun. Fuseserăm cu bunica să-l căutăm, chiar înainte de Crăciun, cu o zi până în accidentul de avion, la Galeriile Lafayette, pe-atunci aveam șase ani, încă îmi amintesc automatele din vitrine…

Fata se apropie de Marc și-i murmură în ureche:

— Ghicești ce e?

Marc scutură din cap, împărțit între emoție și groază.

— E un ursuleț, un ursuleț imens, mai mare decât ea, portocaliu cu maro. Îl cheamă Banjo. Eu i-am pus numele. Banjo. E prietenul ei dintotdeauna, o așteaptă, vezi. Nu te mișca, ți-l voi prezenta…

Marc își trecu mâna prin fața ochilor. Tâmpița de Malvina avea să sfârșească prin a-l face să plângă, cu delirurile ei. Malvina deschise cu delicatețe cutia mare din carton și scoase din ea un urs enorm din pluș, cu privire visătoare. Un tezaur de tandrețe. Malvina îl puse pe Banjo pe pat între două pernuțe roz, să stea drept.

— Salut, Banjo! zise ea cu veselie. Să-ți spun un secret, n-o să mai fi singur, ziua cea mare se apropie. N-o să-ți vină să crezi. Lyse-Rose se va întoarce!

Camera Frumoasei din Pădurea Adormită, gândi Marc. Plușuri împăiate, haine înțepenite în așteptarea întoarcerii copilei moarte. Muzeul absenței.

— Apoi, continuă Malvina, în celelalte pachete, nu ți le-arăt pe toate, sunt păpuși, bineînțeles, cărți groase, știu că adoră să citească. Pentru aniversarea de zece ani, în cutia de-acolo, e o vioară. Nu știu dacă era o idee bună, dar pian aveam deja. După, a fost mai greu de ales, sunt pachetele cele mai mici. Bijuterii, pentru aniversarea de treisprezece ani, acolo. Și un ceas. CD-uri, dar probabil că sunt demodate acum, nu? Britney Spears, Ricky Martin, Larusso, toate astea… vezi genul. Pachetul mare de-acolo, pentru aniversarea de șaisprezece ani, e o combină hi-fi. Iar ultimul, pentru optsprezece ani, plicul… Ghicești ce e?

Marc scutură iarăși din cap, incapabil să rostească o vorbuliță.

— O călătorie! O surpriză la plic, all inclusive, de la o agenție din rue de Rivoli. Ți se pare o idee bună? Crezi că Lyse-Rose va îndrăzni să se urce iar în avion?

O furtună îi răscolea creierul lui Marc: s-o sugrume pe nebună, aici, s-o sufoce între jucăriile de pluș, să tacă, să înceteze!

Malvina aproape că se spânzură de gâtul lui Marc.

— Recunosc… Cadoul meu preferat rămâne primul, ursulețul Banjo. E prea frumos, nu? Să-ți spun: la început, pe Banjo îl iubeam atât demult, că eram puțin geloasă, voiam să-l păstrez pentru mine, dar bunica n-a fost de acord. Avea dreptate, îți dai seama. Sunt sigură că și Lyse-Rose îl va adora… Dar tu ce părere ai?

Marc o privea pe Malvina, gândindu-se ce atitudine să adopte. Patul de copil cu cearșafuri roz-deschis avea forma și culoarea unei pietre tombale de granit! Un mormânt

de copil. Camera era un cavou, cadourile, acumulate an după an, ofrande aduse unui martir. Dumnezeu se milostivise de atâta suferință, sfârșind prin a învia copilul din morți!

— Hm, nu spui nimic, Vitral. Ești dat pe spate, e-atât de amuzant! Cred că te enervează, nu, acum, când îți dai seama de tot ce a ratat Lyse-Rose. Nici nu-mi închipui rahaturile pe care probabil le primea de Crăciun, la voi acasă!

Cel puțin s-o pălmuiască. Să-i facă rău fizic, odată, apoi să fugă.

Marc se abținu.

— Uite, Vitral, vino aproape, să-ți arăt. O ultimă chestie…

Marc se pregătea de ce era mai rău. Malvina înaintă până la șifonier, deschise un sertar și scoase o carte îmbrăcată în pânză roz, ornată cu flori și cu pompoane.

— Albumul lui Lyse-Rose, susură Malvina. Poftim, te las să te uiți, dar să ai grijă.

Marc, fără voie, luă albumul, îl deschise, întoarse paginile. Mâinile îi tremurau.

O nebunie în plus.

MĂ CHEAMĂ: Lyse-Rose
CELELALTE NUME ALE MELE: Véronique, Mathilde, Malvina
TATĂL MEU: Alexandre
MAMA MEA: Véronique
M-AM NĂSCUT LA: 27septembrie 1980, la Istanbul, în Turcia

Urmau apoi alte detalii, unele mai macabre ca altele…

CASA MEA: o fotografie cu domeniul Roseraie.
CAMERA MEA: un desen al camerei în care se afla acum Marc, un desen de copil, fără îndoială al Malvinei când era mică.
CEL MAI IUBIT PLUȘ AL MEU ESTE: Banjo
CEA MAI BUNĂ PRIETENĂ A MEA ESTE: sora mea, Malvina

Marc întorcea paginile, năucit. Descoperea fantoma unei vieți închipuite, a unei prezențe avortate.

MÂNA MEA: o amprentă a mâinii, în tempera, a cui?
CULOAREA MEA PREFERATĂ: albastru
CE ADOR SĂ FAC: să ascult muzică

Paginile dansau sub degetele lui Marc.

PRIMA MEA ANIVERSARE: o fotografie cu Lylie fusese decupată dintr-o revistă ilustrată, Paris Match sau o alta, apoi lipită grosolan în mijlocul familiei de Carville, care prânzea în jurul unei mese pe care era pus un tort cu lumânări, și el decupat dintr-un ziar.

PRIMA MEA VACANȚĂ: aceeași fotografie cu Lylie era lipită pe un câmp, în mijlocul unor gențiane înflorite, într-un decor de munte. Malvina poza alături de pajiște, radioasă. Avea opt ani, iar tulpinile îi ajungeau până la brâu.

Marc se opri, incapabil să meargă mai departe, îl lua cu frig de la ceafă până la creier. Malvina își dădu seama, pesemne. Îi smulse albumul din mâini.

— Bine, ai văzut? Îl pun la locul lui!

Mathilde de Carville, prin fereastra salonului, îl privi pe Marc cum se îndepărtează cu pași mari pe alee.

Alerga, mai bine zis.

Scârbulița de Malvina nu se putuse abține, trebuise să-i arate camera, jucăriile și tot restul. Își uitase bunicul în mijlocul peluzei, ca pe-un cărucior de copil pe care-l lași baltă, o jucărie vulgară pe care o uiți în fundul grădinii toamna și o regăsești primăvara ruginită și mucegăită.

— Așa-i trebuie! șuieră Mathilde de Carville ca pentru sine.

Îl văzu pe Marc aproape de poarta domeniului Roseraie. Zâmbi. Se grăbea spre bunică-sa, la Dieppe, prea nerăbdător să deschidă plicul, prea fricos să nu se supună. N-avea să fie dezamăgit când va citi rezultatele testului ADN, sărmanul, micuțul de Marc.

Marc deschise poarta, dispăru din vederea ei, înghițit de frunzișul copacilor din pădurea Coupvray și ai proprietăților vecine.

Gânditoare, Mathilde se plimba prin camera tăcută. Nu-i spusese totul lui Marc Vitral. Nu-i vorbise despre apelul lui Grand-Duc, despre ultima lui descoperire, din seara aniversării, despre telefonul care schimba totul. Grand-Duc pretindea că descoperise adevărul. Un adevăr diferit… Doar aplecându-se asupra unui ziar vechi de optsprezece ani!

Degetul lui Mathilde de Carville atinse ușor o clapă albă a pianului.

Grand-Duc mersese oare la cacealma?

Va avea răspunsul în curând. Îi comandase secretarei directorului de la sediul companiei Carville o fotocopie a ziarului L'Est républicain din 23 decembrie 1980. O va avea fără îndoială diseară, dacă secretara era cât de cât descurcăreață. Ceruse să i se transmită imediat, prin curier. Fusese limpede, fata nu spusese nici pâs. Nu mai avea decât să aștepte câteva ore. Atunci, va ști dacă Grand-Duc o mințise, dacă se terminase totul cu adevărat.

Mathilde de Carville se așeză pe taburetul pianului, punându-și mâinile cu palmele deschise, în fața ei. Nu mai cântase de ani întregi. Pianul era mut, inutil, infirm, ca tot restul din casa aceea.

Da, peste câteva ore, totul se va sfârși.

Trei note ascuțite rupseră tăcerea. Do. Fa. Sol.

Totul se va sfârși, mai puțin pentru Malvina.

Indiferent de conținutul ziarului, de ce ar fi descoperit Grand-Duc, de ce ar citi Marc Vitral în caietul acela sau în plicul albastru, Lyse-Rose va continua să trăiască de-a pururea în imaginația maladivă a surorii ei, Malvina. Va trăi cum trăiește o păpușă în privirea unei fetițe. Atâta că fetița ascundea un Mauser L110 în cărucior și era în stare să-i ucidă pe toți cei care, în drumul ei, i-ar fi spus că în landou nu plimba decât o jucărie

moartă, un cadavru din plastic rece.

31

2 octombrie 1998, ora 13.29

Marc mergea cu pași rapizi pe strada Chauds-Soleils. Se gândi că fusese pesemne botezată cu gândul la căldura soarelui dinainte să se înalțe copacii din pădurea Coupvray. Pentru moment, „umbre reci” ar califica mai precis fundătura aceea burgheză și plină de verdeață. Marc regăsi cu ușurare burgul Coupvray, clopotnița bisericii gri, panoul triunghiular ȘCOALĂ REDUCEȚI VITEZA, indicatoarele maro, GRUPUL ȘCOLAR FRANCIS-ET-ODETTE-TEISSEYRE sau SALA DE SPORT DAVID-DOUILLET, și mai cu seamă timida rază de lumină care se încăpățâna să străpungă cerul de vată.

Își încetini mersul, apucă telefonul mobil, își consultă mesageria vocală. Tot niciun mesaj. Nici de la Lylie, nici de la Nicole.

Fără a se opri din mers, o sună pe Lylie. Se enervă pe afurisita de setare cu sunatul de șapte ori!

— Lylie, sunt Marc. Trebuie să stăm de vorbă, cât mai curând posibil. Sună-mă înapoi. Am fost acasă la familia de Carville. Da. Ai înțeles bine. La familia de Carville. E important, Lylie. Nu lua nicio decizie fără să-mi vorbești înainte despre ea. Țin atât de mult la tine.

Închise telefonul, murmurând pentru sine însuși, cu buzele aproape închise:

— Să sune, dă, Doamne, să sune…

Marc continuă să înainteze rapid, ajungând la ecluza din Lesches. Pescarii nu se clintiseră nici cu o grosime de fir. Apa canalului se scurgea la fel de leneșă. Marc derulă agenda telefonului mobil.

Nicole.

După un apel și jumătate, o voce spartă și familiară îi răspunse:

— Alo?

Marc răsuflă ușurat.

— Nicole, sunt Marc, ai primit mesajul meu?

— Da, da… Doar ce m-am întors de la cimitirul Janval. Urma să te sun. Ce să îți spun, băiatul meu, n-am nicio veste să-ți dau, probabil te-ai văzut cu Émilie după mine, la Paris. Vezi tu, eu…

— Nicole, sunt la Coupvray… Am fost acasă la familia de Carville.

Tăcere. Orfeu la ieșirea din infern. Fără Euridice.

Marc trebuia să continue. Cu capul plecat.

— Nicole… Mathilde de Carville mi-a dat un plic pentru tine. O… analiză a poliției științifice datată 1995. Un test ADN. Grand-Duc a furat sânge de la Lylie.

Vocea spartă a lui Nicole răsună în receptor, rugătoare:

— Marc, doar n-o să-i crezi. Nu după ce…

Marc îi tăie vorba:

— Tu trebuie să-l deschizi, Nicole. Așa mi-a spus ea.

O nouă tăcere îndelungă le punctă conversația. Marc auzea doar răsuflarea aspră a lui Nicole.

— Marc, ai plicul… la tine?
— Da.
— Cum arată?…
Marc, fără să înțeleagă unde voia să ajungă bunica lui, se supuse:
— Ei bine, e un plic de mărime standard. Albastru-deschis. Spre albastru-lavandă. Ca plicurile din spitale, din laboratoare…
— L-ai deschis?
— Nu! Te asigur, Nicole. Eu…
— Mai ales nu-l deschide, Marc! Mathilde de Carville are dreptate, cel puțin în această privință. Nu-l deschide. Trebuie să vii la Dieppe. Să mergi la familia de Carville era cea mai mare nebunie. Acum, trebuie să te întorci în Pollet, cât mai rapid posibil.
Nicole tuși. Părea că-i vine greu să vorbească. Tuși din nou, de data aceasta pentru a-și drege vocea.
— Marc, lucrurile nu sunt niciodată la fel de simple pe cât credem noi. Să nu iei de bun nimic din ce au putut să-ți spună alde Carville. Nu știu totul, departe de asta. Vino repede. Sper doar să nu fie prea târziu.
Marc avu impresia că e cufundat brusc într-un bloc de gheață, asfixiat în apa posomorâtă a canalului, iremediabil tras către fundul apei.
— Prea târziu pentru ce, Nicole? Prea târziu pentru ce?
— Nu mai pierde timpul, Marc. Te aștept.
— Nicole…
Bunică-sa închisese.

În spatele unui pilon de beton, la adăpost de mulțimea din Gare de Lyon, Marc consulta mersul trenurilor pe o hârtiuță pe care o păstra mereu în portofel.

Paris-Rouen: 16.11–17.29
Rouen-Dieppe: 17.38–18.24

Avea la dispoziție peste o oră înainte să ia trenul din Gare Saint-Lazare. Va avea astfel tot timpul să termine de citit caietul lui Grand-Duc înainte de a sosi la Dieppe. În timp ce mergea în direcția metroului, purtat de fluxul de călători, Marc încercă să-și amintească ultimele cuvinte citite pe paginile smulse. Detectivul se afla pe Mont Terrible, în pelerinaj, ca în fiecare an. Fusese surprins de furtună. Căutase un adăpost… Și apoi…

Metroul țâșni lângă peron. O tânără muziciană urcă în fața lui Marc aruncându-i un zâmbet radios. Ducea în spate o chitară, iar partea de sus a husei îi depășea craniul, ca tubul negru al acoperământului capului unei bretone în doliu din regiunea Bigouden. Marc afectă indiferența blazată comună citadinilor troglodiți din culoarele subterane ale marilor capitale. Se așeză la capătul vagonului, se rezemă de geam și se concentră asupra povestirii lui Grand-Duc, mai întâi asupra ultimelor rânduri din paginile smulse, apoi asupra urmării din caiet.

Burnița nu mai conta. Inima îmi bătea gata să-mi sară din piept. Am înaintat buimac până la colibă, chiar în fața mea. O colibă simplă de cioban, aproape abandonată, al cărei acoperiș în ruină avea să-mi ofere totuși suficient adăpost. Dar nu coliba îmi atrăsese privirea, ci locșorul acoperit cu pietre din apropiere: cineva le îngrămădise acolo, treizeci de centimetri pe cincizeci. O cruce mică din lemn era înfiptă în pământ, în fața grămezii. La poalele crucii, într-un ghiveci de lut, o plantă, o iasomie de iarnă galbenă, nici măcar ofilită.

Vă închipuiți ce tulburat am fost. Mă aflam în fața unui mormânt, a unui mormânt minuscul!

Am făcut apel la rațiune. Fără îndoială că un cioban își îngropase aici câinele. Sau o oaie, o capră, sau orice alt animal. Ce altceva?

Continua să plouă, mă refugiaserăm în colibă, dar picăturile se infiltrau prin găurile din acoperiș, trebuia să stau lipit de peretele de lemn. Nu mă puteam împiedica să gândesc că mormântul din apropierea colibei, bătut de furtună, avea cu siguranță mărimea unui animal de talie mică… dar și a unui… copil sugar.

Pentru moment, am așteptat să treacă furtuna și am examinat coliba. Nu era mobilată, dar un fel de trunchi lung putea servi la nevoie de pat. O cuvertură gri, găurită, mototolită, era pusă într-o parte. Urme întunecate de cenușă, într-un fel de scobitură în pământ, arătau că se improvizase un foc aici cu câteva zile mai devreme, poate săptămâni. Pe jos, gunoaiele împrăștiate, cutiile de bere, chiștoacele, mai mult sau mai puțin vechi, erau alte dovezi că în acea colibă se oploșeau boschetari sau că adolescenți de prin partea locului veneau uneori să-și petreacă seara acolo. Mirosul, amestec de țărână și de urină, abia putea fi suportat.

Furtuna nu s-a potolit decât după o oră îndelungată. Se întunecase deja, dar deveniserăm prevăzător după toți anii de pelerinaj la munte. Mă înarmaserăm cu o lanternă. Am ieșit din colibă și, cu picioarele în noroi, am îndreptat raza de lumină către mormânt. Mai picura puțin. Am înaintat, neîncrezător: erau ultimii picuri înainte de oprirea ploii sau primii ai unei noi averse? Haloul luminos a măturat întunecimea. Crucea fusese încropită din două crenguțe simple, legate împreună. Legătura, o sforicică, părea puțin uzată. Un an sau doi, cel mult?

Am îndreptat raza de lumină spre plantă. Nu mă pricepeam prea bine, dar era puțin probabil ca iasomia de iarnă să fie o plantă vivace, mai ales la acea temperatură. Cineva depusese deci ghiveciul în fața mormântului cu puțin timp înainte, cel mult câteva luni.

Mi-era greu să merg mai departe, în noaptea aceea, pe întuneric. Din copaci se scurgeau perle reci. Temperatura scădea rapid. Aveam nevoie de două ore pentru a coborî de pe Mont Terrible, poate chiar de mai mult, doar la lumina lanternei. Totuși, am rămas acolo… începeți să mă cunoașteți! Am mișcat din pietre, ici și colo, pentru a încerca să văd ce anume putea ascunde grămăjoara. Pare-se că nimic, doar țărână. Sau ar fi trebuit să revin cu o lopată, să scormonesc, doar nu aveam să sap cu mâinile goale…

Vă dați seama, nu-i așa, n-am renunțat din atâta lucru, am ridicat pietrele, una câte una, cu o mână, ținând lanterna, greoi, cu cealaltă. După zece minute, am făcut schimb

între mâini. Aveam impresia că sunt un hoț din morminte, un soi de mort viu căutând să înroleze un cadavru în secta lui, dacă se poate într-o noapte cu furtună. Un câine, o capră, un nou-născut… Nu conta. N-am găsit nimic, în afară de pietre și de țărâna muiată. Pe dibuite, am așezat pietrele la loc.

În noaptea aceea, când am ajuns la BMW-ul meu, era aproape miezul nopții și-am mai făcut peste un ceas, cu douăzeci de kilometri la oră, până la pensiunea ținută de Monique Genevez, pe malul râului Doubs; furtuna își dublase intensitatea, cădea un fel de lapoviță lipicioasă. Eram ud leoarcă, cu frigul în oase, plin de noroi. Cu degetele însângerate. Am tras zece zile de guturaiul contractat în noaptea aceea… Totul pentru câteva pietre. Mormântul unui câine! Un câine pe care nici măcar nu reușiserăm să-l dezgrop. Povestea asta cu investigația mă scotea din minți. În noaptea aceea, înainte de a adormi, pentru a mă calma, am dat pe gât trei pahare de vin licoros de la mama Genevez.

A doua zi, m-am întors să mă văd cu inginerul de la Ape și Păduri angajat de Parcul Natural, Grégory Morez, un tip cu umeri lați de tăietor de lemne, chipeș ca ieșit dintr-un film de Hollywood turnat în Munții Stâncoși. De ani întregi străbătea în lung și-n lat Mont Terrible și împrejurimile în mașina lui 4 x 4, a priori trebuia să cunoască și coliba, și mormântul.

Morez a părut în același timp surprins de întrebarea mea și dezamăgit că n-avea un răspuns satisfăcător. Da, cunoștea coliba, din când în când se oploșeau boschetari prin ea, sau adolescenți, pe care îi izgonea cum putea mai bine. Cât despre mormânt, nu-i atrăsese niciodată atenția, dar era vorba probabil de un câine. Era ceva obișnuit în Jura, la munte, să se îngroape câinii sub o grămadă de pietre. Ca un cairn. Balize de-a lungul cărărilor.

Am șovăit dacă să urc din nou pe Mont Terrible înarmat cu o cazma, pentru a scormoni mormântul. Era în ziua aceea o vreme și mai execrabilă decât în ajun, câteva grade în minus și aceeași ploaie amestecată cu zăpadă. Două-trei ore de mers, pentru ce? Râcâiserăm deja minute îndelungi pământul mormântului, noaptea trecută.

Ce legătură putea exista între colibă, grămăjoara de pietre și investigația mea?

Niciuna, bineînțeles.

În cele din urmă, am luat o cafea la Indevillers, sătucul cel mai apropiat, și am așteptat o jumătate de oră să se îmbuneze vremea. În zadar. La sfârșitul dimineții a început de-a dreptul să ningă pe linia crestelor. M-am întors direct în Paris.

O nouă fundătură în investigația mea, mă gândeam, o nouă pistă care l-ar fi făcut pe Nazim să se tăvălească de râs dacă i-aș fi povestit despre ea.

Vă închipuiți, să dezgrop un câine!

Încă nu știam, dar în ziua aceea de 23 decembrie 1986 am comis o eroare. Poate singura în optsprezece ani de investigație, dar, Dumnezeule mare, ce eroare! Mi-aș putea găsi toate scuzele din lume. Zăpada, frigul, oboseala, ghinionul, sarcasmele lui Nazim, dar la ce bun? Eu, Crédule Grand-Duc cel meticulos, cel încăpățânat, în dimineața aceea am renunțat, mi-a lipsit curajul, n-am mers până la capătul pistei. O sigură dată, vă asigur. Singura dată pe care n-ar fi trebuit s-o las să-mi scape…

Dar anticipez, odată în plus. Îmi cer iertare. Eram deci în 1986, cursul brățăricii urcase la șaizeci de mii de franci. Încă niciun client la orizont… îmi continuam investigația cu obstinație, încercând să resping primele semne de lehamite printr-o planificare metodică a investigațiilor… Am petrecut un sejur îndelungat în Québec, pentru a-i întâlni pe bunicii din partea mamei ai lui Lyse-Rose, familia Bernier, din Chicoutimi, degeaba…

Apropierea de familia Vitral era una din opțiunile planificării mele metodice. Nu cea mai neplăcută, de altfel. Lylie avea aproape șase ani, Marc – opt. Am petrecut ziua de 21 iunie 1986 cu ei… Groaznic de cald. Era una din primele serbări ale muzicii, Lylie cântase două piese la pian cu orchestra din Dieppe, într-un chioșc ridicat pentru ocazia respectivă pe litoral, în fața piscinei. Radioasă în rochia ei drăguță, verde, cu părul blond buclat, Lylie era cea mai tânără din grup, și de departe! Apoi am ciugulit ceva în fast-foodul ambulant al lui Nicole. A fost o seară cu foarte multă lume. Nicole Vitral mi-a părut mai strălucitoare ca niciodată, atât de mândră de nepoata ei de pe estradă. Și atât de frumoasă, aproape fericită, pe durata unei sonate de Chopin. N-o slăbeam din ochi, ea nu-și dădea seama, cu privirea acaparată de scena pe care Lylie triumfa. Nici măcar odată bluza ei pătată n-a fost trasă pentru a-i ascunde rotunjimea sânilor sub corsajul fin.

Ceva mai târziu, eram așezați pe iarbă, iar Lylie devora o clătită, așezată pe genunchii mei. Mă întrebase cum mă cheamă.

— Crédule!

— Credulă-Basculă!

Mă botezase pe loc așa, pentru o seară. Credulă-Basculă. Oare-și mai amintește? Din detectiv privat, fost mercenar, deveniserăm balansoar de fetițe.

Marc, în schimb, voia să se întoarcă în cartierul Pollet, în fundătura Pocholle. Imediat! Era sfertul de finală al Cupei Mondiale. Franța-Brazilia… Marc n-avusese nevoie să insiste, nici eu nu voiam să pierd meciul, iar în sinea mea îmi făcea plăcere să mă uit la el împreună cu Marc. Nicole acceptase să-l duc pe băiat în cartierul Pollet, în timp ce ea rămânea pe plajă cu Lylie.

O seară incredibilă…

Ne-am aruncat unul în brațele celuilalt, Marc și cu mine, când Platini a egalat, chiar înainte de pauză, după ce Stopyra l-a călcat în picioare discret pe portarul brazilian; micuțul Marc m-a strâns de coapsă foarte tare când Joel Bats a respins penalty-ul lui Socrates, cu un sfert de oră înainte de sfârșitul meciului, cu mâna opusă, o capodoperă; am urlat împreună când ticălosul de arbitru n-a fluierat faultul la Bellone, în plin teren, în prelungiri… Și când Luis Fernandez a înscris ultima lovitură de pedeapsă, am ieșit împreună în fundătura Pocholle, antrenați într-o fiestă cu vecinii cum nu mai cunoscuserăm niciodată.

1986.

Credulă-Basculă.

Franța în semifinală împotriva teutonilor!

N-avea mare legătură cu investigația, recunosc…

Dar oare mai rămânea mare lucru de văzut?

În 1986, deja, nu prea mai credeam…

32

2 octombrie 1998, ora 13.41

Din postul ei de observație, Ayla Ozan domina întreaga proprietate Roseraie. Se instalase în pădurea Coupvray. După strada Chauds-Soleils, urmase discret o cărare ce urca printre copaci. De acolo, ascunsă după un trunchi, nu putea rata nimic din sosirile și plecările de la familia de Carville.

Pentru moment, nimic nu se mișca pe proprietate, nici măcar bătrânul Carville, sub copacul lui, în mijlocul peluzei, ca un fel de sculptură modernă în mijlocul unui parc public. Nu-i mai lipseau decât iedera cățărându-i-se de-a lungul picioarelor și lichenii pe roțile scaunului.

Ayla inspectase împrejurimile, străzile, drumurile. Nici urmă de Xantia albastră! Dimpotrivă, nu-i fusese greu să repereze Roverul Mini al Malvinei de Carville, parcat aproape chiar în fața domeniului Roseraie. Mașina care se odihnise pe rue de la Butte-aux-Cailles cu câteva ore mai devreme.

Nici Crédule, nici Nazim nu erau deci aici. Ezita în legătură cu ce să facă. Să aștepte aici, în pofida a tot? În cazul în care… Să sune la familia de Carville, să intre? S-o găsească pe acea Malvina de Carville, s-o facă să vorbească, într-un mod sau altul, s-o întrebe ce căuta în fața casei lui Grand-Duc? S-o întrebe mai ales dacă se întâlnise cu Nazim?

Ayla simțea în continuare răcoarea lamei cuțitului pe picior. O, da, ce i-ar mai fi plăcut să-și ofere un mic t*ê*te-*à*-t*ê*te cu Malvina aia. Salteaua de frunze moarte îi scârțâia ușor sub pingele. Se gândi logic. Să-i contacteze pe cei din familia de Carville era ultimul lucru pe care să-l facă!

Soluția cea bună, pe care o sucise pe toate părțile în cap, era să meargă la poliție. Să le spună cât mai simplu cu putință că soțul ei, Nazim Ozan, nu-i mai dăduse vești de două zile. Să-l dea la persoane dispărute, polițaii pot face asta. Poate că nu era prea târziu. Poate că polițaii nu ar lua-o la întrebări, la urma urmei. Și dacă ar întreba-o, și dacă ea ar simți că asta ar putea contribui la regăsirea lui Nazim, atunci da, fără șovăire, Ayla le-ar povesti polițailor tot ce știa.

Mărturia ei l-ar ajuta pe Nazim, în cele din urmă. Nu era singurul vinovat, le va spune ea polițailor. Vor înțelege. Și Nazim va înțelege. Tot ce conta acum era să dea de el.

Ayla privi din nou spre domeniul Roseraie. Ce și-ar fi dorit era să iasă fata, Malvina aia. Ar fi înghesuit-o, i-ar fi pus cuțitul la gât, i-ar fi explicat că dacă nu vorbește o va decupa în lamele ca pe carnea de kebap. Fata și-ar fi dat drumul la gură. Era nebună, nu sinucigașă.

Dar Ayla încă nu dibuia nici urmă de fată, doar mașina ei…

Șovăi. Aștepta deja acolo de o oră.

Cu-atât mai rău. Trebuia să plece, să meargă la poliție.

Ayla se ridică.

Împușcătura îi explodă în urechi.

Din instinct, Ayla se aruncă peste frunze. I se păru că se prăvălește pe un covor gros. Își trase răsuflarea. Nu fusese atinsă. Estimă că glonțul fusese tras de la mai puțin de cincizeci de metri de ea.

Glonțul îi fusese destinat, sau doar se panicase? Vânători? Pesemne erau o droaie în acea pădure, de periferie șic, poate chiar de vânătoare cu hăitași.

Ce să facă?

Să țipe. Să urle: „Hei, sunt aici”…

Să-i anunțe pe vânători?

Poate să-l anunțe pe ucigaș…

Sau să se târască, să încerce să ajungă la drum, aflat la câteva sute de metri mai la vale. Acolo, în apropierea caselor, ar fi în siguranță.

Ayla nu făcu nimic, așteptă pândind cel mai slab zgomot din pădure. Adrenalina care o năpădise îi amintea momentul în care fugise din Turcia generalilor cu tatăl ei, ascunsă ore întregi în podeaua falsă a unui camion. Încă își amintea de zgomotul cizmelor pe scânduri, la graniță, ea aflându-se la câțiva centimetri dedesubt, cu gura astupată de mâna tatălui ei.

Toate simțurile i se treziseră.

Acum, niciun alt zgomot nu străbătea pădurea. Doar vântul prin copaci, printre frunze.

Așteptă minute bune, care i se părură ore.

Nimic. O pădure calmă. Liniștită.

Se ridică ușurel, scrutând umbrele din copaci, ciulind urechea la vântul prin frunze.

Nimeni.

Era din nou singură în pădure. Fără îndoială auzise un glonț rătăcit. Ecoul de sub copaci probabil amplificase detunătura, focul ar fi putut fi tras departe de ea, la celălalt capăt al pădurii. Hotărât lucru, era prea nervoasă, trebuia cu orice preț să meargă la secția de poliție, cât mai repede cu putință de-acum.

Făcu un pas, încet, neîncrezătoare, în pofida a tot. Se sprijini cu mâna de copacul cel mai apropiat.

Glonțul era înfipt în trunchi.

Mâna lui Ayla se crispă pe scoarță. Brusc înghețată.

Glonțul îi fusese destinat…

Ayla auzi detunătura abia cu o zecime de secundă înainte de a-și simți umărul cum explodează la impact. Se prăbuși. Clavicula i se rupse pentru a doua oară la impactul violent cu pământul. Ayla urlă fără reținere, copleșită de durere. Se rostogoli pe burtă, incapabilă să se întoarcă. Toată partea de sus a corpului refuza să i se supună, anchilozată, paralizată de suferință. Ayla încercă zadarnic să se ridice doar prin forța brațului ei valid. Ca un copilaș de câteva luni căzut pe burtă.

Picioarele i se agitară, căutând un punct de sprijin, pentru a se târî, pentru a se îndepărta. Nu dădură decât peste un strat de frunze ruginite care zburau cât colo de la mișcările ei disperate. De parcă ar fi încercat să înoate într-o piscină de pene.

Durerea o țintuia la pământ. Trebuia totuși să se îndepărteze.

Auzi pași apropiindu-se. Zgomotul sinistru al frunzelor strivite, din ce în ce mai clar.

Apoi nimic altceva.

Ucigașul era acolo. Se terminase totul.

Ayla nu mai suferea. Simțea doar mângâierea stratului de frunze moarte pe chip, pe gât, pe brațe. Voia să moară cu acea senzație de mângâiere. Nu frunzele îi sâcâiau acum trupul dezvelit, ci mustața lui Nazim. Mustața lui groasă, tandră, blândă, impudică. Gândurile îi zburară către casa din Antiohia, cea pe care trebuia s-o cumpere împreună cu Nazim, în Turcia, casa lor, țara lor, țara din care fugise în brațele tatălui ei, acum atât de multă vreme…

Zgomotul sec al unui revolver care este armat rupse tăcerea. Ayla făcu un ultim efort pentru a se întoarce, pentru a-l vedea. Pentru a-și cunoaște ucigașul, împinse cu toată forța brațului ei valid.

Ultima ei dorință nu-i fu acordată, în clipa următoare, glonțul îi străbătu ceafa.

33

2 octombrie 1998, ora 14.40

Concorde. Schimbare de linie.

Marc își aranjă mașinal caietul în rucsac. Și fata zâmbitoare cu chitara în spate cobora. Merseră unul lângă celălalt pe culoar, aproape atingându-se, stânjeniți, ca atunci când te afli în intimitatea unui ascensor cu un necunoscut.

Pe podeaua rece a culoarului, o femeie ghemuită părea să se roage la un oarecare zeu din Iad. Fără copil, fără animal, fără muzică, fără carton rupt, fără mesaj sau explicație, doar un chip invizibil vârât între genunchi și o farfurie albă. Goală. Mulțimea o ocolea pe cerșetoare, o evita, pășea peste ea. Fără ca măcar să se gândească, fără ca măcar să-ncetinească, Marc lăsă o monedă din buzunar în farfurioară. Fata cu chitara întoarse către el o privire surprinsă, genul de privire care însemna că Marc tocmai urcase, în ochii ei, de la statutul de tânăr-tâmpit-grăbit-bosumflat-din-metrou la cel de băiat-mult-mai-interesant-decât-pare-care-din-nefericire-nu-remarcă-nimic…

Câțiva metri mai încolo, culoarul se despărțea în două. Marc se întoarse la dreapta, către linia 12, în direcția Porte de la Chapelle, în continuare pe gânduri. Fata cu chitara o coti la stânga, către linia 7, în direcția La Courneuve, încetinind doar puțin pentru a-l privi cum se îndepărtează pe băiatul drăguț, înalt, blond și melancolic.

Madeleine.

Se apropia de una din gările pariziene cele mai frecventate. Nu era oră de vârf, dar pe-aproape. Mulțimea de pe peroane și din vagoane se îndesi brusc. Imposibil să mai citească în acele condiții.

Saint-Lazare.

Vagonul se goli cu o viteză vertiginoasă. Marc încă privea cu uluire cursa călătorilor de pe culoarele gării Saint-Lazare: oameni care sprintau, împingându-i pe cei mai puțin rapizi, neglijând scările rulante înțesate pentru a urca rapid, câte patru trepte, pe scările obișnuite, trecute cu vederea de majoritate, accelerând și mai mult de fiecare dată când un tunel lung, în linie dreaptă, le permitea… Oare oamenii ăștia se porneau în cursa lor contra cronometru din cauza unei urgențe excepționale, sau alergau așa în fiecare zi, dimineața și seara, doar din obișnuință, la fel cum fac alții jogging pe sub platani?

Citise de curând povestea acelui tip, unul dintre cei mai mari violoniști ai lumii, cu un nume rusesc pe care nu-l reținuse, care, într-o bună zi, timp de mai multe ore se pusese pe cântat într-un hol de metrou. Fără afiș, fără anunț oficial, se proțăpise pur și simplu, neștiut de nimeni, pe culoar și-și scosese vioara. Deși în fiecare seară umplea săli din lumea-ntreagă, deși era bătaie pe locurile de sute de franci pentru privilegiul de a-l asculta, în ziua aceea nimeni sau aproape nimeni de pe culoarul metroului nu s-a oprit ca să-l asculte. Toți tipii la cravată nici măcar nu încetiniseră trecând prin fața lui, alergând către garnitura lor de metrou, și poate în aceeași seară sau la sfârșit de săptămână alergaseră din nou, pentru a sosi la timp la concertul unui muzician reputat care nu

trebuia ratat cu niciun preț.

Marc, pentru prima oară de la începutul zilei, își oferi un mic răgaz. Merse liniștit până la sala pașilor pierduți. Mii de persoane așteptau în imensul hol al gării, în picioare, neclintiți, cu ochii la cer, ca o mulțime care așteaptă în fața scenei intrarea unei vedete rock internaționale. Atâta că pasagerii nu se uitau țintă la spoturile de lumină, ci la ecranele luminoase care indicau peronul trenurilor, sau mai degrabă nu-l indicau destul de devreme, iar călătorii se înghesuiau, mai strânși cu fiecare minut.

Trenul Corail Paris-Rouen făcea parte dintre acelea cărora nu fi se anunțaseră încă peroanele. Marc traversă tot holul, fofilându-se prin mijlocul pădurii de navetiști încremeniți, și se așeză la terasa bufetului gării. Comandă un suc de portocale unui chelner agitat care îi luă banii imediat, ca și când tânărul avea să fugă cu paharul în mână… Marc își apucă telefonul. Răgazul lui fusese efemer, înjură, un „Ce mama naibii!" care se pierdu în vacarmul gării.

Lylie îl sunase!

Evident, apelul venise când Marc era sub pământ, de parcă Lylie îl urmărea pas cu pas prin Paris, așteptând să se înfunde în culoarele subterane pentru a-i lăsa mesaje… Fără a-i vorbi!

Marc apăsă repede tastele. Duse telefonul la ureche pentru a asculta mesajul. Abia dacă se auzea, Lylie mai mult șoptea decât vorbea:

„Marc, sunt Émilie. Dumnezeule, ce-ai căutat la familia de Carville? Ai încredere în mine, Marc. Mâine totul se va termina, îți voi explica atunci. Îți voi explica totul. Dacă mă iubești pe cât spui, mă vei ierta."

Marc rămase neclintit pentru o clipă, cu telefonul lipit în continuare de ureche.

Să aibă încredere…

Să ierte…

Să aștepte?!

Niciodată, niciodată! Lylie îi ascundea ceva, totul avea să se joace în următoarele ore, faimoasa călătorie fără de întoarcere pe care doar el o putea împiedica. Marc tastă din nou pe telefon și ascultă pentru a doua oară mesajul de la Lylie. Un detaliu îl intriga.

„Marc, sunt Émilie…" El își presă receptorul pe urechea dreaptă și și-o astupă pe cealaltă cu un deget. Avea nevoie să audă clar, ceea ce se dovedi deosebit de complicat în gara ticsită de oameni.

„Mă vei ierta."

Marc tastă din nou pe telefon și urmări pentru a treia oară mesajul. Nu-l mai interesau cuvintele lui Lylie, ci ceea ce străbătea pe fundal. Sunetul era cam îndepărtat, cam înfundat, dar la a treia ascultare era destul de sigur de el. Din precauție, ascultă totuși pentru o ultimă oară mesajul: în spatele vocii lui Lylie, auzea distinct sunetul mai multor sirene de ambulanță.

Marc își băgă telefonul în buzunar și bău jumătate din sucul de portocale, încercând să reflecteze. Nu vedea decât două explicații posibile. Fie Lylie se găsea în apropierea locului unui accident, pe stradă sau altundeva. Fie se găsea… în fața unui spital, sau a unei clinici! În orice caz, era vorba de un indiciu, cel dintâi!

Marc își goli paharul și continuă să raționeze. Să caute locul în care tocmai se

produsese un accident în Paris era stupid, locul accidentului – o intersecție, un colț de stradă – va fi degajat rapid, Lylie n-avea să rămână pe loc, i-ar fi cu neputință să-i dea de urmă astfel. Dimpotrivă, dacă reținea ipoteza unui spital… Se va afla probabil în fața mai multor zeci de adrese din Paris… Dar era singura lui pistă…

Marc își puse paharul gol pe masa din aluminiu. Chelnerul se grăbi să debaraseze, ca pentru a-i semnala lui Marc că timpul de staționare în bar era limitat. Marc nu reacționă, o altă întrebare îl bântuia: de ce un spital? Ce făcea acolo Lylie? Prima imagine care-i veni în minte fu una cu Lylie rănită. Era dusă de urgență în blocul operator, cu un roi de infirmiere în halate în jurul ei…

Marea călătorie. Încercase să se sinucidă! Nu așteptase ziua următoare.

Ce era de făcut?

Inima lui Marc bătea să-i sară din piept.

Să sune la toate clinicile, la toate spitalele din Paris?

De ce nu, la urma urmei?

Marc îi telefonă pentru a treia oară în acea zi colegei lui de la France Telecom, Jennifer. Ea îi transmise în mare grabă, într-o serie de optsprezece SMS-uri interminabile, lista numerelor de telefon pe care le dorea: o sută cincizeci și opt de clinici și spitale din Parisul intravilan…

Un fleac!

Timp de peste o jumătate de oră, Marc se jucă de-a centralistul. Cu același ritual, mereu:

„Bună ziua, doamnă, a fost cumva internată astăzi la dumneavoastră o tânără pe nume Émilie Vitral?… Nu, nu știu în ce serviciu… La urgențe, poate?”

Fiecare apel îi lua între câteva secunde și câteva minute. Răspunsul era mereu același, cu câteva variante: „Nu, domnule, nu avem pe nimeni înregistrat cu datele acestea. Sunteți sigur de nume?” Marc se opri la numărul douăzeci de pe listă. Să telefoneze la o sută cincizeci și opt de numere avea să-i ia un timp infinit. Era conștient că pierdea ore prețioase cu urmărirea unui indiciu destul de vag: câteva sirene de ambulanță… La fel de bine ar fi putut trece unele în trombă pe orice stradă, exact când îl suna Lylie…

Chelnerul venise deja de trei ori să-l întrebe dacă mai dorea și altceva. Marc comandase încă un suc de portocale, fără convingere, doar pentru a-l face să aibă răbdare. Nu se atinsese de el. Oare asta simțise Crédule Grand-Duc în toți acești ani? Că urmărește până la obsesie o direcție pe care o știe falsă de la bun început? Că se agață de flacăra unui chibrit într-o noapte cu furtună?

Marc își ridică ochii către panoul de afișaj cu plecările trenurilor. Încă nu era indicat nimic pentru ruta Rouen-Paris. Totul se petrecea prea repede, se gândi el, mult prea repede. Zgomotele de sirene… Plicul albastru din buzunarul lui, pe care, la urma urmei, n-avea decât să-l deschidă, în pofida recomandărilor lui Mathilde de Carville și a promisiunii făcute lui Nicole… Și caietul, confidențele lui Grand-Duc, suspansul prost pe care îl întreținea… Și care-l prinsese în capcană.

Marc își goli dintr-o înghițitură cel de-al doilea suc de portocale. Chelnerul se repezi să

șteargă masa, înarmat cu o cârpă, schițând aproape un zâmbet de ușurare. Ca pentru a-i face în ciudă, Marc scoase caietul verde.

Jurnalul lui Crédule Grand-Duc

În 1987, brățărica ajunsese la suma de șaptezeci și cinci de mii de franci. Vă închipuiți? O avere, la vremea respectivă, chiar și pentru o bijuterie de la Tournaire. Cât despre investigația mea, devenea de-a dreptul urâcioasă… Nicio nouă pistă, mă mulțumeam să trudesc la cele vechi, să citesc și să recitesc, de câte zece ori, aceleași dosare.

Am mai făcut câteva sejururi în Turcia, de formă. Hotelul Askoç, Cornul de Aur, negustătorii de covoare, crepusculul pe Bosfor, tot „Lylie's Mystery Tour"; urmați-l pe ghid. Am revizitat și Québecul, Chicoutimi, casa familiei Bernier, odată, la minus cincisprezece grade! Degeaba.

Trecurerăm și pe la Dieppe. De două ori, cred, dintre care una cu Nazim. Acelea sunt amintiri plăcute. Motiv pentru care le și povestesc, în parte. Pe de altă parte, și pentru că e important s-o înțelegeți pe Lylie. Psihologia ei, vreau să spun. Mediul în care a crescut, determinismul, ce e dobândit și ce e înnăscut, toate prostiile alea. Vă dau detaliile ca să puteți judeca pe cont propriu. Este important, dacă doriți să vă formați o opinie proprie.

Era prin martie 1987. O vreme de groază. Din ce ne spusese Nicole Vitral, ploaia și vântul de peste șaizeci de kilometri pe oră nu conteniseră la Dieppe de cincisprezece zile. Nu vedeai nici măcar o pisică pe litoral. Nicole tușea după fiecare frază. Plămânii o chinuiau la cel mai mic efort.

Nazim era fericit. Lui îi plăcea să vină la Dieppe. Îi plăcea ploaia. Îi plăcea și de Marc, chiar dacă puștiului îi era puțin frică de el. Nazim nu avea copii, ca de altfel nici eu. Dar cel puțin el avea soție! Frumoasa Ayla, cu forme rotunde precum kebapul pe care îl vindea. Nazim, cum era de așteptat, susținea echipa de fotbal a Turciei. Marc îl lua peste picior: înainte cu câțiva ani, în timpul meciurilor eliminatorii pentru Cupa Mondială din '86, echipa Turciei pierduse cu 8–0 în fața Angliei! „Un scor de miuță", se amuza Marc.

Nazim a vrut să-i arate lui Marc că nu era ranchiunos și i-a adus un tricou al lui Dündar Siz, extrema stângă de la Galatasaray, cartierul „galic" din Istanbul… Numele lui Dündar Siz nu vă spune cu siguranță nimic. Încercați să-l traduceți în franceză… V-ați prins? Didier Six… Jucătorul francez fusese nevoit să-și ia cetățenie turcă, pentru a putea aduce pentru Galatasaray titlul de campioană, anul următor. Didier Six… Cum să-l ai ca idol pe Didier Six! Un tip care toată viața lui a făcut aceeași fentă, plecare falsă pe extremă și croșeu spre interior… Un tip care, mai ales, a șutat în brațele portarului un penalty la Sevilia în 1982, în semifinala Cupei Mondiale, cu Germania. Pe vremea aceea juca la Stuttgart, vândutul… Alții au fost împușcați pentru mai puțin de-atât!

Și iată că Nazim, cinci ani mai târziu, nu găsea nimic mai bun decât să-i aducă lui Marc un tricou al lui Dündar Siz! Tricoul unui trădător care trăia în exil sub un nume fals! Frumos exemplu pentru tineret. Marc, tânăr și naiv, a îmbrăcat tricoul fără să-și pună întrebări. Normal, nu știa de '82, de noaptea din Sevilia, de șocul unei întregi generații…

Micuței Émilie, însă, nici că-i păsa. În acea zi de martie 1987, ea înfrunta vântul și ploaia. Își trăsese pe ea un impermeabil mov fluorescent, cu o glugă care îi ascundea

fățuca și din care îi ieșea doar părul blond. Purta cizme de aceeași culoare și sărea prin bălțoacele de lângă rigolele de pe rue Pocholle. Alerga după pisici! Nicole, emoționată până la lacrimi, mi-a explicat de ce.

Émilie nu împlinise încă șapte ani, avea șase luni de clasă pregătitoare, știa să citească și devora deja Poveștile motanului cocoțat, de Marcel Aymé. Poveștile roșii. Delphine și Marinette, animalele de la fermă care vorbesc…

„Poveștile motanului cocoțat! Îmi spunea Nicole, luându-mă de martor. La nici șapte ani! La clasa pregătitoare! Crédule, vă dați seama?"

Cred că găseai mai puțin de douăzeci de cărți în căsuța lor de pescari, iar aceea era singura pentru copii. Care era legătura cu pisicile din cartier? Îmi veți spune. Ajung și acolo. Émilie adorase povestea pisicii de la fermă care, pentru a enerva lumea, își dădea în fiecare zi, când își făcea toaleta, cu lăbuța pe după ureche, atrăgând nesmintit ploaia pentru a doua zi. Săptămâni de potop doar din vina dispoziției pisicii și a caracterului ei urât, până când fermierii hotărăsc să se descotorosească de pisică… iar Delphine și Marinette o salvează în ultima clipă. Deducție logică pentru Émilie: dacă potopul se abătuse peste Dieppe de cincisprezece zile, cu ploaie, vânt, grindină și pietriș zburător, era vina pisicilor din cartier, care și ele probabil își dădeau cu lăbuța pe după ureche. O singură soluție se impunea: să convingă pisicile din cartier să se spele altfel. Toate pisicile din Pollet. Vă închipuiți, un cartier de pescari! Émilie petrecea ore întregi apropiindu-se de ele, îmblânzindu-le, explicându-le cu duhul blândeții că din cauza lor bunica ei Nicole nu putea munci. Că nici ele, care iubesc atât demult soarele, nu puteau ieși pentru a se însori pe asfalt.

Émilie încercase să mă atragă, ca și pe Nazim, afară, pe ploaie, la prins de pisici. Ca să le speriem! Erau unele care n-o ascultau. Cele sălbatice, mai ales.

„Hai, vino, Credulă-Basculă!"

„Haide cu mine, Mustață!"

Trăgea de noi cu mânuța. Picături de ploaie i se scurgeau încă de pe impermeabil. Nazim izbucnea în hohote puternice de râs, dar rămânea la adăpost în fața unei cafele. Și eu la fel. Doar Marc, de la înălțimea celor opt anișori ai lui, sfârșea prin a ceda, ieșind în ploaia care răpăia. Cu tricoul turcesc cu Didier Six, prea mare, tras pe deasupra hainei de ploaie maro. Ud leoarcă, aproape transparent.

La fel de transparent ca Dündar Siz, izolat pe extrema stângă în stadionul Parc des Princes.

Vă ostenesc poate cu șuvoiul meu de amintiri. Înțeleg. Vă interesează investigația și atât… Doar investigația. Ajung, ajung și acolo. Nu renunțaserăm, în pofida a tot. Veți vedea, nu veți fi dezamăgiți. La 22 decembrie 1987, ca în fiecare an, m-am dus în pelerinajul meu pe Mont Terrible. Am sosit spre seară pe malurile râului Doubs pentru a-mi lăsa bagajele. Aveam deja obișnuințele mele de holtei bătrân. Patroana, Monique Genevez, o femeie cam voinică și adorabilă, cu accent de Franche-Comté atât de puternic, că-mi amintea de cel din Québec, îmi rezerva întotdeauna aceeași cameră, numărul 12, cu vedere spre Mont Terrible, și-mi lăsa la maturat cu cel puțin o lună mai devreme brânza moale cancoillotte pe care mi-o servea cu un vin de Arbois. Investigația se

împotmolea, deja îmi adânceam nevroza… Aveam tot dreptul la câteva compensații.

În ziua aceea, deci, Monique, care mă pândea la capătul drumului, nu mi-a lăsat timp nici măcar să-mi parchez mașina:

— Domnule Grand-Duc, vă caută cineva!

Am privit-o surprins. Femeia a insistat:

— E-aici de două ore. A telefonat de mai multe ori luna trecută, voia să vină să vă vadă, i-am spus că veți sosi ca-n fiecare an, pe 22 decembrie, după-amiaza… Cred că are legătură cu investigația dumneavoastră.

Monique cotcodăcise în fața mea ca Miss Moneypenny în fața lui James Bond. Uimit, surescitat, am intrat rapid în salon. Un bărbat care se ținea bine pentru cei cincizeci de ani ai săi, cu o haină lungă și întunecată de iarnă, mă aștepta citind anunțuri legate de regiune. S-a ridicat să mă întâmpine.

— Augustin Pelletier. De luni întregi doresc să vă întâlnesc, domnule Grand-Duc. Am dat din întâmplare peste anunțurile dumneavoastră la mica publicitate, în L'Est républicain. Credeam că toată investigația despre accidentul de pe Mont Terrible s-a încheiat de multă vreme… Dar, pe cât se pare, mai căutați. Poate mă puteți ajuta…

Mă așteptam mai degrabă la contrariu. La ajutor din partea lui, dar treacă-meargă… Augustin Pelletier îmi făcea impresia unui om echilibrat, gen cadru de conducere într-o întreprindere, hotărât, precis, cu simțul responsabilității. Nu un fabulator.

M-am așezat alături de el, în holul pensiunii. De la fereastră, se putea admira toată linia crestelor, inclusiv Mont Terrible, încă neacoperit de zăpadă anul acela.

— Voi face tot ce-mi va sta în putință, domnule Pelletier. Mă surprindeți…

— E o poveste veche, domnule Grand-Duc. O voi scurta cât mai mult. Sunt în căutarea fratelui meu, Georges, Georges Pelletier. A dispărut de mai mulți ani. Ultima dată când am aflat despre el a fost în decembrie 1980. Pe vremea aceea, trăia ca un pustnic pe Mont Terrible, într-o colibă mică, nu foarte departe de locul în care s-a prăbușit avionul Airbus.

34

2 octombrie 1998, ora 15.09

Marc își ridică ochii. Literele luminoase ale panoului de afișaj se amestecară ca literele unui joc de scrabble electronic.

Paris-Caen. Peron 23.

O bună parte din mulțime, până atunci încremenită în sala pașilor pierduți, se zori către strâmtul peron 23, ca tot atâtea grăunțe colorate vărsate prin gâtul unei clepsidre. Marc învățase că-și puteau găsi loc peste o mie de persoane într-un tren. Populația medie a unei capitale de canton… Deloc uimitoare, atunci, mulțimea din sala pașilor pierduți: două sau trei trenuri anunțate cu întârziere însemnau mai multe mii de călători în picioare, pe peroane…

Printre care și cei de pe ruta Paris-Rouen, a căror linie nu era încă indicată. Marc se uită la telefon, trebuia să continue cu apelurile la clinici, să-și urmeze singura pistă pentru a o regăsi pe Lylie, oricât de infimă ar fi fost aceasta. Mâna îi șovăi între telefon și caietul verde, dar curiozitatea se dovedi mai puternică. Își putea acorda câteva minute pentru a mai citi niște pagini. Oare Grand-Duc chiar găsise un martor al prăbușirii de pe Mont Terrible?

Jurnalul lui Crédule Grand-Duc

Norii veneau din Elveția. Ceva destul de rar. După ani de experiență, începeam să am idee despre clima locală din Haut-Jura.

— Georges este fratele meu mai mic, a explicat Augustin Pelletier. A fost întotdeauna mai fragil decât mine. O personalitate complicată. Eram foarte diferiți. Când a început să fugă de-acasă, la Besançon, încă nu împlinise paisprezece ani. O ardea cu găștile de cartier. Polițiștii îl aduceau acasă la părinții noștri. Pe urmă,
Georges a stat doi ani într-o instituție specializată, fără folos.

Băteam ușor cu palmele în brațele fotoliului. Ce-avea să-i mai îndruge Augustin ăsta?

— Ajung și la episodul de pe Mont Terrible, domnule Grand-Duc, a zis Augustin, care probabil își dăduse seama că eram nerăbdător. Nu vă temeți. La șaisprezece ani, Georges a plecat definitiv de-acasă. Nu e cazul să vă desenez. Dormea pe străzi. Alcool. Droguri. Făcea și nițel trafic. Nimic foarte rău. Devenise pur și simplu boschetar. Acum se zice om al străzii, persoană fără adăpost. Era cunoscut în Besançon, împreună cu alți câțiva. Părinții mei au renunțat. Și eu la fel, pe vremea aceea aveam slujbă, nevastă care nu mai voia s-audă de el, vă puteți închipui cum vine asta, nu, domnule Grand-Duc? Nu-i ușor să inviți un junky la cina din ajunul Crăciunului…

Degetele mele continuau să danseze pe brațele fotoliului, dar Augustin nu le mai dădea atenție, sau așa părea.

— Mă descurcam cum puteam, a continuat el. Păstram un fel de legătură indirectă, prin serviciile sociale și prin intermediul poliției. Georges nu voia să fie ajutat. De fiecare dată

când îi întinseserăm o mână, îmi dăduse peste ea, sau ceva de genul, dacă înțelegeți ce vreau să zic…

Înțelegeam. Și nici că-mi păsa. I-am arătat-o. Mai scurteaz-o, Augustin.

— Imediat, domnule Grand-Duc. Mai aveam unele vești de la Georges, cu perioade mai mult sau mai puțin lungi în care-i pierdeam urma. Un an sau doi, cel mult. În mai 1980, i-am pierdut urma definitiv. Georges avea atunci patruzeci și doi de ani, dar părea cu cel puțin cincisprezece ani mai bătrân. Nu mai am nicio veste de la el de aproape opt ani.

Nu mai rezistam. Norii albi, elvețieni, se agățau de linia crestelor, jucându-se de-a v-ați ascunselea cu Mont Terrible.

— Domnule Pelletier… Care-i legătura cu mine? Care-i legătura cu ziua de 23 decembrie, cu accidentul?

— Ajung și acolo. Imediat. Eram groaznic de neliniștit. Nici nu vă puteți închipui. Nicio veste. I-am întrebat de el și pe ceilalți boschetari din Besançon. N-a fost ușor… Dar bine, vă scutesc de detalii, au sfârșit prin a-mi scăpa că Georges plecase să se pună la adăpost. Se săturase de viața pe stradă. Mai ales că erau o droaie de tipi prin Besançon care căutau să-l înghesuie. Pentru trafic, înțelegeți. Dar și tipi din poliție, înțelegeți?

Înțelegeam…

— Mi-au spus că ultima oară când le dăduse de veste, trăia într-o colibă în natură, pe munte, la granița elvețiană. În locul numit Mont Terrible. Se vorbise mult despre el la vremea aceea, din cauza accidentului… Iată, de-atunci n-am mai aflat nimic despre fratele meu. Au trecut mai bine de șapte ani. Am cercetat luni întregi. În zadar. Între timp, mi-am cam abandonat căutările, ca și speranța de a-l revedea într-o bună zi. Soția n-a suferit, vă dați seama. Dar când am citit anunțul dumneavoastră, după atâția ani, am avut un șoc! Mi-am spus: De ce nu? Dacă există cineva care continuă să cerceteze ce s-a petrecut acolo sus, în noaptea aceea, poate că indirect i-a putut da de urmă fratelui meu…

Augustin își isprăvise tirada! Mâinile mi se agățau de brațele fotoliului ca ale unui căpitan de cârma corabiei sale cu trei catarge. Ochii mei au căutat orizontul îndepărtat prin geam, crestele rotunjite, acolo sus, acum pierdute în ceață. Și dacă acest Georges dormea în faimoasa colibă, în noaptea dintre 22 și 23 decembrie 1980? Și dacă acest Georges era ceea ce nu speraserăm niciodată, și nici măcar nu căutaserăm, în șapte ani de investigație?

Un martor!

Un martor direct al catastrofei. Și dacă Georges fusese cel dintâi pe scena dramei? Și dacă Georges găsise, cel dintâi, alături de copila scăpată ca prin minune, faimoasa brățărică a lui Lyse-Rose? Și dacă Georges săpase acel mormânt?

Întrebările au început să curgă de la sine:

— Georges avea un câine?

Augustin m-a privit aiurit.

„Revino-ți, Augustin”, aproape că i-am zis. „De șape ani trudesc la cazul ăsta!”

— Păi… da. O corcitură maro, cu labele scurte. De ce?

Îmi luam deja notițe pe spatele unui prospect pus în fața mea.

— Și ce fuma, ce țigări, vreau să zic, fratele dumneavoastră?

— Gitanes, cred… Dar nu sunt sigur.
— Ce număr purta la pantof?
— Aș spune 43 sau 44.
— Ce marcă de bere bea?
— Bere? Păi… Habar nu am… Chiar nu știu…
Augustin părea că pierde șirul. A oprit jocul:
— Dar… Domnule Grand-Duc, de ce toate aceste întrebări? L-ați găsit pe Georges? Mort? Asta este? I-ați găsit corpul?…
Calmează-te, Augustin!
Monique Genevez, impecabilă în rolul ei de gazdă, ne-a adus ceai și biscuiți, gen Spéculoos, dar în versiunea din Jura, mai tari și mai lungi. Augustin nu s-a atins de nimic. Ronțăind cât pentru doi, i-am povestit totul, descoperirea mea din anul precedent. Coliba, chiștoacele, mormântul… Augustin Pelletier a fost aproape dezamăgit, nu descoperiserăm nicio urmă concretă a fratelui său… L-am liniștit, în timp ce-mi înmuiam biscuiții în ceaiul fierbinte. Nu putea să afirm că-i voi regăsi fratele, pe Georges, cu atât mai puțin că-l voi regăsi în viață, dar l-am asigurat că aveam să-mi consacru întreaga energie acestui scop în lunile următoare. Nu mințeam. Aveam să-i suflu în ceafă singurului meu martor potențial! Augustin făcuse bine să vină din Besançon, câștigase un detectiv privat, cu normă întreagă, pe urmele fratelui său, cu toate cheltuielile plătite de Mathilde de Carville. Și nu pe cel mai puțin determinat. Mi-a lăsat cartea lui de vizită. Era responsabil cu clientela la Societatea generală în Besançon. I-am promis încă odată că voi face tot ce-mi va sta în putință.

În noaptea aceea, n-am dormit decât câteva ore. Un pic din cauza surescitării, mai mult din cauza sticlei de vin de Arbois pe care o băuserăm seara pentru a sărbători noutatea din ajun, urmată de câteva pahare de vin licoros pentru a marca evenimentul. Gazda mea avea unul excelent.

A doua zi de dimineață, cu noaptea-n cap, am plecat echipat până sus, la umeri. Cazma, greblă, sită… Eram hotărât să mă joc de-a jefuitorii de morminte pentru a verifica dacă într-adevăr corcitura maro cu labe scurte a lui Georges fusese îngropată alături de colibă. Aveam și saci etanși și eprubete, ultimul răcnet al poliției științifice, pentru a îndesa în ele chiștoacele, cutiile de bere din colibă, pentru a verifica identitatea ultimilor ocupanți. Duceam în rucsac aproape cincisprezece kile. Când am trecut prin fața Casei Parcului Natural regional din Haut-Jura, după cotul râului Doubs, inginerul Grégory Morez mi-a făcut semn cu mâna. S-a amuzat de harnașamentul meu:
— Dacă vrei să faci alpinism la opt mii de metri, ai greșit drumul…
Grégory… în afara câtorva vizite rare ale unor grupuri de elevi, inginerul probabil că-și petrecea întreaga zi agățând stagiarele de la recepție. Cel puțin asta era impresia pe care o lăsa. Ticălosul părea tot mai chipeș cu fiecare an, cu coama lui care încărunțea, sare și piper, în timp ce stagiarele aveau exact aceeași vârstă în fiecare nou an. A lăsat-o baltă pe o blondină drăguță foc care-l sorbea din priviri și mi-a spus:
— Haide, Crédule, mi-e milă de tine, te iau în 4 x 4. Va trebui să faci pe jos ultimii

kilometri, dar partea cea mai grea va fi trecut deja. Julie, mă întorc în douăzeci de minute, nu te miști de-aici dacă vrei să afli urmarea la ce mi s-a-ntâmplat în noaptea aceea pe Spitzberg…

Inginerul m-a lăsat la capătul drumului de pământ, mi-a făcut cu ochiul și s-a întors să-și vrăjească blonda. Îl întrebaserăm pe drum, nu auzise niciodată despre vreun Georges Pelletier. Logic, toate astea erau de-acum mai bine de șapte ani…

În timp ce mergeam, încercam să-mi organizez amintirile vechi de un an, ploaia rece, lumina lanternei, pietrele îngrămădite peste mormânt. Am regăsit fără greutate coliba. Eram leoarcă de transpirație. Vremea nu putea fi mai diferită de cea de anul trecut. Un soare frumos de iarnă inunda piscul muntelui și aurea vârfurile brazilor, ca un fel de vară indiană care se retrăgea în ritm elvețian. Mai c-ar fi scos capul din iarbă părăluțele, narcisele și gențianele.

Surescitarea punea stăpânire pe mine, ca la primul filaj. Nu mi se mai întâmplase de foarte multă vreme în decursul acestei investigații. Am început cu coliba. Nimic nu părea să se fi clintit. Existau de altfel toate șansele ca, de anul trecut, nimeni altcineva în afară de mine să nu fi intrat în acel refugiu de la capătul lumii. Minuțios, cu mănuși, am cules diverse eșantioane din gunoaiele împrăștiate pe jos. Am râcâit puțin pentru a dezgropa diverse obiecte înfipte în lut.

Chiștoace, cutii de bere, ambalaje.

Toate era posibil să servească pentru a-i da de urmă lui Georges Pelletier, chiar dacă foarte probabil părăsise locurile de o bună bucată de vreme.

Am ieșit din colibă. Partea cea mai dificilă mă aștepta. Mormântul. Am ajuns în fața îngrămădirii de pietre. Crucea mică din lemn era încă pe poziție. La poalele ei, iasomia din ghiveci se ofilise. Nimeni nu venise deci să aibă grijă de floarea de la mormânt în ultimul an. De ce? Dar de ce să fi pus o floare în toți anii trecuți, nu și în ultimul? Era foarte cald, îmi scoseserăm puloverul și rămăseserăm în cămașă, și cu toate acestea transpiram. Vântul răcoros al dimineții se mulțumea cu puțin, sufla peste crestetele pinilor înalți. Ca în cântec.

M-am aplecat în fața dreptunghiului de pietre.

Un detaliu straniu m-a alertat. O impresie bizară, tenace: pietrele nu mai erau aranjate în același fel ca data trecută! Fuseseră deplasate.

Am încercat să fac apel la rațiune. Cum puteam avea o astfel de certitudine? Observaserăm acele pietre cu un an înainte, noaptea, pe ploaie, le răscoliserăm la nimereală, la lumina lanternei…

Chiar dacă. Nu era doar o impresie. Cineva fusese aici! De un an îmi gravaserăm în memorie repere, chiar forma pietrelor, volumul, echilibrul lor, o imagine precisă, cu toate că nocturnă. Fără să mă laud, sunt destul de înzestrat pentru așa ceva, am o memorie vizuală care nu prea dă greș.

Credeți-mă pe cuvânt, totul era răvășit!

Cu-atât mai rău. N-aveam să aflu răspunsul la întrebările mele fără să mă murdăresc pe mâini. Am început să ridic pietrele cu o precauție infinită. Mi-a luat cam o jumătate de

oră. Soarele radios împiedica scena să devină prea macabră. M-am oprit de mai multe ori ca să beau apă.

După ce ultima pietricică a fost aruncată într-o parte, am continuat cu cazmaua, delicat. Toate astea pentru ce? Mă gândeam. Pentru a deshuma vreun hoit de câine! Ce altceva puteam spera? Un bebeluș înmormântat în vârful Muntelui Terrible?

Am săpat, deci, timp de aproape o oră. Soarele călătorise către apus, iar umbra binefăcătoare a pinilor se întindea acum peste mormântul profanat. Gaura pe care o degajaserăm era adâncă, de peste un metru. Ridicaserăm crucea, săpaserăm și pe sub ea. Am continuat încă o jumătate de oră, cu încăpățânare.

În final… nimic!

Nici măcar un oscior de câine, de capră sau de iepure.

Nimic, când vă spun!

Mausoleul din piatră, crucea, plata ofilită fuseseră așezate doar peste o țărână neumblată. M-am prăbușit, epuizat, nimicit. Cheltuiserăm atâta energie, fără niciun rezultat. Am băut niște apă, în timp ce mă gândeam. Cămașa mi se murdărise de noroi. La umbră, transpirat leoarcă, îmi era acum puțin frig. Am făcut câțiva pași ca să mă încălzesc, continuând să mă gândesc, vorbind singur, discutând cu brazii… Brusc, mi-a venit să râd de prostia mea!

Nu! Bineînțeles, nu săpaserăm degeaba. Cel mai rău pentru mine, pentru investigația mea, ar fi fost, dimpotrivă, să găsesc un cadavru de animal îngropat. Așa ar fi sfârșit într-o fundătură toată povestea asta cu mormântul. Dac-aș fi exhumat oasele corciturii lui Georges, ce-aș fi făcut după aceea? I-aș fi dus lui Augustin resturile câinelui fratelui său?

Dar un mormânt gol! Era ceva aproape nesperat, dacă mă gândeam bine. Acea gaură căscată îmi deschidea toate posibilitățile. M-am șters pe frunte, apoi am scos sendvișul cu brânză de prin partea locului pe care mi-l pregătise Monique. În fond, nu existau decât două explicații posibile…

Îți putea trece prin minte, mai întâi, că era vorba de un mormânt simbolic, ca acele cruci la care se depun flori de-a lungul șoselelor naționale, la curbe, chiar în locul în care un apropiat a murit într-un accident rutier. Avea sens… Familia uneia dintre victimele din avionul Airbus 5403 Istanbul-Paris poate să fi dorit să facă un astfel de gest. Să vină aici, în pelerinaj. Să încropească un mormânt, gol, în lipsa unui cadavru… Orice familie a oricăreia dintre cele o sută șaizeci și opt de victime ar fi putut avea o astfel de reacție. Dar atunci de ce aici, la doi kilometri, și nu chiar la locul dramei? De ce să sape acest mormânt dreptunghiular, exact de mărimea unui sugar? N-au existat decât doi sugari în Airbus… Cine înfipsese crucea în pământ, cine adunase pietrele, cine stropise iasomia galbenă în toți acești ani? Un membru al familiei Vitral? Al familiei de Carville? Care dintre ei? Când? De ce?

Rămânea cea de-a doua ipoteză. Existase un schelet sub pietre. Cineva, an de an, venea să cinstească ființa dispărută, să-i pună flori pe mormânt, discret, în secret. Dar în acest an, întorcându-se, misterioasa persoană constatase că mormântul fusese scotocit. Secretul fusese descoperit, sau risca să fie. După o astfel de logică, persoana nu avea atunci decât o soluție: să golească mormântul! Să dea pietrele la o parte, să dezgroape scheletul, să pună pietrele la loc…

Fiindcă pietrele fuseseră date la o parte, n-aveam nicio îndoială.

Această a doua ipoteză lăsa deschise la fel de multe întrebări ca prima. De ce să pună în scenă un astfel de ritual, de ce să-și ia astfel de precauții? Pentru un hoit de câine? Ce nebun putea acționa așa? Georges Pelletier?

Nu stătea în picioare!

M-am șters din nou pe frunte. Eram senin, calm. Noi întrebări, o oarecare relansare, în fond era tot ce așteptam de la această investigație. Aveam tot timpul din lume să-mi testez fiecare ipoteză. Am scotocit în rucsac și am scos sita pe care avuseserăm grijă s-o aduc cu mine. O sită din lemn și nailon, în genul celor de care încă se servesc căutătorii de aur în râuri și nisip. Aveam să trec prin ciur și prin dârmon grămada de pământ! Dacă rămăsese cea mai mică așchie de os, de câine, de sugar sau de diplodoc, aveam s-o găsesc.

Am petrecut acolo peste cinci ore, fără exagerare. Un arheolog n-ar fi avut răbdarea mea.

Recompensa pentru încăpățânare nu mi-a fost oferită decât la jumătatea după-amiezii. Îmi meritam din plin, la urma urmei, cei o sută de mii de franci pe an. În sita mea, după ce dăduserăm la o parte cea mai mică pietricică cu vârful degetului, după ce toată țărâna fusese transformată în praf, strălucea în soare o minusculă buclă aurită.

Zaua unei bijuterii.

Un oval de abia un milimetru pe doi.

Din aur.

*

* *

— Vrei poza mea, tâmpitule?

Marc ridică ochii, cu gândurile încă pe vârful Muntelui Terrible, ca expulzat brusc dintr-un vis. Vacarmul gării contrasta cu liniștea din pădurea de pini unde îl dusese lectura.

Ca o bună parte a călătorilor din sala pașilor pierduți, Marc se întoarse către strigătul de dementă. Era vorba doar de un incident de gară banal: o fată isterică își înjura vecinul… Călătorii ridicară din umeri și-și pierdură interesul pentru scenă… Toți, mai puțin Marc.

Recunoscuse vocea feminină… Visul se preschimba în coșmar. La vreo treizeci de metri, în fața unui ghișeu, Malvina de Carville îl înjura pe un tip din spatele ei; bărbatul era cu cel puțin trei capete mai înalt decât ea. Nici urmă de îndoială. Și nici de întâmplare, doar de nebunie care se încăpățâna.

Îl urmărise.

35

2 octombrie 1998, ora 15.21

Motocicleta se opri pe strada Chauds-Soleils, chiar în față la Roseraie. Motociclistul descălecă în viteză, își scoase casca, își ciufuli părul lung, ca pana corbului, și apăsă pe butonul interfonului.

— Da?

— O livrare pentru doamna de Carville. Curier special. Se pare că e ceva urgent. Vin direct de la sediu.

— Nu este disponibilă acum. Lăsați plicul în cutie…

— Trebuie să i-l înmânez personal.

— Atunci nu imediat. Nu poate fi deranjată încă vreo câteva minute. Puteți aștepta?

Motociclistul oftă:

— Nu prea, nu. Cine sunteți?

— Linda, infirmiera…

— Bun și-așa, spuse curierul, după un scurt moment de ezitare. Am încredere în dumneavoastră. Îi veți da plicul doamnei de Carville?

— Cred că voi fi în stare…

Motociclistul plecă, hlizindu-se:

— Ia spuneți-mi, Linda… Ce balamuc aici la voi! Ambulanțe, pompieri, polițai. Cu greu am reușit să trec de Marna. Au încolțit un ucigaș în serie sau ce?

— Aproape! Doar ce-au descoperit corpul unei femei în pădurea Coupvray, puțin mai la deal de casă. Împușcată, din câte-am înțeles, încă nu se știe dacă a fost glonțul rătăcit al unui vânător sau o crimă. Vă dați seama? O crimă. La Coupvray!

— Măcar se mai animă cartierul…

Linda recuperă plicul mare de hârtie kraft. Ezită s-o cheme pe Mathilde de Carville, care grădinărea în seră. Doamna de Carville detesta să fie deranjată când se ocupa de florile ei. Sera îi devenise capelă. Grădinăritul îi era comuniune, o clipă sacră pe care Linda nu-și dorea nicicum s-o profaneze. Cu atât mai rău. Plicul va aștepta întoarcerea patroanei. Linda îl puse alături de telefon, pe secreterul de lângă intrare.

Nu voia să-l lase pe Léonce de Carville singur prea multă vreme. Și mai ales nu voia să întârzie, mai avea să-i facă toaleta, să-i pună pijamaua, să-i dea să mănânce, să-i pună perfuziile… Dacă se mișca repede, pe la ora optsprezece putea fi liniștită. Léonce de Carville va fi curat, hrănit, culcat. Linda se va putea întoarce acasă la ea. Să-și ia în primire bebelușul, să profite un pic de timpul cu el…

Se apropie de Léonce de Carville și-i împinse scaunul cu rotile până în baie. Era momentul pe care îl detesta cel mai mult. Să-l lungească pe bătrân pe masă. La fel de practic ca purtatul unei saltele. Când izbuti, Linda răsuflă și apăsă pe butonul elevatorului. Corpul se înălță la orizontală până la nivelul mijlocului ei. Toată sala de baie era automatizată, echipată cu materiale ultimul răcnet, la fel ca în orice spital. Ba chiar mai bune. Nimic de spus în această privință. Putea munci. Mathilde de Carville îi punea la dispoziție mijloacele.

Linda începu să-l dezbrace pe infirm.

Când îl smucea ușor pentru a-i descheia nasturii, pentru a-i băga mâinile pe mâneci, Linda aproape avea impresia că bătrânul reacționa, ca și când intra în joc, ca și când o ajuta. Acum trei zile, Linda chiar crezuse că Léonce de Carville îi zâmbise. Voluntar. Știa că e imposibil. Cel puțin așa spuneau medicii. Infirmul era incapabil să recunoască un chip, o voce, un sunet, să-și amintească gesturile de la o zi la alta. Și-atunci, s-o ajute să-i bage brațul prin gaura mânecii…

Linda trase pantalonul de pânză de-a lungul picioarelor fleșcăite ale bătrânului. Apoi slipul, murdar. Câteva frunze de arțar ce fuseseră lipite de țesătură căzură pe covorașul din baie.

Și dacă se înșelau! se gândi Linda.

De aproape șase ani deja de când se ocupa cu îngrijirea lui Léonce, două ore dimineața și trei după-amiaza, îi plăcea să se convingă că nu era doar un tub digestiv împins într-un scaun cu rotile, cum ai plimba un cărucior de cumpărături.

Linda dădu drumul la apă, potrivit de caldă; apoi săpuni îndelung mănușa de baie, până făcu spumă. Începea întotdeauna toaleta cu organele genitale, apoi cu partea inferioară a corpului. Linda era mamă de șapte luni de-acum. A micului Hugo. Era capabilă să diferențieze un zâmbet adevărat de unul reflex; să diferențieze o privire care înțelege de una pierdută în spatele unui văl.

Mănușa urca de-a lungul piciorului stâng. În fond, Lindei îi plăcea de Léonce, chiar dacă toată lumea din acea casă sinistră îl detesta. Soția lui. Propria lui nepoată, ciuma asta de Malvina. I se spuseseră atâtea lucruri rele despre Léonce de Carville. Că fusese un patron tiranic, capabil să arunce în stradă sute de muncitori cât ai zice pește, în Venezuela, în Nigeria, în Turcia. Un tip lipsit de scrupule. Un dur. Și ce? Puțin îi păsa. De șase ani, pentru ea, Léonce de Carville nu era decât un manechin de cauciuc. Un bătrân lipsit de apărare. O biată ființă plăpândă care n-o avea decât pe ea pentru a o proteja, pentru a o îngriji, pentru a-i oferi puțină atenție, puțină tandrețe. Ca bebelușul ei!

Se înțelegeau amândoi. Bătrânul și infirmiera. Cinci ore pe zi. Niciun medic din lume nu putea percepe legătura aceea. Cu atât mai puțin Mathilde și Malvina de Carville. Da, Léonce de Carville mai putea comunica. În felul lui…

O ușă se trânti!

Mâna înmănușată a Lindei se opri brusc pe burta moale a bătrânului. Era ușa de la intrare. Linda credea că totuși o închisese. Lăsă mănușa și merse până pe hol.

Nimeni. Doar un curent de aer. Se mai întâmpla, Roseraie era o clădire imensă cu peste zece camere de locuit și douăzeci de încăperi, în care exista întotdeauna cel puțin o ușă sau o fereastră deschisă. Linda se întoarse în baie. Léonce aștepta. Gol. Avea nevoie de ea. La fel ca pe micul ei Hugo, nu trebuia să-l lase singur.

Linda comise o greșeală. Pierdută în gândurile ei despre Hugo și Léonce, nu dădu atenție unui amănunt. Nu privi pe secreter, lângă ușa de la intrare.

Plicul din hârtie kraft nu mai era acolo.

Linda răsuflă din nou. Isprăvise cu toaleta lui Léonce de Carville, îl îmbrăcase cu niște pantaloni și cu o bluză de pijama curate, ca în fiecare zi. Refuza să-i pună scutece pentru

adulți, cum se proceda chiar în clinicile cele mai costisitoare. Cu atât mai rău, schimba pijamaua și cearșafurile în fiecare dimineață.

Linda îl așează pe infirm în patul său ca de spital din camera lui, aflată chiar alături de baie. Fusese nevoie să fie spartă o nouă ușă ca să poată trece scaunul cu rotile. Și patul era cel mai bun produs de pe piață, cu comenzi integral electrice. Nimic de spus. Din punct de vedere medical, Léonce de Carville o ducea mai bine aici decât în camera unui azil pentru persoane în vârstă, în reședințe în care bătrânii sunt îngrămădiți ca într-o groapă comună. Léonce de Carville, cel puțin, va avea dreptul de a muri în lux. Singur, dar în lux. Mathilde de Carville dormea la etaj de mai mulți ani deja.

Linda apucă perna de pene de pe pat și o puse pe scaunul cel mai apropiat. Așeza perna asta mare și albă sub spinarea lui Léonce de Carville pentru a-l ridica și a-l rezema când îl hrănea ca pe copiii mici. Linda se uită la ceas. Va pune masa în mai puțin de o oră, de-acum.

Se asigură pentru ultima oară că trunchiul bătrânului era bine legat de patul de spital. Infirmul avea acum ochii larg deschiși, ficși, ca întotdeauna după toaletă, doar câteva bătăi din pleoape. Linda auzise vorbindu-se despre tipul paraplegic care scrisese o carte dictând literele, cuvintele și frazele doar din bătăi de pleoape.
Incredibil! Și dacă era la fel cu Léonce al ei? Și dacă, în pofida spuselor medicilor, creierul continua să-i lucreze, pe dinăuntru? Prizonier într-o carapace de bumbac. Și dacă Léonce de Carville avea ceva să-i spună? Să-i povestească? Însă ea nu-i înțelegea modul de comunicare. Oare ce avea bătrânul în cap? Linda aflase că Léonce de Carville fusese un tip extraordinar. Un patron. Unul dintre cei mai mari. Plecat de la zero, acumulase o bogăție considerabilă, uzine în întreaga lume. Comandase unui imperiu. Fusese faraonul din fruntea unei imense piramide. Ei îi revenea datoria de a-i întreține amintirea mumificată, de a-i îmbălsăma corpul. Probabil pentru puterea lui fusese atât de detestat. Din invidie. Cei slabi se răzbunau pe el, acum că nu se mai putea apăra. Niște oameni slabi care totuși îi datorau totul. Domeniul Roseraie, de pildă.

Linda puse pe măsuța de la căpătâiul lui Léonce de Carville o mică stație de emisie-recepție, asemenea celor folosite pentru a auzi plânsetul unui bebeluș dintr-o altă cameră. Punea mereu cealaltă stație în bucătărie, în timp ce pregătea masa. Așa, se simțea liniștită. Dar și puțin ridicolă. Ce i se putea întâmpla infirmului cât timp ea era în bucătărie?

La ieșire, Linda îi aruncă bătrânului o ultimă privire: acesta stătea tot cu ochii larg deschiși.

Un geniu plecat de la zero. Revenit la punctul de plecare.

Umbra se strecură în tăcere pe la spatele Lindei, se ascunse între perete și scară. Linda ar fi putut-o vedea dacă și-ar fi întors capul, doar un sfert de rotație. Tânăra merse drept în bucătărie.

Linda ținea să pregătească ea însăși masa lui Léonce de Carville. Fiertura lui. Își făcea o datorie de onoare din folosirea de produse proaspete. Legume, jambon, peste zece

ingrediente pe care le cumpăra din piața de la Marne-la-Vallée, pe care le curăța, le tăia bucăți și le băga în mixer. Léonce de Carville scuipa jumătate din cât îi dădea și răhățea restul, dar Linda nu făcea rabat de la principiile ei. De o lună, în plus, gătea pentru doi. Făcea prea multă fiertură pentru Léonce, așa că din ea păstra jumătate pentru Hugo. Având în vedere ora la care se întorcea acasă, mai bine nici că se putea. Același meniu pentru bătrânul Léonce și pentru bebelușul Hugo. Linda era o fată organizată. Nu-i spusese nimic lui Mathilde de Carville, dar capra bătrână doar n-avea s-o certe pentru două bucăți de praz, trei cartofi și o felie de jambon!

Linda puse stația de emisie-recepție pentru bebeluși alături de mixer și începu să curețe cei doi morcovi din fața ei.

Îi plăcea tăcerea aceea. O liniștea.

Umbra trecu prin fața ușii bucătăriei și o împinse pe cea de la camera lui Léonce de Carville. Intră în cameră, cu precauție. Linda nu auzise și nu văzuse nimic.

Infirmul privi țintă la silueta care înainta. Cu ochii larg deschiși. Împietriți de frică, de parcă i-ar fi ghicit intenția. Umbra șovăi. Privirea ațintită asupra ei părea ireală. Aproape amenințătoare. Șovăiala nu dură decât o clipită. Umbra înaintă. Nu resimțea nicio milă pentru acel trup inert lungit în fața ei. Doar ură și dispreț.

Umbra se apropie și mai mult, cu hotărâre. Observase perna pusă alături de pat. Umbra zâmbi. Era soluția ideală. Rapidă. Tăcută. Umbra se îndreptă către scaun. Privirea infirmului n-o urmărise, el privea țintă, în continuare, cu ochii ieșiți din orbite, ușa deschisă. Umbra se simțea ceva mai liniștită. Frica ei nu era decât o iluzie. Infirmul n-o recunoscuse, nu mai recunoștea nimic, de altfel. Sub picioarele ei, parchetul scârțâi ușor.

Vârful cuțitului Lindei rămase în aer. Infirmiera auzise un zgomot limpede în camera lui Léonce. Un scârțâit! Mașinal, fără măcar să lase cuțitul pe masa din bucătărie, Linda ieși pe hol și se îndreptă către camera infirmului. Doar nu se ridicase bătrânul!

Fără să vrea, strânse în palmă mânerul cuțitului. După-amiaza lua o întorsătură stranie. Mai întâi, crima din pădure. Polițaii, peste tot. Apoi curierul, plicul. Ușa trântită, mai devreme. Scârțâitul din camera unui neputincios, acum.

Linda întinse brațul. Cuțitul mătură spațiul de dinaintea ei. Brațul îi tremura. Casa asta o speriase dintotdeauna, ca un conac bântuit din filme. Psycho și celelalte. De obicei, Linda se ferea să se gândească la asta, dar întotdeauna simțise acel disconfort. Abia se ținea pe picioare. Tremura toată.

Linda ținu lama cuțitului înaintea ei și intră în cameră. Privirea lui Léonce de Carville o aținti. Goală. Goală, ca restul camerei. Nimeni! Linda se eliberă de tensiune într-un râs nervos. Casa și familia asta de țicniți o s-o înnebunească. Ajunsese să se plimbe cu un cuțit de bucătărie în mână pentru un scârțâit de parchet! Trebuia să-și găsească altceva, o altă slujbă, nu de familii înstărite duceau ei lipsă pe malurile Marnei. Cu-atât mai rău pentru bătrânul Carville. Va uita tandrețea curioasă încercată pentru el… Acum îl avea pe Hugo.

Mâna cu cuțitul i se lăsă în jos. Linda se gândi că trebuia să se adune, să termine fiertura bătrânului și a bebelușului. Apoi s-o șteargă. Merse cu pași mai fermi pe hol.

Umbra auzi cu ușurare zgomotul mixerului din bucătărie. Cu câteva minute mai devreme, fusese imprudentă. Nerăbdătoare. De data aceasta, infirmiera din bucătărie n-o va auzi. Umbra deschise cu precauție ușa salonului în care se refugiase, cel cu pianul alb. Mâinile apucară perna de pene de pe scaun. Încă doi pași. Țesătura din mătase se uni cu forma chipului lui Léonce de Carville. Niciun gest. Nicio reacție. Era atât de ușor. Prea ușor, chiar. Cât timp trebuia să aștepte pentru a sufoca un paralitic? Îi era imposibil să se încreadă în orice semn de renunțare al unui corp în convulsii care dintr-odată încetează să mai lupte. Trebuia să aștepte un minut? Două? Trei? O veșnicie.

Umbra nu socoti. Cum să facă? Așteptă, pur și simplu. Cât mai mult timp cu putință.

Deodată, negânditul se produse. Imposibilul, după medici. Brațul lui Léonce de Carville se contractă. Brusc. Era ultima reacție a unui trup care moare? O apărare deznădăjduită? Umbra nu-și slăbi strânsura. Brațul stâng al lui Léonce de Carville părea cuprins de spasme. Și mătură măsuța de la căpătâi. Paharul și carafa de apă puse pe șervețelul croșetat se sparseră pe parchet.

Linda urlă!

De data aceasta, nu era o halucinație, auzise zgomot de sticlă spartă în cameră. Își pierdea oare mințile? Se înarmă din nou cu cuțitul de bucătărie și se avântă. Fără ca măcar să gândească. Pătrunse în trombă în încăpere.

Sticlă spartă la picioarele ei.

Apă, puțin stătută.

Nimeni altcineva.

Nimeni în afară de Léonce de Carville, cu ochii în continuare deschiși, aproape ovali. Nebuni. Cu gura sucită. Livid. Ca o mască din Scream.

Fără suflare. Mort.

Linda știa să recunoască moartea. Îi cunoștea mirosul. De aproape zece ani lucra cu bătrâni.

Mort.

Sufocat.

Perna era încă pe pat, la picioarele lui.

Pe moment, Linda nu simți nicio tristețe pentru bărbatul lipsit de viață din fața ei, nicio milă pentru infirmul pe care îl îndrăgise. Pe moment, singurul sentiment pe care-l încercă, singura emoție care le strivea pe toate celelalte, fu frica.

O spaimă imensă, ca un sloi de gheață pe ceafă. O nevoie de a fugi din Roseraie urlând.

De a părăsi cu orice preț acel palat de demenți.

36

2 Octombrie 1998, ora 15.22

În holul Gării Saint-Lazare, Malvina de Carville se potoli la fel de repede pe cât se enervase. Se îndepărtă bombănind de coada de la ghișeu. Uriașul pe care-l agresase se întoarse ridicând din umeri și nimeni nu-i mai acordă vreo atenție femeiuștii isterice.

Nimeni, cu excepția lui Marc.

Așadar, Malvina de Carville îl urmărise! Marc se simțea năpădit de o mânie irepresibilă. Nebuna se hotărâse deci să ia același tren cu el până la Dieppe. Doar că pentru moment el era în avantaj, se afla într-un loc public. Mulțimea în proteja. Măcar să profite…

Marc se ridică dintr-un salt. Își puse caietul lui Crédule Grand-Duc în rucsac. Fără a mai aștepta un răspuns, îngrămădi rucsacul în brațele chelnerului din barul gării.

— Dacă puteți să mi-l păstrați câteva minute… Mă întorc. Atenție, e prețios. Are… toate cursurile mele din acest an.

Zăpăcit, chelnerul strânse rucsacul la piept. Marc se îndepărta deja. Malvina se afla la câteva zeci de metri mai departe. Părea să ezite între rândul impresionant de la ghișeele gării, distribuitoarele automate, sau poate să nu-și ia bilet deloc. Stătea cu spatele la el. Ocazia era nesperată.

Marc se fofilă printre trecătorii împovărați de bagaje și se năpusti spre ea. Încerca o nevoie animalică să evacueze presiunea. Mâna i se puse pe umărul Malvinei, se închise peste puloverul de lână și aproape că o ridică în aer pe tânără. Marc avea cu treizeci de centimetri mai mult decât Malvina și o greutate dublă. O târî fără menajamente câțiva metri, în apropierea unui aparat cu băuturi proaspete și sendvișuri ambalate în celofan, mai la adăpost de mulțime.

Malvina afișă un zâmbet abia surprins.

— Nu mai poți fără mine, Vitral?

Strânsoarea lui Marc îi deformă puloverul și mai mult.

— Ce naiba cauți aici?

— Ghicește…

Mâna lui Marc se apropie de gâtul Malvinei. Un gâtuț ca de pui de găină. L-ar fi cuprins cu o singură mână. Marc o strânse și mai mult pe Malvina lângă el. Nimeni din jur nu le dădea atenție, crezându-i pesemne un cuplu care se îmbrățișează înainte de despărțirea de la plecare.

— M-ai urmărit? De unde știai că o să vin la Saint-Lazare?

— Prea tare, inimioară… Prea tare… Unde putea micuțul Vitral să scape în fugă? În fustele bunică-sii, fără doar și poate.

— OK… Tu ești aia mai isteață. Te previn, dacă dau de tine în același tren cu mine, te zbor din el.

Marc accentuă strânsoarea. Gulerul puloverului întins lăsa o urmă roșie pe gâtul Malvinei.

— Ai înțeles?

Malvina începea să respire cu dificultate. Totuși, încă afișa un amestec de zâmbet și de

strâmbătură. Marc o întrebă din nou, fără a-și slăbi strânsoarea:

— Ai înțeles?

Malvina se sufoca. Marc se întrebă până unde putea merge. Cât timp să o mai strângă de gât. Malvina era exact ca un punching-ball numai bun de lovit. Marc nu simțea niciun simptom de agorafobie în acea mulțime, dimpotrivă, încerca un soi de atotputernicie, de ură oarbă. Până unde îl putea duce?

Nu trebui să-și pună întrebarea multă vreme. Simți țeava de oțel pătrunzându-i între picioare, presându-i prohabul. Instinctiv, își slăbi strânsoarea.

— Rămâi lipit de mine, Vitral, îi murmură Malvina în ureche, să creadă lumea că suntem îndrăgostiți, să nu se vadă Mauserul cu care-ți țintesc boașele. Dar trage-ți imediat labele de pe gâtul meu.

Privirea lui Marc se pierdu în imensitatea holului gării. Nimeni nu era atent la ei. Un frate mai mare și surioara lui. Înlănțuiți. Era aproape adevărat, în fond. Vocea ascuțită a Malvinei șuieră:

— Nu ai rucsacul?

— Nu, îți dai seama. Iar vrei să mă dezbrac la piele… Aici, în public…

Marc încerca să câștige timp. Cu stângăcie. Simți o enervare lăuntrică împotriva stupidității de care dăduse dovadă. Știa totuși că nebuna era înarmată.

— Să te detextilez aici? De ce nu, Vitral? Ești mai degrabă drăguț în felul tău. Cam tâmpit, dar drăguț. Și-n plus ești obligat să faci ce vreau eu.

Picuri de sudoare îi apăruseră lui Marc pe gât. În timp ce Mauserul își menținea presiunea între picioarele lui, mâna stângă a Malvinei îi alunecă pe picior. În sus. Tânărul tresări. Țeava se dădu înapoi câțiva centimetri, iar degetele Malvinei se insinuară sub cutele prohabului de la blugi. Malvina se strânse și mai tare lângă Marc, accentuându-și contactul mâinii.

— Dacă miști, trag.

Marc se gândi din nou la cadavrul lui Grand-Duc. Un glonț drept în inimă. Nu era o cacealma. Nebuna era cu adevărat în stare să-l omoare în plină gară, în fața a sute de martori. Malvina continuă:

— Nu ți se scoală, Vitral? Nu-ți plac?

Marc rămăsese în pană de sarcasme. Degetele fetei se târau pe el ca labele netede ale unei reptile. Malvina îi mângâia sexul. Neîndemânatică, prea puternic, în ciuda mâinii ei de fetiță. Vocea șuieră din nou:

— Deci, nu ți se scoală? Nu reușești? Poate c-o preferi pe soră-mea?

Marc respiră pentru a se liniști. Îi venea să riște, s-o apuce pe țicnită de umeri și s-o învârtă ca pe-un titirez. Poate că nu va îndrăzni să tragă. Și totuși nu făcu nimic. Nici nu spuse nimic.

— Ai amuțit, Vitral? Nu mai ai nimic de zis? Să nu spui că nu ți se scoală de la soră-mea! Nu ezita, nu sunt geloasă. Câtuși de puțin, vezi. Știu că ea e frumoasă, pe cât sunt eu de urâtă. Facem o medie amândouă. Frumoasa și bestia. Rățușca cea urâtă!

Mâna Malvinei cobora, îi mângâia testiculele lui Marc. Mai degrabă le malaxa, cu stângăcie, ca și când ar fi atins pentru prima oară părțile genitale ale unui bărbat.

— Nu reușești să ți-o scoli, nu? Îți voi spune de ce nu sunt geloasă. Nu ghicești?

Malvina învăța repede. Degetele ei de fetiță deveneau mai blânde, îi alunecau peste sex, i se insinuau între picioare. Marc se simțea mânjit, violat. Cu atât mai rău, nu avea de ales, trebuia s-o respingă. Să dea cu ea de zidul gării. De parcă Malvina i-ar fi citit gândurile, țeava revolverului i se propti în testicule. Durerea se accentuă.

— Nu înțelegi, nu? Îți voi spune: dacă sunt un monstru, nu-i vina lui Lyse-Rose. Câtuși de puțin. E vina ta. Alde Vitral sunt de vină. Voi mi-ați furat surioara… Ce-ai de spus împotriva acuzației mele? „Refuz de creștere", au zis medicii. Eram la fel de drăguță ca Lyse-Rose înainte. Aș fi fost la fel de drăguță ca ea. La fel de înaltă. La fel de excitantă, nu? Dar am refuzat să cresc! Alde Vitral îmi luaseră surioara pentru care aș fi devenit drăguță. Ne-am fi aranjat părul, ne-am fi machiat, deghizat. Amândouă. Ne-am fi ales hainele împreună. Și băieții, la fel. Dar tu mi-ai furat toate astea, Vitral! Pentru cine ai vrea să fiu frumoasă, aud? Pentru cine?

Marc transpira acum stropi mari de sudoare. Malvina slăbi puțin presiunea degetelor pe sexul lui. Îi suflă în ureche:

— Ți-ai tras-o cu soră-mea, nu? Spune-o.

Ce să-i zică? De altfel, Malvina aștepta oare un răspuns? Marc tremura. Trecătorii îi atingeau, indiferenți. Nimeni din gară nu părea să le găsească ciudată acuplarea.

Degețelele fetei își reluară joaca nesănătoasă.

— Ești un frumușel, Vitral. Cred că ți-o pui cu o grămadă de fete. Cât cuprinde. Ce nevoie mai ai și de soră-mea? Ești un pervers, așa e?

Țeava Mauserului se apăsă și mai tare de sexul lui.

— Dacă nu ți se scoală, îți dau cep, Vitral. Lyse-Rose se va întoarce, acum. Acasă la noi; la ea. Gata cu delirul. Târfulița de Émilie a murit în avion, chiar tu ai spus-o mai devreme. Nu-mi vei lua surioara a doua oară…

Asta era, să nu se mai gândească. Dacă nu se putea clinti, Marc putea cel puțin să acționeze, să-și recapete avantajul, s-o provoace pe Malvina. Va mai vedea el. Se străduí să articuleze cu o voce sigură pe ea și ironică:

— Îți cauți o surioară, asta este?

Nu scosese o vorbă de multă vreme. Malvina fu surprinsă, își slăbi puțin strânsoarea.

— Crede-mă, Malvina, nu de surioare duci tu lipsă. Și nici de frățiori. Pesemne ai o grămadă pe lângă Bosfor. Tăticul tău Alexandre a lăsat probabil câteva mici amintiri prin Turcia, înainte de a se ridica sub formă de fum, dacă-nțelegi ce vreau să zic. N-avea probleme cu sculatul, tăticul tău…

Țeava Mauserului nu-l mai atingea. Malvina se lichefia. Marc continuă:

— Nu erai așa de mică, poate-ți mai amintești curvele cu care o ardea tăticul tău în Istanbul. În biroul lui. Peste tot. Pe mămica ta care plângea. Care o ardea, și ea, cu tipi care-l înlocuiau pe tăticul tău, tipi cu ochi albaștri…

Malvina se chircea. Marc insistă:

— Se poate ca Lyse-Rose nici măcar să nu-ți fie soră!

Malvina urlă. Pesemne că toată lumea se întoarse în holul Gării Saint-Lazare. Mânuța reptiliană se închise brutal peste părțile genitale ale lui Marc, din răsputeri.

Marc se prăbuși, fulgerat de durere. Mauserul dispăru în buzunarul Malvinei, iar fata se îndepărtă cu pași mărunți prin mulțime; o anghilă într-o pădure de alge.

Marc stătea în genunchi. Mut. Gâfâind. În chinuri groaznice.
Câțiva trecători se grăbiră spre el pentru a-i veni în ajutor.
În sfârșit.

37

2 octombrie 1998, ora 16.13

Marc traversa cel de-al cincilea vagon. Tot nu găsea un loc liber. Blestema trenurile de pe ruta Paris-Rouen, mai ales pe cele de vineri seara. SNCF vindea pesemne de două ori mai multe bilete decât numărul de locuri.

Zona dintre picioare încă îi provoca suferință, chiar dacă durerea i se atenua, lent. Rămăsese la pământ aproape zece minute în holul gării. Trecători grijulii îl încercuiseră: „Ești bine? Punct ochit, punct lovit, așa-i?".

Pe jumătate neliniștiți, pe jumătate amuzați. Cum să reacționezi față de un tip pliat în două pentru că o fată pe care o ținea în brațe tocmai i-a zdrobit boașele? Greu de ales, între milă și amuzament.

Marc își recuperase rucsacul de la barman și se năpustise spre peronul trenului Paris-Rouen, afișat în cele din urmă, de fapt, o luase din loc cât de repede putea. Fiecare întindere a piciorului îl durea.

În cel de-al șaptelea vagon, Marc se lăsă păgubaș. Se așeză pe trepte, între cele două etaje ale trenului Corail. Nu era singurul. O mamă cu cei trei copii ai ei, un cadru de conducere absorbit de un raport de studiu, o adolescentă ațipită ocupau deja scara. Era incomod, dar tot de preferat rămânerii în picioare. Probabil era interzis să stai așa într-o zonă de trecere, însă, dată fiind mulțimea de călători din trenul de vineri seara, cu siguranță niciun controlor nu ar fi îndrăznit să se arate.

Își propti rucsacul între picioare și-și scoase telefonul din nou. Niciun mesaj.

Formă numărul lui Lylie.

Șapte apeluri, ca întotdeauna.

— Lylie… Sunt Marc! Te rog, răspunde! Unde ești? Ți-am ascultat ultimul mesaj. Am auzit ambulanțe pe fundal. Îmi pierd mințile. M-am apucat să telefonez la toate spitalele și clinicile din Paris. Sună-mă. Te rog.

Marc se enervă. Trecu în revistă seria de SMS-uri de la Jennifer cu telefoanele spitalelor și ale clinicilor din Paris. Contactase deja peste douăzeci. Principalele. Trebuia să continue. Își oferi pentru asta o jumătate de oră, înainte de a relua lectura jurnalului lui Grand-Duc.

Peste tot, aceeași poveste:

„Bună ziua, doamnă, a fost cumva internată astăzi la dumneavoastră o tânără pe nume Émilie Vitral?… Nu, nu știu în ce serviciu… La urgențe, poate?"

Trenul făcea un vacarm infernal. Lui Marc îi era foarte greu să audă ce i se spunea de la recepție. Mereu același lucru, oricum.

Nici urmă de Émilie Vitral în registrul lor.

După treizeci de minute, contactase încă douăzeci și două de noi spitale. Câștiga în eficiență tot ce pierdea în amabilitate. Acum contacta clinici private, cabinete specializate. Stabilimente medicale în care îi era clar că n-avea nicio șansă s-o găsească pe Lylie.

Toate acestea erau fără speranță. Urmărea o himeră, nu așa avea s-o regăsească pe Lylie… Nu până mâine.

Trebuia să reflecteze, să găsească modul în care să aranjeze toate piesele din puzzle în ordinea corectă. Trebuia să termine de citit caietul lui Grand-Duc, înainte de toate. Va avea tot timpul din lume, înainte de a sosi la Dieppe. Rămăseseră cel mult vreo treizeci de pagini.

Marc își băgă telefonul mobil în vestă și scoase foile de hârtie smulse din jurnalul lui Grand-Duc din buzunarul blugilor. Ultima foaie nu avea nimic scris pe verso. Marc luă un stilou din rucsac și notă nervos, cu litere mari:

UNDE ESTE LYLIE?

Apoi, dedesubt, cu un scris mărunt, înghesuit:

Într-un spital? Călătorie fără de întoarcere?

Sublinie ultimele patru cuvinte și înșiră trei semne de întrebare:

Sinucidere?
Crimă?
Răzbunare?

Fără să analizeze de ce, Marc sublinie cuvântul „răzbunare”. Continuă să scrie:

CINE L-A UCIS PE CRÉDULE GRAND-DUC?

Apoi, cu litere mici:

Malvina de Carville

Marc supse capătul stiloului câteva clipe îndelungate, apoi adăugă un semn de întrebare după „Malvina”. Trenul Corail vibra, dar Marc era obișnuit să lucreze în tren sau în metrou. Izbutea să se recitească, asta conta.

Scrise urmarea, febril:

De ce Grand-Duc nu și-a tras un glonț în cap, acum trei zile?
Oare ce a descoperit în seara aceea, chiar înainte de miezul nopții?
Ce a descoperit nou?
Încât să fie ucis pentru asta?

ACCIDENTUL BUNICULUI MEU.
CE DETALIU LIPSEȘTE?

Stiloul aluneca. Rândurile scrise de Marc semănau cu valurile unei mări agitate.

Să caut în camera mea din Dieppe. Pe îndelete. Să-mi amintesc.

Marc își reciti textul. Se amuză să numere semnele de întrebare. Doisprezece în total! Și nici măcar nu terminase. Simțea în buzunarul de la haină greutatea plicului albastru pe care i-l încredințase Mathilde de Carviile. Stiloul își continuă cursa:

TEST ADN. SOLUȚIA?

Să deschid plicul?

Să progreseze în rezolvarea problemei prin profanarea secretului?

Nu. Asta nu l-ar ajuta să progreseze. Marc știa ce conținea plicul. Lylie nu era sora lui. Lylie era nepoata lui Mathilde de Carville. Sora nebunei de Malvina. Totul o confirma. Progresele investigației lui Grand-Duc… Până și inelul, safirul deschis la culoare, purtat de Lylie. Și sentimentele lui, dintotdeauna…

Și VORBESC CU NICOLE

Marc adăugă un ultim semn de întrebare, să fie cifră rotundă. Cincisprezece!

Trenul avea să sosească la Dieppe la ora optsprezece douăzeci și patru.

Avea mai puțin de trei ore de așteptat, acum.

Trenul se opri la Mantes-la-Jolie. Cam o treime din călători coborî. Se eliberară mai multe locuri. Marc se ridică și se așeză în compartimentul de jos, la fereastră. Zona dintre picioare încă îl durea, dar mai puțin, acum că stătea cu picioarele lungite. Malvina nu se zărea prin preajmă, tot era ceva, chiar dacă nimic nu-i garanta că nebuna nu se urcase în același tren ca el. Fata se pierduse în mulțimea din Gara Saint-Lazare… Marc oftă. Scoase caietul lui Grand-Duc și se cufundă din nou în lectură.

Jurnalul lui Crédule Grand-Duc

Minuscula za din aur a plecat, protejată atent într-un pliculeț de plastic, la Rosny-sous-Bois, în cel mai bun laborator științific al criminalisticii din Franța, ca de altfel și chiștoacele și cutiile de bere recuperate din coliba de pe Mont Terrible. Îmi păstraserăm câteva relații cu polițaii. Aveam și cu ce să plătesc. Nu exista nimic ilegal în toată povestea, sau nu tocmai. Doar o investigație paralelă nu tocmai oficială, totuși o investigație.

Rezultatele au sosit opt zile mai târziu. Zaua de doi milimetri găsită în mormântul de lângă colibă era sigur din aur. Era singura certitudine. Imposibil de determinat, pornind de la un eșantion atât de mic, dacă provenea de la o brățărică de bebeluș, de la un lănțișor, de la o brățară, de la un pandantiv… Sau chiar de la medalionul unui câine!

Imposibil de aflat dacă întregul din care făcea parte fusese făurit de Tournaire, din Piața Vendome, sau de orice alt bijutier dintr-un târgușor din provincia Franche-Comté.

Zaua unei bijuterii de aur… Iată ce complica și mai mult cazul. De ce bucățica asta fusese îngropată în mormânt, sub micul mausoleu de piatră? Un eșantion din ce? Îngropat de cine?

Mister pe toată linia!

Cursul brățăricii, la mica publicitate, urcase la șaptezeci și cinci de mii de franci. O astfel de sumă friza ridicolul… mai ales pentru o brățărică din care, în varianta ideală, lipsea o za. O sumă virtuală, oricum. Pierduserăm de multă vreme speranța să se arate vreun găsitor.

Totuși… Habar n-aveam atunci, dar firul undiței n-avea să întârzie să se întindă. Și la capăt era un pește. Un ditamai peștele, în fine, „n-avea să întârzie”… Totul e relativ. Peștele urma să muște abia doi ani mai târziu. Dar nu fiți prea nerăbdători, ajung și acolo. Curând. În privința suspansului, cred că n-aveți de ce vă plânge: un an interminabil pentru mine pentru dumneavoastră se rezumă la câteva pagini de citit.

Eșantioanele de chiștoace și de diverse deșeuri culese în coliba de pe Mont Terrible n-au fost mai vorbărețe. După șapte ani, era improbabil. De la șederea lui Georges Pelletier, în 1980, generații de boschetari oploșiți sau de îndrăgostiți de duminică se succedaseră probabil prin colibă…

Reveneam la punctul de plecare, nu aveam de ales, trebuia să-l regăsesc pe Georges Pelletier. Mi-am petrecut nopți întregi încercând să mă fac acceptat de oamenii străzii din Besançon. Besançon by night poate vă face să râdeți… Poate vi se pare aproape folcloric: bețivanii dintr-un oraș de provincie, o mână de oameni cel mult, nu foarte răi, bine cunoscuți de serviciile poliției. Drojdierii locali. Aproape simpatici.

Să nu credeți așa ceva! Vă pot spune că boschetăreala în Besançon impune respect. Închipuiți-vă locuind sub un carton, fie vară, fie iarnă, în orașul cel mai friguros al Franței! Nici măcar n-au metrou acolo. Iar holul gării noaptea e închis.

N-am petrecut decât vreo cincisprezece zile cu ei, între ianuarie și martie 1988, și am crezut că o să crăp de frig. Mă întorceam înghețat bocnă în zorii zilei și petreceam trei ore în apnee într-o baie clocotită. Acum mă credeți, nu luam cu japca, și după opt ani de investigație, bănetul bunicii Carville.

Toate astea pentru ce? Vă las să judecați.

Foștii tovarăși de pe stradă cu care se drogase Pelletier, toată spuma societății nocturne din Besançon, mi-au confirmat că Georges reapăruse după 23 decembrie 1980. Cât se poate de viu, coborât de pe muntele lui, deloc zdrobit de avionul Airbus care-i căzuse practic în cap. Și tot fără brățărică la încheietură. La fel de tăcut. A rămas șase luni în Besançon și a luat-o de la capăt cu tâmpeniile. Trafic de droguri. Furturi. Apoi a șters-o la Paris înainte ca polițaii să-i dea de urmă. Sau frate-său Augustin. Din spusele tovarășilor lui de pe stradă, Georges se temea mai puțin de polițai decât de lecțiile frățești de morală.

Voi adăuga un ultim detaliu. Georges Pelletier nu coborâse de pe munte cu câinele lui. Un bun punct de plecare… Dar Augustin se înșelase, câinele respectiv nu era deloc mic, ci

un ciobănesc belgian. Mascul. Versiune XXL, din spusele tovarășilor lui Georges. Imposibil de băgat în mormântul de lângă colibă. Doar dacă l-ar fi tranșat, dar de ce să-ți faci câinele bucăți? De ce să nu sapi o groapă mai mare? Un afurisit de mister în plus în jurul afurisitului de mormânt!

Vă dați seama, n-am abdicat. Nu-mi mai rămânea decât să dau de urma lui Georges în jungla săriților de pe fix și-a oamenilor străzii din Marele Paris. Nazim a fost nevoit să se implice și el. Încă trei luni de investigație, cu normă întreagă. Anunțuri la mica publicitate. Lobby de tot felul la polițai, la serviciile sociale ale primăriilor, ale căminelor. Ieșiri în stradă, noaptea, cu lanterna pe fotografia lui Georges, numai zâmbet în fața bradului de Crăciun, acasă la Augustin. Fotografia cea mai recentă pe care fratele a găsit-o…

Treabă de profesionist. Meticuloasă. Pas de pas. Lumea interlopă, meserie de privat, cum îmi plăcea mie, în cele din urmă. Mathilde de Carville avusese dreptate. Pentru a găsi soluția, era nevoie de timp și de bani. De ambele. Vă scutesc de detalii. Cu Nazim, am sfârșit prin a ajunge pe urmele lui Georges Pelletier până la un anumit Pedro Ramos, pe care l-am întâlnit în iunie 1989, în parcul de distracții din La Foire du Trône, în față la Tagada. Da, ați citit bine, în față la Tagada!

— Georges a lucrat pentru mine două sezoane, ne-a explicat Pedro, supraveghindu-și cu coada ochiului afacerea.

Adolescenți isterici plăteau cinci franci locul pentru a-și tăbăci pielea de pe fese timp de două minute și treizeci de secunde pe un platou rotitor. Tagada era o versiune colectivă a balansoarelor de amorțit fundul din locurile de joacă.

— Nu i-am cerut CV-ul, a continuat Pedro, zâmbind cu subînțeles. Am priceput că voia să i se piardă urma. Nu era leneș. Din moment ce era clean când venea la muncă. De rest, nici că-mi păsa.

— Când l-ați văzut ultima oară? Am întrebat.

Pedro nici măcar nu și-a acordat un timp de reflecție. Doar, cu un gest al mâinii, i-a făcut semn să se grăbească unei copile îmbrăcate în roz, care era casieră. Capul lui își schimba culoarea după cum luminau neoanele.

— În toamna lui 1983. Mai exact, la jumătatea lui noiembrie. După La Foire Saint-Romain, ultimul bâlci important al sezonului, pe cheiurile din Rouen. Am ambalat totul, ne-am pregătit pentru iernat și basta. Până la sezonul viitor. Pelletier știa unde mă putea găsi. Nu s-a mai arătat niciodată, începând cu sezonul următor.

N-am plâns după el. Nici nu l-am căutat. Sezonierii sunt frecvenți, la noi. Două sezoane e deja frumos. Nu s-a mai întors, nici anul următor, nici altădată după aceea.

Fundătura…

Am continuat să-l chestionez nițel pe Pedro Ramos, de formă. N-am putut scoate nimic altceva de la el. Pista se oprea pe cheiurile din Rouen. Nu așa de departe de Dieppe, dacă stai să te gândești, nu așa de departe de familia Vitral…

Care era legătura? Niciuna, fără îndoială, în lunile următoare, am schimbat registrul. Am bătut toate parcurile de distracții. Cu Tagada și celelalte tâmpenii!

Astea îi plăceau lui Nazim mai mult ca lumea interlopă… Uneori, mergea cu micuța lui Ayla, în weekend. Open foire… Mama Carville rambursa plimbările în montagne-russe și în

trenulețele groazei, sau merele glasate pe băț. Ne-a luat o grămadă de vreme să descoperim ceva nou. Ani întregi…

Din când în când, pentru a-mi mai schimba ideile, mă întorceam la Dieppe.

38

2 octombrie 1998, ora 16.19

— Îți zic că-i nuntă!

Mânuțele lui Judith se agățau de grilajul curții grădiniței.

— Ce nătăfleață! Nu e nuntă! Nu vezi că toți sunt în negru. A murit cineva…

Cortegiul se îndepărta încet pe stradă. Judith nu credea prea mult în ce-i povestea colega ei Sarah. Sarah mereu spunea povești pentru a face pe interesanta. Când oamenii se plimbau îmbrăcați frumos pe stradă, în rânduri, ca pentru a merge la cantină, când ieșeau din biserică, când sunau clopotele… Așa arăta o nuntă, știa ea bine. Fusese la o grămadă. Cel puțin la două, plus cele când era prea mică pentru a-și mai aminti.

— Nu te cred, Sarah!

Sarah zgâlțâi grilajul de enervare.

— A murit cineva, îți zic! O să-l bage într-o groapă. La fel au făcut cu bunica…

— Nu te cred!

— Bine. Atunci, unde-i mireasa?

— Am scăpat-o, a trecut deja, atâta tot!

— Ce vorbești! În primul rând, e vineri! Nu se face nuntă în zi de grădiniță. Dar când mori e altceva, nu-ți poți alege ziua.

Judith era silită să admită că dreptate avea prietena ei. Care insista:

— Și-apoi, la o nuntă oamenii nu sunt așa de bătrâni. Vezi, toți ăștia sunt bătrâni.

— Nu, nu toți!

— Ba da…

— Nu! Uite. Acolo. Doamna! Doamna!

Lylie ieși brusc din amorțire.

Descoperi cu surprindere două fetițe adorabile de cinci ani, înfofolite în mantouri de lână în culori vii și cu părul ascuns de căciulițe peruane.

— Doamna, doamna, ce e: nuntă sau mort?

Lylie zâmbi fără să vrea. I se părea bulversant contrastul între strigătele de bucurie din curtea grădiniței și tăcerea cortegiului funebru al înmormântării anonime. Lylie se lăsă pe vine, pentru a fi cât fetițele de înaltă.

— E o înmormântare, răspunse ea cu voce blândă.

— A, ai văzut! triumfa Sarah.

Judith se strâmbă. Trei alte copile veniră să se lipească de grilaj. Pe trotuar, Lylie devenea atracția grupei, ca un ponei după un grad de sârmă ghimpată.

— Cine era moarta? continuă Sarah.

— N-o cunoșteam, spuse Lylie. Eram doar în trecere. Nu sunt din familie. Vin din clădirea aceea mare și albă, chiar din față. Unde, de altfel, trebuie să mă întorc.

— Dacă n-o cunoșteai, atunci de ce ești tristă? insistă Judith.

Lylie nu-și putu ascunde surprinderea. Se apropie și mai mult de fetiță. Pistrui minusculi îi punctau obrajii îmbujorați.

— De ce spui că sunt tristă?

— Păi, ai ochii roșii. Și tre' să fii supertristă dacă ai ales să mergi după o moartă pe care nici n-o cunoști, în loc să mergi, nu știu, prin magazine, să te joci în parc, să vezi un film…

Cincisprezece perechi de ochi, abia vizibili între căciulițe, cagule și fulare, o scrutau de-acum pe Lylie.

— Ai ghicit, murmură Lylie aplecându-se către urechea lui Judith. Dar nu trebuie să spui nimănui. Cum te cheamă?

— Judith. Judith Potier. Sunt în grupa mare la grădiniță. Dar pe tine cum te cheamă?

— Nu știu…

Judith își mușcă buzele, ca și când tocmai pusese o întrebare prea indiscretă. Rămase o clipă pe gânduri. Era probabil prima oară când dădea peste cineva fără nume. Încercă să-i surâdă necunoscutei, ca atunci când încerca să împace două colege care se certau.

— Înseamnă că de-aia ești așa de tristă?

39

2 octombrie 1998, ora 16.39

Trenul Corail se opri la Vernon. Marc privi cum dispăreau călătorii care tocmai coborâseră. Fără regăsiri pe peroane, fără îmbrățișări emoționante, fără țipete de bucurie, doar câteva zeci de muncitori grăbiți să se întoarcă acasă. Când trenul porni din nou, peronul era deja pustiu, iar mașinile din mica parcare aflată de cealaltă parte a șinelor de cale ferată se aglomerau către ieșire.

Soarele nu dispăruse încă de tot după colinele de pe lângă Sena. Ca să nu stea cu lumina în față și să poată citi confortabil caietul lui Grand-Duc pus pe mescioara gri, Marc trase perdeluța în dreptul lui. Detectivul avea să treacă de cel de-al zecelea an de investigație… Din acel moment, amintirile lui Marc nu se mai limitau la impresii vagi, un ecou îndepărtat, ci puneau cap la cap o versiune precisă a evenimentelor. O versiune personală asupra faptelor, de confruntat cu cea a lui Grand-Duc.

Jurnalul lui Crédule Grand-Duc

La începerea anului școlar în 1991, Émilie Vitral se pregătea să intre la gimnaziu. Nu v-am vorbit mult despre Émilie până acum. Este totuși important să vă fac să înțelegeți cum a crescut ea în toți acei ani, până să cedeze Nicole Vitral, până să triumfe Mathilde de Carville. În felul ei.

Așadar, Émilie avea să împlinească unsprezece ani…

Lui Émilie i-a plăcut întotdeauna de mine, cred. Era reciproc. Pesemne avea legătură cu latura mea asocială, de singuratic. Țâncilor le place să-i asculte pe adulții scumpi la vorbă. Probabil că le împărtășesc pudoarea.

Pentru ea, eram Credulă-Basculă.

Cred că-l fascinam și pe Marc. Nu numai din cauza inepuizabilelor mele cunoștințe despre fotbal. Cred, mai ales, că un detectiv privat face impresie la copii. Ca un tip ieșit direct din televizor. Un MacGyver, un Mike Hammer… Un Magnum fără dobermani, cu BMW în loc de Ferrari… Mai puneam și de la mine. Îmi făcea plăcere. Poveștile mele născocite o făceau să râdă pe Nicole Vitral. Și cu coada ochiului o priveam pe Émilie crescând…

În taină, speram să detectez o asemănare. Ca într-o dimineață fetița să încline definitiv într-o parte sau în cealaltă. Fizic. Vitral sau Carville. Să capete surâsul lui Marc, ticurile bunicului Carville. Ce știu eu? O certitudine, oricare.

Nimic. Ea continua să încline balanța către Vitral. Ochii, cu siguranță. Dar atât…

Pentru restul, situația se complica. Nicole Vitral a făcut totul pentru a ascunde acest lucru, cel puțin la început, dar era atât de flagrant. În rue Pocholle, Émilie părea căzută mai mult dintr-o farfurie zburătoare decât dintr-un avion Airbus. Émilie adora școala. A fost prima în toate clasele, de la pregătitoare până la sfârșitul ciclului primar, în timp ce Marc se descurca onest, dar atât, lucrând conștiincios, cuminte, fără vreun gust deosebit,

Émilie iubea muzica, Émilie iubea artele, Émilie iubea cărțile, Émilie devora totul. În casa familiei Vitral, existau discuri, cărți, tablouri în cantitate rezonabilă, aproape din necesitate, nu de nevoie. Cum ai avea în garaj o bicicletă sau bile de petancă. Pentru cazul în care…

Émilie, în schimb, creștea diferită, sărea în ochi. Rămânea adorabilă, adorantă și adorată, dar se sufoca. Jefuia bibliobuzul care se oprea în parcarea gării din Dieppe în fiecare marți seara, își hărțuia cu întrebări bunica tulburată. Poveștile motanului cocoțat din clasa pregătitoare și tot restul după aceea. Roald Dahl. Igor Stravinski. Rudyard Kipling. Serghei Prokofiev. Tot atâtea nume complicate de care Nicole nu auzise niciodată.

O astfel de excepție, într-o familie, se mai întâmplă. Asta-mi spuneam, pentru a mă convinge. Floarea care crește în mijlocul rugilor de mure. Autodidactul școlii republicane. Visul american în versiune Hexagon, tânărul supradotat care urcă singur toate treptele, fără proptele, fără plasă de siguranță, de la certificatul de studii până la Școala Normală Superioară; care-și trage forța și tenacitatea din originile lui modeste. Plecat de departe, de atât de jos, mândru pentru totdeauna de originile lui. Închisoarea domestică originală este pentru totdeauna ceea ce-l diferențiază de „fiul lui…”, de cei de familie bună din primele arondismente pariziene, de clonele din Liceul Henri IV, seva lui care l-a făcut să crească mai înalt. Stindardul lui. Pentru ai săi, devine purtătorul de stindard. Ai săi, care sunt și mai mândri. Micuțul care a reușit. Oare de-asta fac săracii atâția copii? Pentru a-și multiplica șansele de a trage lozul câștigător?

Bun, îmi opresc aici tirada de două parale despre determinismul social. Voiam doar să vă explic cum înflorea Émilie în cartierul Pollet. Micuța care va ajunge departe… Protejată de ai ei. Protejată inclusiv de Nicole, bineînțeles. Doar că probabil vă închipuiți îndoiala sfâșietoare care-i fisura admirația.

Nicole avea oare dreptul de a se mândri cu nepoțica ei? A ei? Șapte ani, zece ani mai târziu, umbra dramei încă plana asupra lor. Dacă micuța era Émilie Vitral, nepoțica ei, carne din carnea ei și sânge din sângele ei, atunci da, ce noroc, ce glorie, ce minune, copila cu destinul gata trasat! Dar dacă micuța era Lyse-Rose de Carville… Dată din greșeală la pension, departe de casă, rătăcită într-o altă lume… împiedicată.

Obiectiv, privind-o pe Émilie cum evoluează în cartierul ei de pescari din Dieppe, nu mă puteam împiedica să mă gândesc că semăna cu un E.T. Căzut în Statele Unite, cu un Tarzan uitat în junglă, cu un Gulliver în Liliput.

„E normal”, îmi strecura uneori Nicole. „O copilă crescută de bunică. Singură. Există fără doar și poate un decalaj.”

Avea dreptate. În parte.

La unsprezece ani, la sfârșitul școlii primare, Émilie a pretins ceva. În fine, nu chiar, Émilie nu pretindea la nimic. Émilie a declarat că voia să meargă să privească mai departe de coarnele bicicletei. Să treacă de cealaltă parte a falezelor. Să descopere alte locuri. Și alte modalități de petrecere a timpului liber. Mai ales muzica. Să continue pianul. Nu numai pentru că era înzestrată sau pentru că o împingeau profesorii ei. Nu. Doar pentru că dorea. Era mai mult decât dorință, chiar. Nevoie.

Miza era simplă, Émilie nu putea continua să progreseze decât dacă avea un pian acasă. Pentru a cânta zilnic mai multe ore. Émilie fusese convingătoare în felul ei. Măsurase salonul. Ar fi încăput o pianină, dacă împingeau nițel televizorul în colț și canapeaua într-o parte. Se încadra, arăta drăguț, se putea pune vaza deasupra, chiar, și scrumiera din cristal de pe valea râului Bresle.

Rămânea prețul.

Treizeci de mii de franci la prima strigare. Să spunem douăzeci de mii, una de ocazie.

Nicole Vitral s-a trezit spunând:

— Un pian! Draga mea copilă, deja mi-e greu să te îmbrac. Am fost nevoită să lucrez duminică de duminică în mai și în iunie ca să putem pleca o săptămână la Saint-Quay și încă nu știu cum îți voi plăti cheltuielile cu școala. Deja avem cursurile tale de muzică. Nu mai sunt gratuite de când ai împlinit zece ani. Deci, draga mea copilă, un pian…

Émilie n-a protestat. Înțelegea. La unsprezece ani, avea deja un fel de maturitate aproape neconformă vârstei. Cel puțin părea să înțeleagă. S-a refugiat în camera ei. Camera ei, care era și cea a lui Marc. Nicole a auzit prin peretele despărțitor o melodie de flaut. Singurul ei instrument. Un flaut din plastic, al lui Marc, pentru gimnaziu. Nicole a recunoscut șlagărul momentului, cântecul lui Goldman, Leidenstadt.

Cu inima sfâșiată.

Când Marc s-a întors de la stadion, și-a găsit bunica plângând, prăbușită pe canapea. Marc avea treisprezece ani. Habar n-avea cum să reacționeze. O auzea doar pe Émilie cântând din flaut. Era drăguț. Dar și trist.

Nicole l-a invitat pe Marc pe canapea, l-a luat în brațe și l-a strâns puternic.

— Va trebui să nu fi gelos pe Émilie. Înțelegi? Niciodată.

Evident, s-a gândit Marc. Cum altfel?

— Va trebui să continui să te porți cu ea ca înainte, iar Émilie să rămână mereu surioara ta…

Bineînțeles. Unde voia să ajungă?

— Chiar dacă fac diferențe. Ești băiat mare de-acum, Marc. Poți înțelege.

Diferențe. Ce diferențe?

Nicole s-a ridicat ușor. Și Marc la fel. Zâmbetul revenise. Un zâmbet fals, cel puțin. Femeia i-a făcut semn lui Marc să apuce de celălalt capăt al canapelei.

— Ajută-mă s-o împing, Marc. Nu sunt sigură c-ar încăpea un pian aici!

Cumpărarea pianului, nou, cu banul jos, un Hartmann-Milonga, din cel mai mare magazin specializat din Rouen, abia dacă s-a cunoscut din banii plasați în contul din bancă al lui Émilie.

Émilie avusese dreptate, încăpea între canapea și televizor. Îndesându-l bine.

Totul s-a înlănțuit, apoi. Mai întâi, stagiile la Paris. De câteva zile. Apoi ședințele. Între stagiu, concert și turneu, în străinătate. Londra. Amsterdam. Praga… Apoi cumpărarea de discuri. Și cărțile. De ce s-o priveze pe Émilie de cărți? Apoi hainele. De ce s-o priveze pe Émilie de modă? E omenește. Émilie avea dreptul la tot ce era mai bun. Merita. Nicole nu

mai simțea c-ar avea dreptul să neglijeze vreun detaliu cât de mic legat de viitorul ei; să nu mizeze totul. Pentru cazul în care…

Înțelegeți acum strategia lui Mathilde de Carville. De la bun început, fusese conștientă de ce făcea. Contul din bancă deschis pentru Émilie, era un ou de șarpe depus într-un cufăr, șarpe care ieșise din găoace și crescuse, încetul cu încetul, ani de-a rândul, sub casa familiei Vitral, pentru a ieși în cele din urmă, gata să-i sugrume.

Între Émilie și Marc, prăpastia se adâncea. Vreau să zic prăpastia materială. Pentru restul, voi reveni mai târziu… Émilie putea de-acum să ceară tot ce voia, de la capriciul cel mai neserios la cea mai costisitoare dorință. Nimic nu era prea scump pentru ea. Marc, în schimb, trebuia să se mulțumească cu înlocuitori. Hainele vecinului. Bicicleta bunicului. Încălțările de rugby ale prietenilor mai în vârstă.

La început, Émilie insistase: voia să plătească și pentru Marc. La urma urmei, i se explicase, erau banii ei! Nicole Vitral n-a cedat. Pentru ea era o chestiune de onoare, un angajament moral față de Mathilde de Carville.

O linie roșie imposibil de trecut.

Nicio centimă de la familia de Carville pentru nepotul ei.

Admit că vi se poate părea straniu. Dar cine poate ghici cum ar fi reacționat, în locul lui Nicole Vitral? Da, vă repet, Mathilde de Carville știa ce face în seara aceea de mai din 1981, venind să-i ofere șarpele adormit lui Nicole Vitral.

Inelul de safir deschis la culoare ca gaj.

Împotriva oricărei așteptări, există o morală pentru această poveste. Pe cât am putut constata, lucrătura șarpelui a dat greș. Marc nu era gelos. Niciodată n-a fost. Și nu pentru că și-a ascultat bunica. Ci în mod firesc. El se bucura pur și simplu de fericirea lui Émilie. Voi reveni asupra acestui aspect… În detaliu, vă promit.

Alt miracol, poate și mai curios, în toată această fântână de bezele, de cadouri dulci și de viață aurită, Émilie nu s-a preschimbat în bomboană lipicioasă roz… într-un soi de Nelly Olson care privește cu un aer dezgustat viața simplă a familiei Ingalls. A rămas la fel de vie, simplă, fără dispreț pentru salonul înghesuit, casele lipite una de alta de pe rue Pocholle, pentru marea cenușie și pietrișul prea dur de sub tălpile ei goale.

Émilie creștea. Avea tot ochii albaștri ai neamului Vitral și gusturile rafinate ale familiei de Carville. Amabilitatea familiei Vitral… și bănetul familiei de Carville.

Descurcați-vă cum știți.

*

* *

Marc își ridică privirea. Emoționat până la lacrimi.

Trenul Corail traversa cu toată viteza iazurile din Poses. Șlepuri încărcate cu nisip urcau pe firul Senei. Marc revedea totul. Flautul. Canapeaua. Pianul. Cu Émilie în fața lui, cântând Chopin, Berlioz, Debussy. Habar n-avea băiatul de ei, dar i se părea emoționant. Émilie, cu părul strâns, așezată, cu spinarea dreaptă, cu mâinile, cu degetele în continuă mișcare. Pianul era acum mut. Prăfuit. Tot în salonul din Dieppe. Marc își amintea și de ținutele lui Lylie. Cum să le fi uitat? Rochiile, fustele ei. Din ce în ce mai frumoase, pe măsură ce treceau anii. Cumpărate pentru el, numai pentru el.

Cum să fie gelos?

Nimeni nu înțelesese. Nici Grand-Duc, nici Nicole, nici orice alt adult. Cu-atât mai puțin Mathilde de Carville.

Trenul se opri la Val-de-Reuil, gara din câmp până la care orașul cel nou nu mai ajunsese. Marc șovăi. Îi rămâneau abia cincisprezece minute până la Rouen. Își scoase telefonul mobil, putea încerca să telefoneze la câteva clinici noi. De formă… Tastă trei numere. Fără succes. Nimeni cu numele de Émilie Vitral nu fusese internat în respectivele stabilimente. Cu atât mai rău. Lui Marc îi cam pierise convingerea. Își dorea mai ales să termine de citit caietul lui Grand-Duc.

Adolescența lui povestită de detectiv.

Ceva ca propriul jurnal intim, dar redactat de un străin.

40

2 octombrie 1998, ora 16.48

Nicole Vitral merse încet spre cherhana, aflată la capătul portului de pescuit din Dieppe. Se apropie de tarabă.

— Gilbert, ce-ai primit astăzi? Nu foarte scump?

Cherhanagiul îi răspunse fără șovăire:

— Cambule. Direct de pe vaporul de azi-noapte. Îți pun una la pachet?

— Două!

Ochiul lui Gilbert, din profil, se rotunji precum al unuia dintre peștii lui morți.

— Două? Ai pe careva la cină? E Émilie? E Marc? Sau vreun drăguț?

Tâmpitul!

— E Marc, idiotule! preciză Nicole.

— OK, îți pun o bucată fainã, atunci. Cum o mai duce Marc?

Nicole îi răspunse evaziv. Banalități. Pe gânduri. Plăti.

— Mersi, Gilbert. Săptămâna asta, trec să-ți las fluturași de la primărie, pentru port. Totul e scris pe ei.

Cherhanagiul oftă.

— Iarăși tâmpeniile lor. La primărie, mai bine s-ar ocupa de comercianți decât de docheri. Crede-mă, noi crăpăm primii, chiar înaintea pescarilor…

Nicole se îndepărta deja. Gilbert Letondeur era cel mai bun cherhanagiu din Dieppe, dar și un cretin înrolat în tabăra armatorilor și a Camerei de comerț și de industrie din Dieppe. Pe scurt, un tip care vota cu dreapta… Nicole admitea că viziunea ei asupra lucrurilor era un pic simplificatoare, dar așa deslușea ea orașul Dieppe. Două tabere opuse. În pofida dubiței sale pe litoral, niciodată nu se plasase în tabăra comercianților.

O trădătoare!

De două ori trădătoare. Mânca pește de la tabăra cealaltă.

Nicole continuă spre litoral. Îi plăcea vremea uscată. Vântul regulat. Îi era pe plac și agitația de pe peluză. Terminau cu instalatul câtorva zeci de capiteluri albe, mici, identice, aliniate, în partea superioară cu drapele multicolore ale statelor din lumea întreagă. La fiecare doi ani, timp de zece zile, Dieppe trăia în ritmul Festivalului Internațional al Zmeielor.

Cerul era deja înțesat de romburi pestrițe, de imense cercuri nemișcate, de triunghiuri care descriau curbe strânse. Sus de tot, pe cer se vedeau un dragon chinezesc, o mască incașă, o pisică albastră gigantică, un cerc gol în care se învârtea cu toată viteza o giruetă. Tot atâtea constelații imaginare și colorate.

Nicole Vitral înaintă privind în sus, puțin nostalgică. Nu se putea împiedica să se gândească la precedentele ediții ale festivalului. Dieppe fusese cea dintâi dintre stațiunile balneare care, la sfârșitul anilor șaptezeci, organizase festivalul zmeielor. De atunci, acel gen de manifestare fusese copiat pe toate marile plaje din nordul Europei.

Nicole trăise alături de Pierre primele două festivaluri, în 1980 și 1982. De două ori câte zece zile de amintiri. Festive. Dar și lucrative. Fast-foodul lor ambulant, pe litoral,

era deja o instituție pe vremea aceea. La prima ediție, nora lor, Stéphanie, era însărcinată, aproape la termen. Își petrecuse totuși sfârșitul de săptămână ajutându-i. Cum putea și ea. Grijulii, Pierre și Pascal, în calitate de socru și de soț, se străduiseră s-o convingă să rămână așezată pe un scaun, s-o facă să înțeleagă că nu era momentul să nască în acel sfârșit de săptămână! Până la urmă, Émilie se născuse la câteva zile după aceea, în 30 septembrie, de parcă avusese grijă să aștepte…

A intervenit drama avionului Airbus… Apoi judecata. Pierre Vitral a apucat un al doilea festival, în 1982, înainte de a adormi pentru a nu se mai trezi niciodată, în 7 noiembrie, la Tréport. Festivalul îi ritma viața lui Nicole, ca un simbol macabru: viața și moartea nu se țineau decât de un fir, în voia vântului. Nicole a continuat totuși să-și parcheze dubița pe litoral, în timpul celor zece zile de sărbătoare, fără Pierre care s-o ajute. Nu avea de ales, festivalul rămânea cea mai mare sursă a ei de încasări, odată la doi ani.

Marc și Émilie erau prea mici pentru a-și aminti. Pentru ei, festivalul nu era decât un carnaval gigantic, așteptat vreme de săptămâni. Marc nu se descurca prea rău, cu sforile în mână, pentru a-și epata surioara. Un vecin îi dăduse un zmeu în formă de insectă uriașă, roșu cu auriu, cu o coadă foarte lungă din panglici și aripi din celofan transparent. Bineînțeles, Marc își botezase zmeul „Libelula”; pentru că uneori încă i se spunea așa lui Émilie. Niște tâmpiți. Comercianții din Dieppe, de exemplu.

Émilie, în schimb, se repezea cu capul înainte. Alerga de la un stand la altul, parcurgând toate țările lumii. Peru. China. Platourile etiopiene. Mongolia. Ecuador. Yemen. Québec. Zmeul ca un fir întins între toți copiii planetei: doar un pic de vânt, nu era nevoie de nimic altceva.

Arta de a îmblânzi cerul, doar din amuzament.

Tot mai sus. Fără pasageri, fără călători.

Fără prăbușiri.

Nicole, după 1980, nu mai privise niciodată cerul ca înainte. Micuța Émilie înghițea kilometri. Japonia. Mali. Columbia. Revenea alergând la Citroënul de tip H, cu ochi scânteietori. Toate triburile lumii își dădeau întâlnire pe peluza ei.

„Ai văzut, bunico? Ai văzut, bunico?”

Nicole se îndepărtă de litoral. Răvășită. În acest an, pentru prima oară în viața ei, Émilie va pierde zmeiele din Dieppe.

Intră în brutărie. Se temea că va avea de înfruntat același circ ca în cazul cherhanagiului. Avea dreptate.

— O baghetă, Nicole?

— O baghetă. Și îmi mai dai și un Salammbô.

— Serios? Un Salammbô? S-a întors Marc?

Un Salammbô. Prăjitura preferată a lui Marc. Cel puțin când avea zece ani. Nicole știa că e ridicolă continuând să vrea să-i facă băietanului ei pe plac cu dorințele din copilărie. Dar la urma urmei îi făcea plăcere, iar Marc era un băiat politicos.

Nicole se uită la ceas. Nepotul ei va ajunge în două ore. Străbătu cu pași lenți portul de agrement, către podul mobil care separa cartierul Pollet de restul orașului Dieppe. O

insulă în inima orașului.

Fără să vrea, se gândea din nou la dialogul telefonic cu Marc. Plicul albastru al lui Mathilde de Carville. Testul ADN încredințat nepotului ei. Interdicția de a deschide cadoul pentru bunică-sa.

Scârba!

Nicole fu nevoită să se oprească din mers. Podul mobil se ridica, lăsând să treacă un pachebot nu foarte mare, sub pavilion nigerian. Mai rămăseseră câteva. Banane? Ananas? Lemn exotic?

Ce credea oare Carville asta? Că deținea monopolul clarviziunii? Că numai ea se gândise la testul ADN? Că detectivul Grand-Duc era numai în solda ei? Că îi recoltase o picătură de sânge lui Émilie așa, în voie, fără ca bunica ei să reacționeze?

Coada de mașini din fața podului se făcea din ce în ce mai lungă. Nicole tuși de-și scuipă plămânii în mirosul de maree și de gaze de eșapament. Nu înțelesese totul Carville asta! Grand-Duc nu era un astfel de ticălos. N-o făcuse pe niciuna geloasă. Comandase două teste ADN. Două plicuri albastre. Câte unul pentru fiecare bunică.

Nicole întoarse capul. Un zmeu uriaș, dragonul chinezesc, depășea clădirile de pe litoral. Surâse. În cel de-al doilea sertar al comodei, sub cheie, pusese plicul albastru încredințat de Grand-Duc. Rezultatul testului de comparație al propriului ei sânge cu cel al lui Émilie, care îl va confirma pe cel primit de Mathilde de Carville, pe care Marc i-l aducea, cuminte.

Podul mobil se coborî în cele din urmă. Mașinile trepidau. Nicole tuși din nou.

Deschisese plicul în 1995. Și ea avea răspunsul de-acum trei ani.

Trebuia să-i vorbească despre asta lui Marc. Trebuia, desigur. Diseară. Încă putea salva o viață. După, va fi prea târziu. Ar fi trebuit s-o facă înainte, desigur. Ușor de zis.

Un astfel de răspuns.

O eliberare?

Poate…

Cu condiția să accepte să piardă totul.

41

2 octombrie 1998, ora 17.11

Trenul Corail mergea de-a lungul coastei Deux-Amants. Traversă fără să încetinească podul feroviar de la Manoir-sur-Seine, depăși gara de la Pont-de-l'Arche. Marc nici măcar nu simțea răceala geamului de care își rezemase fruntea. Se mulțumise să aprindă lampa de lectură de deasupra capului.

Jurnalul lui Crédule Grand-Duc

Anii '90; primii au fost ca și morți. Noi sejururi în Turcia, în Canada; Cornul de Aur și Chicoutimi, vă scutesc de cărți poștale nostalgice. Fără a uita de pelerinajele mele anuale pe Mont Terrible. Nazim a rămas zile întregi în apropierea colibei, filând-o. Degeaba!

Absolut nimic nou. Și a început depresia mea. Cel puțin, dacă e să fixez o perioadă, asta aș spune: între 1990 și 1992. Sfârșitul iluziilor.

Tot fundătură și pe urmele lui Georges Pelletier. Evaporat, boschetarul. Hăpăit de nu știu ce chestie de bâlci, Tagada sau trenuleț al groazei. Cursul brățăricii nu mai urca. Blocat la șaptezeci și cinci de mii de franci.

La ce bun să mai urce? Trăiam o pensie aurită, sau aproape.

Nu mai lucraserăm la caz de aproape trei săptămâni când am primit un telefon de la Zoran Radjic. Anunțurile, 75.000 de franci brățărica, continuau să apară în vreo zece ziare, în fiecare săptămână, plătite în avans prin virament automat.

— Crédule Grand-Duc?

— Da…

— Sunt Zoran Radjic. Am citit anunțul dumneavoastră, despre o primă pentru o brățărică din aur pierdută. Cred că am informații de furnizat.

Vă închipuiți ce reacție am avut? Eram neîncrezător, după țeapa falsificatorului turc, cu ani mai devreme, într-o altă viață.

— Știți unde se află brățărică?

— Da… Cred că da…

Surescitat, în pofida a orice. Crédule. Lupu-și schimbă părul, dar năravul, ba!

Ne-am întâlnit două ore mai târziu, în barul L'Espadon, pe rue Gay-Lussac. Fiecare a comandat câte o bere. Zoran Radjic avea toate semnalmentele micului escroc de cartier, ale șarlatanului de la colțul străzii, uns cu toate alifiile. Cu figura aia de nevăstuică, cu privirea alunecoasă, la fel ca părul, dat pe spate, lins, te și întrebai cum putea să învârtă cel mai mic șmen.

Era posibil ca tocmai el să-mi aducă dovada, singura dovadă utilă? O brățărică găsită pe Mont Terrible, înainte cu doisprezece ani… Tot restul putea pleca la coșul de gunoi, culoarea ochilor, înclinația pentru pian, mormântul de lângă colibă… Mi-ar fi fost de-ajuns să țin afurisita de bijuterie între degete și aș fi câștigat pe toată linia: bebelușa scăpată ca prin minune, după ce fusese proiectată în afara avionului, s-ar fi numit Lyse-Rose de

Carville.

— Deci? Am început, dornic să spun cât mai puțin posibil.

— V-am citit anunțul, ieri. Nu prea citesc ziarele, de felul meu. A făcut „clic”…

Zoran avea un ghiul, cu care se juca. ZR cu litere mari. Din argint. Cine mai poartă așa ceva?

— Și…

L-am lăsat să continue.

— E o poveste veche. De-acum aproape zece ani. 1983 sau 1984, aș spune. Mi-a arătat-o un tip distrus. Nu vă ascund, pe atunci îmi cam făceam pomană cu cei aflați în rahat.

Dăduserăm peste un bun samaritean…

— Bun, nu vă ascund nici asta: făceam și nițeluș trafic. În fine, „nițeluș”… Vindeam droguri. Tipul chiar era în mare lipsă. Îl cunoșteam puțin. O ardea de ceva vreme prin cartier. Nu mai avea parale, nu mai avea nimic. Voia să-mi dea în schimbul dozei o bijuterie. O brățărică. O chestie din aur, din câte spunea. Deloc banal, nu?

Samariteanul se amuza cu inelul, de parcă nu-i păsa. De parcă nu-și dădea seama că se juca cu nervii mei. Sau poate era un șmecher adevărat, un profesionist, mă perpelea. Chestia cu el era că aducea atât de mult a escroc de cartier, deloc subtil, ușor de mirosit, încât, crezându-te mai isteț, sfârșeai prin a avea încredere.

Să nu cad cumva în capcană, dacă era vreuna. Să-l mai las să se apropie.

— Cred că vă interesează numele tipului, nu?

Venise clipa să-l contrez:

— Numele tipului îl cunosc. Caut dovezi. Sau chiar brățărica. Cei șaptezeci și cinci de mii de franci sunt pentru brățărică. Pentru tot restul, negociem.

Ghiulul dispăru în mâna dreaptă a samariteanului. Și-a strâns pumnul, cu tărie.

— OK. Intru în joc. Poate nu vorbim de același tip, la urma urmei. Cât face numele?

Banco. Ghiulul tocmai reapăruse în mâna stângă a iugoslavului. Cum făcea asta tâmpitul?

— Zece mii de franci, am spus. Pentru nume. Dacă este cel bun…

— Nu mă bag. De unde știu că nu mă tragi în piept? Eu îți dau numele, iar tu n-ai decât să-mi spui că nu pe-ăsta îl cauți și te-ai cărat. Iar eu îmi iau țeapă.

Nu era chiar atât de tâmpit, iugoslavul.

— OK, am spus. Ai ceva de scris?

— Îhî…

— Îi scriu numele sub cartonul de sub berea mea. Tu faci la fel în dreptul tău. Dacă e același nume, ai câștigat zece mii de franci. Și continuăm…

Samariteanul a zâmbit ca un copil. Ghiulul trecuse din nou în mâna dreaptă.

— Mă bag. Îmi place la nebunie genul ăsta de joc.

Ne-am aplecat amândoi asupra cartoanelor de bere, ascunzând cum puteam, cu mâna stângă, ce scriam. Copii care se joacă de-a bacalaureatul.

Zece mii de franci partida, totuși.

Am ridicat cartoanele în același timp.

Georges Pelletier.

Pe ambele.

Un tremur m-a străbătut de la ceafă la șale. Vorbeam despre același tip! Deci Georges Pelletier al meu îi propusese o brățărică acestui escroc. Totul se lega.

Atenție, Crédule! Îmi sufla o mică voce interioară. Nu te ambala. Ai răscolit cerul și pământul prin mahalalele Parisului vreme de cinci ani pentru a-i da de urmă lui Pelletier. Zvonurile circulă repede pe străduțe. Cel mai puțin informat dintre turnătorii din capitală era pesemne la curent cu numele tipului pe care îl cauți. Legătura cu anunțul de mică publicitate despre cei șaptezeci și cinci de mii de franci este la îndemâna primului samaritean venit…

— OK, am spus, ai câștigat zece mii de franci. Absolut legal, te asigur. Îți scriu un cec… Ba chiar îți las cartonul, amintire. Cu dedicație: numele lui Georges…

Celălalt se strâmbă puțin. Un cec? Cu siguranță nu era obișnuit cu acest gen de plată.

— Ai văzut-o, brățărica?

— Îhî… Cât dai pentru pont?

— Zece mii dacă merită, am zis. Ai detalii?

— Vedem. Ce vrei să știi?

Poate că tipul care se juca în continuare cu inelul (acum în mâna stângă) avea un mic talent de scamator de cartier, dar și eu aveam o ultimă carte în mână. Și pe mine anii mă învățaseră să fiu șiret.

— Dacă ai văzut într-adevăr brățărica, aceea care trebuie, îți dai seama sigur ce vreau să știu!

Iugoslavul m-a privit cu un zâmbet tâmp. Imposibil de stabilit dacă mergea sau nu la cacealma; dacă-și bătea joc de mine, mă țepuia, sau dacă era martorul, unicul, martorul ultim al investigației mele.

— Încă zece mii de franci, spui? Pentru dovadă? Pot avea încredere în tine?

— Întotdeauna plătesc cinstit. Dacă te-ai interesat, ți s-a confirmat…

Mâinile samariteanului s-au agitat. Și-a ratat mișcarea. Ghiulul a căzut pe masă. Era nervos. Sau așa voia să mă facă să cred, șmecherul… Am apucat cartonul de sub bere și stiloul. Am scris.

Lise-Rose. 27 septembrie 1980.

Exact ca în anunț.

Am împins cartonul către el, pe masă.

— Confirmi că era inscripționat așa ceva pe brățărică?

Iugoslavul și-a frecat mâinile. Ghiulul revenise la locul lui, tras pe deget.

— Data nașterii, mă scuzi, habar n-am. A fost cu ani în urmă, și nici atunci nu-mi amintesc dacă am fost atent. Prenumele, în schimb, este cel bun…

Nenorocitul! Mi-a trecut prin minte. Încă un nenorocit de profitor…

— …atâta, a continuat iugoslavul pe același ton, atâta că, dacă-mi aduc bine aminte, nu era scris la fel. Lyse era scris cu „y”, nu cu „i”.

O nouă descărcare electrică îmi zbârli spinarea. Radjic nu căzuse în capcana anunțului! Falsa ortografiere a prenumelui, pentru a prinde cu mâța-n sac un eventual falsificator.

Controlează-te, la naiba, mi-a trecut prin minte.

— OK. Ai nimerit-o. Ai mai câștigat zece mii de franci. Până la urmă, ți-a dat Pelletier

brățărica la schimb, ca să-ți faci pomană cu el?

Crédule, știu… Ar fi fost prea frumos.

— Dacă aș fi știut la vremea aceea că valora șaptezeci și cinci de miare… Îți dai seama!? Dar nici pomeneală, Pelletier a trebuit să se lingă pe bot, cu brelocul lui tâmpit pe care mi-l flutura pe sub nas. Nu dau marfa la schimb. Banul jos, atât.

M-a țintuit, ironic, cu privirea.

— Sau un cec, eventual…

La naiba!

— Pelletier a plecat cu bijuteria, atunci?

— Îhî…

— L-ai mai văzut, între timp?

— Niciodată. După părerea mea, în halul în care era, sigur n-a murit de bătrânețe…

Mama naibii!

Am scris cecul. Fără remușcări. Mathilde de Carville nu stătea ea în douăzeci de mii de franci. Chiar dacă îndoiala rămânea. Capcana mea, „y”-ul transformat în „i”, nu era greu de dibuit pentru un escroc puțin mai prudent, numele „Lyse-Rose de Carville” și „Émilie Vitral” făcuseră obiectul unui întreg pachet de articole de presă, la vremea respectivă. Zoran samariteanul putea foarte bine să fi câștigat douăzeci de mii de franci cu puțină minte și ceva aplomb.

Mâinile lui vioaie au înșfăcat cecul pe care l-a examinat cu atenție. În cele din urmă satisfăcut, s-a ridicat. Mi-a întins mâna, cea cu ghiulul.

— Mersi. Uite. Un ultim detaliu. Cadou din partea casei.

Mi s-a făcut pielea de găină, pe tot corpul.

— Ce detaliu?

— Acum mi-am amintit. N-am acceptat schimbul lui Pelletier și pentru că brățărica era ruptă. Lanțul, vreau să zic. Avea o za sau două lipsă.

Mesele și scaunele din bar au început să se învârtă în jurul meu. Dumnezeule! Nimeni. Nimeni, în afară de Nazim și de mine, nu putea cunoaște detaliul.

42

2 octombrie 1998, ora 17.29

Măcar odată, trenul Paris-Rouen sosise la timp. Încremeni pe peron exact la ora șaptesprezece treizeci. Trenul Rouen-Dieppe pleca în opt minute. Legătura era calculată la marele fix, dar, când trenul Corail avea întârziere, toate celelalte trenuri regionale așteptau cuminți sosirea fratelui lor mai mare din capitală. De când studia la Paris, Marc trecuse din unul în celălalt de zeci de ori. Opt minute era mai mult decât avea nevoie. După ce închise cu părere de rău caietul lui Grand-Duc, se îndreptă rapid către magazinul cu diverse gustări. O singură persoană aștepta la rând în fața lui. Marc cumpără o tartă cu mere și o sticlă de San Pellegrino. Fără îndoială, Nicole avea să-i pregătească diseară un festin, al cărui secret numai ea îl deținea, dar asta nu-l împiedica pe Marc să fi digerat de multă vreme sendvișul cu șuncă și unt înfulecat în metroul spre suburbii.

Expresul regional pentru Dieppe era aproape gol. După îmbulzeala din trenul Paris-Rouen, contrastul sărea în ochi. Marc se așeză aproape de fereastră, după obicei. Nu mai erau decât doi pasageri în tot vagonul. Un adolescent, cu căștile înfundate în urechi, și un tip înalt care dormea, ocupând două locuri și chiar depășindu-le.

Marc deplie măsuța gri din fața lui, își puse rucsacul pe ea, apoi își scoase din Eastpack jurnalul lui Grand-Duc. Rămâneau cel mult douăzeci de pagini de citit, după care va recapitula. Se gândi din nou la mesajele lui Lylie, dispunea de o seară și de o noapte pentru a rezolva totul.

Pe peron, un șef de gară fluieră nervos.

Marc întoarse capul din reflex. Încremeni, cu fruntea lipită de geam, ca lovit în moalele capului.

Ea era!

Silueta plăpândă îi aruncă o privire rea șefului de gară, murmură câteva înjurături printre dinți și sări în trenul care se urnise deja.

Malvina de Carville.

Marc rămase minute îndelungate scrutând ușile culisante ale celor două platforme prin care se putea intra în compartiment. Degeaba. Probabil că Malvina se ascundea pe undeva prin tren, dar Marc n-avea niciun chef să alerge după ea. Doar n-o să se lase prins la-nghesuială, ca un copil, de două ori la rând. Pentru moment, îi rămâneau douăzeci de pagini de citit.

După aceea, se va ocupa și de nebună.

Jurnalul lui Crédule Grand-Duc

L-am lăsat pe Zoran Radjic în barul L'Espadon, aproape locuit de certitudinea că micul escroc de bazar îmi spusese adevărul! Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât totul se înlănțuia, logic. Georges Pelletier, oploșit în cocioaba lui, fusese un martor direct al

prăbușirii de pe Mont Terrible, la 23 decembrie 1980. Sosise cel dintâi la locul dramei. Dăduse nas în nas cu bebelușa scăpată ca prin minune. Culesese brățărica din aur înainte de venirea ajutoarelor, ca un prădător mizerabil în mare lipsă.

Mă urmăriți? Bebelușa scăpată ca prin minune, aruncată din avion, era prin urmare Lyse-Rose de Carville… Era aproape o certitudine, de-acum. Asta și era problema, de altfel, acest „aproape”… Deoarece, în ciuda aparențelor, Zoran Radjic putea foarte bine să-și fi imaginat toată treaba, ca un profesionist al escrocheriei ce era. Avusese la dispoziție ani întregi pentru a o rafina… Reveneam la punctul de plecare: nu existau decât prezumții, prezumții cu siguranță puternice, dar numai prezumții. Nicio certitudine definitivă…

Prezumții… bănuieli… evidențe… fascicule de convergențe… Numiți-le cum doriți. La urma urmei, v-am povestit totul, știți acum la fel de mult ca mine despre caz. Descurcați-vă!

Ca să fiu cinstit până la capăt, nu există decât un lucru despre care încă nu v-am vorbit. Un sentiment, de altfel, mai mult decât un lucru. E cu atât mai complicat să explici un sentiment, cu mult mai greu decât să descrii o explorare pe Mont Terrible sau să retranscrii o conversație cu un martor. Ca să vă spun totul, ajunseserăm în punctul în care consideram că toate probele acumulate, brățărica, mormântul, hainele din Marele Bazar, nu valorau nici cât o grămadă de ciurucuri numai bune de aruncat la gunoi. La fel și în ce privește culoarea ochilor sau darul pentru muzică.

Adevărul era altundeva, adevărul se întemeia pe un sentiment. Pe o relație, mai precis.

Marc și Émilie.

A venit momentul, cred, să abordez relația lor stranie. Nu i se puteau împotrivi, sărmanii copii. Viața hotărâse în locul lor.

În ciuda bunăvoinței sale, Nicole era prea departe. Prea departe de ei, vreau să spun, prea îndepărtată de Marc și de Émilie. Munca, zile, nopți, weekenduri. Viața de zi cu zi. Diferența de vârstă. Fără mamă care să-i crească pe Marc și pe Émilie. Fără tată. Și fără bunic. În mod logic, Émilie și Marc s-au apropiat. Două capete blonde. Două chipuri de înger, bune de reclamă. Și totuși erau atât de diferiți…

Să-i dau drumul. Știu că Lylie și Marc vor citi aceste rânduri. Voi încerca să fiu la înălțime. Oricum nu voi mai fi acolo, pentru a face față aprecierii lor.

Marc… Ochi de un albastru-azuriu, ca pierduți în zări îndepărtate, ca întorși spre vârsta de aur a pirateriei din Dieppe. Ochi buni de vrăjit sirenele. Însă Marc era un fals visător. El doar își iubea casa, cartierul, tovarășii, bunica… și mai ales pe Émilie.

Marc iubea ceea ce cunoștea, pur și simplu, cu o iubire care se acumula în timp, cu o imensă generozitate, o generozitate… Domestică. Marc cel discret. Marc cel timid. Marc cel aproape mut.

Idolul midinetelor, totuși, dacă pot fi calificate astfel liceenele din Dieppe. Idolul indiferent. Marc nu avea altă ambiție, din ziua în care l-am cunoscut, când am început să-l observ ca un investigator minuțios, decât devotamentul față de Émilie, să-i fie în același timp frate, tată, bunic. Tot ce-i lipsea. Paravanul ei. Paratrăsnetul. Umbrela ei de ploaie.

Acesta era paradisul lui.

Micuța Émilie îi întorcea atenția din plin. Ea stropea cu viață peste tot ce întâlnea. Frumoasă coz, așa cum nimic din preajma ei nu mai era, uzine care se închideau, ziduri de cărămidă și de silex, rigole. Frumoasă ca tot restul, apusul de soare pe plaja din Dieppe, toamna în pădurea Arques. Un curcubeu peste faleze.

Ca un fluture rătăcit. O libelulă, dacă insistați…

Émilie multiplica suprafața locuibilă din căscioara familiei Vitral cu doi, cu zece, doar dilatând-o prin muzică, cu melodii de Chopin sau de Satie, făcând-o să-și ia zborul în văzduh, deasupra falezelor, ca un balon de fericire, făcând-o apoi să izbucnească într-un hohot de râs.

Când era tristă, avea grijă de sine prin muzică.

O insectă rătăcită.

Doar diferită. Nu mândră. Singură. Și nu întotdeauna. Émilie nu ezita să urle în tribune la fiecare placare noroioasă a lui Marc pe stadionul Maurice-Thoumyre. Să-și tragă basculeții pentru a-și face norma de alergat de vreo zece kilometri, șase văiugi care coborau spre mare și cinci sute de metri diferență de nivel. Dieppe-Pourville-Varengeville-Puys.

Un soare mare de oraș. Care mă topea și pe mine, când era copilă.

Credulă-Basculă.

Prea fusese pe punctul de a-și pierde viața la trei luni, pentru a mai risipi vreo fărâmă din ea. Și-apoi, și ea era mândră de Marc al ei. Îngerul ei păzitor. Îngerul ei blond…

Marc și Émilie au știut foarte curând că nu erau frate și soră. Cel puțin nu cu adevărat. Nu ca alții. Secretul păstrat cu gelozie de Nicole Vitral a explodat în curtea de joacă de la grădiniță. Părinții vorbesc, copiii repetă. Deformează.

Mai târziu, copiii din școala Paul Langevin au născocit un joc: să alerge în jurul lui Émilie, cu brațele larg deschise, cu capul plecat, imitând zgomotul unui motor cu reacție; mimând, învârtindu-se, avionul care intră în vrie și care se zdrobește, la câțiva centimetri de ea. Acesta era jocul preferat din curtea școlii Paul Langevin: să termine lungiți pe asfalt, sub spațiul de joacă, maimuțărind moartea.

În jurul lui Émilie, Marc se juca de-a pilotul de vânătoare, neobosit. De la înălțimea centimetrilor lui suplimentari, ca un King Kong cocoțat pe dom, Marc zdrobea avioanele-cretine care treceau pe lângă el. Până la pedeapsă. Și totul reîncepea.

Marc și Émilie n-au fost niciodată frate și soră cu adevărat. Au crescut în îndoială.

„Vai, îndrăgostiții!”, își băteau joc cei mai puțin cruzi, în recreație.

Da, se iubeau. Iubirea lor sărea în ochi. Dar cu ce fel de dragoste?

Cred că Marc a început să-și pună această întrebare probabil pe la zece ani. De la naștere, în fine, de la catastrofă, el și Émilie au dormit în aceeași cameră. El jos și Émilie deasupra, în patul suprapus. Nicole i-a ajutat cum a putut: Marc a păstrat numai pentru el cămărița pe care o împărțise cu soră-sa, iar Émilie s-a înghesuit în camera bunicii.

Nicole se descurca și ea cu ce avea la îndemână. A procedat corect aproape întotdeauna.

Ce fel de dragoste? Spuneam.

Mărturisesc, am încercat să merg mai departe. I-am spionat, precum cel mai nemernic dintre paparazzi. Am pus un teleobiectiv în mâinile lui Nazim. Pentru cazul în care…

Degeaba. Sentimentele nu imprimă pelicule de film.
Ce fel de dragoste?
Doar ei aveau răspunsul. Și nici măcar…

Eu, nu…
Nici măcar știința nu m-a ajutat.
Era ceva mai târziu.
Lylie avea cincisprezece ani…
Testul ADN… Afurisitul de test ADN.
N-aveam cum să nu ajung aici. Îmi dădeam bine seama că Mathilde de Carville va sfârși prin a mi-o cere, prin a-și arunca bioetica la coș, dorind să asculte genele, în ciuda lui Dumnezeu, în pofida propriei credințe. Femeia voia să știe. Ceva omenesc. Era deja un miracol că a rezistat atât de mult.
În ce mă privește, nu eram mândru. Mi-era o frică de moarte. Puneți-vă în locul meu, cei cincisprezece ani de investigație ai mei nu făceau nici cât trei picături de sânge într-o eprubetă.
Ce jalnic! Ce porcărie de știință!

*
* *

Cuvintele lui Grand-Duc jucau sub ochii lui Marc.
„Ce fel de dragoste? Doar ei aveau răspunsul. Și nici măcar…”
Văluririle ținutului Caux îi defilau prin fața ochilor. Și liniile de înaltă tensiune, cele ale centralelor nucleare a căror direcție o urma până la Dieppe.
„Ce fel de dragoste?”
Ce putuse înțelege bătrânul detectiv cu spionajul lui mizerabil cu teleobiectivul? Cine putea înțelege?
„Vai, îndrăgostiții!”
Țipetele copiilor răsunau încă în urechile lui Marc. Ca zgomotul de motor cu reacție, prost imitat de mucoșii ăia.
„Vai, îndrăgostiții!”
Lylie, unde ești?

Marc nu mai avea chef să sune la cine știe ce clinică nouă. Una în plus. Osteneală zadarnică.
„Vai, îndrăgostiții!”
Cine mai știa, în afară de ei? Cine le cunoștea secretul?
Nimeni. Nici Grand-Duc, nici altcineva nu-l povestise într-un caiet.
Nu trecuseră nici două luni de atunci.
16 august.
Lylie nu împlinise încă optsprezece ani.
Marc își închise ochii.
Nu trecuseră nici două luni de atunci.

43

16 august 1998, ora 18.00

Curată nebunie, se gândea Marc. Să alerge în plină lună august! După-amiaza era pe sfârșite, erau încă aproape treizeci de grade. O caniculă normandă excepțională!

Lylie o ținea una și bună. Își lega șireturile la bascheți, ghemuită în pragul ușii din rue Pocholle, ca și când o mâncau aripile. Marc oftă. Fără niciun chef, își azvârli espadrilele și merse să-și caute încălțările de sport. Vocea veselă a lui Lylie clopoți:

— La drum, leneșule!

Ea-și strânsese părul blond în coadă de cal, cu un elastic albastru-azuriu. Marc adora s-o vadă pe Lylie cu părul legat la spate. Îi mărea chipul, fruntea, îi dădea o grație aproape princiară. Lylie își terminase pregătirile și țopăia în fața ușii, nerăbdătoare.

— Grăbește-te!

— Bine, bine…

De când Lylie luase la bac nota 18 / 20 la sport, opțiunea cros, prinsese gust pentru jogging. Alergase toată primăvara, cinci ore de antrenament pe săptămână, cu abdomene și cu Marc pe post de antrenor.

Tânărul se enervase, nu-și găsea baschetul stâng.

— Dacă n-ai chef să vii…

— Ba da…

Lylie apucă o sticlă cu apă minerală și-și dădu capul pe spate pentru a bea. Un firicel subțire de apă îi curse pe buze, pe bărbie, pe gât. Marc își întoarse privirea. Tulburat. Încă odată.

— După găleți. Baschetul tău, vreau să zic…

— Mersi…

Marc își legă la rândul lui șiretul încălțămintei, cu stângăcie. Lylie trăsese pe ea un costum de sport Sergio Tacchini. Mov cu alb. Genul de combinezon de campioană olimpică de triatlon. O avere, pentru niște bucăți de țesătură elastică. Un șort care se mula ca o a doua piele. Un top care-i turtea prea mult sânii lui Lylie, dar care-i dezvăluia, în schimb, cu totul pântecul plat, arcuirea mijlocului și pielea abia bronzată.

— Bine! Mergem?

Marc se urni fără voie.

O presimțire rea? Arșița apăsătoare din acel 16 august? Lipsa vântului? Tonul lui Lylie? Dispoziția ei bună? Excelentă?

Primele fuleuri sunt întotdeauna cele mai dure. Traversară cartierul Pollet, trecură de podul mobil, merseră de-a lungul digului de beton de pe litoral, apoi începură urcușul abrupt, până la castelul-muzeu.

Lylie alerga tot în fața lui. Marc își potrivea fuleul după ea. Trecură prin fața golfului, apoi a liceului Ango cu arhitectura lui futuristă, la poalele falezelor. Lylie, malițioasă, își agită mâna în direcția muzeului, în semn de rămas-bun.

Aveau acum de parcurs un kilometru bun de teren plat până la Pourville. Fuleul se putea mări. Brusc, după o curbă, panorama explodă. Văiuga Pourville, care cobora până

la mare, superbă în lumina soarelui. Lylie acceleră și mai mult la coborâre. Pe dig, turiștii de la terase, de pe plajă, se întoarseră la trecerea ei. Mai ales bărbații, subjugați de apariția fugitivă a fetei blonde, zvelte, în combinezon mulat. Hipnotizați de mișcarea regulată a picioarelor ei lungi, goale, ca mișcarea perpetuă a pendulei de cupru a unui orologiu. Marc adopta o atitudine de bodyguard. Privire de muscă, la trei sute șaizeci de grade. Încă puțin și, din alergare, i-ar fi pus lui Lylie mâna pe umăr.

Era obișnuit cu felul concupiscent în care bărbații o priveau pe Lylie, dar asta nu-l împiedica să fie gelos. Cei cinci sute de metri de plajă din Pourville fură repede parcurși, deja începeau urcușul din Varengeville, cel mai abrupt, cel mai adăpostit de vânturile din vest… Versantul pe care se ascundeau cele mai frumoase vile, atât datorită panoramei, cât și climei… Aproape cinci sute de metri diferență de nivel!

Lylie se chinuia puțin. Marc ținea pasul fără probleme. Se uita țintă la valea sălbatică din Scie, în depărtare. Și mai ales evita să privească prea multă vreme în fața lui. Chiar în față. Fesele lui Lylie se agitau la înălțimea ochilor, unduitoare, săltărețe, vii.

Tulburătoare. Oare Lylie își dădea seama? O ultimă curbă și coasta se sfârși, în cele din urmă. Marc acceleră, ajunse lângă Lylie. Alergară umăr la umăr. Lylie își întoarse capul spre Marc. Zâmbitoare. Radioasă.

Atât de frumoasă.

O emoție punea stăpânire pe Marc. Nu era nouă. O, nu! Dar mai intensă, mai puternică decât niciodată. Drumul era plat, sau aproape, pe patru-cinci kilometri, până la cimitirul marin din Varengeville, destinația lor. Varengeville era comuna cea mai împădurită de pe coasta de Alabastru, iar umbra fu binevenită. Trecură pe lângă conacul lui Ango, pe lângă parcul floral din Moutiers, alergând tot unul lângă celălalt, fără să le pese de mașinile din spatele lor care se chinuiau să-i depășească.

La două sute de metri de sosire, Lylie mimă un sprint. Marc îi lăsă cinci metri avans. N-ar fi trebuit… Sudoarea se prelingea pe spatele gol al lui Lylie. Picăturile îi curgeau până pe șale. Piele și perle. Ca un izvor vesel în care Marc nu avea decât o dorință: să-și scufunde gura.

Să se liniștească. Mai ales să se liniștească.

Marc acceleră, o depăși pe Lylie râzând, încetini doar pentru a sosi amândoi în același timp la finiș. Lylie se prăbuși pe peluză, epuizată. Marc își întoarse încă odată privirea de la corpul întins, oferit soarelui.

Merse, împinse poarta cimitirului marin. Lylie îl urmă câteva secunde mai târziu. Nu erau singuri, nici pomeneală. Vreo douăzeci de turiști circulau prin cimitirul minuscul, căutau mormântul lui Georges Braque, vitraliul lui din biserică, pozau în fața panoramei somptuoase. Dieppe. Criel. Tréport. Tot litoralul până la faleza moartă, despărțită de mare, din Ault, în Picardie.

Câte perechi de îndrăgostiți visau să se căsătorească aici? În această adorabilă biserică din gresie, suspendată într-un scrin de verdeață, între cer și mare.

Marc însuși… Visa oare așa ceva?

Își alungă gândurile stupide.

— Ne întoarcem?

Aflase că faleza se retrăgea aici mai mult ca în alte părți. Totul era putred pe

dedesubt. Creta era îmbibată de apă. Friabilă. Într-o zi sau în alta, totul se va prăbuși în mare. Biserica. Mormintele. Troița din gresie.

Totul. În apă, măturat apoi în două zile de maree.

Lylie băuse o gură de apă chiar de la robinetul de la intrarea în cimitir și o luase deja din loc.

Marc o urmă, docil.

Fluxul continuu de mașini ale turiștilor defila în fața lor. Marginea drumului fiind delimitată de un taluz plantat, meticulos întreținut, le era acum imposibil să mai alerge unul lângă celălalt. Marc trebuia să-și potrivească pasul după Lylie, să se resemneze să contemple, în fața lui, spinarea leoarcă de sudoare, fesele evidențiate de strânsoarea șortului, ceafa catifelată, tivită cu puf blond.

Nu trebuia, totuși.

De ce?

De ce? îi urla o voce în craniu.

Să nu mai privească nimic. Să se concentreze numai asupra ritmului cardiac, a fuleurilor. Să nu mai fie decât o mecanică fără emoție.

Coborau deja către Pourville. Conacele din Belle Époque urmau unul după altul, rivalizând în fantezie barocă. Brusc, Lylie o luă la stânga, spre Petit Ailly, o mică plajă aflată la capătul unei văiugi aproape secrete, cunoscute mai ales de obișnuiți… Fără îndoială numeroși, totuși, în acel 16 august. Marc ajunse iarăși lângă Lylie.

— Unde mergem?

Privirea fetei străluci.

— Moft! Cine mă iubește vine după mine!

Și schimbă iar direcția. La dreapta. În plină pădure. De-acum nu mai era drum, doar o pădurice de sălcii. După nici două sute de metri, ieșiră din pădure. Trecură de o baltă, în dreapta lor. Probabil pătrunseseră într-o fermă. Lylie continuă să alerge, în câmp deschis. Cu pași mari.

Coborau acum către mare pe o pantă destul de abruptă. Lylie și continua cursa. Deasupra lor, pe pajiște, niște vaci se holbau la ei. Pe jumătate uimite, pe jumătate înspăimântate.

Cât despre fermieri, dimpotrivă, nu se zărea niciunul. Lylie trecu pe lângă un gard electrificat. În mod vizibil, cunoștea locurile. Marc făcu un efort de concentrare, hărțile pentru drumeții pe litoral GR 21, cu cărări pe care le străbătuse de atâtea ori, îi defilară în minte. O luaseră într-o parte în nordul văii Petit Ailly. Din memorie, reieșea că probabil traversaseră ferma Pin-Brûlé, apoi cea numită Mordal. Marc nu mai avea de-acum înainte nicio îndoială privind destinația lor: Port de Mordal, pe care îl văzuse doar în hărți. Era vorba de unul dintre acele mici golfuri inaccesibile turiștilor, ascunse celorlalte căi de acces către mare. O plajă privată rezervată exclusiv țăranului proprietar al locurilor, care probabil nu-și uda niciodată cizmele pe acolo.

Pe ultimii douăzeci de metri de dinaintea mării, văiuga se prăbușise. Argila ieșea la suprafață și curgea în limbi ocru spre apă. Trebuiau să depășească o adâncitură de zece

metri, nu foarte greu de trecut, și care prezenta avantajul că făcea plaja total invizibilă de pe câmp.

Lylie alunecă pe argilă. Picioarele ei lungi și pielea ei Sergio Tacchini se mânjiră de noroi roșu. Apoi așteptă în picioare pe pietriș. Mândră. Victorioasă.

Marc o urmă, fără greutate. Marea începea să coboare ușor, degajând mai bine de trei metri de nisip dincolo de pietriș.

Lylie își trase elasticul albastru din păr, care i se desfăcu într-o cascadă de aur. Marc tremură.

— Moft! spuse Lylie cu o fățucă fermecătoare, ca pentru a-și cere iertare. Facem o baie?

Marc nu răspunse. Depășit. Neliniștit. Aceeași presimțire rea.

— Haide, continuă Lylie. Sunt leoarcă de sudoare! Măcar azi vremea e frumoasă. E cea mai frumoasă zi de vară!

Lylie avea dreptate. Cel puțin din punct de vedere meteorologic.

Apa calmă. Căldura. Nisipul. Tăcerea.

Intimitatea lor.

Cum să reziste?

Lylie, oricum, nu așteptă răspunsul lui Marc. Cei doi bascheți zburară pe pietriș. Tânăra plonjă în apă. Costumul ei de triatlon era la fel de adaptat pentru alergare și pentru natație. Marc purta un tricou lălâi în culorile stadionului din Toulouse și niște bermude de pânză. Tricoul luă calea bascheților, pe pietriș. Bermudele se vor uda. Cu atât mai rău.

Înotară aproape o oră. Cuminți.

Marc începea să-și vină în fire. Corpul lui Lylie se pierdea în apa cenușie a Canalului Mânecii. Alternativ, bras și craul, unul lângă celălalt, complici, fericiți.

Lylie avusese dreptate, ca întotdeauna. Cedase unui moft delicios.

Ce-și închipuise el oare? O capcană?

Spiritul lui pervers fantasmase, atât…

O jerbă de apă îi inundă gândurile. Lylie izbucni în râs și-l împroșcă pe Marc pentru a doua oară. El îi răspunse. Lylie protestă de formă, îl lăsă pe Marc să plece, apoi, dintr-o mișcare suplă, i se cocoță în spinare și-i băgă capul sub apă. Marc nu rezistă, chiar dacă Lylie nu avea cine știe ce greutate.

Marc își recăpăta respirația, scuipând apa sărată. Lylie avea deja doi metri avans și râdea în hohote.

— Nuuu…

Marc o prinse pe Lylie mai întâi de un picior. Ea protestă, fără convingere:

— Nu-i corect!

El o trase spre sine. Se mai jucase așa cu Lylie când erau copii, în aceeași apă plină de săpun dintr-o cadă minusculă. Mâna fermă a băiatului o apucă pe Lylie de mijloc. Ușoară ca o pană. Latexul întins care se mula pe fesele lui Lylie se lipi de torsul lui Marc.

— Trișezi…

Lylie râdea în continuare.

Marc își întinse mâna, apucă un braț, un umăr. Împinse ușor, cât să o scufunde pe Lylie, câțiva centimetri, fără să-i facă rău. Marc își folosi greutatea, lăsându-se pe Lylie. El ieșea din apă în timp ce Lylie se afunda. Pieptul lui Lylie se strivi de burta lui Marc, coborând și mai mult. Umerii, apoi chipul tinerei, cu ochii închiși de teama sării, îi atinseră torsul.

Un metru în plus sub apă.

Figura lui Lylie se lipi de țesătura udă a bermudelor lui Marc. Gura îi atinse sexul băiatului, ca din greșeală.

Lui Marc i se sculase.

Ceva de speriat.

Cum altfel?

În depărtare, pe marea uleioasă, un feribot ieșea din portul Dieppe, în direcția Newhaven. Câteva triunghiuri albe se agitau în siajul lui, pescărușii, fără îndoială, sau veliere mici, era greu de distins de la atâta distanță.

Lylie și Marc nu spuneau nimic. Înotară încet spre plajă. Nisipul era aproape uscat. Lylie se lungi pe burtă.

— Mă usuc puțin, înainte să plecăm?

Singurele cuvinte pe care le-a rostit, cu o voce stânjenită. O voce nouă, ca și când s-ar fi preschimbat. O voce de adult. Marc rămase așezat, chircit, cu brațele în jurul genunchilor pliați, cu ochii țintă către zare.

Cât timp se scurse astfel? Câteva minute? Ore întregi?

Feribotul dispăruse de multă vreme la orizont, către Anglia, iar pescărușii, sau velierele, se întorseseră în port. Marea părea la fel de pustie ca un deșert.

Lylie se ridică brusc. Tăcută. Marc nu-i distingea decât umbra pe nisip. Tânăra își încrucișă brațele și dintr-o mișcare își trase peste cap topul combinezonului. Își puse cu delicatețe tricoul pe nisip, bine întins, ca să se usuce. Când se aplecă, Marc nu avu nevoie să-și întoarcă privirea pentru a-i vedea ieșind în evidență pe nisip profilul ambilor sâni. Mici și fermi. În umbre chinezești, ca ai unei gheișe.

De parcă n-ar fi fost de ajuns…

Lylie își coborî mâinile de-a lungul taliei. Umbra unduia, ca și când ar fi dansat. Țesătura alunecă mai întâi lent, milimetru cu milimetru. Cea de-a doua piele a ei se desprindea. Da, tânăra năpârlea. Țesătura căzu pe nisip.

Ca o piele moartă. Flască. Inutilă.

Marc contempla umbra neclintită, pigmentată de milioane de grăunțe deschise la culoare. Umbra era aceeași, exact ca în clipele de dinainte. Aceeași talie, aceleași picioare, aceleași coapse. Silueta era identică, cu sau fără cea de-a doua piele.

Și totuși.

Lylie se întoarse, lungindu-se. Tot pe burtă.

Marc așteptă ore. Minute.

Nimeni nu-i sări în ajutor, nicio pânză la orizont, niciun turist rătăcit, niciun fermier

mânios.

Lylie simți mâna caldă a lui Marc cum i se așază peste partea de jos a spinării. Nisipul lipit îi făcea palma puțin cam aspră. Ea tremură și se întoarse.

Cui altcuiva îi putea dărui cei optsprezece ani ai ei?

*

* *

Marc deschise ochii. Era acoperit de sudoare. Pe fereastra trenului, o serie interminabilă de stâlpi de înaltă tensiune i se năpusteau în figură.

Schiță o mișcare de recul, fără să vrea.

Era oare un monstru?

Marc simțea în vestă greutatea celor douăzeci de grame ale plicului albastru de la laborator. Testul ADN.

Erau oare niște monștri?

Să-l deschidă. Să știe. Să aibă dovada…

Ușa vagonului se deschise, iar Malvina de Carville își făcu apariția.

44

2 octombrie 1998, ora 17.49

Apa fierbinte curgea ca o ploaie peste trupul gol al lui Lylie. Fata închisese ochii sub jet, căutând să regăsească un minimum de seninătate. De calm, cel puțin. Mâna ei oarbă apăsă burta moale a recipientului cu săpun antiseptic. Își frecă pielea, până la isterie: sânii, pântecul, pubisul. Crema albă se scurgea încet, lăptoasă, până la picioarele ei. Lylie se clăti îndelung. Se străduia să fie curată, pe cât cu putință. Fațada, cel puțin. Să salveze aparențele.

Până la urmă ieși, înfășurată într-un prosop mare și alb. Apa din păr i se scurgea pe prosopul pufos. Lylie șterse oglinda aburită cu dosul palmei. Reflexia neclară o înspăimântă, ca și când figura unei necunoscute i-ar fi înlocuit-o pe a ei. Himera din oglindă dispăru din nou în abur. Lylie se spălă pe dinți apăsând cu putere, cu prea multă putere, până ce-i dădu sângele.

Își golise mațele adineaori, pe stradă, la intersecția cu avenue de Choisy. Își răspândise pe trotuar măruntaiele. Votcă, whisky, tequila, în fuziune… Un polițai tânăr o adunase de pe jos, din patru labe, de la marginea rigolei. Îi întinsese un șervețel Kleenex. Ea se ștersese, încă ghemuită, în timp ce o mamă de familie își împingea căruciorul bebelușului prin balta ei de vomă. Polițaiul ar fi putut-o sălta. Ar fi făcut-o, dacă ea nu l-ar fi privit cu ochi de căprioară, înlăcrimați.

„E pentru prima oară, domnule agent.”

Scăpase. La mustață.

Vărsase și a doua oară. Cu jumătate de oră mai devreme, în cameră, lângă pat. Nu mai avea nimic de dat afară, cu excepția măruntaielor. O duruse cumplit.

Lylie ieși din baie.

Fata lungită pe celălalt pat din încăpere îi aștepta întoarcerea cu vădită nerăbdare.

— Au făcut curat cât erai la duș…

Fata n-avea șaisprezece ani, o roșcată tunsă periuță și cu dinți deja îngălbeniți.

— Ești băftoasă, într-un fel, continuă fata, eu țin totul în mine. Uneori mi se pare că putrezesc pe dinăuntru. Aș da orice să pot borî.

Lylie avea chef de orice, mai puțin de conversație. Lui Dinți-Galbeni nici că-i păsa. Ea căuta doar o ureche disponibilă, nimic mai mult.

— Sunt aici pentru a doua oară, continuă ea. Sunt o recidivistă! Și de-aia îmi fac scandal! Trei ore de morală, ieri. Mă toacă mărunt, bulangii.

Lylie se îndepărtă, rămase în picioare, privi pe fereastră. Dinți-Galbeni sfârși prin a se vexa.

— Nu face pe-ncrezuta. Las’ că vezi tu, îți vine și ție rândul.

Lylie observa manevrele ambulanțelor în parcare. Se învârtise aproape o oră pe stradă înainte de a intra. Ajunsese chiar să petreacă o necunoscută pe ultimul drum, chiar în față. Lylie zărea distinct clopotnița bisericii Saint-Hippolyte, dar curtea grădiniței scunde, aflate chiar alături, era mascată de imobilele în stil Haussmann.

Zgomotul mașinilor de pe bulevard acoperea strigătele copiilor. Sau poate se întorseseră

în clasă, ori acasă. Lylie nu mai știa decât foarte vag cât e ceasul. Mintea îi fierbea, corpul o chinuia. Ce căuta acolo? Cum avea să reziste atâtea ore?

— Eram ca tine, prima oară…

Taci odată! urlă Lylie, pe dinăuntru.

Lylie își lăsase telefonul în buzunar, în cuierul din baie. Închis. Totuși, nu avea decât o dorință, o dorință irezistibilă: să-l sune pe Marc! Să vină la ea. Să o ia în brațe, să o apere, ca întotdeauna, ca mai demult în curtea școlii, să-i țină pe ticăloși la distanță.

Să fie acolo, pur și simplu.

Era suficient să-și deschidă telefonul. Marc ar sosi la timp. Oriunde s-ar afla.

Dinți-Galbeni o ținea pe-a ei:

— Știi, nu tre' să ai remușcări. Ți se fâlfâie de ce părere au toți tâmpiții ăștia. O să caute să te facă să te simți vinovată. Dă-i dracului!

— Mersi, articulă Lylie cu greutate.

Nu putea rosti mai multe. Stătea cu ochii țintă la cedrul cel înalt din fața ei, căutând o pasăre, o urmă de viață oarecare. În zadar.

Nu, Marc nu va veni. Ea nu-l va suna. Nici Marc, nici nimeni altcineva nu-i va putea da de urmă. Anonimatul era minimul la care putea avea pretenția aici. Nu, nu-l va suna. În pofida dorinței ei tenace, în pofida pântecului ei răscolit, în pofida fierii care-i urca încă pe gât, trebuia să-l țină deoparte pe Marc.

Cel puțin până mâine.

Lylie se întoarse către Dinți-Galbeni. Exista cel puțin un lucru pe care fata aceea îl putea face pentru ea. Lylie schiță un fel de zâmbet.

— Ai o țigară pentru mine…

Lylie nu mai apucă să obțină un răspuns. Ușa se deschise. O infirmieră cu înfățișare de gardiană de pușcărie făcu un pas în cameră.

— Domnișoara Émilie Vitral?

— Da?

— E timpul. Psihiatrul vă poate primi.

45

2 octombrie 1998, ora 17.57

Malvina de Carville se zgâia la Marc cu inimitabilul ei surâs de fetiță perversă de familie bună; o criminală în serie imaginată de contesa de Ségur. Se așează pe primul scaun al vagonului, în partea opusă locului ocupat de Marc.

În fața lui.

Peisajul monoton din ținutul Caux defila pe fereastră.

Marc nu schiță niciun gest. Malvina avea, bineînțeles, Mauserul la îndemână. Cel mai rezonabil era să aștepte. Pentru moment, Marc dorea mai presus de orice să termine caietul lui Grand-Duc. Nu-i mai rămâneau decât cinci pagini de citit.

Simți un frison. Imaginea tulburătoare a lui Lylie pe plaja din Morval îi reveni în minte. Urmată de lista spitalelor. Trebuia să se adune. Trebuia să citească ultimele pagini fără s-o scape din ochi pe Malvina… Și să profite de prima ocazie ivită pentru a o dezarma pe nebună.

Jurnalul lui Crédule Grand-Duc

Înțeleg unde bateți. Ați numărat paginile rămase! Începeți să intrați în panică. Pretindeți soluția. Și totuși vă preveniserăm, nu trebuia să vă așteptați la un happy-end, la o lovitură de teatru finală, la degetul lui Hercule Poirot care desemnează adevăratul vinovat în chiar ultimul rânduleț… Știu, v-ați pierdut deja interesul pentru psihologia mea de bazar. V-ați săturat de ea. Ajunge cu metodele lu' taica Grand-Duc, cu interminabilele lui descrieri de stări sufletești și cu indiciile lui insesizabile; mi-ați ascultat povestirea din politețe, dar acum vă interesează un singur lucru, în fond: testul ADN! Știința cu Ș mare. Miracolul geneticii. Liniștiți-vă, ajung și acolo, la faimosul test ADN. Fără panică. Acela a fost cadoul de aniversare al lui Lylie: trei picături de sânge, la împlinirea a cincisprezece ani.

Iertați-mă, dar înainte de asta mai rămân de pus la punct câteva ultime detalii… Nazim și cu mine continuam cu încăpățânare să-l găsim pe faimosul Georges Pelletier, boschetar drogat care poate se plimba având în buzunar o brățărică de șaptezeci și cinci de mii de franci…

Nazim a dat într-un sfârșit de urma lui Georges, aproape din întâmplare. De mai multe luni încercam să facem un inventar al tuturor cerșetorilor și al celorlalți oameni ai străzii găsiți morți, accidental sau nu. În ziua aceea, o dimineață cețoasă de iulie 1993, Nazim i-a arătat fotografia unui agent de proximitate din Le Havre, din cartierul Neiges, o mahala bizară înghesuită între antrepozitele din port. Tipul își aducea aminte vag. Au exhumat apoi niște arhive, exista un dosar la comisariat.

În 23 ianuarie 1991, un necunoscut fusese găsit înecat în bazinul pentru petroliere. Temperaturile coborâseră sub zero de o săptămână, probabil că tipul nu supraviețuise mai mult de cinci minute în apa înghețată, chiar dacă avea peste două grame de alcool în sânge. Nu se găsise niciun document de identitate asupra lui, dar polițaii fotografiaseră

cadavrul. Fără nicio îndoială, era Georges Pelletier, întins pe cuvertura lui găurită. Cu mâinile și buzunarele goale. Nici testament, nici lesă pentru câine… nici brățărică.

Zidul din capătul fundăturii.

L-am anunțat eu însumi pe fratele lui, Augustin, care a părut chiar ușurat. Căutarea lui personală luase sfârșit. Putea întoarce pagina. Eu, nu.

Ticălosul de Georges Pelletier își luase zborul în iarnă cu tot cu secretul lui. Ce naiba căutase în seara aceea pe Mont Terrible? Ce văzuse?

*

* *

Malvina își închidea ochii!

Văluririle ținutului Caux păreau s-o legene.

Nu era obișnuită cu călătoriile lungi, fătuca, se gândi Marc.

El alterna lectura din caietul lui Grand-Duc cu supravegherea Malvinei de Carville, la capătul compartimentului. De câteva minute bune, Malvina se lupta cu somnul; ațipea o clipită, apoi se trezea brusc, cu privirea la pândă, căutându-l pe Marc. De data aceasta, ochii Malvinei erau închiși de mai bine de treizeci de secunde.

Marc se hotărî. Se ridică fără zgomot, înaintă cu pași de lup. Mai puțin de douăzeci de metri îl despărțeau de fată. Nu trebuia ca Malvina să deschidă ochii, nu imediat…

Marc parcursese deja pe puțin zece metri. Capul Malvinei era tot înclinat, neclintit, în lateralul banchetei albastre cu galben, afișând surâsul aproape angelic al unei fetițe epuizate de prea multă distracție. Marc continuă să înainteze. Se revedea copil, în parcul din orașul Dieppe, jucându-se de-a „regele tăcerii”: trebuia, fără să se lase atins de ghearele unui balaur orb, un puști oarecare legat la ochi, s-o elibereze pe prințesa lui legată fedeleș de un scaun. Lylie, bineînțeles.

Mai rămăseseră cinci metri. Trenul vira ușor la dreapta. Capul Malvinei se înclină câțiva centimetri, apoi se imobiliză din nou. Marc încremeni, încetând și să mai respire.

Malvina deschise ochii. Drept asupra lui. Două bile întunecate trase dintr-o praștie.

Fata nu avu timp să schițeze nici cel mai mic gest, în secunda următoare cele optzeci de kilograme ale lui Marc se abătură peste ea. Plonjase, fără să se gândească, încrezându-se în instinctul lui de jucător de rugby pe extremă. Mâna lui dreaptă îi astupă gura Malvinei, în timp ce numai cu mâna stângă îi prinsese ambele brațe. Malvina trebui să se mulțumească să-și rostogolească ochii rotunzi și să bâțâie de multe ori din picioare. În vagon, ceilalți doi pasageri, adolescentul cu căștile și tipul care dormea, nu se clintiseră.

Marc o împinse pe Malvina către fereastră ținând-o zdravăn. O poșetă de mamaie din imitație de piele verde de crocodil era lângă ea. Marc avea în cap un plan simplu: să recupereze pistolul. După, ar putea discuta…

Își păstră mâna dreaptă pe post de căluș, își presă și mai mult corpul peste Malvina pentru a-i interzice orice mișcare și-i scotoci prin poșetă cu mâna stângă.

Câteva secunde fură de ajuns. Scoase din poșetă Mauserul L110. Ochii Malvinei îl fulgerară. Marc își îndreptă revolverul spre ea, apoi își luă încet mâna de pe gura tinerei.

— Aveai chef să vizitezi Dieppe?

Malvina se strâmbă.

— Îhî. Mă înnebunesc după zmeie. Se pare că în weekendul ăsta Dieppe e Mecca lor…

— Ai răspuns pentru orice, nu?

— Depinde de întrebare. Ce te faci dacă urlu?

— Te pocnesc…

— Ai face una ca asta? Te-ai atinge de scumpa ta cumnată?

— Cine știe… Sunt un Vitral. Un personaj negativ…

Malvina oftă. În mod vizibil, n-avea niciun chef să atragă atenția asupra lor.

— Știi că-i ultimul tren de seară, Malvina? Ai de gând să dormi la Dieppe?

— Cine știe… Sunt o Carville. Sunt plină de bani…

— Cu bani sau fără, te previn, dacă dă bunică-mea Nicole peste tine, vei sfârși tăiată-n bucăți și halită de pescărușI…

— Când încetezi cu umorul tău de două parale?

Marc se ridică vreo câțiva centimetri. Siguranța fetei îl agasa. Trebuia să-i smulgă aroganța de pe buze. Trebuia s-o facă să cedeze, încât să vorbească! Ca pe-o copilă cu tulburări de comportament căreia îi ții piept, pe care o agresezi cu propriile ei arme și care sfârșește prin a se prăbuși. Mâna liberă a lui Marc se opri pe coapsa Malvinei. Fata se smuci înapoi, lovindu-se cu capul de geam.

— Voiai să te găzduim, nu-i așa?… Aveai de gând să dormi în camera mea, este?

Mâna continua să urce. Răzbunare meschină. Lui Marc nici că-i păsa.

— Regret, frumoaso, dar diseară boașele mele sunt cam indispuse, dacă înțelegi aluzia…

— Dacă nu te oprești, încep să urlu…

Mâna lui Marc ajunse pe puloverul mov al Malvinei, chiar sub sânii ei.

— Știi că n-ai arăta prea nașpa dacă te-ai înțoli corect.

— Jos labele de pe mine…

Timbrul vocii Malvinei părea să se fisureze, ca un zid de beton care se coșcovește. Marc insistă:

— Mai sexy, vreau să spun. Ai avea un corp aproape belea. Niște țâțișoare drăguțe…

Mâna lui Marc acoperi una din cele două umflături mici din partea superioară a puloverului. Simți cum inima Malvinei o ia la galop.

— Și-apoi, ai cu ce să-ți plătești unele mai mari. Nu?

Inima accelera și mai mult. Degetele Malvinei se crispară pe brațul drept al lui Marc: zece ciotulețe inofensive, incapabile să-l zgârie. Roase la sânge.

Marc se aplecă. Gura îi sufla în gâtul Malvinei. Simți cum trupul fetei devine țeapăn câteva secunde bune, cum degetele i se strâng convulsiv, iar corpul slab i se transformă într-un trunchi de copac mort. Apoi Malvina cedă, brusc, ca și când scheletul i s-ar fi topit dintr-odată.

Marc îi dădu mâna la o parte și-i șuieră în ureche:

— Să nu mă mai atingi niciodată, Malvina! Ai înțeles? Niciodată.

Ușa vagonului se deschise brusc. Un controlor intră. O controloare, de fapt, mai degrabă tânără. Trecu prin fața lor fără să se oprească. Aruncă doar o privire pe fugă spre trupurile înlănțuite ale lui Marc și Malvina. Un surâs îi flutură pe buze, apoi dispăru în vagonul următor.

Marc își slăbi strânsoarea, îndreptând Mauserul către prizoniera lui.

— Gata cu joaca. Ce faci aici?

— Du-te dracului…

Marc zâmbi.

— Mă faci să râd, Malvina. Ar trebui să mă bagi în sperieți, iar eu am chef să-ți fac morală, ca unei surioare.

— Sunt mai mare ca tine, tâmpitule!

— Știu. Bizar, nu? Toată lumea te prezintă ca pe o nebună periculoasă. Dar eu nu pot să cred așa ceva.

— Cine, toată lumea? Grand-Duc?

— Printre alții, mda…

— Dacă tu pui botul la poveștile lui…

Malvina își revenea. Marc nu trebuia să se lase înșelat de strania încredere pe care i-o inspira. Îndreptă iarăși Mauserul spre ea.

— De-acum încolo sigur nu te mai poate vorbi de rău. Un glonț în inimă… Radical! De-asta l-ai doborât, fiindcă te ura?

Pentru a doua oară în mai puțin de un minut, corpul Malvinei păru să se lichefieze. Fata deschise niște ochi ca două bile maro, aproape emoționanți:

— Ce tot spui, Vitral? Nu eu l-am omorât pe Grand-Duc…

Vocea își recăpătă o aparență de siguranță:

— Nu că nu mi-ar fi plăcut, îți dai seama. Dar treaba era deja făcută când am ajuns la el acasă…

— Nu mă lua de tâmpit! Cadavrul lui a căzut peste mine. Miniul tău era parcat în fața casei lui.

Pupilele Malvinei se dilatau. Ochii ei închiși la culoare se agitau ca două muște panicate într-un borcan.

— Murise deja când am ajuns. Îți jur! Am intrat în casa lui Grand-Duc cu două ore înaintea ta. Maximum. Deja se răcise. La fel și jarul din vatra în care îi fusese băgat capul.

Marc își mușcă buzele.

Spune adevărul, gândi el.

Grand-Duc murise de mai multe ore când îl găsise. Malvina părea sinceră, versiunea ei era credibilă. Era atât de stupid să aibă încredere în nebuna asta, în pofida tuturor aparențelor? Cine îl ucisese pe Crédule Grand-Duc, în acest caz? Imaginea lui Lylie îi trecu prin fața ochilor.

— De ce te-aș crede?

— Mi se fâlfâie dacă mă crezi sau nu…

— OK. Ce căutai, atunci, acasă la Grand-Duc?

— Sunt fană libelule. Voiam să-i admir colecția. Și tu la fel, nu?

Marc zâmbi, fără să vrea. Totuși avu grijă să țină Mauserul la distanță. Malvina răsuci cuțitul în rană:

— Vitral, poate că tu i-ai făcut felul lui Grand-Duc, la urma urmei. Amprentele tale le vor găsi polițaii, nu pe-ale mele.

Scârba! Nu era chiar așa de nebună! Marc, descumpănit, bâigui:

— Tu… ai habar despre ce s-a întâmplat? Grand-Duc trebuia să se sinucidă, așa zice în caietul lui. Cu un glonț în cap deasupra unui ziar vechi…

— Nu…

Malvina ezitase o clipită, abia cât trecură trei stâlpi electrici pe lângă geam. Continuă:

— Se vede treaba că tâmpitul nu știa să țintească.

Mințea! Cel puțin în această privință, mințea! Oare Grand-Duc îi contactase pe cei din familia de Carville înainte de a fi asasinat? Dezvăluise oare și altceva decât scrisese în caiet?

— Grand-Duc descoperise ceva! Aproape că strigă Marc. Fără doar și poate i-a explicat bunică-tii. Ce va povestit?

— Mai bine crăp!

Era aproape o mărturisire… Malvina își încrucișă brațele și-și întoarse capul spre geam, semn că nu va spune nimic mai mult. Geamul era deschis vreo zece centimetri și un curent ușor îi agita rarele fire de păr care-i scăpaseră din bentița colorată. Marc puse ochii pe poșeta fetei.

— OK, spuse el. Dacă nu vrei să-mi spui nimic… Mă voi servi singur.

Mâna liberă a lui Marc se strecură în poșetă.

— Nu te atinge de ea, Vitral!

Malvina se destinse ca un arc. Furia îi propulsă falca spre încheietura mâinii care ținea Mauserul, cu gura deschisă, cu dinții înainte, căutând să-i mursece venele. Brațul liber al lui Marc se întinse, palma îi blocă pieptul fetei, pe care o respinse apoi violent la capătul banchetei.

— Ticălosule, șuieră Malvina, continuând să se agațe de brațul lui Marc.

Piciorușele ei îi umpleau de lovituri genunchii lui Marc. El ezită dacă s-o lovească pe fată odată și bine, apoi renunță. Se mulțumi să-și întindă brațul și să continue s-o țină la distanță. Malvina se agăță de vesta lui Marc, căutând să ciupească, să sfâșie, să rupă ce putea, cu toate forțele care-i mai rămâneau.

Dar ele nu erau nici pe departe pe potriva lui Marc. Lupta era inegală. Degetele ei se desfăcură. Fata se trezi din nou împinsă la capătul banchetei, cu capul spre geam.

Marc gâfâi. Malvina ascundea sub părul ei lung, ciufulit, un zâmbet de jubilare. În timpul luptei, un plic albastru căzuse din buzunarul lui Marc, alunecând sub banchetă, fără ca el să-și dea seama. Nu mai avea decât să aștepte să fie singură pentru a-l recupera. Poate nu era nimic înăuntru: o foaie matricolă, o factură telefonică… Sau poate că era altceva…

Marc îi deschisese poșeta din piele de crocodil.

Plicul va aștepta, se gândi Malvina, ticălosul ăsta n-avea totuși să îndrăznească…

— Nu face asta, Vitral!

Malvina turba, neputincioasă.

— Mă apropii? Ce ascunzi înăuntru, pramatie mică?

Mâna lui Marc bâjbâia prin poșetă, luându-i conținutul la bani mărunți. Chei, un telefon, un ruj de buze, un portmoneu, și el din piele de crocodil, un stilou de argint, o agendă mică…

Ambele mâini ale Malvinei începură să tremure de parcă nu și le mai putea controla.

Marc ardea! Vederea agendei o făcea isterică. De altfel, nu era chiar o agendă, mai curând un simplu carnet, de circa șapte centimetri pe zece. Marc ghicise deja motivul spaimei Malvinei: un jurnal intim, sau ceva pe-aproape.

— Dacă-l deschizi, Vitral… ești mort.

— Atunci scuipă tot. Ce știi despre Grand-Duc?

— Ești mort! Îți jur…

— Cu-atât mai rău pentru tine.

Cu o singură mână, Marc răsfoi carnețelul. Foile se prezentau aproape toate sub aceeași formă. Malvina ilustrase paginile din stânga cu desene, fotografii, colaje și scrisese doar pe paginile din dreapta, o caligrafie măruntă, ca de copil, câte trei rânduri. Trei rândulețe, dispuse ca în niște poeme scurte.

Era probabil cel dintâi care deschidea carnetul și cu siguranță primul care citea din el. Avu grijă să-și îndrepte în continuare țeava Mauserului înspre Malvina. Tânăra părea să pândească cea mai scurtă clipă de neatenție din partea lui, pentru a-i sări la beregată. Se opri la întâmplare. Pe pagina din stânga era lipită imaginea pioasă a unui crucifix. Dar pe trupul gol al lui Hristos, capul cu cununa de spini fusese înlocuit cu cel al unui tip tânăr cu privire de jăratec, pesemne o vedetă oarecare de televiziune pe care Marc n-o cunoștea. Citi cu voce joasă pagina din dreapta:

Să-ți făuresc trup, cu mătănii
Să te ating, pe cruce
Ție să mă dau

— Prefăcută mică, scrâșni Marc. Deci la asta ți-e mintea în timpul slujbei, când îl privești pe micul Iisus…

Malvina lătră:

— Ești prea tâmpit ca să pricepi! Sunt haikuuri. Poeme japoneze. Nu-s de nasul tău!

— Dar bunică-ta? Și ea e prea tâmpită? I-l pot trimite, SMS?

Malvina se încruntă, ca o școlăriță prinsă cu tema nefăcută.

Marc insistă:

— Deci vorbești? Sau continui eu? Ce știi despre Grand-Duc?

— Du-te dracului…

Degetele lui Marc smulseră păginuța din carnet, o făcură cocoloș, apoi o aruncară pe fereastra întredeschisă a trenului.

— Ai dreptate. Voi fi sincer. Ăsta e zero barat. Încercăm cu altă pagină? Uite, o să jucăm un joc. Eu te-ntreb ceva, iar dacă nu-mi răspunzi, citesc o pagină. Dacă nu-mi place, o fac cocoloș; dacă îmi place, i-o trimit prin SMS bunicii Carville.

Marc răsfoi în joacă paginile, lăsând să-i scape un râs zgomotos. Prea zgomotos. Încerca să se arate sigur pe el, de ochii lumii, deși se simțea din ce în ce mai rău în pielea unui hoț de intimitate. Malvina se chirci la capătul banchetei, în poziția unei vrăbiuțe lipsite de apărare. Fiecare pagină pe care o rupea Marc era ca o pană smulsă dintr-o aripă.

Paginile se întorceau. Marc se opri la fotografia unui avion, un Airbus, decupată cu grijă, apoi răsădită în vatra unui șemineu.

Pasăre de fier,
Înger în infern
Fratern

— Drăguț, comentă Marc.

I se pusese un nod în gât, din ce în ce mai mare. Dar nu voia să arate nimic.

— Mai puțin ultimul rând. „Fratern". Ar fi trebuit cel puțin să adaugi un semn de întrebare, micuța mea Malvina. Cocoloș!

Cele două foi dispărură pe fereastra trenului. Malvina tremura. Marc continuă:

— Deci, încă n-ai să-mi spui nimic, Malvina? Ce făceai acasă la Grand-Duc?

— Du-te dracului!

— Cum dorești…

Paginile continuară să defileze. Marc opri cursa foilor la fotografia unei camere de fetiță, meticulos decupată probabil dintr-un catalog oarecare de amenajări interioare. În partea dreaptă a paginii, Malvina lipise o fotografie cu Banjo, ursul uriaș de pluș maro cu galben. În mijlocul camerei, pe pat, o a doua fotografie fusese adăugată: una cu Lylie, bineînțeles. Stătea turcește, avea pesemne opt sau nouă ani. Încă o fotografie furată de Grand-Duc…

Marc se sforță să citească neutru. Îi ardea gâtul:

Jucării uitate
Mi-a fost dor de tine
Abandonată?

— Ești o scârbă, Vitral, șuieră Malvina. Când mă gândesc că ți-am arătat camera lui Lyse-Rose…

— Aștept…

Malvina îi arătă lui Marc degetul mijlociu.

Cocoloș. Fereastră.

Marc căută prin carnet cu mai multă atenție. Trebuia să continue să violeze, și mai profund. Degetele i se opriră la o pagină, aproape ultima. Partea din dreapta era ilustrată cu o fotografie în care apăreau Lylie și el. Lesne de datat: 10 iulie 1998, deci în urmă cu mai puțin de trei luni. Lylie tocmai primise rezultatele de la bac. Cu mențiunea Bine! Marc și ea se țineau în brațe pe litoralul din Dieppe.

Marc zâmbi pentru sine. Așadar, Crédule Grand-Duc, sau Nazim Ozan, se jucase de-a paparazzi. La război ca la război! În definitiv, erau încă sub contract, în solda familiei de Carville. Fapt pe care Grand-Duc nu-l ascunsese, de altfel, în jurnalul lui. Doar că Malvina-Degete-de-Zână se amuzase la decupaj. Nu Lylie se ținea în brațe cu Marc pe fotografia lipită în agendă, ci fața Malvinei, înșurubată pe corpul perfect al lui Lylie. Un montaj grosolan. Un cap plăpând, ca micșorat de triburile Jivaro, pus pe un corp de zeiță.

Marc citi cu voce albă:

Să-ți sorb iubiții din priviri
Să gem, să-ți rostuiesc iubiri
Joc dulce, tainice gândiri

Malvina își închise ochii. Nu era decât o șoricuță prinsă în capcană, fără un loc în care să se adăpostească. Marc lupta împotriva dorinței de a-i întinde carnetul, de a se ridica, de a o lăsa acolo, de a-și vedea de drum. Malvina nu era decât o victimă, strivită în imensul carambolaj al catastrofei de pe Mont Terrible. Dezorientată, terminată pe viață.

Ca el.

Un copil care, la trezirea din somn, dăduse în oglindă, dimineața, peste un monstru. Un copil înecat într-un noroi sordid de sentimente interzise. Marc se auzi totuși rostind cuvinte cu mult mai ucigătoare decât gloanțele Mauserului în bătaia căruia continua s-o țină:

— Pe ăsta îl păstrez, Malvina? Sau i-l trimit bunică-tii?

Malvina, cu privirea pierdută în imensitatea câmpurilor cu porumb din ținutul Caux, își sucea degetele de parcă avea să sfârșească prin a-și smulge unul. Marc înfipse țărușul ceva mai mult. Gâtul nu-i mai era decât un deșert arid.

— Sau mai bine i-l voi arăta lui Lylie. Cred că o va amuza mult!

Degetele lui Marc începură să rupă pagina. Malvina deschise ochii și vorbi, cu o încetineală stranie:

— Crédule Grand-Duc i-a telefonat bunicii. Alaltăieri. Era cât se poate de viu atunci. I-a spus că găsise ceva. Soluția întregului caz, se pare. Pur și simplu, la miezul nopții fără cinci minute, în ultima zi! Chiar în clipa în care avea să-și tragă un glonț în cap deasupra ziarului L'Est républicain din 23 decembrie 1980! Avea nevoie de încă o zi sau două pentru a aduna dovezi, dar afirma că e sigur de descoperirea lui, rezolvase misterul. În plus, mai avea nevoie și de o sută cincizeci de mii de franci…

Marc închise ușor carnetul Malvinei.

— De unde știi toate astea?

— Am ascultat la un alt telefon. Știu să mă fac uitată. Am chiar talent pentru așa ceva…

— Bunică-ta l-a crezut?

— Habar nu am. În îndoială, a acceptat să plătească, totuși. Nu-i pasă de bani, la urma urmei… Grand-Duc a dus-o cu prețul optsprezece ani. O zi în plus sau în minus…

— Dar tu?

— Eu, ce?

— Tu l-ai crezut pe Grand-Duc?

Chipul Malvinei încremeni într-o expresie de incredulitate:

— Ție ți se pare cumva credibil? Să găsească soluția așa, cu o baghetă magică, chiar înainte să bată miezul nopții, ți se pare că stă în picioare?

Marc nu răspunse nimic. Pe geam, livezile de meri de pe valea râului Scie le luaseră locul câmpurilor cu porumb. Malvina se întoarse către el și continuă să-i vorbească în

șoaptă:

— M-am dus la Grand-Duc ca să-l găsesc. Să-i spun să înceteze să ne mai scoată din sărite. Că totul se isprăvise, că Lyse-Rose împlinise optsprezece ani, că avea vârsta la care putea hotărî singură. Și tu ai citit toată investigația, și eu îi cunosc detaliile. Brățărica, pianul, inelul… Totul e cât se poate de limpede! Ai spus-o tu însuți adineaori, la Roseraie: Lyse-Rose e cea care trăiește. Émilie a ars în avion acum optsprezece ani; îi vei putea spune asta bunică-tii. Asta e-n mintea ta, nu-i așa? Și asta crede și ea, nu?

Da, asta era în mintea lui Marc. Malvina avea dreptate, pe toată linia.

— Dacă nu tu, atunci cine l-a ucis pe Grand-Duc, știi? întrebă Marc.

— N-am nicio idee. Nicio legătură.

— Bunică-ta? Pentru a nu-l mai plăti?

Malvina rânji.

— Pentru o sută cincizeci de mii de franci? Găsește altceva…

Marc încasă lovitura, înainte de a pune o nouă întrebare:

— Grand-Duc i-a spus bunică-tii cum avea de gând să adune ultimele dovezi?

— Îhî. A povestit că se ducea să facă săpături prin Munții Jura. Într-o pensiune, pe râul Doubs, aproape de Mont Terrible. Acolo trebuia bunica să-i trimită restul de bani.

În Munții Jura? Faimosul lui pelerinaj? În octombrie? Din ce afurisit de motiv?

— Ce urma să facă acolo? întrebă Marc. Să caute dovezile promise bunică-tii?

— Își bătea joc de noi! Nimic mai mult.

Marc nu răspunse nimic. Se ridică, își puse, prețios, Mauserul în buzunarul de la vestă, apoi îi întinse Malvinei carnețelul.

— Fără ranchiună, atunci?

— Du-te dracului!

46

2 octombrie 1998, ora 18.10

Marc merse la locul lui. Trecu în liniște prin fața adolescentului cu căștile încă înfundate în urechi și a tipului adormit, care-și lăsase încălțările Doc Martens sub banchetă. Trenul Rouen-Dieppe traversa Longueville-sur-Scie și ultimii meri dispăreau din nou, într-un ocean galben de porumb și de rapiță. Va sosi la Dieppe în mai puțin de un sfert de oră.

Marc se așeză și bău cu lăcomie mai mult de jumătate din sticla de San Pellegrino. Se asigură că Mauserul era încă în buzunarul lui, apoi aruncă o privire spre capătul compartimentului. Malvina, prostrată, nu se clintise. Marc scoase cu febrilitate caietul lui Grand-Duc. Hotărâse să-l termine de citit fără să se mai întrerupă. Rămâneau mai puțin de cinci pagini. Totul mergea prea repede. Dacă nu voia să-și piardă mințile, trebuia să urce una după alta treptele acelei spirale infernale, cu tot calmul de care era în stare, chiar dacă habar n-avea încotro îl ducea eșafodajul de mistere. După ce va închide caietul, va sosi timpul să reflecteze la ce-i revelase Malvina, la ultima întorsătură pe care Grand-Duc o scosese din pălărie înainte de a fi definitiv condamnat la tăcere.

Jurnalul lui Crédule Grand-Duc

Mathilde de Carville mi-a cerut-o cât se poate de simplu, în 1995: să compar ADN-ul din sângele micuței Lylie Vitral cu cel al întregii familii de Carville. Aveam relații în poliția științifică, iar ea știa și că deveniserăm un intim al familiei Vitral. Puneți-vă în locul meu. Cum să refuz? Nu era ușor, înțelegeți, să fiu primit seara acasă la familia Vitral ca prieten, apoi să merg să povestesc totul, a doua zi, în reședința Carville. Cu fundul între două luntri, dacă preferați. Dar să mergem mai departe, încă odată, nu vă pasă de stările mele sufletești de spion depresiv; pe bună dreptate!

Din punct de vedere pur tehnic, n-aveam cum să-mi fac apariția cu tortul aniversar și să-i cer lui Émilie Vitral, sau bunică-sii, un eșantion de sânge. Stratagema mea era destul de trasă de păr, admit: i-am dăruit lui Lylie, de aniversarea ei, o vază pentru o singură floare, crăpată, care avea să i se spargă între degete. A funcționat peste așteptări. Vaza s-a făcut țăndări de îndată ce Lylie a apucat-o între degetul mare și arătător. Confuz, am adunat bucățile de sticlă însângerate și le-am aruncat la coșul de gunoi, mai puțin pe câteva pe care le-am strecurat într-o punguță de plastic din fundul buzunarului.

O joacă de copil. Pe nevăzute, pe neștiute.

Am obținut rezultatul de la laborator câteva zile mai târziu. Dacă vă voi spune că am avut remușcări, veți spune: mare pagubă! Vă semnalez asta doar pentru a explica de ce am cerut un duplicat contactului meu din laboratorul științific. Aceeași analiză. Două plicuri. Unul pentru Mathilde de Carville, unul pentru Nicole Vitral. Am înmânat personal plicul albastru, fiecăreia în parte.

Egalitate.

Așadar, amândouă cunosc adevărul, de trei ani. Știința și-a spus cuvântul!

Iată! M-aș putea opri aici, spunându-vă că am dat plicurile celor două familii și cu asta, basta. Ciao, bunicilor. Descurcați-vă cum puteți!

Dar nu sunt un înger. Nu, bineînțeles că nu, n-am rezistat tentației. Da, am citit rezultatul. Vă-nchipuiți, cincisprezece ani de investigație fără nicio certitudine. M-am aruncat asupra rezultatului ca un ocnaș care, după cincisprezece ani de temniță, se repede la o panaramă…

Metafora e justă. O panaramă de rezultat.

Să spun că rezultatul m-a surprins ar fi, cum se spune savant, un eufemism. Am căzut în fund, da, pe-ăla cu care eram între două luntri. Ca și când cineva acolo sus, Dumnezeu sau Fecioara de pe Mont Terrible, continua să-și bată joc de noi.

Cred că rezultatul testelor m-a făcut să cad definitiv pe panta depresiei, el m-a rostogolit, inexorabil, către fundul prăpastiei. Un rezultat absurd, de tot râsul, pe baza căruia ar fi trebuit să ard pe rug toți anii de investigație și-apoi să mă arunc și eu în flăcări, pentru că nu fuseserăm în stare să găsesc vrăjitoarea ascunsă în spatele întregului caz.

În pofida a orice petrecut în 1995, am rămas loial, ca un bătrân câine polițist. Am continuat investigația, cu mare greutate. Cu încetinitorul. Nazim o cotise de o vreme. Meșterea destul demult la negru și uneori o ajuta pe Ayla la kebap, pe bulevardul Raspail.

În decembrie 1997, am întreprins ultimul meu pelerinaj pe Mont Terrible. Vă furnizez aici ultima piesă din puzzle. Nu cea mai puțin tulburătoare… Veți judeca…

La drum pentru ultimul meu pelerinaj în Munții Jura, deci. Plănuiam să-mi degust până la capăt ultimele plăceri: brânza topită, cașcavalul Comté rafinat și vinul de Arbois de la Monique Genevez. Să calc pe ultimele fire de iarbă, să apuc ultimele vreascuri, înainte de plonjonul final. Pelerinajul meu, un fel de Lourdes personal. Tot aia. Același miracol sperat care nu se produce niciodată.

Ultima idee mi-a venit peste noapte, la pensiune. Veți înțelege de ce. Probabil mi-erau necesari șaizeci și doi de centilitri de vin galben ca să am imaginație. Mathilde de Carville avusese dreptate să-mi acorde optsprezece ani pentru investigație. Sunt nevoit să cred că nu prea am zvâc și că ea ghicise asta. Am urcat de dimineață pe Mont Terrible cu o lopată și un ditamai sacul pentru gunoi. Am săpat ca un osândit alături de colibă, exact în locul mormântului. Timp de o oră. Zece kile de pământ! Fără triere, fără nimic. Luam tot ce-mi venea sub cazma. Am cărat totul în spinare, ca un ocnaș. Două borne. După ce am ajuns la drum, Grégory cel chipeș de la Parcul Natural m-a coborât cu mașina lui 4×4, cu tot cu sac. A doua zi, mi-am murdărit portbagajul BMW-ului cu cele zece kile de pământ și am condus până la Rosny-sous-Bois pentru a-i duce totul tovarășului meu din poliția științifică.

Nu e nevoie să vă mai spun ce mutre a făcut. Zece kile de deșeuri de examinat la microscop! Ca să caute ce anume? Ultima țicneală a unui nebun furios?

Jérôme, tovarășul cu pricina, tocmai își trecuse în întreținere un al treilea copil și o căsuță la Bondoufle cu credit pe douăzeci de ani: n-a ezitat prea mult în fața plicului cu

bani în care era de două ori salariul lui pe un trimestru ca funcționar în poliția științifică, angajat cu un doctorat și plătit cu abia un sfert din salariul unui medic. Putea să dureze ore și ore, nici că-mi păsa.

M-a sunat înapoi cam o săptămână mai târziu:

— Crédule?

— Îhî?

— M-am jucat de-a grădinarul, cum voiai. Vrei pH-ul, humusul, aciditatea țărânei ăleia tâmpite? Ce vrei să cultivi acolo, legume pentru când vei fi bătrân?

— Scurteaz-o, Jérôme.

— OK. E doar pământ, Crédule… nimic mai mult.

Ezitase puțin înainte de „nimic mai mult". Mi-am păstrat speranța. „Crédule", până la capăt.

— Altceva?

— Ar mai fi… Dar deja intrăm, pe bune, în micro-micro. Nimic fiabil…

— Scuipă tot…

— Dacă ții neapărat… În țărână sunt și fragmente microscopice de os. Mai nimica. Particule. Pulberi. Câteva grame. Ceva foarte logic într-o pădure. Pământul nu e niciodată doar compost, din acumularea diverselor chestii moarte deasupra…

Am insistat. Jérôme Larcher era cel mai bun din branșă. O figură. Care dispunea de cel mai bun echipament din Franța.

— Oase de ce, Jérôme?

— Câteva grame de os, îți zic, Crédule. Pornind de aici, științific, nu se poate afirma nimic…

— OK… Științific. Dar tu, tu ce-ai spune?

Jérôme Larcher șovăi:

— Ce-mi spune intuiția, asta vrei să știi? Bun atunci, dar nu voi trece asta în raport, te previn. Intuiția îmi spune că sunt mai degrabă oase omenești decât oase de animale.

La naiba!

Oase omenești!

Trebuia să-l storc în continuare pe Jérôme. Simțeam eu că nu-și dăduse tot sucul. Era la curent cu investigația cu care mă căzneam de-atâta amar de vreme.

— Poți data, Jérôme?

— Imposibil… N-am nicio fărâmă mai nouă de zece ani, vezi tu, asta nu te poate ajuta să avansezi cu cercetările…

— Să datezi vârsta tipului îngropat, vreau să spun, Jérôme. Nu anul înmormântării.

Jérôme tăcu îndelung. Simțeam că nu avea să-mi placă urmarea.

— Crédule… Aici, suntem cu adevărat în domeniul speculațiilor subiective. Al improbabilității totale…

— Scutește-mă de preambul, Jérôme…

— OK. OK. După mine, sunt fragmente din oasele unui om mai degrabă tânăr…

Picuri de sudoare rece ca gheața mi se prelingeau pe șira spinării.

— Cât de tânăr?

— Păi…

— Un copil?

— Te apropii, Crédule.

Îmi simțeam craniul ca prins într-o menghină și fiecare nou cuvânt părea o strângere suplimentară de șurub:

— Ce vrei să spui, Jérôme? Un bebeluș? Niște afurisite de fragmente de os de bebeluș?

— Aici, cam bâjbâi. Ți-am zis deja. Fiabilitate, zero. Dar asta aș spune… Fragmente de os ale unui sugar uman.

La naiba!

Voi ce-ați fi făcut, în locul meu? Dacă ați fi aflat asta după optsprezece ani de investigații! Fiți cinstiți, ce-ați fi făcut? În afară de a vă trage un glonț în cap?

Ultimele opt luni nu contează; nici ultimele zece zile, petrecute scriind în acest caiet. Iată. Totul a fost spus.

Suntem în 29 septembrie 1998, este miezul nopții fără douăzeci de minute. Totul este la locul lui. Totul s-a terminat. Lylie va împlini optsprezece ani peste câteva minute. Îmi voi pune stiloul în suportul din fața mea. Mă voi așeza la birou, voi deschide ziarul L'Est républicain din 23 decembrie 1980, numărul acelei zile blestemate, și calm îmi voi trage un glonț în cap. Sângele meu va acoperi hârtia îngălbenită a ziarului. Am dat greș…

Las doar acest testament în urma mea. Pentru Lylie. Pentru cine va voi.

Am recenzat în acest caiet toate indiciile, toate pistele, toate ipotezele. Optsprezece ani de investigații. Totul este consemnat în această sută de pagini. Dacă le-ați citit cu atenție, știți acum la fel de multe ca mine. Poate veți avea mai multă perspicacitate? Poate veți urmări vreo direcție pe care am neglijat-o? Poate veți găsi cheia, dacă există vreuna? Poate…

De ce nu?

Pentru mine s-a terminat.

Să spun că n-am nici regrete, nici remușcări ar fi exagerat, dar am făcut tot ce mi-a stat în putință.

*

* *

Ultimele cuvinte. Pagina următoare era albă.

Marc închise cu lentoare extremă caietul lui Grand-Duc. Goli dintr-o înghițitură sticla de San Pellegrino. Trenul avea să intre în gara din Dieppe în cinci minute, de-acum. Ca prin farmec, tipul în șosete se trezise, iar adolescentul își aranja walkmanul.

Marc avea impresia că i se învârtea creierul în gol, ca roata unei biciclete cu lanțul sărit. Trebuia să-și acorde timp, să reflecteze. Să discute cu bunică-sa Nicole, înainte de orice altceva. Așadar, ea primise testul ADN, aflase de trei ani că Lylie nu-i era nepoată. Era evident, în fond, chiar mărturisise dăruindu-i safirul albastru lui Lylie.

Lyse-Rose supraviețuise, și nu Émilie. Era unica certitudine, în rest…

Cine săpase mormântul de pe Mont Terrible? Fusese oare brățărica îngropată acolo? Sau un câine? Un sugar? Ce sugar? Întrebările se fugăreau în craniul lui arid, iar Grand-

Duc nu rezolvase niciuna. Cine-l ucisese? Și pentru a ascunde ce adevăr? Cine-i omorâse bunicul?

Unde era Lyl…

Un urlet sfâșie tăcerea vagonului.

Un țipăt de dementă.

Malvina!

Marc se grăbi înainte ca tipul care-și lega șireturile la încălțările Doc Martens să aibă timp să reacționeze. Malvina stătea chircită la capătul banchetei, cu trupușorul slab scuturat de tremurături. Mâna îi atârna deschisă, ca a unui sinucigaș care și-ar fi tăiat venele.

Privirea Malvinei îl implora pe Marc de parcă îi cerea disperată ajutor, de parcă mâna ei deschisă era a unui alpinist îndreptată spre tovarășul de escaladă, cu câteva clipe înainte de a se prăbuși în gol.

Ochii lui Marc coborâră. La câțiva centimetri sub degetele crispate ale Malvinei, un plic albastru rupt și o foaie albă zăceau pe banchetă.

Marc pricepu. Pesemne că plicul îi alunecase din buzunar în timpul luptei cu fata. Malvina nu putuse rezista, citise rezultatul testului ADN, habar n-avea de nici unele, bunică-sa nu-i spusese niciodată nimic. De ce atunci criza de demență?

Marc apucă nervos foaia dactilografiată, cu antetul Institutului Național al Poliției Științifice din Rosny-sous-Bois. Analiza consta în câteva rândulețe.

CERCETARE
PRIVIND LEGĂTURILE DE RUDENIE

între Émilie VITRAL (eșantion 1, lot 95–233)
și Mathilde de CARVILLE (eșantion 2, lot 95–234)

între Émilie VITRAL (eșantion 1, lot 95–233)
și Léonce de CARVILLE (eșantion 3, lot 95–235)

între Émilie VITRAL (eșantion 1, lot 95–233)
și Malvina de CARVILLE (eșantion 4, lot 95–236)

Și, puțin mai jos… ghilotina:

Rezultate negative.

Nicio legătură de rudenie posibilă.

Rată de fiabilitate de 99,9687 .

Foaia căzu din mâinile lui Marc.

Lylie nu avea nicio legătură de sânge cu familia de Carville.

Lyse-Rose murise. Émilie supraviețuise, Marc și ea aveau aceleași gene, aceleași

rubedenii, același sânge. În pofida tuturor convingerilor lui, în pofida a tot ce-i dicta inima, dorința pe care o încerca pentru soră-sa nu era decât o blestemată și nesănătoasă pulsiune incestuoasă.

47

2 Octombrie 1998, ora 18.28

Marc mergea fără grabă de-a lungul portului de agrement din Dieppe. Gara se afla la mai puțin de un kilometru de cartierul Pollet. Figura hidoasă a unui dragon chinezesc se strâmba pe cer, chiar deasupra lui, ca și când creatura ar fi rupt norii pentru a veni personal să-și bată joc de el, pentru a adăuga ceva la nebunia înconjurătoare.

Marc grăbi pasul. N-avea decât o idee în cap, să-i vorbească bunică-sii. Nu-și putea desprinde gândurile de la rezultatul testului ADN. Lylie și cu el, genetic asemănători! Totuși, toate convingerile lui, sentimentele lui cele mai intime se opuneau acelui rezultat. Ce valora bucata aceea de hârtie, pseudo-expertiza aceea științifică, față de ce simțea el în străfundurile lui?

Nu!

Lylie nu-i era soră!

În fața lui și a modestelor iahturi din portul Dieppe care se întorceau, cuminți, cu spatele la mare, terasele erau înțesate de clienți. Festivalul zmeielor se însoțea cu un dezmăț de scoici cu cartofi prăjiți, cu nimic mai prejos decât unul din târgurile din orașele flamande. Marc încetini în fața podului mobil care lega insula cartierului Pollet de restul orașului. O lăsase pe Malvina în vagonul de tren, chircită pe banchetă. Doar culesese și băgase în buzunar foaia de la laboratorul poliției științifice. Malvina nu protestase, încremenită în poziție de fetus.

În fața restaurantelor, cozile zgomotoase se lungeau. Indiferent, Marc se străduia să-și reprime mânia surdă de care se simțea năpădit.

Nu!

Lylie nu-i era soră!

Grand-Duc se înșelase cu siguranță, făcuse o confuzie, nu dăduse la laborator eșantioanele corecte. Sau mințise. Sau Mathilde de Carville căuta să-i manipuleze, le dăduse să citească un fals, un fals grosolan! Sau nimeni nu mințea, dar Lyse-Rose putea să nu aibă nicio legătură de sânge cu familia de Carville. Poate era adoptată. Poate tatăl ei nu era Alexandre de Carville. Nu se știa nimic despre condițiile în care se născuse, în Turcia. Însuși Grand-Duc, în caietul lui, în primele luni de investigație, emisese unele îndoieli. Tipul care închiria hidrobiciclete, cu ochi albaștri…

Trecu de pod, lăsă în partea dreaptă barul-tutungerie din Pollet, apoi o luă pe rue Pocholle. Revenea din ce în ce mai rar la Dieppe, abia odată pe lună, mai ales de când Lylie studia cu el la Paris. Casa lor aștepta acolo, în fața lui, cu o fațadă de cărămidă și de silex asemănătoare cu alte cincisprezece de pe stradă. Curtea era ocupată în întregime de Citroënul de tip H roșu cu oranj, ca și când grădina fusese săditră în jurul lui, după dimensiunile exacte ale dubiței. Marc băgă de seamă punctele de rugină de pe aripile față și spate ale vehiculului, înfundătura din portieră, zgârieturile negre. De câtă vreme dubița nu mai fusese pusă în mișcare, fie și numai pentru a elibera curtea? De-atunci, nimeni nu mai ceruse să se joace în grădina aceea de păpușă.

Marc sună. Nicole îi deschise de îndată. Căldura trupului generos al bunicii lui îl copleși. Ea îl ținu multă vreme strâns în brațe. Într-o altă zi, s-ar fi simțit stânjenit de o strânsoare așa de lungă. Nu și azi. Amândoi o știau lămurit. Nicole îi dădu drumul, în cele din urmă.

— Ce mai faci, Marc?

— Bine…

Marc nici măcar nu-și dădu osteneala să-și controleze intonația. Privirea îi luă la bani mărunți micul salon. De fiecare dată când revenea, părea din ce în ce mai strâmt. Și mai întunecos. Pianul Hartmann-Milonga era tot acolo, între canapea și televizor, prăfuit. Un teanc de hârtii, facturi, prospecte, ziare, fluturași, zăcea pe claviatură. Nu se găsea alt loc pentru bazarul ăla, și-atunci de ce nu pe pian, care nu mai folosea la nimic?

Masa era deja pusă: două farfurii, două șervete de în bej și o sticlă de cidru de fermă. Marc se așeză. Nicole era într-un du-te-vino între bucătărie și salon, trasee scurte de cinci metri. Aduse două fileuri de cambulă, gătite ca la Dieppe, cu smântână și sos de scoici și de creveți. Bună bucătăreasă, Nicole știa și să umple conversația cu întrebări și răspunsuri. Studiile lui Marc, viitorul portului din Dieppe, fluturașii de împărțit, plămânii ei care o făceau să sufere, jgheabul cu găuri al casei („Marc, dacă poți să te uiți un pic la el.. Cu entuziasm și convingere cât pentru doi, ca oricare altă bunică ale cărei rare minute de dialog cu apropiații sunt separate de săptămâni bune de tăcere. Marc răspundea monosilabic. Se uita de jur împrejur prin încăpere, revenind mereu în același loc, chiar deasupra pianului. În teancul de hârtii, Marc remarcase un plic albastru, identic cu cel pe care Mathilde de Carville i-l înmânase la Roseraie și pe care Malvina îl profanase. Cadoul otrăvit al lui Grand-Duc. Nicole exhumase deci plicul, pe care se vede treaba că-l ascunsese trei ani pe undeva prin sertarele secrete ale amintirilor ei…

Cine va îndrăzni să-l evoce primul?

Nicole vorbea despre un vecin oarecare, internat în spital, în fază terminală. Marc evada în gândurile lui. Așadar, bunică-sa cunoștea adevărul de trei ani. Și avea dovada. Émilie supraviețuise, prin urmare își crescuse nepoata în toți acei ani. Nicole câștigase pe toată linia. Îi dăruise probabil inelul cu safir deschis la culoare lui Lylie din milă pentru Mathilde de Carville, la fel cum Nicole le dădea întotdeauna câte-o monedă cerșetorilor, pe stradă…

Decăderea familiei de Carville până la condiția de cerșetori, expuși la pomana bunică-sii, trezea în el sentimente contradictorii. Imaginea Malvinei, prostrată în trenul expres regional, în gara din Dieppe, continua să-l bântuie.

Nicole servi brânza. Ca întotdeauna, se lipsi de desert, dar depuse cu mândrie în farfuria lui Marc un Salammbô. Un rahat cu moț oribil, verde cu ciocolată! Marc începuse să nu-l mai suporte de pe la doisprezece ani, fără să îndrăznească vreodată să-i mărturisească bunicii. Era cel mai puțin scump dintre produsele de patiserie… Cuminte, mesteca la crema prăjiturii. Nicole revenise la povestea ei cu fluturașii, cu primăria, cu portul comercial. Marc nu o mai urmărea. Privirea îi alunecă pe fotografia părinților lui, Pascal și Stéphanie, înrămată deasupra șemineului. Pozau în ținută de proaspăt căsătoriți, în fața capelei Notre-Dame-de-Bon-Secours, sub o ploaie de boabe de orez. Marc văzuse prima oară fotografia agățată în același loc, în același cui. Sinistră fericire.

Nicole aduse cafea reîncălzită într-un ibric, apoi o servi în două cești, fără zahăr pentru ea. Și făcu primul pas. Unul mic.

— Ți-a mai dat vreo veste Émilie?

— Nu… în fine, nu direct.

Marc șovăi:

— Cre… cred că e într-un spital. O clinică, sau cam așa ceva…

Nicole își coborî ochii.

— Nu te neliniști, Marc. Nu-ți face griji. Acum e majoră. Știe ea ce face…

Femeia se ridică pentru a debarasa cestile.

„Știe ea ce face”… Cuvintele rostite de Nicole se ciocneau în craniul tulburat al lui Marc. Erau oare doar vorbe liniștitoare de bunică sau îi ascundea altceva?

Marc se ridică pentru a o ajuta pe Nicole în drumurile ei între bucătărie și salon, salon și bucătărie. Rămase blocat la al doilea traseu, în fața unei fotografii totuși familiare, în rama ei de lemn, pe etajeră, între un joc Awale din lemn și un far-barometru. Fotografia îi înfățișa pe Pierre și pe Nicole Vitral. Defilau în fața subprefecturii din Dieppe, umăr la umăr, în spatele unei imense banderole, SUB PIETRIȘ, GREVA[2]. Nu era foarte greu să le deducă vârsta, fotografia era datată mai 1968. Nicole și Pierre nu aveau pe atunci treizeci de ani. Nicolas, fiul lor cel mare, o ținea pe Nicole de mână, iar Pascal fusese cocoțat pe umerii lui Pierre. Avea cinci-șase anișori și strângea un steguleț roșu în pumn. Marc se uită cu atenție la bunic, tată și unchi, reuniți în același cadru. Toți dispăruți, fără să-i lase nici cea mai vagă amintire. Marc se străduí să-și ia o voce naturală:

— Mă duc în camera mea, Nicole. Trebuie să arunc o privire peste cursuri. Câteva minute. Revin.

Îi răspunse un zgomot de veselă pusă pe faianță.

Marc intră în camera lui. Perfect ordonată. Nicole continua să se zdrobească făcând curățenie într-o cameră în care Marc dormea mai puțin de odată pe lună.

Tânărul avu impresia că-și redescoperă camera din copilărie; era din vina afurisitului de caiet al lui Grand-Duc și a întregului trecut pe care-l răscolise. Flautul din plastic era încă pus pe birou. Al lui, cel pe care îl împrumuta Lylie pentru a cânta din Goldman, Cabrel sau Balavoine. Cele două paturi suprapuse încă erau lipite de zid. Patul de deasupra nu mai fusese ocupat de opt ani deja, de când Lylie se mutase în camera lui Nicole. Marc își amintea de nopțile lor de veghe. Lui Lylie îi plăcea să născocească povești fără sfârșit. Marc, culcat în pat, asculta vocea lui Lylie, lungită chiar deasupra lui; doar uneori, când lui Lylie îi era frică, brațul ei de fetiță atârna spre el. Marc se ridica în fund, în patul lui, și o ținea de mână până ce aceasta se înmuia, semn că Lylie adormise. Uneori, dimpotrivă, Lylie citea până târziu. Lumina îl împiedica pe Marc să doarmă, dar nu spunea nimic. Nu-i cerem soarelui să se stingă.

Niciodată Lylie n-ar fi schimbat acea promiscuitate pentru imensa cameră care o aștepta la familia de Carville, pentru tona de cadouri, pentru ursulețul Banjo și celelalte pachete. Marc era sigur de asta. Libelulele sunt ca fluturii, la urma urmei, au nevoie de un cocon când sunt mici. Cel puțin înainte de crisalidă…

Marc se scutură, ca și când nostalgia ar putea să cadă ca o mătreață pe umeri. Merse până la șifonier și dădu hainele de pe umerașe la o parte. Rămăseseră puține. Nicole dona tot ce rămânea mic la Ajutorul popular, cu excepția tricourilor lui de rugby, galben cu albastru, mărimea pentru 9–10 ani, mărimea pentru 15 ani, mărimea pentru 17 ani… Și a unui tricou de fotbal, singur în șifonier, roșu cu galben, imprimat Dündar Siz pe spate. Mărimea pentru 12 ani.

Marc se lăsă pe vine. Își arhiva cursurile în cutii de carton puse pe jos. Ceea ce căuta se afla în partea de sus a teancului: notițele de anul trecut, la cursurile de drept european. Modulul consta mai ales în învățarea pe de rost a unei succesiuni de date: intrările statelor membre în Uniunea Europeană, tratate, directive, alegeri… Așa ceva însemnau studiile de drept, un exercițiu enervant de memorizare. Marc găsi ușor dosarul pe care-l căuta, apoi pagina. Nu era el un student strălucit, dar era ordonat. Citi: CM din 12 februarie 1998. Marginile Uniunii Europene. Fusese ceva mai atent la cursul care evoca situația din Turcia. Marc își reciti notițele: Turcia militarilor, lovitura de stat, întoarcerea la democrație…

Petrecu minute îndelungate verificând detaliile. Picuri de sudoare îi curgeau de-a lungul brațelor. În cele din urmă, închise dosarul, cu mâinile umede și pielea de găină. Înțelegea acum ce anume scârțâia în povestirea lui Grand-Duc.

Totul se lega.

Marc se așeză pe pat și încercă să raționeze cât mai rapid posibil.

Nu, bunicul lui nu murise într-un accident. Fusese asasinat! Avea dovada. Formală. Dar dacă acel detaliu, el singur, scârțâia, atunci se prăbușea sensul întregii investigații…

— Marc?

Vocea lui Nicole străbătu pereții despărțitori subțiri ai camerei.

— Marc? E totul bine?

Un acces de tuse evidențiе întrebarea. O tuse gravă, deși parțial asurzită de pereții de carton. Marc renunță pentru moment să mai reflecteze. Se ridică, își strecură dosarul în rucsacul Eastpack și puse restul de cursuri la loc. Rămase minute îndelungate în picioare, rezemat de paturile suprapuse. Bufeuri de căldură îl împiedicau să respire normal.

Nicole insista, cu o voce tremurătoare:

— Marc?

— Vin imediat, Nicole. Vin imediat.

Ușa camerei dădea direct în salon. Vesela era pusă la locul ei, iar masa la care aveau să mănânce era învelită cu o țesătură dantelată. Nicole stătea jos. Plângea. Pe masă, în fața ei, Marc recunoscu plicul albastru.

Testul ADN.

Duplicatul oferit în urmă cu trei ani de Crédule Grand-Duc.

48

2 octombrie 1998, ora 23.19

Marc își trase un scaun și se așeză, la rându-i, chiar în fața bunică-sii. Scoase încet din buzunar plicul rupt încredințat de Mathilde de Carville. Îl puse în fața lui.

Două plicuri albastre. Pentru fiecare câte unul.

— Știam că și Mathilde de Carville avea un exemplar, spuse Nicole cu o voce blândă. Bineînțeles. Dar cred că ea nu știa că Grand-Duc îmi dăduse și mie unul.

— Ai dreptate, confirmă Marc. Habar n-avea.

Nicole își dădu cu o batistă albă pe la ochi.

— Ce ți-a spus, exact?

Marc nu avea de ales. Pentru așa ceva venise, să se explice. Vorbi mult timp, povestindu-și vizita la familia de Carville, rezumând caietul lui Crédule Grand-Duc, ultimele pagini, testul ADN, faptul că detectivul nu avea conștiința împăcată… Nu omise decât un episod, asasinatul lui Grand-Duc. O jenă inexplicabilă îl împiedica să-i dea așa bunică-sii vestea. Cu brutalitate. Trebuia să reflecteze înainte, să se gândească din nou la tot ce scrisese Grand-Duc. Să reia totul de la zero. Să verifice totul.

Nicole își duse batista la buze, tuși un pic.

— Marc, Crédule Grand-Duc n-a mințit întru totul în jurnalul lui. Dar nici n-a spus întru totul adevărul. Versiunea lui e puțin diferită. Lui Crédule îi cam place să înfrumusețeze lucrurile…

Întrebuințarea prezentului îl tulbură pe Marc.

— Eram acolo, precizează el. La aniversarea de cincisprezece ani a lui Lylie. Îmi amintesc. Am văzut totul. Cadoul, vaza care se sparge, Lylie care se taie, Grand-Duc care adună bucățile, scuzându-se…

— Bineînțeles. Ai dreptate. Dar nu a povestit urmarea.

Marc se albi la față.

— Urmarea?

— Îți amintești, Marc, ai ieșit după aceea cu Émilie. Ca să sărbătoriți împlinirea vârstei de cincisprezece ani. La Manon. V-ați întors după miezul nopții…

Marc pusese mâna pe plicul albastru, rupt. Îl deplasa câte puțin, nervos, pe masă. Nicole tuși din nou, încercând să-și dreagă vocea. Osteneală zadarnică. Apoi continuă:

— Am rămas singură cu Crédule. El bea un calvados pe canapea, în timp ce eu spălam vasele. Și plângeam deasupra chiuvetei.

— Plângeai?… tu…?

— Marc, nu sunt proastă. Crédule lucra pentru familia de Carville. Îmi dădeam seama că într-o bună zi vor cere testul ADN. Aveau dreptul. Și eu aș fi făcut la fel, în locul lor… Dar nu așa. Cu un tertip jalnic. O capcană ambalată într-un cadou. Crédule era singurul prieten pe care îl invitam la aniversarea lui Lylie…

Marc se simțea din ce în ce mai stânjenit. Niciodată, înainte, bunică-sa nu i se destăinuise așa.

— Când anume ai ghicit?

— De îndată ce-am văzut sângele lui Émilie curgând… și pe Crédule adunând bucățile de sticlă. Crédule și pretextele lui cusute cu ață albă… Mai bine ar fi venit cu o seringă și cu un garou. Să-și dea cărțile pe față. Nu-i ceream mai mult. Așa era contractul nostru, de la bun început: eu îi deschideam ușa, dar aveam dreptul la aceleași informații.

— Asta a făcut, nu? Ți-a înmânat un duplicat al analizei…

Ochii lui Nicole erau din nou scăldați în lacrimi.

— Nu chiar, Marc. Nu chiar. Asta a făcut, cu excepția unui detaliu. Plângeam deasupra chiuvetei. Apoi m-am hotărât brusc. Tocmai clătiserăm un cuțit, am strâns din dinți și m-am tăiat la degetul mic. O tăietură mică numai, suficientă ca să curgă sânge. Mi-am înfășurat degetul într-o cârpă și i-am dus lui Crédule un păhărel de lichior, cu câțiva mililitri din sângele meu. A priceput imediat. Prost nu era.

— Cum a reacționat?

Nicole zâmbi, pentru prima oară.

— S-a vexat un pic, îți dai seama, ca un copil prins cu fofârlica. Dar Crédule nu e rău de felul lui. S-a scuzat, a recunoscut că se purtase ca un idiot. Era aproape emoționant. M-a asigurat că va testa apartenența la familia de Carville pentru Mathilde și cea la familia Vitral pentru mine. Și apoi…

Nicole tuși din nou, ca și când tușea îi bloca în gât următoarele cuvinte. Marc șovăi, din ce în ce mai stânjenit:

— Nicole… Ce vrei să-mi spui?

Batista albă se răsuci între degetele lui Nicole.

— Ții neapărat să afli? La urma urmei, nu e o crimă. Și mă îndoiesc că el pomenește despre asta în caiet.

Nu, de fapt, Marc nu ținea să știe. Nicole își lăsă lacrimile să curgă, fără a le mai șterge.

— Am făcut dragoste, în seara aceea. Am făcut dragoste în timp ce voi petreceați. Ca doi bătrâni. Era pentru prima oară. Prima oară de când a murit bunicul tău. Singura oară. Grand-Duc mă sorbea din priviri de ani întregi. Era amabil. Era aproape singurul bărbat care-mi trecea pragul. El…

— Nicole…

Marc se ridică, își puse mâinile pe umerii bunică-sii, cu o tandrețe neîndemânatică, apoi îi puse degetul pe gură. Imaginea cadavrului lui Grand-Duc îl bântuia.

— N-ai nevoie să-mi povestești toate astea…

— Ba da, Marc. Aveam nevoie de asta.

Nicole își șterse lacrimile, se ridică și își vârî batista în buzunarul rochiei.

— Haide, Marc. Ai dreptate. Nu te voi mai plictisi cu poveștile mele de bătrână.

Femeia se îndepărtă câțiva pași, se întoarse, potrivi din nou fața de masă, apoi observă cu atenție plicul albastru din fața lui Marc.

— L-ai deschis?

— E… o poveste lungă. Să spunem un accident, dar da, l-am deschis. Am citit.

— Atunci înțelegi de ce plâng, Marc. Nu din cauza lui Crédule. Nu numai. Plâng din cauza lui Émilie.

Marc se simțea stupid, singur pe canapea. Se ridică la rândul lui. Un presentiment

groaznic îl năpădea. Îi tremurau picioarele.

Nu mai înțelegea. „Plâng din cauza lui Émilie.” Ecoul cuvintelor lui Nicole îi răsuna din nou în cap. De ce să plângă din cauza lui Émilie? Testul ADN era, dimpotrivă, actul ei de naștere oficial…

El ridică ușor plicul albastru pe care i-l încredințase Mathilde de Carville și-l puse în mâna lui Nicole. Apucă apoi plicul de pe masă, cel pe care Grand-Duc i-l dăduse bunicăsii.

Deschise plicul.

Citi.

Salonul întunecos începu să se învârtă; pianul, ramele, șervetele, canapeaua, televizorul, toate antrenate în același vârtej ireal.

Foaia îi căzu din mâini.

Rezultatul testului ADN nu avea niciun sens.

49

2 octombrie 1998, ora 23.37

Pietrișul îi zdrelea fundul, iar Malvinei nu-i plăcea. Era tare și rece. O lună slăbuță, doar pe jumătate plină, lumina vag plaja. Malvina nu găsise niciun alt loc pentru a-și petrece noaptea. Controloarea cea mică trecuse din nou, la mult timp după ce trenul Rouen-Dieppe se oprise în gară. Se arătase mai degrabă amabilă cu Malvina, îi ceruse politicos să iasă. Dar devenise vizibil mai puțin amabilă după ce fusese făcută „târfă nenorocită". Doi alți controlori au sosit și au ajutat-o s-o evacueze pe Malvina cu forța în afara gării.

Malvina se trezise pe trotuar. Evident, din cauza afurisitului de festival de zmeie, nu mai rămăsese nici măcar o cameră liberă în oraș.

Fata rătăcise prin oraș întreaga seară. Fără ca măcar să mănânce. Nu-i era foame. Nu-i păsa. Pierduse vremea pe străzi, apoi se întorsese pe plajă. Așteptase să se potolească vânzoleala, tâmpeniile, baletele de zmeie, muzica, drapelele, acordurile finale zgomotoase, baloanele, vafele, porcăriile vândute de succesorii soților Vitral pe litoralul din Dieppe.

Acum, aproape la miezul nopții, totul se terminase. Nu mai rămăseseră decât câteva figuri geometrice fluorescente suspendate în văzduh, legate de pământ cu fire lungi, întinse, înnodate de țăruși înfipți în iarbă. Malvinei nu-i păsa, nu avea dispoziția să se emoționeze de la niște bucăți de hârtie de mătase care-i pluteau pe deasupra capului. Dacă-și dorea ceva, era să taie toate firele, ca hârtiile să se prăbușească în mare ca niște sori morți.

Să taie firele. Să-și închidă telefonul. Să-și blesteme bunica: ea comandase testul ADN, ea o mințise în toți acești ani. Să taie cordonul ombilical.

Malvina se întinse pe jos. Avea să doarmă acolo. Pe pietriș. Nici de asta nu-i păsa, la urma urmei, de pietricelele reci de sub fese.

— Ia zi, drăguțo, n-ar fi trebuit să te fi întors deja, la ora asta, la mami și la tati?

Malvina rămase în umbră, doar își orientă capul către voce. Trei tipi stăteau în picioare pe plajă, la vreo zece metri de ea. Fiecare dintre ei ținea în mână câte o sticlă de apă minerală cu un lichid portocaliu înăuntru. Dublă înșelătorie. Cu siguranță nu era nici apă, nici suc de portocale.

— Frumoaso, poți să te întâlnești cu cine nu trebuie, așa singurică…

Vorbea cel mai înalt dintre ei. Avea pleoapa dreaptă străpunsă de un inel de argint. Unul mai mic, chel, ceva mai în spate, își menținea cu greu echilibrul pe pietriș. Cizmele lui ceruite, de cowboy, lungi și strâmte, nu-l prea ajutau. Cel de-al treilea, al cărui gabarit îi aminti Malvinei de ursul Banjo, avea avantajul unei prize mai bune la sol.

Tipul cu inel de argint se apropie și mai mult. Trei metri. Ceilalți îl urmară. Malvina își ridică privirea.

— Dumnezeule, e o bătrână, spuse Cizme-de-Cowboy. Când te gândești că de departe credeam c-am dat de-o fată mare…

— Poate că este, totuși, adăugă Inel-de-Argint.

Urs-Brun și Cizme-de-Cowboy izbucniră în râs.

Malvina se chirci, scotoci febril în poșetă. Să turbeze de nervi și mai multe nu! Tocmai își amintise, Vitral îi luase cu japca Mauserul, în tren.

Inel-de-Argint se apropie încă un metru.

— Tu cauți o aventură, frumoaso. Le miros imediat pe fetele de genul tău. Vezi. E ziua ta norocoasă. Trei bărbați, numai pentru tine…

— Cară-te, tâmpitule.

Tipii se dădură înapoi un metru, în afară de Cizme-de-Cowboy, care derapă pe pietriș. Inel-de-Argint înaintă din nou.

— Hei, băieți! Am nimerit o viperă adevărată…

Și Urs-Brun se pricepea la vorbe. Era galantul găștii.

— N-o să-ți facem rău. Vrem doar să ne distrăm puțin…

— Îhî, completă Inel-de-Argint. Îmi place la nebunie lookul tău, drăguțo. Anii cincizeci, așa-i? Începuturile. Mereu am visat să mi-o sugă bunica.

Câștigă un metru în plus, continuă:

— Doar că bunică-mea nu mai are dinți…

Urs-Brun și Cizme-de-Cowboy izbucniră din nou în râs. Un public excelent. Înaintară și ei, în rândul al doilea. Malvina încercă să se retragă de-a bușilea, urlă:

— Dacă mai faceți un pas, vă sparg pe toți!

Cei trei bărbați priviră, amuzați, trupul firav al Malvinei care se lăsa în jos peste pietriș.

— Ar mușca, micuța. Haide, nu mai face pe sălbatica, o cauți cu lumânarea…

Inel-de-Argint mai înaintă puțin. N-ar fi trebuit.

Auzi doar un șuierat, poate și percepu o umbră în lumina slabă. Imediat după aceea, ochiul i se închise. Inelul de argint îi atârna, ținut ca prin minune de o fâșie de pleoapă ruptă, scăldată în sânge. În secunda imediat următoare, cea de-a doua piatră îi zdrobi cartilagiul nasului.

— Scârb…

O a treia piatră îi rată la mustață gura larg deschisă, bușindu-i falca dreaptă.

O piatră bine țintită poate ucide, dacă e aleasă bine, dacă se simte tare în palmă, dacă e aruncată de aproape, de la trei-patru metri. În cel mai bun caz te poate schilodi pe viață dacă tirul e mai puțin precis. Malvina poate că nu-și dădea seama, însă cei trei bărbați ghiciră acest lucru. În anumite împrejurări, chiar și cei mai obtuzi pricep repede. E o problemă de supraviețuire.

Își luară tălpășița.

O ploaie de pietre continuă să se abată asupra lor. Cizme-de-Cowboy alunecă iarăși pe pietre și înjură. Un proiectil îi explodă clavicula. Urs-Brun nu era cu mult mai sprinten. Pietrele i se abătură peste spinare, peste ceafă. Malvina arunca acum orbește, cu o forță înzecită de furie.

— Te găsim noi, scârbo! îi aruncă Inel-de-Argint când ieși din bătaia tirului. Ne mai vedem noi!

— Aha, șuieră Malvina. Și eu vă spun la polițai, n-o să le fie greu să-l dibuie pe tipul care-a vrut să mă violeze. Un chior nu se găsește chiar pe toate drumurile…

Umbrele se îndepărtară, șchiopătând.

O oră mai târziu, începu să bată vântul peste plajă. Malvinei îi era frig. Se ridică, își scutură membrele chinuite. Merse domol prin orașul mort, până la gară. Care bineînțeles că era închisă. Malvina sfârși prin a adormi pe o bancă, exact din fața gării.

50

2 octombrie 1998, ora 23.51

Salonul familiei Vitral încremenise. Pe veci.

Mâna tremurătoare a lui Marc se aplecă pentru a aduna foaia căzută pe jos. Era exact la fel ca foaia pe care o citise în tren: același antet al Institutului Național al Poliției Științifice din Rosny-sous-Bois. Același scris dactilografiat. Aceeași concizie în expunerea rezultatelor: câteva rânduri.

CERCETARE
PRIVIND LEGĂTURILE DE RUDENIE

între Émilie VITRAL (eșantion 1, lot 95–233)
și Nicole VITRAL (eșantion 2, lot 95–237)

Rezultate negative.
Nicio legătură de rudenie posibilă.
Rată de fiabilitate de 99,94513 .

Marc dădu drumul foii pe masă de parcă ar fi aruncat o torță din hârtie în flăcări. Nicole făcu la fel, apoi se prăbuși pe canapea. Cele două teste de rudenie erau negative!

Marc bâigui o întrebare aproape inaudibilă:

— Ce… înseamnă asta?

Nicole își scoase batista, își șterse o lacrimă la coada ochiului și afișă un surâs straniu.

— Crédule Grand-Duc e un afurisit de farsor, nu crezi?

— Tu… știai?

— Nu, Marc. Te asigur. Nimeni nu știa. În afară de Crédule, bineînțeles. De trei ani am citit testul negativ, de trei ani sunt convinsă că Émilie nu e nepoata mea, că a murit în accidentul avionului Airbus, că am crescut-o pe Lyse-Rose de Carville… Mă resemnaserăm cu ideea. Ba chiar o acceptaserăm, i-am dăruit safirul când a împlinit optsprezece ani. Aproape că sfârșiserăm prin a mă bucura.

Nicole făcu o pauză. Trase mașinal de șalul de lână pe care îl purta pe umeri pentru a-l reașeza peste cămașa încheiată până la gât. Îl privi pe Marc cu infinită tandrețe.

— Mă bucuram. Pentru viitorul ei. Mai ales pentru voi doi. Era cu atât mai simplu. Rezultatul era atât de evident…

Marc nu răspunse nimic. Se ridică brusc, apucă din nou cele două foi cu rezultatele, le puse una lângă cealaltă, le compară. Nimic nu putea lăsa impresia că ar fi fost vorba de documente false. Marc își înfrână dorința furioasă de a le rupe, de a le nimici. Aproape că strigă:

— Grand-Duc s-a înșelat, Nicole! O fi încurcat eșantioanele, o fi făcut o confuzie, o fi inversat ceva… Poate laboratorul a făcut vreo eroare. Există neapărat o explicație!

— Crédule poate că ne-a dat răspunsurile pe care le așteptam, spuse Nicole cu

blândețe.

Marc tresări.

— Cum așa?

— Doar el știe ce eșantioane de sânge a predat pentru expertiză… A făcut cum a dorit, în funcție de adevărul pe care voia să-l vadă ieșind la iveală. Nu găsise nimic după cincisprezece ani de investigație, atunci poate a scris el însuși sfârșitul poveștii…

Nicole își acordă timp de reflecție înainte de a continua:

— Două teste negative. Nu era o idee stupidă, în fond. Ba chiar a funcționat formidabil. O convingea astfel pe Mathilde de Carville că nepoțica ei murise. Definitiv. Ne lăsa naibii în pace pentru totdeauna. Cred că Grand-Duc nu o iubea prea mult. Iar eu îmi înghițeam durerea. Émilie nu era nepoțica mea, nu era sora ta. Testul de rudenie negativ, de acum trei ani, m-a făcut să plâng nopți întregi, dar a și topit nodul teribil care-mi stătea în gât, care mă sfâșia în două, care-mi ardea plămânii de fiecare dată când tu și Émilie vă priveați. Minut de minut, secundă de secundă…

Marc veni să se așeze pe canapea, se lipi de Nicole, își puse capul pe umărul ei. Își trecu mâna peste talia îngroșată a bunică-sii. Degetele i se jucară cu lâna șalului. Nicole își întoarse fața către nepotul ei.

— Înțelegi, Marc. Sigur că înțelegi. Asta însemna că nu aveați o legătură de sânge, că nu erați frate și soră. Erați liberi, bietul meu Marc. În felul lui, Crédule vă iubea, vă observa, era în stare să ticluiască un astfel de tertip…

Femeia privi plicurile albastre.

— Dacă ambele rezultate nu s-ar fi întâlnit pe aceeași masă, planul lui putea funcționa…

Marc se ridică și merse nervos prin cameră. În pofida argumentelor lui Nicole, tot nu credea în versiunea trucajului orchestrat de Grand-Duc! În caietul lui, detectivul părea consternat la fel demult ca ei de rezultatele testelor ADN. Chiar dacă putea minți în această privință. Ca și asupra restului…

— Ies, Nicole, dau o tură.

Bătrâna nu spuse nimic. Își ștergea cu delicatețe ochii cu un colț de batistă. Marc puse mâna pe clanța ușii de la intrare. Vocea lui Nicole tremură și mai tare, dacă era posibil:

— Nu m-ai întrebat unde este Émilie?

Marc încremeni.

— Cum, știi?

— Nu exact, nu. Habar nu am de locul precis unde se află. Dar da, am înțeles care e marea călătorie despre care vorbește, crima pe care are de gând s-o facă. Dumnezeule, cum se poate numi așa ceva o crimă?

Marc credea că inima avea să-i explodeze. Viața îi era dată peste cap pentru a treia oară în mai puțin de zece minute. Toate simptomele lui de agorafobie păreau să fi fost măturate cu ușurința cu care dispare un sughiț la o teamă subită.

Nicole șovăia.

— O bunică ghicește astfel de lucruri.

Marc simți cum mâna i se încleștează pe clanță. Aproape urlă:

— Ce să ghicească, Nicole?

În schimb, Nicole vorbi cât mai blând cu putință. Din discreție? Din pudoare?
— Émilie este însărcinată, Marc. Este însărcinată cu tine.
Mâna lui Marc alunecă pe clanța udă. Nicole continuă pe același ton, blând și îndulcit:
— Va avorta, Marc. De aceea s-a internat.

Marc se rezema cu spatele de un container de gunoi din rue Pocholle. Luna lumina slab șirul de căscioare gemene. La capătul fundăturii, doi motani se observau în tăcere, cu blana zbârlită. Se întrebă dacă nu cumva erau aceleași pisici pe care Lylie încercase să le domesticească pe când avea șapte anișori. Poate că da, la urma urmei. Aceleași pisici, mai bătrâne cu zece ani.

Marc se simțea straniu de calm, mult mai liniștit decât în urmă cu câteva minute, cu câteva ore. Ordinea priorităților i se dăduse brusc peste cap, ca și când spiritul i s-ar fi descotorosit de gândurile superflue. Marea curățenie prin vid. Misterul celor două teste ADN contradictorii va mai aștepta, la fel și ucigașul bunicului. Marc nu avea decât o obsesie. Lylie, singură într-o clinică pariziană, într-o cameră, însărcinată, purtând în pântece un copil.

Copilul lor.

Marc înaintă către singurul stâlp de iluminat care funcționa în fundătură. Motanii, ca încremeniți, nici nu se clintiră. Încercase s-o sune pe Lylie de cinci ori la rând. Fără succes. Contactarea zecilor de clinici pariziene nu mai folosea la nimic acum, probabil că erau obligate să respecte anonimatul pacientelor, dacă ele solicitau asta.

Lylie o ceruse, fără doar și poate.

Încă odată, Marc se resemnă să nu vorbească decât cu mesageria vocală, rezemat de stâlpul de iluminat, ca un bețiv care monologhează sub clar de lună.

— Lylie, Nicole mi-a spus totul. N-am văzut nimic, n-am înțeles nimic. Îmi cer iertare, eram orb. Unde ești? Trebuie să fiu acolo, lângă tine. Nu-ți voi face morală, nu voi încerca să te conving să păstrezi copilul. Nimic din toate astea. Nu te voi minți, nu am făcut progrese în investigația mea. Orbecăi în bezna cea mai deplină. Sunt în ceață. Mai mult ca niciodată. Nu mă pot încrede decât în convingerile mele. Le cunoști. Știu că nu-ți sunt suficiente. Așteaptă-mă, Lylie, te rog. Cere-mi să vin. Voi veni. Cere-mi-o, te implor. Țin atât demult la tine.

Mesajul vocal își luă zborul în noaptea senină.

Motanii se apropiaseră unul de celălalt. Scoteau șuierăturile sfâșietoare ale unui ritual care prevestea o luptă pe viață și pe moarte. Nu era decât un joc, totuși, pe care îl reîncepeau seară de seară, de zece ani.

Marc se așeză pe jos, chiar pe trotuarul îngust din care cunoștea fiecare piatră de pavaj. Într-o zi, Lylie căzuse aici, chiar în locul în care ședea el acum. Nimic grav. O trântă de pe tricicletă, o mică zgârietură, puțin sânge; un sânge spălat de multă vreme de ploaia normandă.

Marc închise ochii.

Un copil. Copilul lor.

Îl năpădea o mânie surdă. Nu împotriva lui Lylie. Mai degrabă împotriva ordinii lucrurilor. Nu suporta să se simtă inutil.

O fereastră se deschise în fundătură, la primul etaj. Un vecin scoase capul printre obloane și strigă, scos din fire. Marc nu-l cunoștea, probabil era un nou-venit în cartier. Chemat de stăpân, unul dintre cei doi motani se îndepărtă. Celălalt așteptă câteva secunde amărât, apoi o porni săltăreț către Marc.

Marc întinse mâna, iar motanul veni să se frece de ea. Avea încă blana puțin zbârlită, cenușie și murdară. Bătrânul motan probabil că torsese adesea mângâiat de Lylie.

Bineînțeles, Marc înțelegea motivele care o împingeau pe Lylie să avorteze. Se aplecă asupra telefonului, derulând mesajele precedente. Nu era vorba de vârstă, securitate materială, viață de trăit, carieră de construit. Lylie nu voia să poarte în pântece un copil incestuos.

Marc strânse între degete blana cenușie a motanului. În lipsa unei dovezi definitive privind identitatea ei, niciodată Lylie nu și-ar asuma riscul de a aduce pe lume un monstru. Bineînțeles.

Își ridică ochii spre cer. Și dacă ar descoperi-o, acea dovadă definitivă? Încă putea să oprească totul. Îi era de-ajuns să găsească cheia. Motanul îi sări pe genunchi. Marc se întoarse spre el.

— Nu-i așa, bătrâne? La ce bun un tată înainte de naștere, dacă nu la asta? Ar fi o chestie, nu crezi, să-mi privesc fiica, ochi în ochi, când va fi mare, când va avea vârsta la care înțelege, să zicem, cincisprezece ani? Sau optsprezece. S-o țin de mână și să-i zic ceva de genul: „Vezi, iubito, puțin a lipsit. Dacă n-aș fi descoperit adevărul, dacă n-aș fi reușit să găsesc afurisita aia de dovadă, în extremis, tu n-ai mai fi aici. Poate că nu te-am purtat în pântece, nu, dar te-am salvat, iubito. Da, te-am salvat. Fiindcă o iubeam atât demult pe mama ta și voiam atât demult un copil de la ea. Un copil din iubire”…

Motanul o zbughi brusc.

— Ai dreptate, spuse Marc. Vorbesc prostii!

Lylie fuma pe balcon. N-ar fi trebuit. Dar nici că-i păsa. O țigară, numai una. În fine, trei țigări, numai trei. Fata roșcată și cu dinți galbeni care dormea lângă ea nu era chitroasă. Îi lăsase pachetul: „Servește-te”.

Lylie asculta mesajul lui Marc. Îi răspundea tastând cu vârful degetelor. Marc nu avea nicio șansă să-i dea de urmă. Așa era mai bine. Trebuia să meargă până la capăt. Singură.

Să păstreze copilul ar fi fost nebunie curată. Nu poți trăi fără identitate, Lylie era conștientă mai mult decât oricine. Cum să condamne ea însăși la această pedeapsă pe viață o altă ființă inocentă, un alt bebeluș, al ei? Cum să suporte să devină la rândul ei unealta acelui blestem?

Lylie strângea în palma stângă crucea tuareg dăruită de Marc. Degetele mâinii drepte îi tremurau. Ținea țigara, în timp ce încercau să apese tastele telefonului. Fumul își lua zborul, ușor albăstrit în lumina micului ecran al telefonului. Lylie își fragmentă mesajul prea lung în patru trimiteri.

Marc, totul se va termina în curând. Nu te supăra. E o operație banală. Durează doar câteva minute.

Mâine încă am consultații, toată ziua. Spun că au nevoie de analize suplimentare pentru anestezie. Poate că e o șiretenie a psihologilor, ca să mă gândesc mai bine. Voi afla.

Până la urmă intru în sala de operații abia poimâine. Nu-ți face griji pentru mine. Am luat hotărârea corectă. Va fi bine.

Ai grijă de tine.

În camera sa, lungit în patul lui de copil, Marc citi răspunsul lui Lylie. Încercă imediat s-o sune, fără succes.

Derulă mesajele. În buclă. O singură frază îi reținea atenția: „Până la urmă intru în sala de operații abia poimâine". Un singur cuvânt, mai precis. „Poimâine".

Dispunea de o zi de amânare pentru a descoperi adevărul! Marc nu se mai gândea decât la asta. Câștigase o zi. Ca un semn al destinului. Încă nu era totul pierdut.

Privi țintă la patul de deasupra lui. Orele defilară, ca în copilărie atunci când Lylie citea până târziu, când vreun vecin era prea zgomotos sau când își înfrunta, de unul singur, insomniile. Marc veghea. O idee creștea în el, ca o buruiană pe aleea unei grădini prea curate. Se impunea o certitudine: totul se lega în această poveste; uciderea bunicului; cea a lui Grand-Duc; alte crime, poate, de care habar n-avea… Și identitatea lui Lylie!

Soluția, Crédule Grand-Duc o găsise. Detectivul o descoperise înainte de a fi doborât. Plănuise să meargă în Munții Jura, pe Mont Terrible. Era logic, în fond. Totul începuse acolo, totul trebuia să se termine tot acolo. Soluția aștepta pe Mont Terrible… Sau nicăieri altundeva.

Ora patru dimineața. Marc se ridică brusc, trase pe el un pulover. Ce risca, la urma urmei? Nu avea nicio pistă de urmărit, doar să citească și să recitească jurnalul lui Crédule Grand-Duc. Nu! Nu era metoda potrivită. Nu metoda lui, în orice caz. Merse cu precauție în semiîntuneric și se îndreptă spre camera bunică-sii.

— Marc? întrebă vocea somnoroasă a lui Nicole.

— Nicole, dubița merge încă?

— Citroënul?

Nicole se frecă la ochi, stupefiată. Aruncă o privire deșteptătorului pus pe măsuța de la căpătâiul patului, dar nu făcu niciun comentariu.

— Păi, da. Cred. Nu mai fac decât câțiva kilometri pe an. Ultima oară când am scos-o, a…

— Cheile sunt tot în sertarul al doilea din salon? Și actele la fel?

— Da, dar…

Marc lăsă un pupic pe obrazul bunică-sii.

— Mulțumesc. Nu-ți face griji…

Nicole vru să răspundă „Fii prudent", dar cuvintele i se pierdură într-un acces de tuse. Își duse o batistă la gură. Nicole știa că nu va mai pune geană pe geană la noapte, acum.

Și nici în nopțile următoare.

51

3 Octombrie 1998, ora 04.12

Dubița porni de la prima cheie. Marc o mai condusese de câteva ori, pe distanțe foarte scurte. El era cel care, de vreo doi ani, o manevra pentru a ieși în Dieppe sau pentru a o parcă în grădină. Nicole îl învățase punctele de reper pentru a da cu spatele și a vira: cutia de scrisori, oblonul galben al vecinului din față. Intra la fix dacă recomandările erau respectate cu scrupulozitate.

Citroënul de tip H al familiei Vitral era printre ultimele fabricate în Franța. Pierre Vitral îl cumpărase în 1979, iar Citroën oprise producția dubiței mitice în 1981.

Pierre alesese modelul alungit, cam la fel ca al măcelarilor mezelari din anii șaptezeci. Oranj cu un nas roșu turtit care-i dădea dubiței un aer de câine mare, cu farurile rotunde ca ochii și retrovizoarele fixate în lateral pe tije de fier, ca niște urechi. Un câine cu blana din tablă vălurită. Cuțuloiul ei, cum îi spunea Lylie. Cuțuloiul leneș care dormea afară, ocupând grădina întreagă.

Pierre îl amenajase el însuși cu ajutorul unui văr, care lucra într-un service auto din Neuville. Același văr care și după aceea s-a ocupat de mentenanța vehiculului, din când în când. Citroënul nu-și arăta vârsta. Două sute optzeci și trei de mii de kilometri. „O bestie de neînvins”, afirma vărul. Marc nu avea decât să-l creadă, în pofida caroseriei paradite, a punctelor de rugină, a ștergătorului lipit cu bandă izolatoare, a capotei din față care nu prea se mai închidea…

Marc se uită la ceas. Puțin peste ora patru dimineața. Dieppe dormea. Traversa un oraș-fantomă supravegheat în mod straniu de măști de mătase care se agitau în văzduh, în bătaia unui vânt capricios. Citroënul rula zgomotos, dar rula. Marc nu voia să se creadă victorios prea repede, mai avea peste șase sute de kilometri de parcurs. Își acordase timp să studieze harta. Prefera să evite Parisul și s-o taie prin nord. Își notase totul pe o foaie: Neufchâtelen-Bray, Beauvais, Compiègne, Soissons, Reims, Châlons-en-Champagne, Saint-Dizier, Langres, Vesoul, Montbéliard, Mont Terrible. Calculase că ar avea nevoie cam de zece ore pentru întreg traseul. Dacă totul mergea bine.

Marc mergea de-a lungul portului. Îi rămânea să urce pe bulevardul Chanzy și avea să iasă din Dieppe. Nu întâlnise pe nimeni pe străzi. La capătul bulevardului, Marc trecu prin fața gării. Întoarse capul, mașinal. O fată dormea pe o bancă…

Citroënul frână brusc. Cel puțin, frânele funcționau!

La fel și claxonul.

Malvina de Carville se trezi brusc. În clipa următoare, mâna i se strânse pe una din pietrele pe care avusese grijă să le ia cu ea înainte de a părăsi plaja. Nebună, poate, dar prudentă. Se ridică, îl recunoscu în sfârșit pe Marc la volanul vehiculului roșu cu oranj. El deschise geamul-ghilotină.

— Doar n-o să-mi iei dubița la pietre?

— N-ai decât să-mi dai pistolul înapoi!

— E-n buzunarul meu, înțelegi. La căldurică. Urcă!

Malvina îl privi neîncrezătoare.

— Faci vânzare prin bâlciuri, sau ce?

— Urcă, îți zic. Plec în pelerinaj. Ciudată cum ești, călătoria ar trebui să te intereseze.

Malvina se apropie fără să-și desclești mâna de pe piatră. Scrută cu scepticism rugina, spațiul dintre capotă și motor.

— Nu-mi spune că ai de gând să mergi până pe Mont Terrible în coșciugul ăsta ambulant?

Marc încasă aluzia, dar evită să se întrebe dacă era intenționată sau nu.

— Sunt sigur că n-ai călcat niciodată pe-acolo, prin Munții Jura. Și că arzi de nerăbdare.

Malvina lăsă piatra.

— Că bine zici!

Marc deschise portiera pasagerului. Malvinei îi veni greu să ridice piciorul până la treapta din tablă galbenă supraînălțată. Bombăni:

— În dubița ta din care curg tablele, n-ajungem nici măcar până la Paris.

— Du-te dracului. Și nici nu trecem prin Paris, o tăiem prin nord…

Marc îi întinse Malvinei lista cu orașele prin care aveau să treacă.

— La naiba, spuse tânăra. Doar sate… Numai să nu facem pană. De fapt, dintre noi doi, tu ești cel mai bolnav la cap!

Marc nu avu nicio reacție. Urmară în liniște șoseaua departamentală 1. Ruta mergea, în curbe lungi, de-a lungul văii din ținutul Bray. După zece minute, Marc rupse cel dintâi tăcerea:

— Scuză-mă pentru ieri-seară, nu te-am invitat la cină… Rămâne pe altădată, nu?

— Nu-ți face sânge rău. Sunt în stare să mă descurc. Am simpatizat cu băieții de prin partea locului…

O nouă tăcere de zece minute. Se apropiau de Neufchâtel-en-Bray.

— Ce naiba căutăm acolo? spuse deodată Malvina.

— Plecăm în pelerinaj, ți-am spus…

Malvina îl privi pe Marc cu un aer curios.

— Te-apucă așa? Credeam că s-a închis cazul. Tâmpenia de test ADN cerut de bunică-mea. Libelula e surioara ta, scrie negru pe alb. Te seacă pentru că i-o tragi?

Marc intra în aglomerație, frână brutal. Malvina se trezi lipită de scaun. Centura de siguranță, prea înaltă, îi brăzdă gâtul.

— Dacă frânezi de fiecare dată când îți servesc o nasoală, nu mai ajungem nicăieri…

O nasoală…

Și când te gândești c-avea să fie nevoit s-o suporte zece ore pe fata asta… I-o întoarse cum putu:

— Scuză-mă pentru centură, am uitat înălțătorul la creșă…

— Ha, silabisi Malvina. Cu o rectificare la capitolul umor, simt că n-o să ne plictisim pe drum.

Marc nu avea niciun chef să intre în joc. Tăcu din nou un timp, apoi sfârși prin a întreba:

— Tu crezi în tâmpenia de test ADN?

— Mai degrabă crăp decât să cred în mâzgăleala aia!

— Atunci, e bine, suntem de acord.

Malvina insistă, trăgându-se de centură:

— E o vrăjeală! Am știut întotdeauna că Grand-Duc era de partea voastră. Din cauza remușcărilor. Dar și din cauza țâțelor bunică-tii…

De data asta, Marc nu mai frână, dar se întrebă serios dacă n-avea s-o lase acolo, pe marginea drumului. Ar fi făcut-o dacă n-ar fi avut nevoie de ea. Trebuia să aibă răbdare, Malvina îi va fi utilă, se trădase deja, fără să-și dea seama. Tocmai vorbise despre remușcările lui Grand-Duc. Era doar un început…

Păstrară tăcerea aproape o oră, până la Beauvais. Șoseaua națională defila, pustie, monotonă. Malvina se aplecă în față. Bătrâna centură de siguranță prăfuită și aspră îi râcâia urechea.

— La pariu că nu-ți merge radiocasetofonul auto?

— Radioul e distrus. Asta-i sigur. Dar casetofonul ar trebui să funcționeze încă. Casetele pe care le ascultam când eram copii ar trebui să mai fie pe-acolo…

Pe Malvina o bufni râsul.

— La naiba! Casete. Mai există așa ceva?

— Uită-te în torpedou, în fața ta. O să găsești vreo zece.

Malvina deschise torpedoul.

— Cu ce seamănă o casetă?

Se întoarse către Marc, aproape cu maliție în ochi.

— Nu frâna pentru asta! Era o prostie!

Fata se uită câteva minute în detaliu la casetele audio, apoi strecură una în casetofon fără să i-o arate lui Marc. Un riff brutal de chitară amestecat cu sunetul unei sirene de poliție umplu habitaclul de tablă vălurită. „La ballade de Serge K.” Rondul de noapte al unui privat singuratic.

Marc recunoscu albumul de la primul acord. Poèmes Rock.

„Mâine, mâine. Mâine la fel ca ieri”, cânta vocea nazală a lui Charlélie Couture.

— Eram sigur că pe-asta o vei pune, spuse Marc.

— Îmi dau seama. Nu voiam să te dezamăgesc…

Marc zâmbi la rândul lui. Intrau în Beauvais. Chiar și la ora cinci dimineața, traversarea era dificilă. Înaintară cu lentoare printre semafoare aparent reglate de un funcționar sadic, în așa fel încât un șofer care respectă limitările de viteză să le prindă pe toate pe roșu.

— Ai dreptate, îi strecură Marc între două semafoare. Confirm. Poèmes Rock este cel mai bun album de rock franțuzesc dintotdeauna…

— Habar n-am. Nu știu decât un cântec. Bănuiești tu care… Dar cum nu ai CD, trebuie să se deruleze toată fața A…

— Ce asculți de obicei?

— Nimic.

Vocea lui Charlélie Couture mobilă tăcerea care urmă. În sfârșit ieșeau din Beauvais. Fața A se termină. Malvina întoarse caseta, fără un cuvânt, și dădu sonorul mai tare. Prea tare. Tabla vibră sub primele acorduri de pian.

Ca un avion fără aripă…
Toată noaptea am cântat,
Da, toată noaptea i-am cântat
Celei care crezare nu mi-a dat…

Un frison îi străbătu ceafa lui Marc. Malvina închisese ochii, își deschidea buzele, cânta cuvintele; mai degrabă le mima, gura ei deformată nescoțând un sunet.

Deși nu pot zbura deloc,
Voi merge păn' la capăt, tu,
O, da, pentru că vreau să joc,
Chiar dacă n-am niciun atu.

Fără să vrea, Marc încetinise puțin. Ascultase cântecul de sute de ori. Când era singur. Când se refugia, când avea îndoieli. Mereu fără Lylie. Lylie nu-l suporta. Urla de cum îl auzea. Când avea opt ani, Lylie făcuse țăndări un aparat de radio cu tranzistori acasă la o colegă, Manon, trântindu-l de podeaua din bucătărie, doar pentru că se dădea acel cântec la radio.

Ascultă-a vântului șoptire
Ce pe sub ușă-și face loc,
Schimba-vom așternut, iubire,
Viață și zi și nenoroc…

Malvina părea emoționată până la lacrimi. Soloul sfâșietor de chitară nu ajuta la nimic. Marc privea țintă în zare.

O, libelulă,
Tu, cea cu plăpândă aripă,
Eu, cel cu carlinga rănită…

Vocea lui Charlélie Couture se îndepărta încet-încet. Malvina trase aer în piept. Marc nu spuse nimic. Continuară să meargă. Șoseaua națională defila traversând sate triste care, în așteptarea zadarnică a unei variante ocolitoare, afișau cu mare tam-tam numărul de morți de pe drum și numărul de camioane trecute în fiecare zi. După încă douăzeci de minute se apropiau de Compiègne. Circulația începea să se aglomereze.

La ieșirea din Compiègne, Marc se întoarse către Malvina:

— În următorul sat, dacă vedem vreo brutărie deschisă, ne putem opri să mâncăm ceva.

Malvina se roti către partea dinapoi a dubiței.

— A, da? Credeam c-o să mă lași la volan și, în timp ce eu aș conduce, tu te-ai strecura în partea din spate a dubiței pentru a găti tot ce trebuie. Clătite. Vafe… Ca bunicul și

bunica.

Marc nu răspunse nimic. Nu mai era nevoie, se hotărâse. Sosise clipa… La urma urmei, într-un anumit fel, problema fusese pusă de Malvina. Străbăteau un sătuc, Catenoy, în care centrul, biserica, școala și primăria fuseseră construite, prudent, la o oarecare distanță de șoseaua națională. Marc trase dubița într-o parcare mare, prăfoasă. La capătul suprafeței asfaltate, toate casele, toate magazinele erau închise, inclusiv restaurantul care își afișa cu mândrie meniul complet pentru șoferi, la patruzeci și nouă de franci. Marc verifică dacă Mauserul se afla încă în buzunarul lui, scoase cheile din contact, apoi coborî din Citroën. Parcarea era mărginită de câțiva mesteceni cu frunzele înnegrite de la fluxul necontenit al camioanelor. Marc se îndepărtă puțin, se ușură după un trunchi de copac, reveni la dubiță.

Malvina nu se clintise. Marc se apropie de portiera din dreapta. O deschise. Scoase din buzunarul de la spatele blugilor cinci foi rupte și i le întinse Malvinei.

— Poftim, citește asta.

Malvina făcu ochii mari de uimire. Marc precizează:

— Sunt niște pagini din caietul lui Grand-Duc, faimosul lui carnet. Investigația lui. Citește asta, e un pasaj instructiv. După aceea, îți voi arăta altceva.

52

3 octombrie 1998, ora 06.13

Mathilde de Carville aprinse chibritul, îl apropie de ochiului aragazului. Un cerc albastru de flăcări mici linse oala cu apă. Se întoarse, observă pentru o ultimă oară exemplarul din L'Est républicain din 23 decembrie 1980, apoi rupse prima pagină. O răsuci făcând din ea o lumânare, o apropie de flăcări. Lumânarea se preschimbă în torță. Mathilde de Carville nu-i dădu drumul, deasupra chiuvetei, decât când focul îi înnegri unghiile.

Pagina întâi a ziarului nu mai folosea la nimic. Găsise plicul pus în holul de la intrare, în după-amiaza zilei precedente. Înăuntru, ziarul fusese pliat, așa cum i-l ceruse secretarei. În sfârșit, o fată descurcăreață. Îl citise. Îi luase mai puțin de un minut să înțeleagă. Cum să nu înțeleagă?

Grand-Duc nu mersese la cacealma. Avea dreptate pe toată linia. Adevărul sărea în ochi, e cazul să o spunem, dar cu o condiție, una singură. De a deschide ziarul cu optsprezece ani mai târziu.

Ce ironie!

Așadar, fuseseră pe o pistă falsă de la bun început.

Mai rău. Soțul ei se purtase mai rău decât criminalii cei mai vrednici de dispreț. Ucisese. Degeaba. Nici ea nu era mai brează, închisese ochii. Pentru Lyse-Rose. Acceptase, în cunoștință de cauză. Loviseră în nevinovați. Victime, ca și ei. Adevărul va ieși la iveală, într-o zi sau alta. Nu va avea curajul să înfrunte judecata oamenilor. Cât despre judecata lui Dumnezeu…

Mathilde de Carville își muie degetul în apă, fără nicio ezitare. Era călduță, dar atât. Sus, în camera de oaspeți, Linda dormea. Leșinase pe hol, după ce descoperise cadavrul lui Léonce. Nu făcuse zece pași înainte de a cădea pe parchet. Mathilde îi dăduse un calmant, apoi un somnifer, o lungise pe pat, îi anunțase bărbatul că soția avea să-și petreacă noaptea la Roseraie, i se mai întâmpla uneori, când Léonce nu se simțea bine. El nu-i pusese întrebări, Mathilde plătea bine, suficient ca îngrijitoarea să facă ore suplimentare.

Mathilde deschise un dulap, scoase un flacon de sticlă înfășurat în hârtie de ziar. Linda avea să se trezească. Primul lucru pe care-l va face va fi să alerge la poliție, bineînțeles. Mathilde nu putea s-o împiedice. În ce fel? Doar n-avea s-o asasineze pe sărmana fată. Gândindu-se mai bine, ieri după-amiază ar fi trebuit să aștepte câteva ore, ar fi trebuit să aibă răbdare ca Linda să se întoarcă acasă la ea. Atunci ar fi rămas singură cu Léonce, ca în fiecare seară. Totul ar fi fost mult mai simplu… doar că s-a dovedit peste puterile ei! Să aștepte mai multe ore după ce primise ziarul, după ce înțelesese. De o mie de ori în toți acești ani, se gândise să facă ea însăși dreptate. Să facă dreptate… O formulă exagerată. Se putea lăuda cu un singur lucru, că scurtase suferințele unui infirm. Dreptatea, Dumnezeu o făcuse deja.

Era acum rândul ei să-și pună remușcările pe talgerul balanței.

Atunci, poliția, scandalul…

Nu contează. Nu va mai fi aici să le înfrunte.

Degetul lui Mathilde de Carville tulbură din nou apa de pe aragaz. Aproape clocotită! Răsuflă ușurată. Curând, totul se va fi terminat. Opri gazul, turnă apa fremătândă într-un bol mare, ocru, din lut ars, îl puse pe o tăviță de argint alături de flacon, o linguriță, apoi ieși din bucătărie.

Mathilde urcă încet scara din lemn de cireș, deschise prima ușă la dreapta, a camerei lui Lyse-Rose. Contemplă încăperea imensă înțesată de jucării, de cadouri împachetate. Nu valoarea lor conta; însemnaseră, an de an, la fiecare aniversare, la fiecare Crăciun, un mesaj de speranță. Lyse-Rose nu fusese dată uitării. Fiecare lumânare fragilă închipuia mica șansă ca ea să fie încă în viață. Scânteia. Stinsă definitiv, de ieri după-amiază.

Léonce ucisese degeaba.

Mathilde puse platoul de argint pe măsuța de la căpătâiul patului. Pentru a se putea așeza, dădu la o parte un landou azuriu tivit cu dantele și păși cu precauție peste un serviciu miniatural de veselă chinezească. Împinse cu blândețe ursul cel mare care se odihnea în patul fetiței, Malvina îl botezase Banjo. Se întinse pe pat, cel în care ar fi trebuit să doarmă Lyse-Rose în toți acești ani; în care nu va dormi niciodată. Desfăcu dopul flaconului de sticlă și turnă tot conținutul lui gălbui în bolul ocru cu apă fierbinte.

— Preferata mea, murmură Mathilde. Neștiută de nimeni. Rostopasca mea, păstrată cu gelozie în seră, pentru marile ocazii. Marea ocazie. Cea de pe urmă.

Mathilde amestecă în conținutul bolului cu lingurița de argint. Sucul de rostopască se contopi cu apa caldă într-un ceai pe care Mathilde îl știa aducător de moarte.

Aflase că era cu neputință să asasinezi pe cineva cu rostopască. Chiar și pe soțul ei. Gustul plantei era, se pare, de nesuportat. De aceea accidentele erau foarte rare, murise o singură persoană, odată, în Germania, din ce citise ea. De aceea rostopasca, iarba de negi, era neglijată de autorii de romane polițiste.

Mathilde puse lingurița cu delicatețe pe tăvița de argint. Își duse mâinile la ceafă și-și dezlegă crucea.

Nici pentru sinucidere rostopasca nu era recomandată… Sau poate era rezervată voințelor superioare. Surâse. Ea nu era genul care o sfârșește înghițind o cutie de somnifere sau injectându-și un produs incolor în vene… O sinucidere blândă! Cel mai rău oximoron! Ce mod îngrozitor de ipocrit de a te prezenta la judecata de apoi!

Mathilde de Carville duse la buze bolul cu decoct de rostopască. Se strâmbă, dar continuă să aplece bolul de lut ars. Bău până la capăt.

Avea un gust infect.

N-avea să se plângă.

În alte vremuri, pentru a-și ispăși vina, ar fi poruncit să fie biciuită până la moarte, să i se înfigă un țăruș de lemn în inimă, să fie arsă de vie.

Mathilde se întinse în patul lui Lyse-Rose. Patul unei moarte.

Își strânse crucea în mână.

De-acum, nu va mai dura mult.

53

3 Octombrie 1998, ora 06.22

Marc traversa parcarea în timp ce Malvina, așezată pe scaunul pentru pasager din dubiță, citea cele cinci pagini rupte. Adusese în rucsac biscuiți și o cutie de suc de portocale. Devoră niște biscuiți, bău jumătate din sucul de fructe. Un camion cu semiremorcă opri în aceeași parcare, la peste cincizeci de metri de Citroënul lor. Un tip ieși, cu un termos în mână. Cu cafea, probabil. Marc șovăi dacă să-i ceară sau nu.

Malvina sări din Citroën, cu foile în mână.

— Ești mulțumit, am citit! Asta voiai? Să mă freci la melodie cu accidentul bunicului tău? N-a avut baftă, cu siguranță… Dar în afară de asta, unde vrei să ajungi? Aveam opt ani pe vremea aceea, însă îți dai seama că pricepeam binișor ce se întâmplă. Care-i problema ta? Dacă voiai să mă previi că dubița ta roșu cu oranj e un dric, nici nu era nevoie! Oricum n-aveam de gând să dorm în ea la noapte…

Marc nu avu nicio reacție. Poate că începea să se obișnuiască deja cu umorul morbid al Malvinei. Unica ei modalitate de a comunica, în fond; probabil și pentru ea un fel de terapie. Poate că tratamentul cu electroșocuri funcționa și în cazul lui, în contrast cu toți acei ani de tăcere, de lucruri nespuse și de tabuuri. Marc se urcă la rândul lui în Citroën, scotoci în rucsac, scoase dosarul în care se afla cursul de drept constituțional european.

— Uite, citește asta, acum…

— Ce? Toate astea?!

— Nu, nu tot. Doar cursul din 12 februarie, cel despre Turcia.

Malvina oftă.

— Dă-mi niște suc de portocale și ceva haleală, înainte.

Marc îi întinse resturile micului dejun al lui, Malvina înfulecă totul cu lăcomie. Dacă era anorexică, o ascundea bine.

— Bun, care-i treaba cu tâmpenia asta?

Fata apucă dosarul, îl deschise la pagina dorită de Marc, se strâmbă.

— Îmi pare rău, nu pot să-ți înțeleg mâzgălelile. Cred că la facultate ești plută, mai ales pe lângă Lylie… Sunt sigură că ea rupe tot, spre deosebire de tine…

Marc încasă ironia. Umor. Umor cu virtuți terapeutice!

— Dar tu ce diplomă ai?

— Recordul mondial la profi particulari. Treizeci și șapte în cincisprezece ani… Ultimul n-a rezistat nici două zile…

— Atunci nu e cazul să mă iei peste picior…

Malvina începu să râdă. Aruncă pe jos ambalajul biscuiților și cutia goală de suc.

— Da, dar la mine e pentru că sunt un gen prea special pentru profi. Nu încap în sertarele lor, înțelegi?

Își dădu ochii peste cap.

— La naiba, nu pricep nimic din notițele tale…

— Mulțumește-te să citești datele. Reușești să citești datele, nu? Nu ești prea specială pentru asta?

— Mă calci pe nervi…

— Citește!

— Nu mă freca la melodie…

Citi, totuși:

— „29 octombrie 1923, Turcia lui Atatürk devine republică; 17 septembrie 1961, Primul ministru Adnan Menderes este executat pentru încălcarea Constituției”… Bun, unde vrei să ajungi?

— Continuă!

— La naiba… „12 septembrie 1980, lovitură de stat și revenirea militarilor la putere; 7 noiembrie 1982, referendum național referitor la reîntoarcerea la democrație”…

— OK, o opri Marc. Acum, reia foile din jurnalul lui Grand-Duc. Chiar primele rânduri.

— Chiar mă freci la melodie!

Malvina aruncă foile pe jos.

— Bun, ne cărăm? Asta dacă vrei să ajungi în Munții Jura cu tancul tău înainte de Paște…

Cu calm, Marc se aplecă, adună paginile și începu să citească:

— „În acea duminică de 7 noiembrie 1982, îmi petrecuserăm sfârșitul de săptămână în Antalya, la Marea Mediterană, pe Riviera turcească, cu trei sute de zile de soare pe an, la un înalt funcționar din Ministerul de Interne turc care mă primea în casa lui de vacanță”… Trec puțin mai departe: „Înaltul funcționar sfârșise, cu lehamite, prin a mă invita într-un weekend în locul unde primea toată protipendada securității naționale turce. Se întâmplase ca de data aceea Nazim să nu fie cu mine, Ayla insistase să se întoarcă, ea parcă-mi amintesc că se îmbolnăvise… Nu-mi convenea, dimpotrivă, tot weekendul m-am chinuit să explic fără interpret ce doream, cu-atât mai mult cu cât toți ceilalți veniseră acolo să se relaxeze la soare cu soțiile… Deloc convinși de caracterul prioritar al cererilor mele. Cum, de altfel, nici eu nu mai eram. Pe zi ce trecea mai puțin”…

Malvina tortura cu nervozitate inelul maro între degete și-și întoarse privirea către camionul oprit la capătul parcării.

— Și-acum? strigă ea destul de tare ca s-o audă șoferul. Tragem la mal dubița ta de rahat și ne-apucăm de făcut vafe pentru grăsani?

Șoferul cu termosul o privi pe Malvina ca pe o dihanie curioasă, apoi ridică din umeri și se întoarse, nu mai enervat decât dacă o cotarlă isterică i-ar fi lătrat la pulpe. Marc se uita țintă la Malvina. Odată în plus, mânia fetei suna fals. O manevră diversionistă vrednică de milă…

— Voi pune punctul pe I pentru tine, Malvina. E ceva în neregulă cu agenda… Crédule Grand-Duc, în caietul lui, povestește că e primit de tot ministerul de Interne turc, că petrec pe malul mării, cu soțiile și copiii, în duminica de 7 noiembrie 1982…

— Mulțumesc. Știu să citesc.

— …atât numai, continuă Marc, că tocmai 7 noiembrie 1982 este ziua referendumului din Turcia. Reîntoarcerea la democrație! Sfârșitul militarilor. O zi istorică. Nu crezi că în acel weekend înalții funcționari turci aveau altă treabă?

Malvina ridică din umeri:

— Grand-Duc s-a înșelat asupra datei. Un detaliu, atât. După cincisprezece ani, știi…

— Pe naiba! urlă Marc.

Șoferul cu termos se sprijinise cu spatele de aripa camionului său și urmărea scena de parcă Marc și Malvina erau eroi de sitcom.

— Vrei un aparat auditiv? urlă Malvina la spectator.

Celălalt nu avu nicio reacție. Blazat… Marc continuă:

— Îți voi spune adevărul, Malvina. Grand-Duc nu era în Turcia în 7 noiembrie 1982! În orice caz, nu într-un oraș din Antalya. De ce a mințit, atunci? De ce a folosit un alibi atât de slab? Pentru că era în altă parte, fără doar și poate. Altundeva, de acord, dar unde? Unde anume se putea ascunde în acel sfârșit de săptămână cu 7 noiembrie 1982? În ce loc în care n-ar fi trebuit să se afle? De ce să precizeze că Nazim era în Franța, iar el în Turcia, dacă nu pentru a lăsa să planeze bănuiala asupra asociatului lui?

— Delirezi, îi strecură Malvina. Hotărât lucru, chiar ești mai bolnav la cap ca mine.

Marc o înșfăcă pe Malvina de partea de sus a puloverului. Ea nu se apără. Nu mai avea pistolul în buzunar. Și nici vreo piatră.

— Și dacă amabilul Grand-Duc, detectivul răbdător, minuțiosul, onestul Credulă-Basculă, prietenul familiei Vitral, îndrăgostitul lulea de bunică-mea, povestitorul dezabuzat al întregii investigații, fidelul, purul, sărmanul Crédule Grand-Duc… Și dacă tipul nu-i decât un ticălos de mercenar! O scursură căreia bunicul tău îi ceruse să-mi suprime bunicii, pentru a o recupera pe Lylie? O scursură care ar fi spus „da”…

Marc deforma cu degete convulsive puloverul mov al Malvinei. Ea nu zicea nici pâs. În parcare, șoferul cu termos urcase la loc în camion. Un bâzâit de radio ajungea până la ei.

Marc continuă, în pragul lacrimilor:

— Nici vorbă să precizeze asta în caietul lui, Grand-Duc… Chiar dacă tot restul o fi adevărat, poate chiar simpatia față de familia lui adoptivă, față de bunica… Tipic, călăul care se atașează de victima pe care n-a reușit s-o termine… Remușcarea preschimbată în fantasmă. Patetic, da! Când te gândești că l-am invitat atâția ani pe individ în casa noastră… Pe asasinul bunicului meu. Când te gândești că bunica chiar s-a…

Marc o lăsă brusc pe Malvina, făcu câțiva pași prin parcare, adună mașinal ambalajul de la biscuiți și cutia de suc de portocale de pe jos. Merse către coșul de gunoi cel mai apropiat, aflat la zece metri.

— Poți să îmi spui ce vrei! strigă el. Știu că așa s-a întâmplat. Grand-Duc a fost! Când am înțeles asta, toată lectura însemnărilor lui de prefăcut devine evidentă… Un mercenar. Un dur, își dăduse arama pe față…

Marc aruncă resturile în coșul de gunoi.

— Bunicul i-a cerut-o, rosti Malvina.

Niciodată Marc n-o auzise pe Malvina exprimându-se cu o voce așa de blândă. Se întoarse.

— Bunicul i-a cerut-o, repetă Malvina. El însuși. După primul infarct. Nu credea în lunga investigație a bunicii. Era genul expeditiv. Și l-a contactat pe Grand-Duc, puțin după bunica. L-a plătit foarte scump, cam cu prețul căsuței din rue de la Butte-aux-Cailles, ca să-ți faci o idee. Trebuia să pară un accident… Conform avocaților, dacă bunicii Vitral ar fi murit, Weber, judecătorul pentru minori, ar fi fost agasat, dar aveam toate șansele s-o recuperăm pe micuță… Grand-Duc nu era ușă de biserică, bunicul se informase. În acel

sfârșit de săptămână, în noiembrie 1982, a făcut un dus-întors Franța-Turcia. Nimeni n-a știut niciodată nimic. Restul nu era din cale-afară de dificil pentru el.

— Cum ai aflat?

— Aveam opt ani. N-am înțeles totul la vremea aceea, dar deja spionam pe toată lumea. Șoricuța vicleană care și-a făcut găurici peste tot, în care se ascunde. Nici bunica n-a înțeles decât prea târziu, după moartea lui Pierre Vitral. Nu-ți povestesc harababura care probabil a fost în biata ei conștiință îngustă. O crimă! Cum să vestească așa ceva, în timpul rugăciunii ei la Tatăl, la Fiul și la Sfântul Duh? Bunicul a făcut a doua criză cardiacă imediat după aceea. Planul lui dăduse greș. Bunica a luat asta drept justiție divină și și-a ținut gura!

— Dar tu, Malvina, tu ce crezi despre asta?

Malvina șovăi o clipă. Bâțâi nervos cu pingeaua balerinului pe treapta din aluminiu, apoi răspunse:

— Că bunicul avea dreptate! Ce crezi? Ar fi putut merge dacă dispăreau bunicii Vitral. Bum… Lyse-Rose, surioara pe care mi-o furaserăți, își regăsea camera. Iar pe tine te dădeau la casa de copii. Așa-ți trebuia! Iată ce credeam.

— Dar acum? Astăzi, ce crezi?

De data aceasta, Malvina nu mai șovăi:

— La fel!

Porniră din nou la drum. Malvina schimbase caseta. Alesese la întâmplare, pentru culoarea azurie a carcasei, Brothers în Arms, de Dire Straits. Vocea lui Mark Knopfler alterna cu delirurile electrice ale chitarei lui. Ea vorbi cea dintâi:

— Cu toate astea, Grand-Duc era un tâmpit jegos. Niciodată n-a putut să-mi dea peste nas, nu știu de ce. Poate pentru că ghicise că eram la curent.

Marc asculta, cu gândul aiurea. Încerca un sentiment slinos de trădare. Până unde falsificase Grand-Duc adevărul în jurnalul lui?

— Acum patru zile, a vrut s-o șantajeze pe bunica, continuă Malvina. Cu povestea lui tâmpită, lovitura de teatru din ultimul minut. O sută cincizeci de mii de franci. De trei ori mai mult când va aduce dovezile… Nu știu cine i-a făcut felul, dar a scăpat pământul de-un carcalac nenorocit!

Degetele lui Marc băteau pe volan în ritmul notelor de saxofon din „Your Latest Trick”. Se gândea la ultimele cuvinte ale Malvinei.

„Nu știu cine i-a făcut felul”…

Își amintea scena descoperirii cadavrului lui Grand-Duc. Cu un glonț în inimă. Cu capul vârât în șemineu, după un ritual macabru. Cu chipul acoperit de bășici și de cenușă.

— Fără să mai vorbim de testul ADN, continuă Malvina. Amândoi știm că Lyse-Rose trăiește. Atunci, testul dovedește că Grand-Duc era putred până la os.

O îndoială groaznică se năștea în mintea tulburată a lui Marc; o scânteie minusculă aţâţată de un vânt violent, care i se propaga în creier ca un foc de savană.

— În plus, conchise Malvina, era un ditamai ratatul, Grand-Duc. Plătit cu un milion, și tot n-a fost în stare să le facă felul la doi bătrâni care dormeau…

Mâinile lui Marc se crispară pe pielea obosită a volanului. Chitara lui Mark Knopfler

scoase un ultim riff.

Doar umor. Terapeutic.

54

3 Octombrie 1998, ora 11.33

Rulau de cinci ore, deja. Citroënul de tip H roșu cu oranj rezista. Se chinuia puțin pe porțiunile de autostradă, când se plafona la o sută-o sută zece kilometri pe oră. Stocul de casete audio era deja epuizat: un florilegiu de câteva piese de rezistență din anii optzeci. „Sauver l'amour", de Daniel Balavoine; „Famous Last Words", de Supertramp; „Morgane de toi", de Renaud; „Positif", de Jean-Jacques Goldman.

Poposiră la Vitry-le-François, un oraș ieșit de nicăieri în mijlocul lanurilor de porumb din regiunea Champagne, fără ca măcar o clopotniță să-i fi anunțat dinainte. Mâncară într-un restaurant înghesuit între șoseaua națională și râul Marna. Erau sigurii clienți. Marc, pierdut în gânduri, se mulțumi cu o omletă cu salată. Malvina profită de întreg meniul zilei, platou de mezeluri, bavete cu sos de hașme și cremă de zahăr ars.

— Are ceva poftă de mâncare domnița matale, zise patronul făcându-i cu ochiul lui Marc. Stai și te-ntrebi unde încap toate astea!

Porniră din nou la drum.

Saint-Dizier. Chaumont.

Fâșiile Bazinului parizian urmau una după alta. Câmpurile cu cereale erau mărginite de linii de cuestă, povârnișuri bruște ca niște trepte, înainte de a străbate, la poalele lor, depresiuni ortoclinale împădurite, apoi un nou câmp cu cereale. Dubița Citroën se ambala puțin la coborârea pantelor de cuestă, ca și când n-ar fi putut frâna niciodată, doar trăgând nădejde la o pantă inversă pentru a încetini. Renaud cânta „En cloque" pentru a treia oară. De aproape două ore nu mai scoseseră un cuvânt. Malvina rupse tăcerea:

— Crezi că Lyse-Rose va vrea o soră ca mine?

Traversau un sat numit Fayl-Billot. Marc rămase fără glas.

— Tu o cunoști, spre deosebire de mine, continuă Malvina. Crezi că poate să înțeleagă? Să accepte o soră mai mare ca mine? Vicleană. Vulgară. Rea.

Marc tăcea în continuare. Gândindu-se mai bine, prefera umorul terapeutic al Malvinei.

— Mă pot schimba, insistă ea. Îi vei spune că mă pot schimba?

— Chiar ești sigură că Lylie e surioara ta?

— Evident. Noi doi facem front comun în privința asta, nu-i așa?

Tăcură din nou. Timp de două ore. Marc invidia lipsa de îndoială a Malvinei, hotărârea ei. Părea să trăiască într-o bulă pe care nimic n-o putea crăpa. Marc primi SMS-ul de la Lylie după ce tocmai trecuse de Vesoul. Telefonul îi vibră în buzunar. Îl verifică în timp ce continua să conducă.

Marc, intru în sala de operații mâine dimineață la ora zece. Totul este OK. Nu-ți face griji. Te sun imediat după. Totul va fi bine. Te îmbrățișez.

„Mâine dimineață la ora zece"… Peste mai puțin de douăzeci și patru de ore.

Goldman urla „Ia-mă cu tine-n zbor!". Instinctiv, Marc apăsă pe accelerație. Înfruntau o pantă ușoară. Citroënul de tip H nu înainta totuși mai repede. Cu cât kilometrii defilau, cu

atât ipoteza nebunească pe care o eșafodase mintea lui Marc căpăta consistență, câștiga credibilitate, gata să se impună ca o evidență.

Trei ore mai târziu, traversau Montbéliard. Cu ușurință. Axele aglomerării urbane din Franche-Comté păreau supradimensionate față de timida circulație: bulevarde imense, largi, variante. Orașul părea construit după proporțiile uzinei Peugeot la apogeul ei, când avusese peste patruzeci de mii de angajați. Cea mai mare uzină din Europa… Din care a mai rămas sub o treime.

Marc îi puse Malvinei pe genunchi un atlas rutier francez la scara de 1:200.000, cu misiunea de a-i ghida spre punctul de întâlnire dintre râul Doubs și frontiera elvețiană, la poalele Muntelui Terrible, până la locul numit Clairbief; apoi de a repera pensiunea ținută de Monique Genevez, cea mai frumoasă cabană din regiune, după caietul lui Grand-Duc.

— Ce naiba căutăm noi acolo? bombăni Malvina. Speri să recuperezi cash-ul pe care bunica i l-a trimis lui Grand-Duc?

Marc ridică din umeri. Verifică discret dacă Mauserul era tot în buzunarul lui. Va fi oare nevoit să se folosească de armă? Era posibil să aibă dreptate, să fi fost manipulați cu toții de la bun început?

Malvina nu insistă și se concentră asupra hărții. Se descurcă de minune. La zece kilometri după Montbéliard, după ce trecuseră de Pont-de-Roide, vajnica dubiță roșu cu oranj atacă primele pante din Jura: mai întâi un drum îngust ca un canion, de-a lungul râului Doubs, până la Saint-Hippolyte, apoi panta abruptă a unui mic drum departamental. Dubița se opinti, suflă, scârțâi, dar izbuti să se aburce de cealaltă parte a muntelui. Priveliștea cotului larg al râului Doubs, care își oferea o curbă de vreo treizeci de kilometri în Elveția înainte de a se întoarce, cuminte, în Franța, la locul de obârșie, era de o frumusețe uluitoare. Dubița coborî cu vioiciune către râu, străbătând o pădure de pini împodobiți cu auriul copacilor vecini, cu frunze căzătoare.

Pensiunea ținută de Monique Genevez nu se putea rata. Un singur drum mergea de-a lungul râului Doubs până la frontiera elvețiană, chiar în față. Lemnul deschis la culoare al cabanei se oglindea în apa calmă a râului. Marc își ținu răsuflarea. Își atinse încă odată Mauserul din buzunar, neliniștit. Trase dubița într-o parcare chiar în fața cabanei. Un panou pe care scria PENSIUNI DIN FRANȚA confirma că nu se înșelaseră.

Cu excepția dubiței roșu cu oranj, parcarea era pustie. Timpul părea să se fi oprit în satul-graniță de la marginea lumii. Marc respira cu greutate. Și dacă misiunea lui s-ar opri acolo, la capătul drumului?

— Bun, mergem? propuse Malvina.

— Un minut…

Marc scoase Mauserul L110 și se asigură că era bine încărcat.

— Ce vrei să faci cu pistolul meu? Ai de gând s-o amenințI pe mama Genevez?

Marc o scrută pe Malvina. Îndelung. Apoi:

— Îți amintești de cadavrul lui Grand-Duc?

— Îhî.

— De ce anume îți amintești?

— Cum adică, de ce anume?

— Îți amintești de un cadavru găsit acasă la Grand-Duc. Care purta hainele lui Grand-Duc, pantofii, ceasul…

Malvina se albi la față, brusc. Marc continuă:

— Un cadavru cu capul vârât în șemineu. Cu fața arsă, bășicată. Până la a fi de nerecunoscut.

Malvina își tortura degetele.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Vino după mine!

Coborâră din dubiță. Monique Genevez stătea deja în pragul cabanei, încadrată de imense jardiniere cu mușcate.

— Bună ziua! spuse Marc. Am ajuns la pensiunea Genevez?

Spargerea gheții nu era deosebit de surprinzătoare, numele pensiunii fiind înscris cu litere enorme pe un panou din lemn vopsit.

— Suntem… prieteni cu Crédule Grand-Duc.

Chipul lui Monique se lumină.

— Domnul Grand-Duc! Bineînțeles că-l cunosc. De mai bine de zece ani vine pe la noi în decembrie.

— Tre… trebuia să revină mai devreme anul acesta, din câte știu.

Femeia făcu o mină dezolată.

— Exact, dar n-aveți noroc. Doar ce-a plecat în dimineața asta.

Marc simți cum îi alunecă pământul de sub picioare. Lângă el, Malvinei i se tăiase respirația. Monique Genevez continuă pe același ton, fără să bage de seamă tulburarea vizitatorilor ei:

— A dormit aici, în camera 12, ca de obicei, ieri și alaltăieri. Alaltăieri, a rămas o bună parte a dimineții, a așteptat poșta înainte să plece. Chiar a primit un plic mare. Dar de dimineață a plecat foarte devreme, pe la șase.

Marc izbuti să lege câteva vorbe:

— Nu… nu știți dacă se întoarce?

— O, m-ar mira. Când vine, în general, nu doarme decât o noapte sau două. E pelerinajul lui, cum îi spune. E-un domn destul de curios prietenul vostru. Amabil, politicos, nimic de zis. Și cu o poftă de mâncare zdravănă. Totuși, povestea cu Mont Terrible, catastrofa, avionul, toate astea, după douăzeci de ani… Ca și când n-ar putea uita toate nenorocirile. Nu credeți?

Marc rămase mut secunde îndelungate, înainte de a bălmăji:

— A… spus ceva… unde a plecat?

Monique smulgea câteva frunze uscate de mușcată.

— O, știți, domnul Grand-Duc nu e genul care face confidențe. Nici după ce golește un litru de vin licoros. Și nici nu e genul meu să întreb. Așa că nu, serios, habar nu am. S-a întors la Paris, cu siguranță. Asta face de obicei, nu?

Marc insistă puțin, de formă. Nu mai obținu nimic în plus de la gazdă. Urcară din nou în dubiță.

Așezată alături de el, Malvina își vărsă furia:

— Știam eu, ticălosul căuta să ne-o tragă de la bun început! Marc nu răspunse nimic. Resimțea o neputință groaznică.

Crédule Grand-Duc. Viu. De negăsit… Ultimul fir al investigației tocmai i se strecurase printre degete… Malvina insista:

— Dac-ai ghicit că Grand-Duc și-a înscenat moartea și a lichidat un tip în locul lui, ce naiba am mai căutat aici?

— Gura…

Malvina aplaudă cu ambele mâini.

— Ești un geniu, Vitral. Zece ore de drum. Șase sute de borne kilometrice. Ca să ajungem aici, ca niște tâmpiți… N-am fi putut să dăm un telefon?

— Gura.

— Ai putea măcar să-mi plătești o cameră la Monique. Pare stilat.

— Gura, îți spun.

— Măcar ceva de halit. O beție cu vin licoros, n-aș zice nu…

— Cât de tâmpită ești, ar trebui să te împușc pe loc, să te azvârl în Doubs și s-o șterg în Elveția…

Malvina îl privi pe Marc cu o atenție uimită:

— Faptul că Grand-Duc e o scursură nu-i chiar o noutate. Atunci, care-i problema ta? De ce, dintr-odată, te-apucă nervii? Ai vreo urgență? Trebuia să te însori mâine cu surioara mea? Comandaseși deja tortul cu etaje?

— Las-o moartă, nu poți pricepe. Nu ești calificată.

Marc răsuci nervos cheia în contactul Citroënului.

— Unde mergem? continuă Malvina. Plecăm din nou? Nu vizităm?

— Gura! Ți-am promis un afurisit de pelerinaj. Așa că mergem pe drumul crucii până la capăt.

55

3 Octombrie 1998, ora 12.01

Crédule Grand-Duc urmărea cu binoclul traseul factorului poștal. Camioneta era imposibil de ratat. Vopseaua galbenă a vehiculului se distingea la fiecare viraj de verdele pădurii de brazi. Mașina urca încetișor, pe îndelete. Se oprea la fiecare cutie de scrisori de la cabanele care se înșirau pe drumeag, toate orientate către miazăzi, pe partea însorită a muntelui. Nu va ajunge la el mai devreme de zece minute.

Xantia aștepta parcată câțiva kilometri mai sus de camionetă, după vreo treizeci de curbe, puțin înainte de intrarea în Saint-Hippolyte. Detectivul scrută încă vreo câteva minute manevrele funcționarului.

Zece minute…

Măcar va fi cel bun, de data asta? Era al optulea factor poștal căruia îi luase urma, fără succes. Dar se întoarce până la urmă roata norocului. De altfel, nu era o chestiune de șansă, doar de metodă și de tenacitate, ca întotdeauna. De trei zile se afla pe urmele acestei Mélanie Belvoir. Nu păstrase nicio legătură cu familia. Numele ei nu apărea în niciun anuar, electronic sau nu. Nu găsise nicio urmă administrativă a existenței ei. Poate se căsătorise, dar nu exista nicio Mélanie Belvoir în registrele cu căsătorii din preajma locului, verificase în cele patruzeci și cinci de comune din regiunea Montbéliard. Așa îi venise ideea cu factorii poștali. Dacă Mélanie Belvoir era pe lista roșie, a confidențialilor, dacă își schimbase numele, poate că totuși primea în continuare corespondența și pe vechiul nume. Scrisori de la o prietenă din copilărie, abonamente vechi… Un poștaș putea ști aceste lucruri, mai ales un poștaș dintr-o zonă rurală, de munte, care cunoștea probabil fiecare adresă…

Atât că primii șapte poștași pe care-i întrebase nu știau nici ei de vreo Mélanie Belvoir.

Cu-atât mai rău. Trebuia să se agațe de orice șansă, să continue. Văzuse atâtea de la începutul investigației… Și era motivat… Niciodată nu se apropiase atât demult de soare.

De ce ține viața? Cam pe vremea asta, cu patru zile mai devreme, se pregătea să-și tragă un glonț în cap.

Grand-Duc se uită din nou prin binoclu. Camioneta trecuse de încă vreo zece curbe.

Detectivul își strânse în buzunar mânerul revolverului Mateba, model 6 Unica. Semiautomat. Arma lui aproape devenise piesă de colecție de când compania americană care îl producea dăduse faliment. Chiar era nevoit să-și importe gloanțele din Canada, cu bani grei, patruzeci de dolari canadieni cutia de șase. Puțin îi păsa. Avea cu ce, mai mult ca niciodată. Ieri-dimineață la pensiunea ținută de Monique Genevez ajunsese în posesia celor o sută cincizeci de mii de franci suplimentari trimiși de Mathilde de Carville.

Doar un acont.

Ce putea cere mai mult?

O conștiință, poate o conștiință liniștită?

Se gândi din nou la caietul lui; Lylie și Marc probabil îl terminaseră deja de citit. Erau puține șanse să se fi dus apoi la el acasă și să fi descoperit cadavrul. Dar, chiar și în acest

caz, fusese prevăzător. În ochii lor, detectivul rămânea o victimă, nu un asasin. Cât despre restul… Fusese oare destul de abil? Bănuiau oare adevărul? Sabotajul mortal al ridicolei conducte de gaz, în seara aceea de noiembrie 1982?

De-a lungul anilor, Grand-Duc izbutise să se convingă că nu fusese decât instrumentul familiei de Carville, o simplă unealtă în mâinile lor; că nu avusese niciun chef să-i asasineze pe soții Vitral. Dacă ar fi refuzat contractul propus de Léonce de Carville, un alt zbir l-ar fi dus la îndeplinire, poate într-un mod mai atroce, unul care n-ar fi cruțat-o pe Nicole Vitral. Se răscumpărase, între timp. Se atașase de familia Vitral, de Nicole, de nepoții ei. Învățase să-i cunoască. Ba chiar să-i iubească. Da, să-i iubească. Mai ales pe Nicole. Niciodată nu-i mai trădase, de atunci. Încercase să-și urmeze investigația cu cea mai categorică imparțialitate. Să scrie totul în caiet, pentru ei, cu cea mai mare fidelitate posibilă.

Cu excepția nopții din Tréport, bineînțeles.

Nu era un sfânt, niciodată nu pretinsese așa ceva. Dar fusese riguros, meticulos, chiar cu testele ADN, afurisitele de teste ADN care-l înnebuniseră până acum patru zile, care-l împinseseră până aproape de sinucidere.

Totul se terminase. Detectivul privat ratat, singuraticul ros de remușcări. Descâlcise ițele problemei. Nu-i mai lipsea decât să pună mâna pe ultimul martor.

Mélanie Belvoir.

Camioneta galbenă țâșni din curbă. Parcă exact lângă Xantia. Factorul ieși. Un tânăr cu părul lung împletit în dreadlocks, strânse cu o bandană roșie. Atletic, sportiv. Genul capabil s-o ardă cu bicicleta de teren tăind-o pe cărări de drumeție…

Crédule Grand-Duc se proțăpi în fața lui.

— Mă scuzați. Aș dori să vă întreb ceva. Mi-ați putea indica unde locuiește Mélanie Belvoir?

Poștașul îl privi cu un aer neîncrezător.

— Îmi pare rău, avem ca regulă să nu dăm acest gen de informații…

Răspuns tipic. Dar, fără să arate nimic, Crédule Grand-Duc jubila. Factorul poștal reacționase la numele de „Mélanie Belvoir”. O cunoștea! Nimerise pe cine trebuie, în sfârșit. Mai rămânea să-l facă să ciripească! Poștașul strecurase trei scrisori în cutia din fața lui și se întorcea deja la camionetă.

— Un minut, băiete. Nu glumesc. Poliția!

Crédule Grand-Duc își întinse legitimația de detectiv privat acreditat, imprimată cu drapelul Republicii Franceze, care, în nouă cazuri din zece, își făcea treaba.

— Și ce? spuse celălalt fără ca măcar să-l privească. Lucrez. Sunt în timpul serviciului. Faceți o cerere oficială la șeful meu. Hârțogăria pentru el e…

Nimerise un enervant. Să nu-l bruscheze, nu încă. Să-l ia la sentiment.

Grand-Duc afișă o figură de comisar preocupat:

— Este urgent. O problemă de viață și de moarte. Imposibil să spun mai mult, dar fiecare minut contează…

Factorul îl cântări din ochi pe la Grand-Duc, cu insistență.

— Eu, unul, nu pot să zic nimic. Îmi pare rău, e confidențial. Un telefon la sediul central

și aflați…

— Nu. Mélanie Belvoir nu e în registre. Nu sub acest nume, în orice caz…

— Atunci, poate că nu vrea să fie deranjată…

Chiar nimerise un tâmpit. Bafta lui.

— Tinere, e datoria ta. Să ajuți poliția.

Celălalt fluieră a pagubă, agitându-și codițele dreadlocks.

— Sorry, prietene. Nu-i genul meu să-i torn la polițai pe oamenii cinstiți. Au trecut vremurile alea, vezi… Haide, bye.

Se întoarse.

— OK, spuse Grand-Duc. Cât?

Factorul oftă.

— Cât, ce?

— Pentru adresă, cât vrei? Cinci mii de franci? Zece mii de franci?

— Și astea-s tot metode de polițai?

Izbucni în râs.

— Nu prea cred…

OK, gata cu joaca, se gândi Grand-Duc.

Nu va scoate nimic de la tâmpițel în felul ăsta. Factorul urcase deja în vehicul când țeava lungă a Matebei i se opri la tâmplă.

— Uite aici metode de polițai! spuse Grand-Duc.

Celălalt tremură, ca și când toată impertinența față de autoritate i se topise pe dată. Instinctiv, își așeză mâinile pe volan, deschise.

— Ușurel. Ușurel.

— Deci, Mélanie Belvoir?

— Necunoscută. Nu cunosc.

Grand-Duc apăsă mai tare. Degetul i se crispă pe trăgaci. Sudoarea de pe tâmpla factorului se revărsa pe țeava revolverului.

— Ți-am zis. E o problemă de viață și de moarte. Acum, și pentru tine. Să-ți spun un secret: nu sunt din poliție. Sunt ucigaș în serie. The Postmen Killer[3]. Te-ai prins? Am boală pe culoarea galben. Le fac felul la toți care-și bat joc de mine… Deci, Mélanie Belvoir?

— Vă jur că…

— De acord, o să încep prin ați trage un glonț în genunchi. S-a zis cu drumețiile pe munți cu vaci… Adio schi de fond, mountain bike, viaferrata, gagici…

Grand-Duc coborî țeava, țintindu-i cu ostentație piciorul.

— OK, OK! urlă factorul. Terminați cu prostiile. Și-a luat numele soțului, sau al tipului cu care trăiește. Luisans. Mélanie Luisans. Locuiește pe o vale din apropiere, pe D34 la ieșirea din Montbéliard, către Dannemarie, prima cabană, singura, izolată, după sat, cu obloane albastre, dacă-mi amintesc bine…

— De unde știi?

— Încă primește corespondență pe numele de Mélanie Belvoir, de trei-patru ori pe an.

— Ei bine, vezi, nu era greu…

De data asta, Grand-Duc jubila pe față. Dăduse de urma ultimului martor! Cel dintâi, singurul care izbutise. Chiar dacă altcineva ar fi ghicit, deschizând numărul vechi din ziarul L'Est républicain, și ar fi înțeles, cum să ajungă până la Mélanie Belvoir? Cum s-o poată găsi la fel de repede? Nu, era liniștit. Avea un avans confortabil.

— Ce… ce vreți de la Mélanie Belvoir?

— Nu-ți face sânge rău, băiete, ești prea sensibil. Vreau doar să-i povestesc despre frumoasele vremuri trecute.

56

3 octombrie 1998, ora 15.23

Marc conducea din instinct. Dubița nu era nărăvașă. Nici nu era momentul! Vehiculul dădea tot ce putea pentru a se aburca bătrânește pe serpentine, până la poalele Muntelui Terrible. Marc străbătu Indevillers, apoi se angajă pe un drumeag de pietriș alb, mărginit de trunchiuri de copaci stivuite pe mai multe sute de metri. N-avea cum să greșească, trebuia doar să urmeze direcția indicată de micile săgeți din lemn de pe marginea drumului: CASA PARCULUI NATURAL DIN DEPARTAMENTUL HAUT-JURA.

Parcă în fața Casei Parcului, o cabană-muzeu înconjurată de o peluză întinsă. Fațada casei era decorată cu un panou de dimensiuni mari cu Munții Jura franco-elvețieni, indicând diferitele cărări pentru drumeție. Lângă parcarea în care staționase, o mică suprafață adăpostea câteva jocuri din lemn, bare, tobogane și coarde fără noduri, destinate fără îndoială alpiniștilor-învățăcei pe care drumețiile pe munte cu părinții nu-i storseseră de puteri.

— E patru după-amiaza, spuse Marc. Putem ajunge lejer în vârf înainte de lăsarea serii.

Malvina îl privi cu vădită ironie.

— Și ce anume crezi că vei găsi acolo?

— Nimic. Nu ești obligată să mă urmezi, să știi.

— Chiar ești tâmpit. De ce crezi că am venit aici?

Marc intră în Casa Parcului. Cumpără o hartă a regiunii, editată de Institutul Geografic Național la scara de 1:25.000, și un ghid pentru drumeții. Casieră era o brunetă înaltă, cu cozi de indiancă. Un tip îi masa mâna ca pentru a-i arăta pe ce taste să apese. Cu cealaltă mână, o mângâia senzual pe stagiara-squaw direct pe fese.

Grégory, se gândi Marc.

Inginerul cu ochi de husky de la Casa Parcului. Bărbat al pădurilor și colecționar de micuțe stagiare, proaspăt ieșite din universitate.

Marc i se alătură Malvinei afară. Întinse harta pe o masă în fața Casei Parcului și depistă rapid drumeagul de urmat pentru a ajunge până în vârful Muntelui Terrible. Împături harta, apoi deschise ușa din spate a dubiței. Scoase un rucsac și îndesă în el un sac de dormit, o lanternă, o sticlă de apă, un cârnat și câteva pachete de biscuiți.

— A fost cu premeditare? Zici că-i peștera lui Ali Baba fundul dubiței tale!

— Știi, la bunica nu-i prea mult spațiu. Nu pivniță, nu garaj. Așa că depozităm în dubiță…

— Mă pot servi?

— Îhî. Nu lua prea multe, să nu fie rucsacul mai greu ca tine.

— Nu mai visa, tu ești ăla care-o să se văicărească înainte de a ajunge sus!

Marc se forță să râdă. Nu-i mai venea să procedeze rațional, să caute o anumită strategie. Simțea că drumul pe care avea să-l facă n-avea niciun sens: să se cațăre pe

Mont Terrible, să se întoarcă la locul tragediei, să caute apoi coliba lui Grand-Duc și mormântul… Detectivul putea fi oriunde, dar cu siguranță nu acolo sus. Se înfunda într-o spirală obsesivă. Brățărica de aur, pulberea de oase de sugar, urmele unui boschetar martor al prăbușirii… Tot atâtea pietricele semănate de Grand-Duc ca un Tom Degețel sadic. Ce spera să găsească, odată ajuns în vârf? Miracolul, iluminarea…

Se strâmbă.

Da, de fapt, exact așa ceva spera.

Porniră la drum. Cum prevăzuseră, urcușul dură două ceasuri bune. Marc înainta rapid. Malvina îl urma fără să arate cel mai mic semn de oboseală. Urcușul nu era prea dificil, cinci sute de metri diferență de nivel pe un teren bine jalonat prin pădure. Pe măsură ce mergeau, li se dezvăluia priveliștea asupra cotului râului Doubs, a Elveției, a satului fortificat Saint-Ursanne. Se opriră să bea apă la jumătatea pantei. Era o căldură cam apăsătoare. Marc asudase, cămașa era leoarcă pe sub rucsac. Malvina, în schimb, își păstrase puloverul și totuși niciun strop de transpirație nu-i perla pielea, în vârf se ajungea printr-o pădure deasă de pini, pe o pantă domoală.

Marc grăbi și mai tare pasul. Malvina îi urma ritmul, ba chiar se potrivea cu suflul lui. Efortul fizic îi făcea complici, gândi cu surprindere Marc. Ridicol, se corectă el în clipa imediat următoare.

Scena dramei li se impuse, pe neașteptate.

Nu mai era pădure dinaintea lor.

De parcă o hoardă de țărani puși pe defrișat venise pe munte să despădurească o fâșie improbabilă. Cu minuțiozitate de cadastrist: rezultase o parcelă rasă, lungă și îngustă ca o curea. O panglică lată de patruzeci de metri, lungă de un kilometru. Pini tineri fuseseră replantați. Încă nu depășeau un metru, pitici misionari trimiși să repopuleze o planetă de uriași. Pitici veseli într-o curte de joacă multicoloră: parcela dreptunghiulară era acoperită de gențiane galbene și albastre, de papucul-doamnei, de arnici în nuanțe portocalii.

Malvina și Marc stăteau nemișcați, unul lângă celălalt.

Nu exista nicio urmă a catastrofei. Niciun monument, nicio placă de marmură, nici măcar o tăbliță indicatoare. Era mai bine așa, se gândi Marc. Mii de flori sălbatice. În douăzeci de ani, pinii cei tineri aveau să se înalțe aproape cât celelalte conifere din pădure, crengile lor aveau să li se alăture, ca niște mâini care se ating și, treptat, în umbră, florile sălbatice aveau să nu mai înflorească, sufocate, îndoliate la rândul lor, cedând locul ferigilor, mușchiului, în cel mai bun caz câtorva narcise.

Și totul va fi dat uitării.

Rămaseră acolo, tăcuți. Marc stătea în picioare, țintuit între pădure și luminișul dreptunghiular, ca și când nu îndrăznea să profaneze locul. Malvina se îndepărtă puțin și merse prin iarbă. Tulpinile cele mai înalte îi ajungeau până la coapse. Marc, fără să vrea, simțea cum bătăile inimii i se întețesc. I se pusese un nod în gât. Cunoștea prea bine primele simptome ale crizei de agorafobie, chiar dacă aici se manifestau cu mai multă încetineală, poate din cauza altitudinii. Teama asta afurisită de frică…

Nu spuse nimic, nu se clinti, mulțumindu-se să respire mai adânc. Malvina îl auzi, probabil, sau nu auzi nimic, mirându-se de asta, sau chiar înțelese, de ce nu. Se întoarse.

Soarele care o forța să-și mijească ochii putea chiar lăsa impresia că ea-i zâmbea. Un fel de surâs trist, de răgaz melancolic, de deznădejde liniștită. Marc tuși. Niciodată nu i-ar fi mărturisit Malvinei, dar respira mai bine. Da, chiar dacă sub tortură ar fi continuat să jure contrariul, în sinea lui recunoștea că prezența nebunei îl liniștea, cu atât mai mult în sanctuarul al cărui secret îl împărtășeau.

Rămaseră acolo probabil mai bine de o oră. Lumina delicată a soarelui, strecurată pe sub nori, aproape că ajunsese la vârfurile copacilor.

— Mergem la colibă? spuse Marc cu glas blând.

Malvina nu răspunse. Se mulțumi să-l urmeze.

Marc fu nevoit să se uite pe hartă de mai multe ori. Petrecură aproape o oră rătăcind prin pădure, întorcându-se în luminișuri care semănau toate între ele. Să-ți vină să crezi că Grand-Duc născocise totul. Malvina nu făcu nicio observație. Ba chiar încercă pe cât se pricepu să-l ajute pe Marc să descifreze ghidul pentru drumeții. Noaptea începea să se lase când izbutiră să găsească faimoasa colibă. Grand-Duc nu mințise! Era exact cum o descrisese în caiet: o colibă de cioban; pietre puse una peste alta; un acoperiș în ruină. O clipă, Marc speră că detectivul îi aștepta acolo, înăuntru, își strecură mâna, din reflex, în buzunar, după Mauser.

Zadarnic.

Coliba era goală. Mai curată decât povestise Grand-Duc, dar tot el precizase că strânsese în saci de plastic aproape toate deșeurile când căuta urme ale straniului Georges Pelletier.

Fugarul cu pricina exista, cel puțin?

Marc ieși din colibă, îi dădu ocol. Niciunul dintre detaliile descrise de Grand-Duc nu lipsea. Țărâna scormonită, pietrele risipite pe câțiva metri, două bucăți de lemn care ar fi putut fi îmbinate pentru a alcătui o cruce, rupte, în apropiere. Grand-Duc nu mințise nici asupra acestui punct. Chiar exista alături de colibă un mormânt pe care detectivul îl profanase de două ori, pentru a găsi în sită o za de aur și oase de bebeluș.

Ce schimba asta, acum?

Marc se uită la ceas.

19.36.

Nu primise niciun mesaj nou de la Lylie. Se așeză pe o buturugă, la câțiva metri de colibă. Soarele apunea deasupra acestui acoperiș al lumii. Acoperișul lumii lui, cel puțin. Departe de tot. Însoțit doar de o nebună. Nu chiar atât de nebună, de altfel, nu atât de periculoasă, nu atât de rea.

Pierduse. Avea să-și lase amintirile dureroase să-l năpădească, să-l copleșească. Avea să se complacă în acea nostalgie morbidă pentru a evita să-i zboare gândul la faptul că în clipa aceea Lylie dormea în camera unei clinici, că avea să avorteze peste câteva ore fiindcă floarea iubirii lor trebuia condamnată ca un rod otrăvit, în virtutea unui insuportabil principiu al precauției. Și pentru a evita, de asemenea, să se gândească la faptul că singurul care-l putea ajuta, ucigașul bunicului lui, se plimba pe undeva, în libertate, și că nu avea nicio șansă să-l găsească aici.

Malvina veni lângă el.

— E gata masa!

Așezase pe un colț de pânză sticla de apă, pachetele de biscuiți și cârnatul. De-a valma.

— Un ospăț pe cinste, nu?

Mâncară în liniște. Doar luna lumina acum coliba, care căpăta alura unei coșmelii bântuite în mijlocul unei păduri de căpcăuni. Amândoi erau conștienți că era prea târziu să mai coboare, că erau nevoiți să doarmă acolo, împreună. Fără să schimbe un cuvânt, consimțiră, pentru asta veniseră.

O noapte pe Mont Terrible.

Doi orfani rătăciți într-un cimitir fără morminte.

După ce au strâns masa, Marc scoase din rucsac caietul verde al lui Crédule Grand-Duc. I-l întinse Malvinei.

— Poftim. Îl cauți de ceva vreme, nu? Poate vei fi mai pricepută decât mine.

— Sunt memoriile celuilalt ticălos?

— Cum spui tu…

— Mersi, totuși.

Malvina luă caietul, sacul de dormit, o lanternă și intră în colibă. Marc, dimpotrivă, se îndepărtă, merse luminându-și pașii cu fâșia de lumină a lanternei. Rătăci prin pădure câteva minute bune, descriind un cerc larg în jurul colibei. Când se întoarse, lanterna Malvinei lumina timid interiorul, ca flacăra unei lumânări într-un felinar.

Marc intră. Malvina dormea. Ghemuită în sacul de dormit. Cu caietul lui Grand-Duc deschis, chiar la cap.

Marc zâmbi fără să vrea. Tânăra, mai mare decât el cu patru ani, torturată de toată ura acumulată, îl înduioșa ca o altă surioară pe care ar fi trebuit s-o protejeze. Se apropie în liniște, luă caietul verde și ieși din colibă. Se așeză din nou pe buturugă, întoarse paginile, mecanic, până la ultima. Ultimele rânduri.

Am recenzat în acest caiet toate indiciile, toate pistele, toate ipotezele. Optsprezece ani de investigații. Totul este consemnat în această sută de pagini. Dacă le-ați citit cu atenție, știți acum la fel de multe ca mine. Poate veți avea mai multă perspicacitate? Poate veți urmări vreo direcție pe care am neglijat-o? Poate veți găsi cheia, dacă există vreuna? Poate…

De ce nu?

Pentru mine s-a terminat.

Să spun că n-am nici regrete, nici remușcări ar fi exagerat, dar am făcut tot ce mi-a stat în putință.

„Am făcut tot ce mi-a stat în putință.”

Nicio nouă idee nu-i venea. Încercă să-i telefoneze lui Lylie, dar nu avea semnal în acel colț pierdut de pe munte. Marc se enervă pe stupiditatea lui. Să vină să se rătăcească pe-aici era cea mai proastă idee pe care o avusese vreodată. Trebuia să se mulțumească să

citească mesajele din memoria telefonului. Îl reciti pe ultimul, primit în dubiță, în cursul după-amiezii:

Marc, intru în sala de operații mâine dimineață la ora zece. Totul este OK. Nu-ți face griji. Te sun imediat după. Totul va fi bine. Te îmbrățișez.

Mâine, la ora zece.
Se simțea atât de inutil.

Cântecul unei cucuvele completa ambianța sinistră a nopții. O cucuvea, sau o bufniță. Sau o buhă-mare, numită și grand duc, zâmbi Marc ca pentru sine. Habar n-avea despre păsările de pradă, și oricum cea care se auzea era ascunsă printre crengi, nevăzută.
Marc își îndreptă lanterna în direcția sunetului. Nu lumină decât frunze.
— Unde te ascunzi? strigă.
Vocea i se pierdu în munte.
— De negăsit, așa-i? Pitită în umbră? De cât timp ești aici, pe munte, în fiecare noapte privind și iscodind? Când pasărea mare de fier s-a strivit în regatul tău, în urmă cu ani buni, erai deja aici, așa-i? Pe Georges Pelletier care dormea în colibă, mormântul pe care l-a săpat, brățărica, și pe-astea le-ai văzut? Și pe Grand-Duc, ani mai târziu, jucându-se de-a groparii… Ia spune-mi, ce-ai văzut?
Îi răspunse un cântec aproape vesel.
— Îți bați joc de mine, așa-i? Chiar crezi că nu mai am nicio șansă? Nu greșești, ca să vezi… închipuie-ți, totuși. Închipuie-ți. Micuța mea, la doisprezece ani. Suntem singuri amândoi, în natură, sub un cort. Noaptea. Îi spun povești din stele. Îi zic ceva de genul: „Vezi, scumpa mea, în seara aceea eram la ananghie. Mă aflam acolo sus, pe munte, cu totul în ceață. Trebuia totuși s-o scot la capăt până a doua zi, la ora zece. Maică-ta dormea la celălalt capăt al lumii. Puțin a lipsit, scumpa mea, să nu vezi niciodată stelele, să nu-ți aud niciodată râsul, să nu-ți strâng niciodată degețelele. Tatăl tău te-a salvat în ultima clipă, să știi. I-a mers mintea în seara aceea”…
Lanterna mătură din nou crengile. O umbră neagră își luă zborul. O buhă-mare sau o altă pasăre de noapte.
— Ai dreptate, vorbesc prostii…

Marc se întoarse la colibă. Îi era frig. Se băgă în sacul de dormit, se întinse lângă Malvina. Culcat pe spate, privirile îi evadau spre cer, prin crăpăturile acoperișului. Tot atâtea lucarne către infinit. Trebuia să mai reflecteze, să-și fie torționar, să se interogheze până ce inconștientul lui, memoria, judecata îi vor mărturisi ceva, orice. O cheie. Trebuia să folosească fiecare minut din orele care-i rămâneau.
Lângă el, Malvina avea un somn agitat. Își schimba des poziția, fără să se trezească, scoțând din când în când țipete slabe. Treptat, se apropia de Marc, atrasă instinctiv de căldura corpului. Oare mai dormise cu un bărbat? Alături de un bărbat?
Probabil că miezul nopții trecuse de multă vreme. Marc nu lipise geană de geană noaptea trecută. Se cufundă în somn, fără ca măcar să-și dea seama.

Epuizat.

Dormi trei ore.

Se trezi tresărind, la țipătul Malvinei. Un țipăt de dementă. Malvina stătea în picioare în colibă, tremurând toată. Părul lung, nepieptănat, o făcea să arate ca o vrăjitoare înfricoșată. Două picioare slabe ieșeau din puloverul pe care îl păstrase pe ea pentru dormit. Piciorușele îi țopăiau ca pe jăratic.

— Ești… bine? spuse Marc, cu o voce surdă.

— Îhî, îhî. Nu-ți face griji pentru mine. Sunt obișnuită.

Fata se culcă la loc. Marc o privea neliniștit.

— Sunt bine, dacă-ți zic!

— Ești sigură?

— Da, culcă-te la loc! N-am nevoie de ursuleț de pluș. Nu mă enerva. Dormi, când îți spun!

— Nu sunt sigur că mai pot…

— Suge-ți degetul, atunci… Și tu ai învățat să trăiești cu coșmarurile tale… Descurcă-te!

Malvina îi întoarse spatele lui Marc. Sacul ei de dormit se atingea de al lui. Stranie intimitate. Marc rămase cu ochii deschiși.

Era patru dimineața. Acum ori niciodată. Trebuia să încerce ceva, de îndată. După aceea, va fi prea târziu.

Malvina adormise deja la loc.

Ce să încerce? Ochii lui Marc continuau să scruteze întunericul. Stelele apăreau și dispăreau, ascunse probabil de nori invizibili, mânați de vântul din Munții Jura. Ca niște false stele căzătoare, chemând dorințe ce nu se împlinesc. Ca lumina intermitentă a unui avion de noapte care se confundă cu constelațiile. Mai apropiată. Efemeră.

Ce să încerce?

Reflecțiile lui Marc îl duceau tot la ultimele rânduri din caietul verde, la sinuciderea ratată.

Grand-Duc mersese oare la cacealma?

Oare chiar descoperise altceva în seara aceea, după ce-și redactase memoriile, după ce-și lăsase stiloul să se odihnească? La miezul nopții fără cinci minute? Un nou fapt pe care nu-l scrisese în caiet? Marc încercă să-și amintească. Care fuseseră exact cuvintele Malvinei, ieri, în tren? Se concentră. Din fața ochilor săi, singurele două constelații pe care era în stare să le recunoască, Carul Mare și Vega, tocmai dispăruseră. Cuvintele Malvinei se înscriseră în obscuritatea memoriei lui:

„Crédule Grand-Duc i-a telefonat bunicii. Alaltăieri. Era cât se poate de viu atunci. I-a spus că găsise ceva. Soluția întregului caz, se pare. Pur și simplu, la miezul nopții fără cinci minute, în ultima zi! Chiar în clipa în care avea să-și tragă un glonț în cap deasupra ziarului L'Est républicain din 23 decembrie 1980! Avea nevoie de încă o zi sau două pentru a aduna dovezi, dar afirma că e sigur de descoperirea lui, rezolvase misterul. În plus, mai avea nevoie și de o sută cincizeci de mii de franci…"

Marc își repeta, iar și iar, aceste cuvinte. Dacă nu mersese la cacealma, Grand-Duc descoperise soluția exact înainte să-și tragă un glonț în cap, în biroul lui din rue de la

Butte-aux-Cailles, cu fața la șemineul în care ardeau arhivele. În urmă cu două zile, de dimineață, Marc scotocise prin birou în amănunt: nu găsise nimic. Nici Malvina… cu excepția unui cadavru. Ce uitase? Marc încercă să-și imagineze scena sinuciderii lui Crédule Grand-Duc. Țeava la tâmplă, cerneala ziarului peste care s-ar fi întins sângele. De ce Grand-Duc își curmase gestul? Ce auzise? Ce văzuse?

Ce citise?

Ideea îi veni firesc, nu mai stupidă ca o alta: ziarul L'Est républicain din 23 decembrie 1980! Ziarul era fără îndoială ultimul obiect pe care ochii lui Grand-Duc îl priviseră țintă.

Și dacă soluția era tipărită într-un ziar vechi de optsprezece ani? De ce nu, la urma urmei? Ce mai avea de pierdut? Dacă nu era o pistă, cel puțin era un scop.

Marc se ridică fără să facă zgomot, pentru a n-o trezi pe Malvina, care continua să scâncească încet în somnul ei agitat. Își îngrămădi claie peste grămadă lucrurile în rucsac, scoase din buzunar una din paginile rupte din jurnalul lui Grand-Duc, o întoarse și scrise pe spatele ei:

Am plecat să cumpăr cornuri.

Marc

Puse hârtiuța pe jos, chiar alături de capul Malvinei. Lăsă ghidul pentru drumeții în apropiere. El avea să păstreze harta. Marc privi pentru o ultimă oară forma trupușorului de fetiță pierdut în sacul de dormit bleu-gri prea mare pentru ea. Malvina va reuși să se descurce singură.

Soarele nu răsărise încă, dar o licărire subțire lăsa să se întrevadă, departe, linia crestelor. Stelele se stingeau una câte una. Zorii ultimei zile. Marc se gândi la Lylie, într-o cameră albă.

Porni la drum.

57

4 Octombrie 1998, ora 06.05

Șase dimineața. Grand-Duc se întinse în Xantia. Parcase pe un drumeag de pământ pe care smocuri de iarbă încercau să supraviețuiască între șleauri, chiar la ieșirea către Dannemarie, la câteva zeci de metri de cabana lui Mélanie Belvoir. Mélanie Luisans, mai degrabă. Noua ei identitate.

Poziția pentru filaj era ideală. Putea distinge ușor vehiculele care urcau dinspre Dannemarie, cu mult înainte să-i treacă prin față. Să vezi fără să fii văzut. Abc-ul meseriei. Lui Grand-Duc îi trecu prin minte că de ani întregi nu mai avusese parte de o noapte de filaj. Îi amintea de tinerețe, de perioada dinainte de contractul cu familia de Carville, de nopțile de veghe în fața cazinourilor de pe coasta de lângă Nisa sau de lângă cea bască. Xantia lui Nazim era aproape la fel de neconfortabilă ca epavele pe care le conducea pe vremurile acelea.

Crédule Grand-Duc scoase din torpedoul încăpător un termos cu cafea. Își turnă din el într-o ceașcă de plastic. Se strâmbă la contactul cu lichidul încă fierbinte.

Avea timp. Mélanie Belvoir nu urma să se întoarcă decât la nouă dimineața. Lucra ca infirmieră în centrul spitalicesc Belfort-Montbéliard. Fusese în tura de noapte. Crédule Grand-Duc vorbise mult timp cu ea la telefon, înainte ca femeia să intre de gardă, înregistrase discuția, bineînțeles. Gest reflex minimal, având în vedere timpul pe care îl consacrase prinderii ei în plasă. Petrecuse apoi o bună parte a serii la mama Genevez, transcriind convorbirea lor pe laptopul personal, apoi imprimase un exemplar.

Grand-Duc aruncă o privire spre scaunul din dreapta. Exemplarul se afla acolo, alături, într-un plic. Mélanie Belvoir-Luisans nu va mai avea decât să-l semneze.

Detectivul mai sorbi puțin. Cafeaua avea un gust aiurea, de plastic.

Oare cât ar fi pregătiți alde Carville să plătească pentru plicul cu pricina? O avere, fără îndoială. O adevărată avere. Cel puțin cât un salariu cumulat pe optsprezece ani…

Grand-Duc nu avea niciun scrupul, alde Carville puteau plăti, aveau mijloacele, mijloace nelimitate. La cât își putea estima prețul conștiinței… La un butoi de bancnote, butoiul Danaidelor?

Își mușcă buzele. Fierbințeala cafelei. Și durerea. Ca o înțepătură în inimă. Averea ar fi putut-o da pe din două… Dacă Nazim l-ar fi urmat. Poate nu chiar două părți egale, dar destul cât Nazim cu Ayla să-și poată oferi o vilă în Turcia. Dar Nazim nu voise să-l urmeze. Nazim se dezumflase, astă dată. Se „cuminți*se”, spunea el. Alde Carville plătiseră destul, după mintea lui. Cazul era clasat. Finalizat. Crédule Grand-Duc era conștient că n-ar fi trebuit să ridice tonul. Nazim era un tip adorabil, dar agitat.

„Mă duc la polițai, Crédoule”, amenințase el. „Dacă nu mă lași în pace, sunt în stare. De când mă mustră conștiința…” „Cum așa, de când te mustră conștiința? Ce vrei să zici?”

Crédule Grand-Duc se speriase. Nazim vorbea rareori fără să zică nimic. Grand-Duc ceruse explicații, garanții, apoi totul o luase razna. Nazim, cel dintâi, își scosese arma. Crédule Grand-Duc trăsese mai rapid, atât. Uciderea lui Nazim era ultimul lucru pe care l-ar fi premeditat; nici restul nu fusese plănuit. Nazim care cade cu capul direct în vatra

șemineului. Ideile care țâșnesc, una antrenând-o pe alta. Să împingă puțin mai mult capul lui Nazim în vatră, pentru a-l face de nerecunoscut; să-l scoată, chiar la timp pentru a-i bărbieri ce-i mai rămăsese din mustață, să-l îmbrace cu hainele lui, să-l încalțe cu pantofii lui, să-i pună ceasul lui, ca să câștige timp în cazul în care Lylie, sau Marc, s-ar juca de-a curioșii. Nu prevăzuse nici s-o ucidă pe Ayla, dar din acel moment nu mai avea de ales. Grand-Duc o cunoștea, femeia s-ar fi dus drept la poliție. Nazim nu se implicase, dar era la curent cu asasinatul pus la cale împotriva bunicilor Vitral, bineînțeles, iar cretinul sigur îi povestise totul nevestei, în așternut. Era vina lui că pe Nazim nu-l dusese tărtăcuța să n-o amestece pe Ayla în treburile lor? Turcoaica îi telefonase, cu o zi înainte. Îi lăsase mesaje panicate. Fusese constrâns să se întoarcă la Paris. Cinci ore de autostradă. S-o fileze discret, de la fast-foodul ei de pe bulevardul Raspail. Până pe rue de la Butte-aux-Cailles, apoi în pădurea din Coupvray. Să termine cu ea acolo, ocazia era nesperată. Apoi să revină în Munții Jura, cu o sută optzeci la oră pe autostrada A39. Pentru a-l înghesui pe poștaș. Pentru a finaliza cazul.

Grand-Duc se forță să înghită cafeaua aceea. Se strâmbă din nou.

Nazim Ozan. Ayla Ozan.

Singurii lui prieteni, în toți acești ani. Doborâți de mâna lui.

Ce batjocură!

Da, alde Carville puteau să plătească!

Nu voise nimic, nu hotărâse nimic. Totul se jucase în ciuda lui. Un angrenaj lung și, din fericire, o rație de consolare bună de tot, de-acum înainte.

Mélanie Belvoir.

Invitata surpriză.

Crédule Grand-Duc privi ceasul din Xantia, cu cifrele de un verde retro, iluminate.

6.15.

Mai avea timp. Avea un ditamai avansul.

În fața tuturor.

58

4 Octombrie 1998, ora 06.29

Marc trase dubița Citroën într-o parcare din centrul orașului Montbéliard, la mai puțin de cincizeci de metri de birourile ziarului L'Est républicain. Îi luase aproape o oră să coboare de pe Mont Terrible, dubița îl aștepta cuminte în fața Casei Parcului Natural, apoi încă trei sferturi de oră de șofat până la Montbéliard.

Chelnerul din prima cafenea deschisă îi indicase adresa ziarului L'Est républicain, Piața Jules-Viette nr. 12.

Birourile ziarului erau închise! Logic. La ora asta, ce putea spera?

Înaintă. Se agăța de himera lui: să descopere un adevăr definitiv înainte ca Lylie să intre în sala de operații, peste mai puțin de patru ore.

În fața lui, un oblon de fier nu lăsa să se întrevadă niciun detaliu din interiorul birourilor. Marc se întoarse, observă parcarea în care staționase. Trei camionete vopsite cu logoul ziarului L'Est républicain așteptau. În mod evident, la ora aceea matinală livrarea ziarelor nu se terminase încă. Nu era totul pierdut!

Marc o luă rapid pe bulevardul Cuvier, apoi se întoarse în fundătura Maurice-Deloraine. Acolo se lucra. O camionetă staționa de-a curmezișul străzii, iar trei muncitori încărcau în spate teancuri de ziare ambalate în celofan. Un post local de radio zbiera, un animator hilar citea horoscopul.

— Bună ziua, spuse Marc. Sunt închise birourile?

Își mușcă buzele. Greu să pui o întrebare mai tâmpită. Muncitorul se holbă la el și-i răspunse, fără ca măcar să-și scoată țigara din gură:

— Ești băftos, deschid secretariatul în cinci minute.

Marc fu cuprins de o scurtă licărire de speranță, până ce muncitorul continuă:

— Doar să trag o fustă pe mine și sunt a ta.

Ceilalți doi manipulanți pufniră. Marc se arătă afectat.

— Revino peste trei ore, puștiulică. După cum vezi, aici avem treabă…

Marc se proțăpi în fața muncitorului. Puștiulică îl domina totuși cu un cap și jumătate. O dădu la pace, modest:

— Nu pot aștepta, domnule. Vă cer un serviciu. Chiar nu e nimeni care să-mi poată deschide birourile? Vreau doar o informație…

— O poate întreba oricând pe adjutantă, interveni un alt manipulant, din fundul depozitului.

Cei trei angajați izbucniră din nou în râs. Nu și Marc.

— La urma urmei, dacă ții neapărat, băiete…

Muncitorul apăsă butonul unui mic interfon.

— Doamna Montaigu? Vă caută cineva, la intrarea în depozit.

După câteva minute, numita doamnă Montaigu își făcu apariția. „Adjutanta" era o femeiușcă elegantă, cu taior mulat pe o talie de viespe, cu fustă oprindu-se fix la genunchi, cu picioare bronzate înfipte în pantofi roșii cu toc; totul stricat de un chip prea

sever, care exprima limpede anii de privațiuni necesari ascensiunii pe fiecare treaptă din ierarhia întreprinderii. Niște ochelari mici îi stăteau pe vârful nasului, într-o mână avea un teanc de listări lungi, iar în cealaltă un stilou. Adjutanta…

— În ce problemă? spuse ea, cu fața încremenită.

Marc încercă să improvizeze un plan. Ce să spună? Ce pretext să inventeze pentru ca adjutanta Montaigu să accepte să-i deschidă arhivele la ora șapte dimineața? Să scoată Mauserul L110 și s-o amenințe… Ridicol…

— Deci? insistă Montaigu, aruncând o privire la ceas pe deasupra ochelarilor.

Marc intră în panică:

— Păi… Știți… Am… nevoie să consult un număr vechi din ziarul L'Est républicain. Foarte vechi, chiar. Știu exact care. Am nevoie să consult numărul din 23 decembrie 1980…

Adjutanta afișă un mic zâmbet.

— Având în vedere starea în care vă aflați, presupun că e urgent…

— Mai rău de-atât…

— Bine… Oricât de urgent ar fi, cred că poate aștepta deschiderea recepției, la ora nouă.

Cei trei manipulanți, care continuau să încarce teancuri de ziare, nu ratau nimic din conversație. Montaigu se întorcea deja pe tocurile înalte și fine.

— Nu! strigă Marc.

Femeia se roti și îl privi, reușind să mimeze o atitudine și mai excedată. Marc îi dădu drumul, fără să-și facă niciun calcul:

— Ascultați-mă… Soția mea așteaptă un copil. Copilul nostru. E programată să avorteze peste două ore fiindcă are îndoieli în ce privește identitatea părinților ei. Am motive bune să cred că dovada identității lor se află în ziarul cu pricina…

Adjutanta Montaigu făcu niște ochi rotunzi, stupefiați. Cei trei muncitori se opriseră, brusc. Montaigu îi fulgeră cu privirea, iar ei își reluară pe dată munca. Femeia își ațintă apoi spre Marc privirea exasperată.

— Vreți să vă împiedicați soția să avorteze, asta e? Chiar credeți că…

— La naiba! urlă Marc. Doar n-o să-mi serviți o tiradă feministă tâmpită! Vreau doar să văd acel ziar. Vă cer doar o șansă, una mică…

Cel puțin izbutise s-o tempereze pe adjutantă. Marc continuă:

— Vă amintiți de catastrofa aeriană de pe Mont Terrible, cel puțin?

Montaigu clătină din cap în semn că nu. Logic, gândi Marc, pe vremea aceea pesemne nu avea cu mult peste zece ani. Cu-atât mai rău, trebuia să continue…

— L'Est républicain a fost singurul ziar care a scris pe larg despre prăbușire la vremea respectivă, despre Libelula, fetița scăpată ca prin minune din zăpezi! Despre ea e vorba. Numărul acela vreau să-l consult!

Vizibil, adjutanta nu pricepea nimic. Era pe dinafară, și nu-i plăcea. Învățase la școala de management că nu trebuia niciodată să ia o decizie înainte de a avea suficiente elemente la îndemână pentru a-și face o idee precisă despre situație.

— Marcel, spuse ea, dumneata care ești de-al casei de patruzeci de ani, îți amintești de povestea asta cu prăbușirea unui avion pe Mont Terrible?

Marcel atâta aștepta. Își scuipase discret țigara pe stradă.

— Cum să nu, doamnă. Cea mai mare dramă din regiune. Crăciunul din 1980. Aproape două sute de morți, acolo sus, pe munte…

— Ziarul s-a implicat?

— Și cum! A fost singurul care a scris pe larg despre caz, chiar în dimineața cu pricina. Mai ales despre singura supraviețuitoare, un bebeluș, o fetiță. Toate televiziunile au reluat apoi știrea. Ziarul a avut o cronică timp de mai multe luni… Nu vă mai dau detaliile, dar…

— Mai știți cum o chema pe fetița scăpată? i-o reteză adjutanta.

— Cu siguranță. Cum să uit? Émilie Vitral, o mică normandă.

Montaigu se întoarse către Marc.

— Iar dumneavoastră cine sunteți?

— Marc Vitral…

— Soțul ei?

Marc ezită o clipă.

— Da… în fine, nu… E… ceva mai complicat…

Femeia nu avu nicio reacție.

— La ce oră e programată să avorteze soția dvs.?

— La zece…

— Aici?

— Nu, la Paris.

— E o nebunie. Sunteți dus cu pluta…

— E urgent. Vreau doar să consult acel ziar. Vă promit, dacă va fi salvat copilul, îi veți fi nașă!

Adjutanta pur și simplu izbucni în râs.

— Ha! În niciun caz, nu-i suport pe-ăștia mici.

Își învinse apoi o ultimă ezitare.

— Bine, haide, urmați-mă.

Montaigu îl instală la subsol, într-o sală mare unde erau ținute arhivele. Zidurile nu erau văruite, iar în absența ferestrelor, doar niște neoane lungi scăldau încăperea într-o lumină albă. Arhivarea nu era deloc complicată. În dulapuri mari din lemn, numerele ziarului L'Est républicain erau ordonate pe orizontală, clasate pe ani, apoi pe trimestre.

Marc deschise sertarul marcat 1980, septembrie-decembrie. Căută direct către fundul teancului și găsi fără dificultate numărul din 23 decembrie. Îl puse pe masa de lucru din centrul încăperii.

O imensă fotografie în culori ocupa aproape toată pagina întâi: o carcasă de avion distrusă, în mijlocul unor copaci în flăcări. O viziune de groază. Zăpada, focul și fierul păreau să se fi unit pentru nimicirea oricărei vieți omenești. Speranța era înfățișată într-o altă fotografie, mai mică, ce arăta un nou-născut ținut în brațe de un pompier în fața spitalului Belfort-Montbéliard. Lylie. Câteva rânduri comentau fotografia:

Prăbușire dramatică a avionului Airbus 5403 Istanbul-Paris, pe coasta Muntelui Terrible, la frontiera franco-elvețiană, în noaptea dintre 22 și 23 decembrie 1980. O sută șaizeci și

opt din cei o sută șaizeci și nouă de pasageri și membri ai echipajului au murit pe loc sau au pierit în capcana flăcărilor. A scăpat ca prin minune doar un bebeluș de trei luni, aruncat de coliziune înainte să ia foc carlinga.

Nimic mai mult.

Marc petrecu minute îndelungate observând fotografiile, chipurile din plan secund, carlinga, flăcările, fiecare copac, urmele întunecate din zăpadă. Citind și recitind rândurile.

Nimic. Nimic nou.

O pistă falsă. O fundătură. Iarăși. Definitivă, de data asta.

Marc se luă cu mâinile de cap, se ridică puțin, observă zidurile albe ale încăperii.

Atunci, abia atunci, ochii îi cuprinseră celelalte informații de pe pagina întâi a ziarului. Mai nimic. Victoria cu 3–1 a FE Sochaux în fața echipei din Angers; o manifestație a muncitorilor de la fabrica de ochelari, aproape de Morez, în departamentul Haut-Jura; detaliile turneului lui Moș Crăciun în comunele din regiune…

Și chiar în josul paginii, o știre foarte scurtă. Doar nouă cuvinte. Un anunț de persoane dispărute.

Mélanie Belvoir. 18 ani. Dispărută de acum trei săptămâni.

Anunțul era însoțit de o fotografie mică de identitate, color. Trei centimetri pe doi.

Marc aproape că leșină. Era cu neputință. Nu putea fi vorba decât de un fals. Un trucaj.

Chipul fetei de optsprezece ani, Mélanie Belvoir, era cel al lui Lylie.

Nu fotografia unei fete care i-ar semăna. Nu. Ea era. Aceeași privire de un albastru-azuriu, aceeași formă a pometților, același surâs, aceeași gropiță la jumătatea bărbiei. Doar coafura diferea puțin, părul lui Lylie era ceva mai scurt.

Fotografia publicată în vechiul ziar era facsimilul exact al unei fotografii din prezent a lui Lylie, al celei capsate pe legitimația ei de studentă, al celei lipite pe abonamentul oranj de transport în comun în Paris, al celei pe care Marc o păstra cu sfințenie în portofel.

Nebunie curată!

Pe aceeași pagină a ziarului cu drama, datat 23 decembrie 1980, o fotografie o reprezenta pe Lylie în vârstă de trei luni, ținută în brațe de un pompier în fața centrului spitalicesc, și pe Lylie în vârstă de optsprezece ani, frumoasă, surâzătoare, așa cum o lăsase acum două zile, în 2 octombrie 1998…

O lua razna?

Trăia într-un vis din care avea să se trezească asudat, alături de Lylie?

Sau mai rău de-atât?

Alături de Malvina, în coliba de pe Mont Terrible?

59

4 Octombrie 1998, ora 07.12

Razele soarelui se strecurau prin găurile acoperișului colibei, întocmai ca razele laser din seiful unei bănci, într-un film polițist. Una dintre ele sfârși prin a-i atinge Malvinei chipul. Fata savură mai întâi căldura plăcută de pe obraz, înainte de a se răsuci în sacul de dormit de mai multe ori și de a deschide apoi ochii.

Mașinal, mâna căută spre sacul de dormit vecin, al lui Marc.

Dădu peste pământul gol.

Nimeni.

Nu tu sac de dormit. Nu tu corp cald. Nimic.

Doar câteva cuvinte pe o foaie de hârtie:

Am plecat să cumpăr cornuri.

Marc

Tâmpitul! Se mai credea și amuzant, pe deasupra.

Alături, ghidul pentru drumeții. Mesajul era clar. „Descurcă-te!”

Malvina mârâi, supărată pe ea însăși, și se ridică dintr-un salt. Ce îngrămădită se dovedise! Ar fi trebui să-și dea seama, să nu aibă încredere într-un Vitral. Ce deșteaptă părea acum, singură în vârful Muntelui Terrible, cu un telefon care nu detecta nicio rețea. Se lăsase prinsă în capcană ca o fetiță, acum nu mai avea decât o soluție. Să coboare.

Malvina lăsă totul baltă în colibă, sacul de dormit, lanterna, resturile mesei frugale din ziua precedentă, și porni la drum. Nici măcar odată în timpul coborârii nu aruncă o privire spre razele piezișe ale soarelui matinal, care le dădeau munților elvețieni un aer de Himalaya.

O oră mai târziu, zărea Casa Parcului Natural. Câțiva copii se distrau deja în jurul părculețului de joacă din lemn, în vreme ce părinții lor, la câțiva metri mai în spate, petreceau un timp interminabil să-și înnoade șireturile bocancilor de drumeție. Nici urmă de dubița Citroën în parcare. Bineînțeles! Ticălosul de Vitral o lăsase baltă cu adevărat.

Mașinal, își consultă telefonul mobil. În sfârșit, avea semnal! Va reuși să iasă din acea văgăună. Un pliculeț galben afișat pe ecran îi atrase atenția: un mesaj în mesageria vocală. Cineva încercase să dea de ea, între ieri-seară și azi-dimineață. Cu siguranță bunică-sa, Mathilde. Cine altcineva? Malvina butonă telefonul și-și reprimă o mișcare de surpriză. Mesajul provenea de la un număr necunoscut.

Marc Vitral? Crédule Grand-Duc?

Malvina duse mobilul la ureche.

„Malvina, sunt Rachel. Rachel de Carville, sora bunicii tale…”

Rachel? Străbătușa ei, moștenitoarea parfumeriilor Elytis din La Baule. Ce voia de la ea? Nu-și mai vorbiseră de vreo zece ani.

„Malvina, biata mea nepoțică. Să mă suni cât poți de repede. S-a întâmplat ceva groaznic în Coupvray, la Roseraie. Dumnezeule, scumpa mea. Bunica ta și bunicul tău nu s-au mai trezit. Au fost amândoi găsiți, fiecare în patul lui, nu mai respirau. Au urcat la cer împreună, bietul meu înger.”

Malvina închise telefonul. Brațul îi căzu ca și când aparatul cântărea dintr-odată o tonă. Se uită țintă la pădurea întunecoasă, se lăsă năpădită de liniștea munților pe care nu-i cunoștea. Îndelung. Apoi mâna îi alunecă spre poșetă. Nu trebuia să se mai gândească, să plângă, să se roage. Trebuia să acționeze. Să înțeleagă. Să se răzbune. Trebuia să se concentreze pe un singur obiect, cât se poate de real, de viu.

În poșetă, degetele ei strânseră patul Mauserului L110. Vitral se credea cel mai șmecher, dar n-ar fi trebuit să adoarmă în noaptea aceea: când voia, Malvina știa foarte bine să facă pe nebuna și să simuleze un coșmar. Doar își recuperase arma. Oricum, prefăcutul ăla de Marc Vitral ar fi fost incapabil să se folosească de un revolver.

Nu și ea.

60

4 Octombrie 1998, ora 07.19

— Alo, Jennifer?

Marc nu părăsise sala arhivelor ziarului L'Est républicain. Colega lui de la informații France Telecom era de serviciu tot weekendul. Era unicul lui atu, nu trebuia să-l irosească.

— Jennifer, sunt tot eu, Marc. Am nevoie de un serviciu, un serviciu imens…

— Tot ce vrei. Doar știi.

— Am nevoie de un telefon și de o adresă. Mélanie Belvoir. B-E-L-V-O-I-R…

— Unde?

— Caută mai întâi în departamentele Jura și Doubs. Apoi peste tot în Franche-Comté. Apoi în Franța…

— I-am dat drumul…

Marc auzea sunetul vătuit al degetelor lui Jennifer care lucrau la tastatură. Nu-și putea dezlipi privirea de la fotografia de pe pagina ziarului L'Est républicain din 1980. Acea asemănare suprarealistă. Cine putea fi acea Mélanie Belvoir? Exista, fără doar și poate, o explicație rațională…

— Îmi pare rău, Marc, spuse vocea lui Jennifer. Nada pe toată linia. Nicio Mélanie Belvoir, nici în Jura, nici altundeva în Franța.

— Poate e pe lista roșie?

— Am verificat și asta! Nada.

— La naiba. Ai și alte Belvoir, în Franța?

— Așteaptă…

Nou zgomot de degete păcănind în receptor.

— Îhî, trei sute patruzeci și opt…

— Și în Jura?

— Îți spun… A, scade numărul. Doar douăzeci și trei, dar nicio Mélanie.

— La naiba! Poate și-a schimbat numele…

— Cine e Mélanie asta?

— Ar dura super mult să-ți explic. O poveste nebunească, dar nu mai am decât câteva minute ca să-i inventez sfârșitul. Jennifer, poți să verifici printre cererile de reziliere, tot pe numele de Mélanie Belvoir?

— Cum se face asta?

— Mergi în arhive. Ai acces la ele dacă intri de pe contul de administrator. Poți să cauți în cererile de reziliere post telefonic de când suntem informatizați, de cel puțin cincisprezece ani…

— Marc, e interzis să intri pe contul de administrator. Pentru așa ceva poți fi dat afară…

— Ce spui! Am făcut-o deja de zece ori! Te rog, Jennifer, e urgent…

— Te previn, băiete, te va costa o întâlnire în doi la un restaurant. Cu steluță în Michelin și tot dichisul.

— OK, OK, tot ce vrei, dă-i bătaie.

Marc auzi din nou țăcănitul tastelor calculatorului.

— Jennifer, știi, sunt logodit… în loc de restaurant, n-ai… prefera să fii nașa unui bebeluș la a cărui salvare vei fi contribuit…

Răspunsul îl biciui:

— Și mai ce? Nu mai pot eu de bebeul tău! Minimum două stele, restaurantul. Merit din plin. Ți-am găsit-o pe fata asta a ta. Și-a reziliat abonamentul acum cinci ani, în 23 ianuarie 1993. Pe vremea aceea, locuia pe rue du Comté-de-la-Suze la numărul 65, în Belfort. Iar de atunci, fâsss, și-a pierdut urma în natură.

— Jennifer, verifică cererile de transfer de apel!

— Ce?

— Transferurile de apel! De obicei, când clienții reziliază un abonament e din cauză că se mută sau vor locui la altcineva, și-atunci cer să fi se transfere apelurile pe fostul număr la cel nou, pentru câteva luni. Și asta se arhivează și poate fi accesat din contul de administrator…

— Ți-ai pierdut mințile! Trei stele, restaurantul. Și șampanie la discreție.

— OK, OK, cu violoniști maghiari și chiar cu Chippendales, dacă vrei!

— Un pic, da, vreau!

Marc rămase în așteptare. Secundele i se părură interminabile.

— Ai dreptate, spuse în sfârșit vocea lui Jennifer. Mélanie Belvoir a solicitat un transfer de apeluri la Laurent Luisans. Presupun că vrei adresa… Dannemarie, în Doubs. Strada Villars, numărul 456. Nu-ți mai spun că e strict confidențial. Ce treabă ai tu cu Mélanie asta? E vreo fostă de-a ta? Are vreo legătură cu lista de spitale pe care ți-am dat-o alaltăieri?

Marc își notă febril adresa, pe prima hârtie care-i căzu sub mână, prima pagină a ziarului L'Est républicain.

— Ești cea mai bună, Jeje. Bifat, restaurantul. Și poate și desertul. Mai pot să-ți cer un ultim serviciu? Ești pe Internet?

Jennifer oftă:

— Îhî.

— Te conectezi pe Mappy și-mi indici drumul cel mai scurt ca să ajung pe strada Villars, la numărul 456.

— La naiba… Cred că m-am tâmpit de tot… Știi unde poți să-ți bagi desertul ăla?

Dubița Citroën roșu cu oranj escalada încet șoseaua departamentală 34. După Montbéliard, drumul urca direct către frontiera elvețiană, aflată la zece kilometri mai încolo. Talpa lui Marc rămânea lipită de podea, dar asta nu părea să-i motiveze vehiculul. Urbanizarea localităților descrește pe măsură ce te apropiai de vârf. Șoseaua departamentală șerpui o clipă la poalele unui torent, suind și mai mult. Satele erau din ce în ce mai rare, doar câteva cabane risipite atestau încă prezența omului la poalele piscurilor.

Târgușorul Dannemarie se dezvălui după o curbă. Cabana lui Mélanie Belvoir-Luisans, după indicațiile lui Jennifer, era chiar la ieșire, și mai sus, către Elveția, pe linia crestelor. Citroënul pătrunse în satul pustiu. Abia se făcuse opt dimineața. Nu deschisese nici măcar

o brutărie sau o cafenea.

O ultimă curbă, și deja ieșea din sat.

Marc frână. Băgă în marșarier și, cu o manevră complicată, parcă de-a lungul trotuarului.

N-avea să se arunce, încă odată, în gura lupului! Și Crédule Grand-Duc o căuta, fără îndoială, pe Mélanie Belvoir. După toți anii de vizite la Dieppe, detectivul știa bine dubița roșu cu oranj. Greu de ratat! Să conducă Citroënul până acasă la Mélanie ar fi echivalat cu o debarcare în sunet de trompetă.

Era răcoare. Marc mergea repede, cu grijă să înainteze pe panta de-a lungul drumului, rămânând în afara șoselei. Zări Xantia după a treia curbă. Mașina fusese pitită pe un drumeag lăturalnic. Chiar deasupra, reperă o cabană izolată; a lui Mélanie Belvoir, fără îndoială. Marc își continuă urcușul prin iarba udă de rouă. N-ar fi putut fi zărit nici măcar în oglinda retrovizoare a Xantiei.

Crédule Grand-Duc aștepta, calm, cu o ceașcă albă în mână, nebănuind nimic. Marc continuă să câștige teren, ascunzându-se. Știa că la nevoie s-ar fi putut servi de Mauserul împrumutat de la Malvina, dar planul lui, dacă se putea vorbi de un plan, era cu totul altul. Mai direct! Crédule Grand-Duc se apropia de șaizeci și cinci de ani, Marc avea douăzeci și dispunea de o condiție fizică de jucător de rugby. Aveau să rezolve treaba ca între bărbați.

Crédule Grand-Duc nu avu timp să reacționeze. Portiera Xantiei se deschise brusc. O umbră țâșnită de nicăieri îl înșfăcă de braț, apoi de umăr. Se trezi proiectat pe drumeagul de pământ, cu fața în țărână. Încă nu-și distinsese agresorul când o lovitură violentă îi rupse coastele. Se chirci de durere. O a doua lovitură de picior îi atinse coccisul.

Detectivul urlă.

— La naib…

Strigătul lui neterminat se pierdu în imensitatea tăcerii muntelui. O a treia lovitură de picior, în partea de jos a spinării, îl obligă să se întoarcă. Umbra îl domina, în picioare, în fața corpului lui ghemuit.

Marc Vitral.

Cum reușise să priceapă? Și să-l găsească? Așa de repede?

— Marc? Articulă Grand-Duc. Cu… cum ai…

Detectivul scuipă sânge și dădu să se ridice. Piciorul lui Marc i se puse pe piept.

— Nu te mișca… Nu te mișca sau te strivesc ca pe-un gândac…

— Marc, ce…

— Gura! Termină cu vrăjeala. De două zile mă spetesc cu formulările tale tâmpite. Viața ta, investigația ta și stările tale sufletești de prefăcut…

Marc apăsă și mai tare cu piciorul pe pieptul lui Grand-Duc. Detectivul se strâmbă, chinuindu-se să respire. Marc vorbi, domol:

— N-o să ne jucăm de-a șoarecele și pisica amândoi. Vom merge drept la țintă. Șut și gol, îți amintești, ca-n meciurile de fotbal la care mă uitam pe genunchii tăi, la Dieppe. Pe genunchii asasinului bunicului meu. Și al bunicii, dacă ai fi putut.

— Marc, doar nu crezi că…

Talpa lui Marc se așeză pe fața lui Grand-Duc, strivindu-i în același timp bărbia, gura și nasul. Detectivul se răsuci de durere, sufocându-se. Când Marc își ridică piciorul, cel doborât scuipă un amestec de sânge și noroi.

— Nu mai am timp să-ți ascult minciunile, Credulă-Basculă. Credulă-Rapandulă, ar trebui să spun…

Detectivul scuipă iar. Părea să respire greu.

— Cu… cum ai știut? Ți-au… spus alde Carville? Mathilde? Malvina?

— Am ghicit de unul singur, închipuie-ți… Singur-singurel, ca un om mare.

— Eu… nu voiam, crede-mă. Doar… m-am supus… Mi-a părut rău. Eram sincer, apoi… iubeam…

Piciorul lovi de data aceasta clavicula lui Grand-Duc. Detectivul se rostogoli odată, apoi rămase din nou pe spate. Mâna lui însângerată îi atingea umărul.

— Oprește-te, Marc. Oprește-te… Te rog.

— Gura, atunci! Scutește-mă de poezia despre remușcări și călăul îndrăgostit… Nu pentru asta am venit! Vreau identitatea lui Lylie. Adevărul!

Pentru prima oară, un fel de zâmbet brăzdă chipul desfigurat al lui Grand-Duc.

— Așadar n-ai înțeles? Cel puțin, nu totul… Mai ai nevoie, măcar un pic, de serviciile detectivului…

Piciorul lui Marc se ridică din nou, amenințător.

— Nu sunt sigur. Depinde de tine să-mi dovedești contrariul.

— Cum m-ai găsit… așa de repede?

— Sunt mai puțin lent decât tine, atât… Nu căuta să tragi de timp, n-am vreme de pierdut. Care-i povestea cu ADN-ul? Dar cu fotografia lui Lylie în ziar?

Crédule Grand-Duc încercă iar să zâmbească.

— Legat de bunicul tău… M-a vândut careva sau chiar ai ghicit singur?

— Singur! Ți-am zis deja. Te-am prevenit, nu încerca să tragi de timp.

O nouă lovitură îl nimeri pe detectiv în coaste. Acesta urlă, rostogolindu-se într-o parte. Lui Marc îi venea să-l joace-n picioare, înaintă. Grand-Duc se răsucea de durere, brațul căuta pe furiș ceva de-a lungul piciorului. Marc pricepu imediat: voia să pună mâna pe o armă!

Din fericire, Marc anticipase. Își băgă mâna în rucsac ca să apuce Mauserul și să-l ia în vizor…

Rucsacul era gol!

Mauserul dispăruse.

Marc revăzu imaginile, una după alta. Malvina noaptea trecută, în picioare, trezită, în timp ce el dormea, simulând apoi un coșmar. Prea târziu pentru regrete…

Crédule Grand-Duc își îndrepta Mateba către el.

— Te-ai arătat foarte rapid, Marc. Sunt cu adevărat impresionat. Dar te-ai lăsat dus de sentimente. Tipic. Aveai totuși toate cărțile în mână. Un bătrân la picioarele tale. Soluția care te aștepta, pe scaunul din dreapta al Xantiei. Urmarea, finalul faimosului meu caiet. Un plic care explică totul, care sper să-mi aducă o avere. N-aveai decât să te apleci ca să-l iei…

Crédule Grand-Duc se ridică, împleticindu-se. Buza spartă îi sângera din abundență.

Vesta lui lungă, bej, era mânjită de pământ și de sânge. Detectivul se chinuia să se țină pe piciorul drept. Niciun cuvânt nu izbutea să iasă din gâtlejul lui Marc. Să dea greș atât de aproape de destinație… Stupid.

— M-ai frăgezit bine, ticălosule. N-ai dat deloc bulеală. Ține cont, recunosc că am meritat-o. Aș fi făcut la fel, în locul tău. Ba chiar mai rău.

Detectivul șchiopătă câțiva pași, atingându-și cu mâna validă umărul care îl durea și ținându-l mereu în bătaia revolverului pe Marc, cu cealaltă.

— Nu-mi dai de ales, Marc. Îți dai seama? Ești singurul care cunoaște adevărul despre uciderea bunicului tău; singurul în viață, acum, cu excepția comanditarului, bineînțeles, dar bătrânul Carville nici că mă mai poate da în gât. Să te ucid e ultimul lucru de care-mi arde, Marc. Dar cum să fac altfel?

Câteva cuvinte ieșiră, în sfârșit. Marc vorbi cu blândețe, întorcându-și ochii către Xantia:

— Nici cu Nazim Ozan nu puteai face altfel? Asta este?

Detectivul se sprijini cu dificultate pe piciorul vătămat.

— Vezi tu, Marc, viața ne rezervă multe surprize. E greu să înoți împotriva curentului. Mai rău, să urci pe firul cascadelor. Acum șase zile, urma să-mi trag un glonț în cap, să crăp la mine acasă. De unul singur. Game over. Au lipsit câteva minute. Astăzi, partida e câștigată, și totuși, împotriva voinței mele, a trebuit să le ucid cu sânge rece pe cele două persoane care contau cel mai mult pentru mine, Nazim Ozan și Ayla. Cu tine, trei.

Marc tremura. Simțea cum îi îngheață tot corpul. Trei metri îl despărțeau de detectiv și de revolverul Mateba. Degeaba ar fi încercat să se repeadă înainte, să încerce să-l dezarmeze pe Grand-Duc. L-ar fi doborât la cel mai mic gest, Marc era convins. Drumeagul de munte rămânea disperant de pustiu și, oricum, ascunși în marginea aceea, era aproape imposibil să fie zăriți.

— Marc, dă-mi voie să-ți explic. Mi s-a plătit o avere ca să lichidez o pereche și ca să fac să pară totul un accident. Uciseserăm deja, în cele patru colțuri ale lumii, de multe ori, pentru o soldă mizerabilă de mercenar, o nimica toată față de averea oferită de Léonce de Carville. O astfel de propunere nu se refuză… Puteam eu să prevăd atunci, Marc, c-o să mă atașez de femeia care avea să supraviețuiască?

Să tacă! Grand-Duc nu era nici măcar nebun. Nici măcar n-avea această scuză. Cuvintele îi ieșiră din gură lui Marc, fără să vrea. Încă spera să-l emoționeze pe acest om?

— Lylie e însărcinată. Cu mine. Va avorta peste o oră.

Revolverul nu tremură.

— Trebuia să se întâmple, Marc. Era în logica lucrurilor… Ai greșit că ai venit să-ți bagi nasul. O mare greșeală. Ai fi putut trăi fericit cu Lylie. Făceați o pereche drăguță, o pereche foarte drăguță. Lylie va fi de neconsolat. Dar nu-mi dai de ales… Să n-o mai lungim, ce zici?

Grand-Duc îndreptă Mateba în direcția inimii lui Marc, paralizat, incapabil de orice gest. Totul avea să se termine aici. În mod straniu, îi reveneau imagini pline de bucurie din rue Pocholle: Cupa Mondială din ’86, penalty-ul lui Fernandez, tricoul lui Didier Six, partiturile pentru pian ale lui Lylie…

— Toate astea n-ar fi trebuit niciodată să se întâmple, Marc, toată osteneala, toată

durerea. Nu e vina nimănui. Poate a lui Mélanie Belvoir. Dar și ea credea că procedează cum e mai bine.

Trebuie să mă mișc, se gândi Marc. Să plonjez către picioarele lui…

De parcă i-ar fi ghicit intenția, Grand-Duc se dădu înapoi, strângându-și revolverul.

— Ne agățăm de viață, Marc, tocmai asta-i problema. Toată problema aici e, chiar când nu mai există speranță. Tot războiul între familiile de Carville și Vitral a fost degeaba. Ca toate războaiele. O neînțelegere. Acum ai priceput adevărul, presupun. Au murit amândouă, Marc, în seara aceea, pe Mont Terrible. Émilie și Lyse-Rose. Au murit amândouă în accident. Crede-mă, îmi pare rău, Marc.

Degetul lui Grand-Duc apăsă pe trăgaci.

Detunătura, în liniștea dimineții albe, se propagă de la un pisc la altul. Ecoul i se auzi pesemne până în Elveția.

61

4 Octombrie 1998, ora 08.14

Crédule Grand-Duc se prăbuși, cu fața la pământ. O baltă de sânge îi curgea din spinare, ca un izvor de apă stacojie.

Malvina apăru, strângând Mauserul L110 în ambele mâini întinse înaintea ei. Vocea ei subțirică sparse tăcerea:

— Să nu crezi c-am tras ca să-ți salvez ție viața, Vitral! Dar nu suport să se spună că Lyse-Rose a murit…

Fata lăsă Mauserul să cadă pe pământ, la picioarele ei.

Tot corpul îi tremura. De data asta nu mai mersese la cacealma… Trăsese. Ucisese.

— Tu… Cum…?

Malvina vorbi, sacadat:

— Nu… sunt… mai proastă ca tine. M-am gândit și eu la ziar. Tipul din Parc, Grégory Morez, m-a dus cu mașina lui 4 x 4 până la sediul ziarului L'Est républicain. Mi-ai ușurat munca. Ziarul din 23 decembrie 1980 nu fusese încă pus la locul lui, ba chiar ai scris adresa lui Mélanie Belvoir pe prima pagină… Am sărit într-un taxi cu adresa. I-am cerut să mă lase chiar puțin mai la vale, la ieșirea dinspre Dannemarie.

Marc șovăi. Ce atitudine să adopte? Să-i mulțumească Malvinei, s-o îmbrățișeze? Să nu facă nimic, s-o lase așa? Se apropie de ea. Malvina se zburli:

— Nu mă atinge!

Fata se prăbuși la pământ, ca o marionetă dezarticulată. Plângea cu sughițuri. Marc nu înțelegea decât frânturi de cuvinte ireale.

— Bunica, bunicul… Au plecat, ieri. S-au dus. S-au dus…

Tânărul se întoarse și deschise portiera Xantiei. Grand-Duc nu mințise. Un plic alb era pus pe scaun. Marc îl desfăcu. Înăuntru erau patru pagini dactilografiate. Marc merse până la Malvina, care continua să plângă, prostrată, chircită în poziție fetală. Se așeză alături de ea. Îi citi încet, cu voce tare:

— Vă voi spune totul, domnule Grand-Duc. La urma urmei, n-am făcut niciodată nimic rău, nu am să-mi reproșez nimic. A sosit vremea să vorbesc, odată ce m-ați găsit. Trebuia s-o fac, într-o bună zi. Să admitem că acum e momentul. Eram o adolescentă dificilă, cum se spune. Încă de la șaptesprezece ani nu prea mai eram în legătură cu părinții mei. Abandonaserăm școala de multă vreme. Trăiam de pe o zi pe alta, ca atâtea altele. Părinții mei au reușit să mă târască la Agenția Națională pentru Ocuparea Forței de Muncă. Am rătăcit din stagiu în stagiu, până la acea slujbă de inserție profesională, de câteva săptămâni, în serviciul „Mediu" din Parcul Natural din departamentul Haut-Jura. În privința inserției profesionale, treaba consta mai ales în adunarea gunoaielor din pădure. Tipic. Eram, împreună cu o mică trupă de alte stagiare, la ordinele lui Grégory Morez, inginerul Parcului pentru Mont Terrible. Era incredibil de frumos. Foarte tandru cu tinerele care îi plăceau. Avea un fel de dar de a le atinge, în treacăt, fără a părea insistent. Era cu peste zece ani mai în vârstă decât mine. Ca atâtea altele, m-am îndrăgostit de el. Prima

oară am făcut dragoste în natură, sub crengile copacilor, aproape de un mic torent, în mijlocul pădurii pe care o cunoștea atât de bine. Apoi de mii de ori, în toate zilele cât a durat stagiul, și mai multe săptămâni după aceea. Peste tot, în locurile cele mai incredibile. Eram conștientă că avea și alte aventuri, dar credeam că e diferit cu mine, îndrăgostit cu adevărat. Voiam să cred în promisiunile lui. Tipic, nu-i așa, domnule Grand-Duc? Tinerica prostuță și îmbârligătorul arătos…

— Și apoi?

— Am rămas însărcinată. Mi-am dat seama târziu. După șase săptămâni. Îmi începuserăm deja coborârea în iad. Fără loc de muncă. Cu o familie pe care o evitam din ce în ce mai mult. Cu prieteni din ce în ce mai puțin frecventabili. O obsesie suicidară, acest Grégory Morez. Trupul lui. Plăcerea pe care mi-o dăruia.

— Grégory era tatăl?

— Da. Era singurul și unicul meu amant. I-am dat vestea într-o seară, în camera unui hotel prăpădit de la periferia orașului Belfort, după ce am făcut dragoste.

— Cum a reacționat?

— Tipic, domnule Grand-Duc. Tipic și-atât. M-a dat afară pe ușă, mi-a spus că nu-s decât o târfuliță care căuta să-l prindă în capcană, că nu exista nicio dovadă că el ar fi tatăl și că n-aveam decât să avortez.

— Totuși, nu ați făcut-o?

— Nu… Dar nici nu am decis cu adevărat să păstrez copilul. Pur și simplu am lăsat să treacă săptămânile, fără să reacționez. A șaptea, a opta. Totul s-a întâmplat foarte repede. Grégory încă mă obseda. Parcă-mi pierduserăm mințile. Eram convinsă că pot să-l fac să-și schimbe părerea, să-l recuperez. Și mă scufundam de tot. Deja nu mai aveam un domiciliu, dormeam pe unde apucam, dădeam pe la părinții mei mai rar de odată pe săptămână. Când sarcina a devenit prea vizibilă, nu m-am mai întors deloc acasă. Mă mulțumeam să le telefonez.

— Ați născut la spital?

— Da. La Montbéliard, la serviciul patologic. Abia dacă eram majoră. Nu arătam prea grozav. Nici bebelușa nu era prea mare. Un pic peste două kile. Am născut la 27 august 1980. O fetiță. M-am externat din spital după o săptămână, cu niște hârtii de stare civilă pe care nu le completaserăm și pe care le-am aruncat într-un coș de gunoi.

— Atât de simplu?

— Știți, domnule Grand-Duc, într-o săptămână de internare am dat peste mai multe zeci de infirmiere și peste aproape tot atâția medici. Pesemne că mai există în spital, într-un dosar, urme ale nașterii copilului meu, dovada că există. Dar cine ar fi verificat dacă acel copil era încă alături de mine, că îl cresc? Niciun membru al familiei mele n-a știut niciodată nimic despre copil.

— Ce nume i-ați dat fetiței?

— N-a avut niciodată un nume al ei. Straniu, nu? La spital am declarat că nu aleseserăm încă prenumele și că îl așteptam pe tată. M-am externat cu copilul. Căderea mea a fost vertiginoasă, în câteva săptămâni. Am tăiat toate legăturile pe care le mai aveam cu prietenii din copilărie, cu familia. Era vară. Dormeam pe stradă, cu copilul atârnat la sân cât era ziua de lungă. Eram epuizată. Frecventam o faună care nu mă

judeca. Beţivani, drogaţi. Nu mai reuşeam să iau nicio decizie. Să mă întorc acasă, să plâng, să cad în braţele părinţilor. Ei lucrau amândoi la Alsthom, pe linia de asamblare a trenurilor de mare viteză, la Belfort. Să mă întorc la Grégory cu copilul şi să-l conving. Fetiţa mea avea deja nişte ochi albaştri incredibili, un pic ca ai mei, dar mai ales ochii tatălui ei, ochi magnifici, deschişi la culoare, de câine-lup. Să mă las să mor, acolo, pe trotuar…

— Cum aţi luat decizia de a pleca?

— Nu aveam de ales, o copilă de străzile din Montbéliard, cu un bebeluş după ea, nu poate trece neobservată la nesfârşit. După câteva săptămâni, am ajuns în atenţia serviciilor sociale. Degeaba eram majoră, înţelegeam cum se va termina. Serviciile mi-ar fi dat copilul în plasament şi m-ar fi dus acasă, la Belfort. Fără să-mi ceară părerea. Trebuie să vă mărturisesc, domnule Grand-Duc, că nu făceam pe-atunci doar lucruri legale. Am făcut trafic de droguri. Am furat. Mi-am vândut trupul, de asemenea, de mai multe ori. Înţelegeţi, cred, că pentru a supravieţui trebuia să plec din Montbéliard.

— Acolo l-aţi întâlnit pe Georges Pelletier?

— Da. Un amărâştean. Un om al străzii, ca mine, care avea nevoie să se pună la adăpost. De poliţai, servicii sociale, de familie, de toată lumea care îl căuta, ca mine. Îi plăcea de mine, mă găsea drăguţă, în pofida tuturor celor întâmplate. Cred că se vedea deja peştele meu, nenorocitul. Nu l-am lăsat niciodată să mă atingă. Dar, iată, aveam interese comune. S-o ştergem împreună. Munţii Jura, Mont Terrible mi-au părut alegerea evidentă. Foarte aproape de Montbéliard şi nimeni nu ne-ar fi căutat acolo. Era prima săptămână din decembrie, vremea nu se stricase încă, eram obişnuiţi să dormim afară. Şi, mai ales, aveam să-l pot regăsi pe Grégory. Să-l reîntâlnesc. M-ar fi recunoscut, ar fi recunoscut copilul. Ochii lui. Nu putea nega că era tatăl. Ştiu că pare o nebunie, domnule Grand-Duc, dar îmi pierduserăm minţile. Grégory Morez era singurul meu colac de salvare. Tot mai credeam asta.

— Aţi dat până la urmă de el?

— Ne oploşiserăm într-o colibă pe care o găsiserăm, aproape de vârful Mont Terrible. Nu era cald, dar aprindeam focul, aveam un acoperiş, eram ceva mai bine decât în stradă, la urma urmei. Vă răspund, domnule Grand-Duc, ajung şi acolo. Da, am dat peste Grégory Morez. Aproape zilnic. Mont Terrible nu e prea înalt, iar pădurea nu e prea mare. Am dat peste el, îmi duceam copilul în braţe. Nici nu m-a recunoscut, domnule Grand-Duc! Nici măcar nu s-a uitat la mine. În câteva luni, trecuserăm de la stadiul de tânără mai degrabă excitantă la cel de rebut. Mă îngrăşaserăm. Sânii mei nu mai erau decât nişte hălci de carne fleşcăită care atârnau. Ochii mei îşi pierduseră strălucirea. Ajunseserăm de nerecunoscut.

— Şi nici nu i-aţi vorbit?

— Nu înţelegeţi, domnule Grand-Duc. Eram umilită. Atât de umilită. Nici măcar nu mă recunoscuse. Aşa de urâtă ajunseserăm? Cunoscuse alte femei, între timp? Am înţeles, domnule Grand-Duc, că niciodată nu m-ar mai atinge. Că niciodată nu m-ar mai dori. Cum să-mi închipui atunci că mi-ar fi vrut copilul?… Ultima mea nădejde se stinsese pe coastele Muntelui Terrible. Nu mai aveam nimic. Copilul meu era ca o ghiulea de ocnaş, o excrescenţă a mea, şi ne scufundam împreună. Să nu credeţi că nu-mi iubeam fetiţa,

domnule Grand-Duc, că îmi pierise orice instinct matern. O, nicidecum! Dimpotrivă. Dar nu mai aveam ce să-i ofer. Nu tu tată. Nici măcar lapte. Nici măcar un nume. Vă dați seama? Atunci a început brusc să ningă pe munte. Era în dimineața zilei de 22 decembrie. M-am încălzit cum am putut în jurul focului, în colibă, toată ziua. Trebuia să mă ocup de tot. Pelletier era pe cocaină trei sferturi din timp, ar fi degerat pe loc dacă n-aș fi fost acolo. Eram nevoită să-l trimit afară după vreascuri.

— Și a venit noaptea…

— Da. Viscolul se întețise. Pelletier era terminat. Cred că nici măcar n-a auzit șocul. Coliba a vibrat ca de la un cutremur, ca și când venise sfârșitul lumii. Din colibă se vedeau arborii arzând, la un kilometru. Arzând sub zăpadă. Eram fascinată. Mi-am înfășat copilul într-o cuvertură și am ieșit. Nu era frig, dimpotrivă, din cauza rugului imens era o căldură care îți înțepa pielea…

— Nu va fost frică?

— Nu. Nicio clipă. Era o scenă stranie, ireală. Zăpada și focul. Și-apoi avionul picat în inima muntelui, răsucit, din oțel care se topea în flăcări, în fața mea, ca un cauciuc oarecare. Știam că sunt primul martor al catastrofei, dar nu mă gândeam că va dura atât demult până când vor sosi ajutoarele.

— Atunci l-ați văzut?

— Bebelușul, vreți să spuneți, domnule Grand-Duc? Da, atunci.

— Era… era…

— Da. Murise deja. Tumefiat. Mort la impact. De minute bune deja. Niciun bebeluș n-ar fi putut supraviețui singur, acolo sus, în iad. Nu știu cum toată lumea a putut crede în povestea asta… Bebelușul murise, domnule Grand-Duc. Și m-am gândit de îndată că era nedrept.

— Cum așa?

— Crud, dacă preferați. O întreagă familie avea să jelească bebelușul acela mort. Era o fetiță, purta rochiță. O întreagă familie avea să țină doliu. O viață distrusă. Iar eu eram incapabilă să-i ofer un viitor propriei fiice. Ea trăia, urma să trăiască, fără familie, neavând pe nimeni, doar pe mine, iar eu contam atât de puțin, înțelegeți ce vreau să spun prin „crud”? Prin „injust”?

— Înțeleg…

— Da. N-a fost prea greu. Sugarul mort în zăpadă avea cam aceeași vârstă cu fata mea. Am acționat fără să mă gândesc. Cum să vă explic? Pentru prima oară aveam impresia că sunt cu adevărat bună la ceva. Că fac un fel de act de bravură. Că salvez o viață, iată ce mă gândeam. Salvez o viață, salvez o familie, îmi salvez și fetița, în același timp. Cam ce simt, probabil, medicii, pompierii. Tocmai sentimentul care m-a surprins atât demult în noaptea de atunci m-a făcut să-mi doresc să devin infirmieră, sau ceva de genul, după aceea, după toate astea. Să salvez vieți.

— Ați dezbrăcat cadavrul bebelușei moarte în zăpadă?

— Pentru a o salva, domnule Grand-Duc. Pentru a o salva! V-am spus, n-ați înțeles? Îmi dăruiam copilul fără niciun viitor unei familii iubitoare, probabil bogată, care niciodată n-avea să-mi cunoască sacrificiul, care avea să plângă de bucurie în fața minunii, nebănuind niciodată nimic. Era ceva aproape sacru…

— Dar nu așa ceva s-a întâmplat. Absolut deloc…

— Cum aș fi putut ghici, domnule Grand-Duc? Cum aș fi putut ghici că erau doi nou-născuți în avion? Ambii morți, ca toți ceilalți pasageri. Cum mi-aș fi putut închipui consecințele? Am crezut că acționez ca o sfântă în seara aceea, domnule Grand-Duc. Da, ca o sfântă. Am urmărit apoi, în ziare, toată desfășurarea cazului. Cele două familii care se sfâșiau. Judecata. Ce puteam spune? Ce puteam face? Decât să tac? Totul ar fi trebuit să fie mult mai simplu… Am așteptat aproape o oră să vină ajutoarele, ținându-mi bebelușul în brațe, îmbrăcat în noile haine. Când i-am auzit în depărtare pe primii pompieri apropiindu-se, lanternele, strigătele, mi-am lăsat copila în zăpadă, destul de departe de avion ca să fie încălzită de flăcări, fără să ardă. Am sărutat-o pentru ultima oară. În câteva ore, avea să i se dea o nouă familie. Am fugit în noaptea caldă cu trupușorul bebelușei moarte la prăbușire, înfășat în cuvertura mea.

— Dumneata l-ai îngropat alături de colibă?

— Ce altceva puteam să fac? Aveți vreo altă idee? Pelletier încă dormea, sub efectul cocainei. Am scurmat pământul ca o nebună, cu mâinile, în zăpadă. Eram leoarcă. Aveam mâinile însângerate. Am scobit. Îndelung. Pelletier a sosit în spatele meu când aproape terminaserăm. Cadavrul bebelușei odihnea deja în mormânt. Inventam rugăciuni înainte de a-l acoperi cu pământ, nu știam niciuna, Pelletier parcă-și pierduse mințile, credea că era fiică-mea, că o omorâserăm…

— A înțeles când a văzut brățărica la încheietura copilei?

— Da. În zorul meu nebun, n-am fost nicio clipă atentă la mica bijuterie. O brățărică gravată. Lyse-Rose. Pelletier a bunghit-o din prima. Și că era din aur, de asemenea. Târgul a fost simplu. Eu îi lăsam bijuteria, iar el își ținea gura. A smuls brățărica de la încheietura copilei. Și dus a fost. Nici că l-am mai văzut de-atunci.

Eu am mai rămas puțin. Am împins pământul muiat de zăpadă în mormânt. Pe dibuite, apucam pietre, pietricele, le îngrămădeam. Degetele mele înghețate aproape că nu se mai puteau îndoi. Mi-a luat o veșnicie să construiesc o cruce din două bucăți de lemn. Am dormit restul nopții în cocioabă, aproape de cenușă. În sfârșit, nu, nu cred c-am pus geană pe geană în noaptea aia. Și nici în nopțile următoare.

— V-ați întors la mormânt, în anii următori?

— Da… Asta ați înțeles. Încetul cu încetul, viața și-a reluat cursul. Părinții mă căutau, publicând în ziare acele faimoase anunțuri de persoane dispărute. M-am întors în cele din urmă la Belfort. Mi-am reluat studiile. Am devenit infirmieră, cum v-am spus. L-am întâlnit pe Laurent acum șase ani. Laurent Luisans. Este brancardier la spital. Părinții mei erau în vârstă, tata a murit acum cinci ani, iar mama anul trecut. Cu Laurent nu m-am căsătorit, dar am ținut totuși să-i folosesc numele. Laurent nu știe nimic despre trecutul meu. Nimeni nu știe, de altfel. Laurent și-ar dori un copil. Nu e prea târziu pentru mine. N-am decât treizeci și șase de ani. Nu știu. E complicat pentru mine, înțelegeți.

— Înțeleg, Mélanie. Nu mi-ai răspuns, în privința mormântului.

— Ajung și acolo, domnule Grand-Duc. Da, m-am întors acolo în fiecare an. În fiecare 27 august, aniversarea nașterii copilului meu. Ca și când mi-aș fi îngropat propriul copil pe Mont Terrible, domnule Grand-Duc. Înțelegeți? Copilul meu, nu unul străin. Nu pe acea Lyse-Rose. Mă întorceam să întrețin mormântul, să pun flori la cruce. Într-un an, acum o

veșnicie, era prin 1987, mi-am dat seama că printre pietre scormonise cineva, că le deplasase. Cine? Știam că nu se încheiase cazul Vitral-Carville, că nu se va încheia niciodată, de altfel, că n-avea cum să se încheie.

— Decât dacă cineva ar fi exhumat cadavrul sugarului îngropat într-o cuvertură, alături de colibă. Un detectiv tenace, de exemplu.

— De exemplu. Am început să mă tem. Că prin dezgroparea cadavrului mi s-ar fi dezgropat trecutul. Am golit mormântul. Am curățat și ultima dovadă.

— Ați săpat un alt mormânt, în altă parte? Mai discret?

— Asta nu vă privește, domnule Grand-Duc. Mă privește doar pe mine. Ce veți face, acum?

— Nu știu. Ne putem întâlni?

— Cred că nu prea am de ales. Sunt la mâna dumneavoastră, cum se spune. Cu cât mai devreme, cu-atât mai bine. Laurent își începe tura mâine dimineață, la ora cinci. Eu sunt în tura de noapte. Nu e simplă, vedeți, viața cadrelor medicale. Termin la ora opt la Montbéliard. Atunci plec spre casă. Să spunem la ora nouă la mine, mâine dimineață? Ați știut să-mi dați de urmă, după toți acești ani, presupun că veți ști să găsiți drumul… Sper că veți fi discret, domnule Grand-Duc. Mi-am schimbat viața. Am reușit, nu mi-a fost ușor să uit. N-am vrut să fac rău, în seara aceea, pe Mont Terrible. Dimpotrivă. Nu puteam să prevăd…

— Ce anume?

— ...

— Ce anume, Mélanie?

— …să prevăd că fiica mea îmi va semăna atât demult, când va avea optsprezece ani…

Era ora nouă și ceva. Negura ușoară ce plutea peste coastele Munților Jura începea să se risipească în fuioare, către piscuri. Marc reperă primul mașinuța albă, cu câteva curbe mai jos, cu mult înainte de Dannemarie. Un Fiat Panda. Se apropie încet, trecu prin fața lor, apoi parcă vreo câțiva metri mai sus, chiar în fața cabanei cu obloane azurii. Lui Marc îi atrase atenția caduceul de infirmieră lipit pe lunetă. Șoferița, căreia nu-i distingea decât părul blond, rămase clipe bune neclintită la volan. În sfârșit, farurile mașinii se stinseră.

Portiera se deschise, dezvăluind surâsul obosit al unui straniu chip familiar.

62

20 mai 1999,
maternitatea des Aubépines, Dieppe

Tom dormea cu pumnișorii strânși în pătuțul lui din plastic transparent. Trupușorul i se ridica ușor. Nu i se distingea decât fățuca, obrajii bucălați și părul blond, uimitor de lung pentru un bebeluș de patru zile.

Marc o ținea pe Lylie de mână. Era obosită. Ochii i se închideau fără să vrea. Se bucura de liniște. Singură, în sfârșit, cu Marc și cu Tom. Sorbea liniștea ca pe un aer proaspăt, rarefiat, înainte ca o nouă infirmieră să intre valvârtej.

Nicole tocmai părăsise încăperea. Lylie îi dăduse cu delicatețe de înțeles că avea nevoie de odihnă. Nicole ar fi rămas zi și noapte să-l vegheze pe micuțul Tom. Întâi îl vizitase pe Pierre, la cimitirul Janval, dar apoi își regăsise vigoarea de la douăzeci de ani pentru a trece din magazin în magazin, să vestească nașterea. Un strănepot! Mai că nu distribuia pliante… Marc aștepta cu neliniște momentul în care tot orașul Dieppe, de la primar la președintele portului de comerț, avea să debarce, cu flori în mână.

Capul lui Lylie se sprijinea pe umărul lui Marc, așezat pe marginea patului. Tatăl nu mai îndrăznea să se miște. Cu vârful degetelor, prinse cartonașul trimis de Mélanie Belvoir, sosit odată cu un buchet enorm de trandafiri. De trei ori mai mare decât cel pe care îl cumpărase Marc.

Noroc micului Tom. Lylie, n-am știut să-ți fiu mamă. Încă îmi cer iertare. Poate mă vei accepta ca bunică? Voi încerca să recuperez cum voi putea mai bine timpul pierdut, tot ce am irosit prin tăcerea mea. Nu e prea târziu, cred, dacă ai vrea. Măcar pentru Tom. Cine n-a visat să aibă o bunică de treizeci și șase de ani?

Ai grijă de Marc.

Mélanie

Lylie, până în prezent, refuzase să-și întâlnească mama. Mélanie nu insistase. Lylie nu avusese curajul. Avea nevoie de mai mult timp. Tom era acum acolo, el va fi legătura dintre generații. Lylie nu apucase să se odihnească trei minute când o infirmieră pătrunse în încăpere.

Niciodată liniștiți, se gândi Marc.

Era pentru o cauză bună! Infirmiera aducea cu sine cu chiu, cu vai un imens cadou.

— Tocmai ce l-a livrat un curier, precizează infirmiera. Din fericire, nu ne vin la fel de mari în fiecare zi. Scrisoarea pentru tătic, pachetul pentru mămică.

Infirmiera ieși. Lylie făcuse ochii mari văzând mărimea pachetului. Un metru pe doi!

— Ei bine, deschide-l, spuse Marc.

— Parcă-i cadoul Ștrumfului farsor, comentă Lylie. Ești sigur că nu va exploda?

— Depinde de cine l-a trimis…

În timp ce Marc deschidea pliculețul alb, Lylie se lupta cu pachetul, rupând bucățile de hârtie colorată care ambalau cartonul.

Marc recunoscu imediat scrisul mic, aproape ilizibil.
Malvina.
Un sentiment de plenitudine îl inundă.
— Cine este? întrebă Lylie, încă înfruntând ambalajul pachetului.
— O prietenă, răspunse Marc cu blândețe. O prietenă foarte dragă.
— Aha?
Lylie câștigase lupta cu hârtia colorată. Rupse cartonul cu degetele. Un ditamai ursul din pluș, maro cu galben, țâșni din cutie. Lylie scoase un țipăt de bucurie:
— Doamne! Cât e de frumos!
Marc descifră pe cartonaș mâzgăliturile Malvinei.

Pentru micul ticălos.
Are tot interesul să caște bine ochii.

Nu-și putu stăpâni un surâs. Îi strânse cu putere mâna lui Lylie, apoi se întoarse către jucăria de pluș.
— Salut, bătrâne. De-atâta amar de vreme așteptai momentul, nu? S-o întâlnești pe Lylie a noastră!
Tânăra mămică, mirată, făcu ochii mari.
— Lylie, ți-l prezint pe Banjo.

[1] Omofonie - intraductibilă - existentă și în titlul original al romanului, *Un avion sans elle:* „sans elle” („fără ea“) se pronunță exact ca „sans aile” („fără aripă”) (n. t.).

[2] Joc de cuvinte, în original, bazat pe omonimia termenului *grève*, care înseamnă și „plajă de nisip”, și „grevă” (n. t.).

[3] Ucigașul de poștași (în eng., în orig.) (n. t.).